Seria "Paul Féval - tatăl & fiul"

Proiect RI – Colecţia "Paul Féval – tatăl & fiul"

Seria "Fracurile Negre" III [ciclul francez] vol. 6:

Înghiţitorul de Săbii

Partea întâi — Petite-Reine

Capitolul I - Bâlciul de turtă dulce

Erau patru muzicanţi: o clarinetistă, care măsura aproape şase picioare şi care la nevoie putea ţine loc şi de "gigant belgian", cu condiţia să-şi pună în fiecare gheată câte şase pachete de cărţi de joc; un trombonist cocoşat; un tânăr la trianglu, iar la toba mare o cucoană cât o clopotniţă.

Mai erau un lăncier polonez, ca să sune din clopoţel, un măscărici îmbrăcat în pânza de saltea şi care striga în portavoce, precum şi o fetiţă, roşcată la păr şi măslinie la faţă, care bătea din răsputeri la un tam-tam: regele instrumentelor destinate să producă o muzică turbată.

Prin urmare, o hărmălaie asurzitoare se dezlănţuise în faţa barăcii destul de încăpătoare, dar cât se poate de dărăpănate, având drept firmă o pânză sfâşiată, pe care fuseseră zugrăvite patimile Mântuitorului nostru Isus Cristos, alături de şerpi boa, o şarjă de cavalerie, un leu care devora un misionar şi regele Louis-Philippe[1] împreună cu numeroasa sa familie, la primirea ambasadorilor din Tippoo-Saïb.

Cerul din tablou, pe care pluteau hipogrife[2], baloane, comete, bare de trapez, Auriol în plină execuţie a unui salt primejdios şi o pasăre rară ţinând în gheare un măgar, era tăiat de o uriaşă banderolă, desfăşurată în bucle fantastice, pe care se putea citi următoarea inscripţie:

---

[1] În carte veţi găsi nume de regi francezi care, în ediţia/ediţiile româneşti poartă numele de: Ludovic Filip, Henric, Ludovic, Carol etc., am înlocuit aceste nume cu: Louis Philippe, Henri, Louis, Charles etc., conform ediţiei franceze. (nota lui BlankCd)

[2] Hipogríf, *hipogrifi*, s. m. Animal fabulos din mitologie, jumătate cal, jumătate vultur. – Din fr. hippogriffe. (nota lui BlankCd)

TEATRUL FRANCEZ şi HIDRAULIC

Trucuri savante, exerciţii şi varietăţi din al XIX-lea secol al Luminilor

CONDUS DE DOAMNA CANADA

Întâia prestidigitatoare a capitalelor Europei civilizate

Clarinetistul era originar din Germania — ca toţi clarinetiştii: un ins amărât, slăbănog şi osos, îmbrăcat în uniformă de chirurg militar, cu un nas de dimensiuni considerabile, care aproape îi cădea peste clarinet atunci când omul sufla în muştiucul înfundat al instrumentului. Trombonistul cel cocoşat era din Pontoise, unde avusese niscaiva încurcături cu justiţia.

Cel cu trianglul provenea din Paris, din cartierul Invalizilor, şi avea paisprezece ani. După figură uscată şi colţuroasă, în acelaşi timp serioasă şi batjocoritoare, părea de cel puţin douăzeci de ani, însă corpul era cel al unui copil.

Prima impresie pe care o lăsa nu-i era defavorabilă. Avea o figură destul de simpatică, dar bătrânicioasa şi deja ofilită, încadrată de un superb păr negru, aranjat cu cochetărie. La o a doua privire, îţi făcea rău să vezi astfel de trăsături bătrâneşti la un copil, despre care nu-ţi dădeai prea bine seama dacă era băiat sau fată. Costumul lui consta dintr-o vestă de catifea, pe sub care se vedea o cămaşă de lână roşie, ce părea curată, ba chiar elegantă, pe lângă zdrenţele celorlalţi.

Clarinetistul se numea Koehln, zis şi Colonie. Trombonistul era Poquet, poreclit Atlas, din cauza cocoaşei, iar pe cel de la trianglu îl chema Saladin şi-atât, sau mai curând "domnul Saladin", întrucât avea o poziţie socială. La vârsta când majoritatea adolescenţilor sunt o povară pentru familiile lor, tânărul dădea dovadă de talent nu numai la trianglu, ci şi la înghiţit săbii; în plus, se pricepea să ţină locul doamnei Canada (în caz că aceasta ar fi fost răguşită), îndeplinind dificila sarcină de-a "atrage atenţia publicului".

"A atrage atenţia" sau "a face reclamă" însemna a ţine discursul introductiv, ce invita mulţimea să se grăbească a intra în baracă. În afară de propriile-i însuşiri, Saladin mai era bine dotat şi sub aspectul originii, şi protectorilor. Drept tată îl avea pe lăncierul polonez, doică îi fusese paiaţa în pânza de saltea, iar naşă, grăsana de la toba mare.

Aceasta din urmă nu era nimeni alta decât văduva Canada: directoarea Teatrului Francez şi Hidraulic şi, în acelaşi timp, îmblânzitoare de monştri înspăimântători. Cântarea pe puţin 220 de livre, dar faţa-i lătăreaţă avea o expresie atât de veselă şi binevoitoare încât întotdeauna oamenii se mirau văzând cum pe burta femeii puteau fi sparte pietre, cu un ciocan de forjă.

La ea era vorba mai curând de obişnuinţă, decât de duritate.

Paiaţa, bărbat la vreo cincizeci de ani, ale cărui picioare subţiri susţineau un tors de Hercule, avea o fizionomie şi mai angelică decât cea a doamnei Canada. Surâsul lui cordial şi modest era cât se poate de agreabil. Omul îndeplinea obligaţiile domnului Canada, pe care o moarte prematură îl smulsese din lumea bâlciului; ceilalţi chiar i se adresau cu acest nume. În realitate, îl chema Échalot, fost ucenic de spiţer, fost agent de afaceri, fost model de bust în atelierele de pictură, fost angajat supranumerar în nobila asociaţie a "Fracurilor Negre".

În compensaţie, doamna Canada accepta să i se spună "madam Échalot". Între ei doi există o legătură sentimentală bazată pe respect, dragoste şi... comoditate.

Lăncierul polonez, tatăl lui Saladin, nu avea purtări prea lăudabile. Era cam de aceeaşi vârstă cu Échalot, dar se preocupă mai mult de propria-i persoană. Părul drept, de un gălbui cu fire argintii, lucea dat cu pomadă ieftină, iar sprâncenele îi erau înnegrite cu dop ars, ceea ce-i înflăcăra privirea, aţintită în permanenţă asupra femeilor.

Nu fusese un exemplu prea bun pentru fiul său, Saladin, iar văduva Canada se plângea de insistente atacuri la adresa onoarei ei.

Avea un nume frumos: Amédée Similor. Échalot şi cu el erau ca Oreste şi Pylade[3]. Numai că Similor, care nu umbla cu fineţuri, abuza de generozitatea lui Échalot, căruia altfel i-ar fi putut creşte acţiunile în Teatrul Francez şi Hidraulic, ajungând chiar s-o conducă pe doamna Canada în faţa altarului.

Similor fusese profesor de dans pe la diverse familii, precum şi la Grand-Vainqueur; de asemenea, pozase pentru pictori ca model de picioare, adunase mucuri de ţigară de pe stradă şi lucrase ca angajat al aceleiaşi mari firme a "Fracurilor Negre"

Arta de-a înghiţi săbii probabil că împietreşte inima. Tânărul Saladin îi datora totul lui Échalot, căci Similor, deşi-i era tată, nu-i administrase decât şuturi în fund. Cu toate acestea, Saladin nu-i arăta lui Échalot cine ştie ce respect. Deşi acesta îl hrănise cu biberonul, într-o vreme când doi gologani plătiţi pe lapte reprezentau pentru el o cheltuială însemnată, Saladin nu manifesta faţă de binefăcătorul său nici un fel de recunoştinţă. Échalot era silit să admită că tânărul nostru avea mai mult spirit decât sensibilitate, şi totuşi îl iubea.

---

[3] *Oreste* şi *Pylade* (mitol.) — Oreste, fiul regelui grec Agamemnon şi al reginei Clytemnestra, frate cu Electra; cuplul Oreste — Pylade este simbolul prietenilor nedespărţiţi (n.t.)

Seria "Fracurile Negre" III [ciclul francez] – 06
Înghiţitorul de Săbii

Fetiţa roşcată la păr şi măslinie la faţă se numea Fanchon (în teatru, domnişoara Freluche).

Dansa pe sârmă destul de bine; era urâtă, obraznică şi lipsită de educaţie. I-ar fi plăcut să ştie măcar cât ştia Saladin, care o domina de la înălţimea talentului său. Cititorul nu trebuie să se îndoiască de un lucru: Saladin avea inteligenţa lui Voltaire, rafinată de şmecheriile cele mai profitabile, învăţate la bâlci.

Ne aflăm la sfârşitul lunii aprilie 1852, penultima zi a celei de-a două săptămâni de după Paşte, perioadă consacrată prin tradiţie marii serbări populare numite "bâlciul de turtă dulce". De foarte mulţi ani nu se mai văzuse în Piaţa Tronului aşa o strălucită adunare de artişti, reputaţi pe la diverse Curţi ale Europei. În afara vânzătorilor de prăjiturele şi turtă dulce, toţi furnizori ai capetelor încoronate, se mai găseau aici dentistul împăratului Braziliei, pedichiuristul Majestăţii Sale, graţioasa regină a Angliei, şi savantul chimist care fabrica curele de ascuţit briciul pentru autocratul tuturor Rusiilor.

Desigur, tot aici se mai află şi o doamnă de o curăţenie îndoielnică, ce dădea în cărţi arhiduceselor Austriei, apoi somnambula de servici a infantelor Spaniei, negustorul care livra înalţilor demnitari cremă de ghete şi generalul argentinian care, nemulţumindu-se să cureţe Curtea Suediei, lustruia şi crătiţile din palatul Saint-James, lipea porţelanuri la Escurial, având în plus privilegiul de-a vinde perii de scărpinat întregii familii a regelui Prusiei.

Câţiva filozofi se vor întreba la ce serveşte această pompoasă şi caraghioasă etalare de referinţe regale aici, în plin cartier Saint-Antoine, care după cum se ştie, nu este locuit de curteni. Există însă un drăcuşor afurisit, care de dimineaţa până seara nu face altceva decât să scormonească după tot felul de chiţibuşuri, ca să-i pună în încurcătură pe filozofi.

În vreme ce mijlocul imensei pieţe rotunde era ocupat de prăvălii unde nu găseai nici măcar un pacheţel de un gologan să nu fie împodobit cu una sau două steme regale, toate teatrele şi panoramele de pe margine îşi etalau cu aceeaşi mândrie auguştii protectori. Sunt sigur că nici în plin Ev Mediu negustorii de bâlci adunaţi la Drap d'Or nu urlau, plini de emfază, atâtea nume de regi şi împăraţi.

Toată aristocraţia barăcilor se afla aici; celebrul Cocherie, universalul Laroche, maimuţele politehnice, tablourile vii, sibila pariziană, calul cu cinci cozi, coţofana hoaţă, copilul-encefal, micul cerb savant care trecea prin cerc, luptători cu mâinile goale: Arpin, Marseille, Rabasson — albinoşi, negri, piei-roşii — foci, crocodili, hermafrodiţi, şerpi boa-constrictor, iepurele care ştia să joace domino, omul cu păpuşa, fraţii siamezi, adolescentul-schelet, salonul de ceară şi cabana ciuruită de găuri rotunde, unde pentru doi gologani puteai călători în cele cinci colţuri ale lumii.

Era ora cinci după-amiază şi stătea să plouă. În ciuda nemaipomenitelor atracţii ale bâlciului, în Piaţa Tronului nu se găseau în acel moment decât vreo sută de curioşi, căscând gura cu dragă inimă la afişele de la intrare, însă fără a manifesta nici o dorinţă de-a păşi înăuntru. Pentru aceşti o sută de gură-cască, miile de măscărici, paiaţe, saltimbanci, marchizi şi mame cu o droaie de copii se întreceau să-şi arate care mai de care farmecele. Tocmai în aceste ceasuri de restrişte îşi dovedesc artiştii de bâlci îndrăzneala lor proverbială. Porta-voce, tam-tam-uri, pocnitori, tobe, trompete, oficleide[4], toate la un loc se încăpăţânau să producă un zgomot infernal, chiar şi atunci când nu era prea multă lume care să-l audă. Probabil că lui Bilboquet i-a venit de mai multe ori ideea să-şi incendieze prăvălia, numai ca să aibă ocazia de-a ţipa: "Săriţi! Arde!"

Asta putea atrage curioşii.

Strigătele se ciocneau unele de altele cu o violenţă nemaiîntâlnită. Era un vălmăşag de contorsiuni vehemente, dansuri furioase, lovituri de picior îndreptate întotdeauna spre aceeaşi parte a trupului, urlete, gesturi, sunete de clopot, vibraţii metalice, cântece, petarde şi fanfare.

— Cumpăraţi bilete!

— Trebuie să vedeţi, ca să credeţi!

— Doi bănuţi!

— Singurul fenomen în viaţă, care a primit o medalie de aur chiar din mâinile prinţului Albert[5]!

— Zdrang! Bum! Pac! Pac!

— Sărmana mamă a murit de durere văzând ce monstru adusese pe lume!

— Ta-ra! Ta-ra-ta-ta! Oac! Oac!

— Se oferă treizeci de mii de franci bani gheaţă cui poate arăta ceva asemănător! În carne şi oase!

— Intraţi! Mai sunt şase locuri libere! Cele mai bune!

— Intraţi, oameni buni! Veţi vedea leul de mare înghiţind copilul cu sâni!

— Nu costă nici măcar un franc! Nici chiar jumătate de franc! Nici douăzeci şi cinci de centime!... Bum! Zdrang! Optsprezece ani! Două sute de kilograme şi mult mai multe farmece!

Teatrul Francez şi Hidraulic era situat la marginea Pieţei Tronului, în stânga cum vii dinspre bulevardul Montreuil: locul era bun duminică, atunci când mulţimea se apropia dinspre barieră, dar nu prea grozav în timpul săptămânii, când vizitatorii erau mai rari şi soseau dinspre Paris.

---

[4] *Oficleide* — instrumente vechi, din familia alămurilor. (n.t.)

[5] *Prinţul Albert* — soţul reginei Victoria a Marii Britanii (1837–1901). (n.t.)

Seria "Fracurile Negre" III [ciclul francez] – 06
Înghiţitorul de Săbii

Apa se întoarce mereu în matcă râului: Laroche, acest Rothschild al şarlatanilor, şi atotputernica "familie Cocherie", un fel de Operă a bâlciului, ocupau întotdeauna locurile cele mai bune.

Ziua nu fusese norocoasă, în ciuda unui minunat soare de primăvară, iar cerul înnorat prevestea o seară la fel de ghinionistă.

Doamna Canada, cu părul prins în moaţe şi purtând pe spinarea ei de elefant o tunică subţire stil Pompadour, bătea în toba cea mare, cu resemnare şi melancolie. Colonie-clarinetistul şi Poquet-trombonistul, zis Atlas, suflau cu disperare în cumplitele lor instrumente. Saladin, moştenitorul prezumptiv, atingea trianglul în dorul lelii. Similor, care căuta zadarnic din ochi niscaiva femei pe care să le săgeteze cu privirea, agita clopoţelul numai aşa, ca să aibă conştiinţa împăcată. Singur, paiaţa-Échalot, de o perseverenţă înduioşătoare, adresa prin porta-voce invitaţii aducând cumva a mugete, în cuvinte trădând o deznădejde asemănătoare cu cea a colegilor săi.

— De când Parisul, nu s-a văzut aşa ceva! strigă el. (În şoaptă) Haide, domnişoară Freluche, ce naiba! Bate mai ca lumea în cazanul ăla, altfel n-o s-avem nici un muşteriu! (În porta-voce) Niciodată, niciodată, niciodată nu veţi mai întâlni aşa minuni! (În şoaptă) Mai cu râvnă, doamnă Canada, frumoasa frumoaselor! Puţin nerv, Similor! (Cu voce tare) E ultima reprezentaţie, unică şi irevocabilă, înainte de plecarea marii maşini americane, electrice, pneumatice şi agricole spre Portugalia, ale cărei Academii de ştiinţe naţionale au vrut s-o cerceteze îndeaproape, ca să poată face un raport către domnul Leverrier. (În şoaptă) Hai, Colonie! Hai, Poquet! Uite colo trei sătence, pe care le-am putea... şi-un artilerist, şi-o blondină cu o pisicuţă în braţe! (Tare) Frumoasele fântâni din Versailles, urmate de cascada Rinului de la Schaffhaus, cu ambarcaţiuni duse de curentul fluviului care-i frontiera naturală a ţării. (În şoaptă) Încă doi artilerişti! Ăştia se potrivesc cu cele trei ţărăncuţe! Bun! (Cu voce tare) Heloïse şi Abélard, cu domnişoara Freluche şi tânărul Saladin, elev fruntaş al Conservatorului din Sicilia, insula cucerită de generalul Garibaldi! (În şoaptă) Atenţiune! Două mame durdulii, împreună cu băiatul de prăvălie al măcelarului! Treci la clopoţel, Amédée! (Cu voce tare) Moartea lui Abel, executată de acelaşi artist care va înghiţi trei săbii de cavalerie şi va sparge şase bolovani pe burta doamnei Canada, prima prestidigitatoare a Observatorului! (În şoaptă) Fir-ar să fie! Priviţi! Un pair străin al Franţei, sau poate negustor de sclavi din colonii! Ăsta-i pentru blondină! Daţi-i drumul! (Cu voce tare) Dans şi acrobaţii pe sârmă, executate de domnişoara Freluche, unica elevă pe care doamna Saqui a împiedicat-o în ultimul timp să apară în public, ca urmare a geloziei pe care i-o inspiră! (În porta-voce) Doamna Saqui! Doamna Saqui! Doamna Saqui!

Orice eroism îşi primeşte răsplata. Când Échalot se opri, istovit, în faţa platformei Teatrului Francez şi Hidraulic se adunaseră cel puţin vreo optsprezece gură-cască: trei

artilerişti, trei ţărănci din Picardia, două femei, agăţate fiecare de câte un braţ al unui tânăr înghesuit între ele; patru sau cinci soldaţi şi cam tot atâţia puştani.

Mai era şi o tânără blondă, de mâna cu o fetiţă adorabilă, de vreo trei anişori; un personaj înalt, cu părul foarte negru, cu pielea încă şi mai închisă la culoare, îşi aţintea ochii întunecaţi aspra femeii şi drăgălaşei ei fetiţe.

Electrizată de această afluenţă neaşteptată, armata doamnei Canada se învioră subit. Lăncierul polonez îşi agită energic clopoţelul, aruncând ocheade incendiare spre ţărăncuţe, spre cele două grăsane, într-un cuvânt, spre tot ce purta fustă.

În condiţia umilă pe care i-o rezervase soarta, omul acesta era un autentic tip de Don Juan.

Muzica se dezlănţui şi domnişoara Freluche începu să izbească frenetic în tam-tam, în timp ce Échalot scotea prin porta-voce nişte urlete ca de tigru.

Din păcate, totul se dovedi în zadar! Cele trei ţărăncuţe trecură mai departe, drept care, deşi blajină din fire, doamna Canada simţi pornirea de-a le strânge de gât, pentru, că odată cu ele se îndepărtau şi cei trei artilerişti. Cele două cucoane plecară şi ele, împreună cu băiatul, urmate de puştanii pe care acest trio îi amuză peste poate. Cei cinci soldaţi le preluară exemplul; blonda tocmai dădea să pornească în direcţie opusă, spre cartierul Saint-Antoine, când fetiţa spuse, cu un glăscior subţirel şi dulce, ca de vrăbiuţă:

— Mămico, aş vrea s-o văd pe doamna Saqui!

— Doamna Saqui! Doamna Saqui! Doamna Saqui! răcni Échalot în porta-voce. Doi gologani! Doi gologani! Doi gologani!

Copilă o trase de mâna pe maică-sa, care se opri din mers.

— Pe una am dat-o gata! murmură tânărul Saladin, care urmărea această scenă mută, cu o privire de cunoscător.

Ochii lui Saladin erau destul de frumoşi, dar când privea fix, se rotunjeau ca cei ai unei păsări de pradă.

Frumoasă blondă luă fetiţa în braţe, într-un gest de alintare drăgăstoasă.

— Locuim departe de aici, zise ea, şi s-a făcut târziu. Dacă vrei, Petite-Reine[6], mâine mergem s-o vezi pe dansatoarea pe sârmă de la Podul Austerlitz.

— Nu! răspunse Petite-Reine. Eu vreau azi, şi vreau s-o văd pe doamna Saqui!

Maică-sa se supuse, urcând scara şubredă ce ducea spre platformă. Doamna Canada îşi repezi o mână spre toba mare, în timp ce cu cealaltă începu să lovească o pereche de talgere crăpate, învăluindu-le pe mamă şi pe fiică într-o privire de caldă recunoştinţă. Bună la suflet cum era, mai că-i venea să le sărute.

---

[6] *Petite-Reine* (fr.) — Mica-Regină (n.t.)

Avea şi de ce, pentru că "pairul străin al Franţei" porni pe urmele blondei, trăgându-şi pălăria pe ochi. Două domnişoare, despre care nu am pomenit până acum şi care păreau să nu aparţină elitei cartierului Saint-Germain, se luară după acest "neguţător de sclavi". După ele intrară trei băieţi de prăvălie.

Văzând aceasta, cei cinci soldaţi se sfătuiră; oriunde mergea toată lumea, se duceau şi ei: cu nasul pe sus, cu un aer mirat, cu conştiinţa curată. Aşadar intrară.

Cei trei puşti îşi spuseră: "Se pare că-i vorba de ceva grozav" şi se aşezară la rând.

— Hei! exclamă tânărul cavaler al celor două grăsane. Nu mă luaţi şi pe mine la spectacol?

Cei trei artilerişti profitară de ocazie pentru a oferi braţul celor trei ţărăncuţe, propunându-le atracţiile acestui teatru la modă.

Era clar că doamna Canada avea de ce să-i fie recunoscătoare micuţei Petite-Reine!

— Doi gologani! Doi gologani! Doi gologani! Cumpăraţi-vă bilete!

Din toate colţurile pieţei soseau oile lui Panurge[7].

— Treceţi la rând!

Baraca se umpluse. Échalot, impunător ca un turn, se aşeză în cele din urmă în faţa intrării, de unde întoarse din drum un puştan cu înfăţişare insolvabilă, zicând:

— Nu mai sunt locuri! Dacă aş avea uriaşa sală a Academiei regale de muzică, tinere, n-aş fi obligat să dau cu piciorul la noroc în fiecare zi!

---

[7] *Oile lui Panurge*: aluzie la un episod din *Gargantua şi Pantagruel* de François Rabelais, unde o întreagă turmă de oi s-a aruncat în mare, imitând exemplul uneia dintre ele. (n.t.)

Capitolul II - Regele studenţilor

Era plină baraca doamnei Canada, întâia prestidigitatoare a diverselor capitale europene. Plină ochi. Dar cum povestea noastră are drept subiect pe tânăra blondă care cedase capriciului copilăresc al fetiţei sale, ne vom ocupa numai de Petite-Reine şi de mama ei.

Deoarece intraseră primele, bineînţeles că se aflau în rândul întâi, iar lumină palidă a scenei cădea direct asupra lor. Probabil că niciodată până atunci cele trei lămpi cu ulei, care serveau de rampă, nu-şi trimiseseră licăririle fumegânde spre ceva atât de frumos. Copila era adorabilă, iar mama o întrecea în fragilitate şi gingăşie.

Desigur, cititorul nu şi-a închipuit că ne-a trecut prin minte ideea nebună ca de dragul lui să introducem o înaltă doamnă în baraca Teatrului Canada. Doamna Lily — sau cum i se mai spunea în cartierul Mazas, La Gloriette — nu era nici contesă, nici baroană. Aparţinea, şi încă în mod evident, categoriei oamenilor de rând. Dar ţinuta ei era foarte curată şi decentă. Îmbrăcămintea fără zorzoane avea atâta modestie şi bun gust, ba chiar şi o anumită eleganţă — deşi alcătuită din veşminte sărăcăcioase — încât cu greu putea fi socotită o simplă muncitoare. Îşi purta haina cu nobleţe, şi asta fără voia şi fără ştirea ei. Era "distinsă" în pofida coşuleţului care-i atârna de braţ, întrucât trebuie spus că venise la bariera Tronului special ca să-şi cumpere cina ceva mai ieftin decât în Paris.

Era de o frumuseţe atât de directă şi de sinceră, încât simpla ei vedere îţi umplea inima de bucurie. În această femeie exista o sclipire de viaţă şi tinereţe, uşor umbrită de un văl de melancolie, care nu-i stătea în fire şi care trăda ceva din secretul unei nenorociri îndurate cu demnitate.

De ce era numită La Gloriette? Veţi ghici, probabil, atunci când vă voi spune că individul negricios şi cu aere de nabab, pe care Échalot îl asemănase cu un neguţător de sclavi, aşezat acum nu departe de ea, nu îndrăznise să-i adreseze cuvântul, deşi Lily era îmbrăcată într-o rochie sărăcăcioasă din bumbac şi lână neagră, cu un şal tot negru, care nu era nici măcar merinos veritabil, şi purta o pălărie de tafta, cu luciri arămii.

Nu, nu-i precum credeţi: motivul nu era nici măcar expresia ochilor ei negri, aproape tot timpul zâmbitori, dar uneori atât de distanţi, în minunat contrast cu părul ei blond.

Într-o dimineaţă, cu mai mult timp în urmă, pe vremea când Petite-Reine încă nu învăţase să facă primii paşi, doamna Lily fusese văzută mergând cu trăsura, îmbrăcată în rochie de mătase neagră şi purtând pe umeri un şal ce putea foarte bine să fie din caşmir.

Şalul şi rochia dispăruseră, iar acea bancă populară care poartă un nume atât de ciudat — "Muntele de pietate" — ştia, desigur, ce se întâmplase cu cele două obiecte. Deci motivul nu trebuie căutat nici aici.

Vecinii doamnei Lily îi spuneau "La Gloriette" datorită Justinei, "gloria ei", fiica ei, comoară nepreţuită, care avea onoarea de-a fi supranumită "Petite-Reine". De regulă, pentru a stârni bârfa într-un cartier al Parisului, e nevoie ori de avere, ori de talent, ori de viciu. Doamna Lily era foarte săracă. Nu posedă nici un talent recunoscut; trăia singură şi retrasă. Şi totuşi, numai Dumnezeu ştie cât se preocupă de ea cartierul în care locuia!

Din când în când, ajungea la urechile oamenilor câte un episod din vreo întâmplare în care ea era eroina principală.

Era de origine foarte umilă — atât de umilă încât mulţi se întrebau dacă nu cumva era puţin prinţesă…

Ca să călătorim în patria ei, trebuie să traversăm Sena şi să urcăm pe bulevardul Hôpital. Dincolo de bariera Italiei exista pe atunci un oraş ciudat, unde locuiau negustori de haine vechi, care-şi construiseră case din te miri ce.

Acest oraş avea nenumărate nume. I se spunea Babylon, Pekinul zdrenţăroşilor, La Garouille[8], California sau Valea Caşmirului — la alegere.

Cu patru-cinci ani în urmă, în acest oraş al mizeriei pariziene întotdeauna gata să râdă de ea însăşi, trăia o tânără frumoasă ca iubirea, care nu dusese nicicând un coş în spate, aşa ocupată cum era de dimineaţa până, seara să slujească tradiţia Casei-de-Aur.

Casa-de-Aur din Pekinul zdrenţăroşilor, cu totul diferită de edificiul cu acelaşi nume din Bulevardul Italienilor, era o clădire mare şi dărăpănată, construită din oase, noroi, hârtie, cioburi de sticlă şi bucăţi de lemn. Am citat aici doar materialele de bază; supunând aceşti pereţi unei analize atente, s-ar fi descoperit şi altele, de o mare fantezie. Acoperişul era format aproape în întregime din tălpi de la încălţări vechi, dispuse cu artă, precum solzii de peşte. Deasupra uşii se găsea scheletul unei pisici, care la vremea ei fusese folosită drept molon[9] şi pe care timpul o disecase corespunzător.

---

[8] *La Garouille*: Vadra (n.t.)

[9] *Molon*: bloc de piatră naturală pentru ziduri, prelucrat pe faţa vizibilă şi cioplit pe celelalte feţe, pentru a putea fi aşezat orizontal. (n.t.)

Casa-de-Aur era ţinută de Barbe Mahaleur, zisă şi Amorul-şi-norocul, fostă chitaristă, actualmente proprietară de cabaret, moaşă nerecunoscută de Facultatea de Medicină şi mamă a negustorilor de haine vechi.

Era o făptură solidă, de vreo cincizeci de ani, croită ca un bărbat şi cu obrazul ciupit de vărsat. Avea apucături demne de Ecaterina cea Mare[10] şi-şi bătea Orlovii cu cruzime. Unul dintre ei reuşise totuşi, într-un moment de proastă dispoziţie, să-i scoată ochiul stâng. Îi mai lipsea şi jumătate de nas, despre care se spunea că-i fusese zburată de un alt Potemkin[11] — ceea ce n-o împiedica să rămână o femeie frumoasă.

Domnea asupra băştinaşilor din Pekinul zdrenţăroşilor, fiind admirată şi temută. Era respectată şi i se cerea să judece diverse pricini. În astfel de ocazii, dovedea o logică destul de complicată, dar echitabilă, după exemplul regelui Solomon[12], dându-şi verdictul îndoielnic, de la care i se trăgea faima de jurisconsult.

Cu o mână moşea, cu cealaltă îşi turna de băut; făcea curte tuturor secăturilor, ba chiar se zice că practică şi camăta: 20% dobândă pe lună, 240% pe an. Asta oficial, dar la gura sobei îşi putea dubla pretenţiile faţă de creditorii mai dubioşi, fără prea mari mustrări de conştiinţă.

Încă îşi mai ţinea chitara într-un ungher. Uneori, când respectul public îi oferea prea mult rachiu de drojdie, înşfăca redutabilul instrument şi cânta arii compuse de Jean-Jacques Rousseau la Geneva.

Atunci trebuia fie s-o aplauzi din răsputeri, fie să-ţi iei tălpăşiţa: Barbe Mahaleur nu umbla cu jumătăţi de măsură.

În Babylon se găseau destui creduli care să-şi închipuie că ea poseda la Paris mai mult de 50.000 de livre rentă, în imobile.

Barbe Mahaleur avea drept sclavă o fetiţă sperioasă, care ascundea într-o cascadă năvalnică de păr blond o feţişoară palidă, luminată de doi ochi mari şi negri. Toţi se mirau că Barbe Mahaleur încă n-o mutilase pe sclava ei, Lily. Nici măcar n-o maltrata prea mult, dar o punea la muncă zdravănă. Câteodată o numea "fetiţa mea", alteori "nepoată" şi din când în când "bagaboantă".

Printre supuşii lui Barbe Mahaleur nici unul nu ajunsese la o concluzie precisă privind legătura existentă între "bagaboantă" şi suverană.

Cam tot pe-atunci, deci spre 1847, la palatul Corneille locuia cel mai minunat student care a uluit vreodată ţările latine. La vremea aceea, palatul Corneille încă nu

[10] *Ecaterina cea Mare* (1729–1796) — împărăteasă a Rusiei, soţia lui Petru al III-lea. (n.t.)

[11] *Grigori Alecksandrovici Potemkin* (1739–1791) — cneaz, om de stat, diplomat şi militar rus, favorit şi consilier al împărătesei Ecaterina a II-a (cea Mare). (n.t.)

[12] *Solomon* (973–933 î.e.n.) — fiul lui David şi rege al statului Israel, înţelepciunea sa fiind proverbială. (n.t.)

avea rival în cartierul şcolilor, cât priveşte bogăţia apartamentelor şi mesele copioase servite aici. Camerele costau 50 de franci pe lună, iar masa 3,50.

De atunci încoace, preţurile au crescut mult, chiar şi în locuri de mai puţină importanţă istorică.

Leul latin despre care am vorbit se numea Justin de Vibray. Era de o frumuseţe insolentă, pe gustul soldaţilor şi al femeilor: tânăr, voinic, spiritual, generos, bogat şi de obârşie nobilă.

Se născuse undeva, în Touraine. Rareori se întâmpla ca aceşti strălucitori prinţi ai tinereţii să fie copii ai Parisului. Sosesc în capitală plini de energie şi avânt. Parisul le netezeşte asperităţile, aşa cum marea rotunjeşte colţurile pietrelor. Parisul le ofileşte obrazul, îi potoleşte şi-i educă. Parisul le dă acea rotunjime şi uniformitate, absolut necesară pentru a se încadra în canoanele vieţii obişnuite.

Un notar trebuie în prealabil şlefuit ca un diamant — dar nu cu faţete.

Justin, care era un drac şi jumătate, avea triplul talent al Bearnezului[13], precum şi multe altele. Timp de săptămâni şi luni întregi, avusese onoarea de-a fi favoritul domnişoarelor studente, ceea ce nu-l împiedicase să-şi ia cu succes primele examene. Asta pentru că avea, într-adevăr, stofă! Obţinuse rezultate excelente. Putea face faţă deopotrivă şi muncii, şi distracţiilor.

Într-o zi, Justin dispăru de la palatul Corneille, de la cursuri şi chiar din cartierul Chaumière.

Se mai vorbi despre el pe la vreo trei baluri. La ultimul, se povesti că fusese întâlnit în pădure, alături de o femeie de o frumuseţe răpitoare.

Pădurea se găsea departe de Odéon. Era vorba, probabil, de o ducesă, aşa încât tinerii îşi căutară un alt rege al biliardului şi-al halbelor.

Dar Justin de Vibray nu ajunse să fie nici dat uitării, nici înlocuit, căci se petrecu un fapt asemănător celui de după moartea lui Alexandru cel Mare[14]: imperiul Prado se dezmembră, iar succesorii lui Justin luptară zadarnic cu amintirea tânărului nostru, atât de brav, atât de blajin, care se bucurase de prietenia tuturor bărbaţilor şi de iubirea tuturor femeilor.

Nu fusese furat de o ducesă.

În ajunul unui examen, Justin ieşise în oraş dimineaţa devreme, cu "Rogron" sub braţ. Avea nevoie de linişte şi singurătate. Aşadar, în loc să treacă dincolo de gardul grădinii Luxembourg, pornise pe bulevardul Arcueil, prin spatele Observatorului şi se cufundase în lectura celor cinci coduri explicate în carte.

---

[13] *Bearnezul* — porecla dată regelui francez Henri al IV-lea (1572–1610). (n.t.)

[14] *Alexandru cel Mare* (356–323 î.e.n.) — rege la Macedoniei, fiul lui Filip al II-lea şi discipol al lui Aristotel. Mare strateg, învingător al Perşilor şi întemeietor al unui vast imperiu. (n.t.)

Mergea drept înainte, fără să se uite pe unde calcă. După vreo jumătate de oră, ridicând privirea din întâmplare, scoase un strigăt asemănător cu cel al lui Cristofor Columb la vederea ţinutului Antilelor: Justin descoperise Babylonul.

O clipă, rămase uluit în faţa acestei prodigioase capitale. Parisul, implacabilul bufon, aduce elemente comice chiar şi în cea mai neagră mizerie. Acest cuib al sălbaticilor din Paris se înfăţişa vesel, cu casele sale fantastice, ale căror locuitori ofereau, la această oră matinală, un tablou de nedescris. Totuşi, între cocioabe nu lipsea armonia: acele ruine, vechi de câteva săptămâni, păreau a fi fost construite dintr-o pornire de batjocură grosolană, iar pe străzi mişunau zdrenţe ambulante. Se puteau vedea négligé-uri de-ale negustoreselor de haine vechi, care ar fi făcut să-i cadă creionul din mâna lui Daumier[15].

Cum Justin rămăsese în admiraţia excentricităţilor arhitecturale ale Casei-de-Aur — palatul lui Barbe Mahaleur — se întâmpla ca tocmai atunci aceasta să-şi facă apariţia, pe jumătate dezbrăcată, fără nimic care să-i acopere înspăimântătoarele farmece trupeşti, în afară de-o batistă zdrenţuită. Pe părul cărunt şi zbârlit stătea într-o rână un chipiu, iar picioarele-i herculeene erau învelite cast cu o cârpă legată în jurul şalelor.

O strigă pe Lily cu un glas de trâmbiţă spartă. Justin aşteptă, închipuindu-şi că va avea de-a face cu o făptură şi mai grotescă.

Fetiţa care apăru în prag, într-o rochie ponosită, de pânză subţire şi destrămată, purta la gât un batic decolorat şi zdrenţuit ca o dantelă; vederea ei îl făcu să-i îngheţe râsul pe buze.

Şi totuşi, copila zâmbea. Cu siguranţă că nu nutrea nici speranţă într-un trai mai bun, nici dorinţa de a-şi schimba cursul vieţii.

Dar era atât de frumoasă, încât lui Justin i se strânse inima.

Barbe Mahaleur o pocni zdravăn peste obraz, în chip de mângâiere, apoi îi puse în palmă patru gologani, zicând:

— Du-te să-mi cumperi nişte ibrişin, văcuţo!

Aceste ultime cuvinte sunau dulce, ca o alintare.

"Ibrişinul", numit şi "morcov dublu", este cel mai tare tutun de prizat. Barbe Mahaleur era preocupată numai de propriile-i fălci.

Lily plecă în fugă. Nu se ştie de ce, dar Justin se luă după ea.

Desigur, nu avea pretenţia să intre în vorbă cu fetiţa cea zdrenţăroasă, cu "văcuţa". Departe de el gândul!

Ca să ajungă în calea Italiei, trebuia urmat un drum lung şi întortocheat, mărginit de ziduri înalte, fără ferestre, care nu erau altceva decât spatele clădirilor aparţinând unor uzine. Două persoane de statură normală abia s-ar fi putut strecura una pe lângă alta prin acest defileu.

---

[15] *Honoré Daumier* (1808–1879) — pictor, gravor şi sculptor francez, maestru al caricaturii politice. (n.t.)

La jumătatea drumului, Lily se întâlni faţă în faţă cu un frumos negustor de haine vechi, în ţinută de gală, cu cârligul în mână şi coşul în spate. Era Payoux, zis şi Laleaua-Venerei, având onoarea de-a fi cel mai recent favorit cu drepturi depline al lui Barbe Mahaleur. Omul se întorcea de la treburi, ţinând în mână o sticlă cu vin de Chambertin, de treizeci de centime.

— Ia te uită! exclamă el, virându-şi cârligul în coş. Mieluşica! De mult sunt cu ochii pe tine! Ce-ar fi să ne distrăm puţin?

Nu-i trebuia decât să deschidă braţele, ca să-i blocheze trecerea. Lily vru să se tragă înapoi, dar el o înşfăcă şi-o sărută apăsat pe gură.

După care scoase un strigăt şi căzu la pământ, fără cunoştinţă.

Justin îl doborâse cu o singură lovitură de pumn.

De ce această violenţă fără rost? Iată un lucru pe care Rogron, cel care se înverşuna să explice orice, nu l-ar fi putut lămuri.

Justin îl trântise premeditat, iar acum rămăsese mai năucit decât criminalul care-i zăcea la picioare.

Era palid, dar tâmplele îi zvâcneau. Vedea roşu în faţa ochilor. Îşi frecă pleoapele, ca să-şi limpezească privirea.

Cu Rogron sub braţ, se trezi între omul care se prăvălise ca un bou pocnit cu măciuca în moalele capului şi fetiţa care leşinase întocmai ca o domnişoară îmbrăcată în muselină albă.

Dar leşinurile domnişoarelor în muselină albă durează mult. Cel al lui Lily nu ţinu decât o jumătate de minut. Fata deschise ochii ei frumoşi, îl privi pe Payoux zăcând în noroi, apoi pe Justin şi-i zise, surâzând:

— Tare mi-a fost frică! Mulţumesc!

Avea un glas dulce, cu vibraţie gravă şi adâncă.

Pe Justin îl cuprinse o vagă tulburare. Gândul îi zbura, ca într-un fel de beţie. Abia dacă-şi dădea seama cum ajunsese în miezul acestei aventuri ridicole şi imposibile, dar spuse:

— Vrei să vii cu mine?

— Da, răspunse fără ezitare Lily.

Răspunsul ei nu-l şocă pe Justin. Într-adevăr, ochii fetei rămăseseră aţintiţi asupra lui, cu limpezimea unei priviri de înger.

Justin porni înainte. Ea îl urmă cu pas grăbit şi graţios.

Trecu o trăsură, Justin o opri şi deschise portiera.

— Unde mergem? întrebă Lily, sărind pe scara trăsurii.

Birjarul râdea cu subînţeles.

— Nu ştiu, răspunse Justin, roşind de ruşine.

Lily urmă exemplul omului de pe capră, începând să râdă, apoi adăugă:

— O ghicitoare în cărţi mi-a prezis că voi pleca de-aici, şi iată că plec. De altfel, prea mi-era frică de Payoux.

Justin urcă şi el în trăsură, după ce-i dădu birjarului adresa.

Când se aşeză lângă ea, se simţi îngrozitor de stânjenit. Departe de a-l linişti, surprinzătorul calm al lui Lily îi sporea frământarea.

— Aşa deci! zise ea, de îndată ce caii se urniră din loc. E prima oară când merg cu trăsura.

Apoi, ca şi cum ar fi vrut să-l aducă pe Justin în culmea disperării, urmă:

— Niciodată nu mi se dă voie să urc în omnibuz.

Capitolul III - Un hohot de râs

Cea mai mare prăpastie săpată din orgoliu său interes între două fiinţe omeneşti este, desigur, cea dintre albii şi negrii din colonii. Emancipând negrii, America cea liberă a adâncit prăpastia dintre ei şi albi, transformând-o în abis. În nici o ţară din lume nu-i atât de maltratat "lemnul de abanos" ca în statele aboliţioniste ale Americii.

Ei bine! Europa, deşi obişnuită cu insolenţele hiperaristocratice ale acestor democraţi, într-o zi a scos un strigăt indignat, citind povestea sărmanei negrese din New York, azvârlita afară din omnibuz prin brutalitatea unei jumătăţi de duzină de filantropi.

Pentru că ticăloşii ăştia de yankei oferă explicaţii. Întotdeauna au curajul opiniei. Aruncând-o pe trotuar pe biata femeie, care era gravidă şi în cădere se lovise îngrozitor, ei au stabilit această distincţie, tipic americană:

"Vrem că negrii să fie liberi, dar nu să polueze aerul dintr-un mijloc de transport în comun, în care călătoresc şi albi!"

Iată un popor simpatic şi de o logică imbatabilă!

La noi, omnibuzul — credincios numelui său — acceptă pe toată lumea, chiar şi pe cucoanele cu căţei. Ospitalitatea lui nu se opreşte decât la limitele trasate de poliţie şi desigur, conductorii înclină mai curând să încalce regulamentul care condamnă necuviinţele, căci s-au întâlnit şi cazuri de asfixie.

De exemplu, se permite accesul vânzătoarelor de peşte.

Fraza rostită de Lily fără urmă de stânjeneală — "Conductorii de omnibuz nu-mi dau voie să mă urc!" — era o mărturisire atât de dureroasă, o renunţare atât de cumplită, încât pe Justin îl trecură fiorii.

O privi pe această făptură, ale cărei veşminte, mai obscene decât însăşi goliciunea, intrau în categoria lucrurilor "care incomodează pe călători". Îi veni să sară din trăsură.

Fata zâmbea. Surâsul îi dezvelea dinţii ca perlele.

Şi prin toate zdrenţele, frumuseţea-i neasemuită emana acel parfum al pudorii pline de mândrie pe care o degajă capodoperele de artă şi minunile create de mâna lui Dumnezeu: ceva ciudat, jignitor, aproape divin.

— Ştiu să citesc, zise ea dintr-o dată, într-o pornire de orgoliu copilăresc, de parcă ar fi intuit că trebuia să-şi pledeze cauza. Ştiu să cânt şi să cos. Găsiţi că vorbesc incorect?

— Vorbeşti bine... chiar foarte bine, murmură Justin la întâmplare.

— Ah! exclamă ea. La noi sunt oameni veniţi de departe — şi de foarte sus. Cea care m-a învăţat să citesc spunea uneori, când vedea femei frumoase trecând în caleaşcă: "Uite-o pe Berthe!", "Uite-o pe Marie!" Fuseseră elevele ei, la vremea când condusese un mare pension de domnişoare în cartierul Saint-Germain. Acum moare de foame, pentru că bea de stinge. În fiecare zi am dat de pomană câte un gologan abatelui, un bătrân pe jumătate nebun, dar foarte învăţat, care atunci când e beat, se bate cu pumnii în piept şi plânge... Ghicitoarea în cărţi mi-a spus că-mi trebuie doar o bluză, o rochie, o fustă, cizmuliţe şi mănuşi, ca să mă duc la un director de teatru care-mi va da să învăţ roluri, şi-atunci voi avea bani cât voi pofti.

— Vorbeşti bine, repetă Justin, dus pe gânduri.

— Ce-aveţi de gând cu mine? întrebă deodată Lily.

În loc să-i răspundă, Justin întrebă la rândul său:

— Aşadar, m-ai urmat din cauza vorbelor ghicitoarei?

— Sigur! replică ea. Şi-am să vă iubesc mult dacă mă veţi ajuta să-mi aflu norocul!

Auzind acestea, Justin se simţi mai uşurat. Nu vom afirma că era îndrăgostit: asta ar însemna prea mult şi totodată prea puţin. Acţionase sub impulsul unui soi de nebunie lucidă şi conştientă de sine. Se arătă deci mulţumit că avea un motiv să scape de această obsesie.

— Ai vrea să fii bogată, zise el.

— Nu pentru mine, răspunse iute tânăra. Pentru fetiţa mea.

— Eşti mamă... deja! exclamă, uluit, studentul.

Lily izbucni în râs.

— Nu, nu! protestă ea. Încă n-am copil... dar mă voi căsători, ca să am o fetiţă, pe care-am s-o ador.

Acest ultim cuvânt fu rostit cu o patimă stranie şi Justin îşi coborî privirea în faţa luminii care se aprinsese în ochii mari şi negri ai feţei.

Era incredibil de frumoasă.

Urmară câteva clipe de tăcere. Când Justin începu din nou să vorbească, glasul îi tremura:

— Lily, spuse el. Nici nu vreau şi nici nu pot să fac ceva pentru tine. Dar am să-ţi dau ce-ţi trebuie, ca să te duci la un director de teatru, aşa cum îţi doreşti.

Ea îl întrerupse, bătând din palme.

— Chiar acum?

Justin îşi scoase din buzunar portofelul, în care se găseau trei bancnote de o sută de franci. Chiar în ajun primise bursa.

O asemenea aventură nu putea avea decât un singur deznodământ: pomană.

Justin repetă:

— Chiar acum!

Şi puse cele trei bancnote de câte o sută de franci pe genunchii fetei.

Acolo, în oraşul negustorilor de haine vechi, nimic nu-i mai bine cunoscut decât o bancnotă. E drept că nu se întâlnesc prea des, dar se vorbeşte despre ele neîncetat. Visul şi poezia acestei meserii e să găseşti o bancnotă!

Trăsura trecu la trap de-a lungul cheiului pustiu, prin faţa clădirii Hôtel-Dieu. Obrajii lui Lily ardeau ca focul. Inima îi bătea nebuneşte. Genele lungi şi întoarse nu-i puteau ascunde cu totul flacăra din privire. Justin făcu birjarului semn să oprească. Lily sări din trăsură şi-o luă la fugă.

Birjarul izbucni din nou în râs. Se pricepea la oameni.

Cât despre studentul nostru, el rămăsese de-a dreptul năucit. Apoi însă îşi frecă mâinile mulţumit, întrebându-se totuşi:

— Oare de ce i-am dat toate trei bancnotele?

Era absurd! La Paris nu existau nici măcar zece milionari capabili de un asemenea gest.

Justin suspină adânc, dar nu fiindcă s-ar fi căit pentru generozitatea de care dăduse dovadă.

În mintea să se ivise imaginea tinerei Lily, complet schimbată de noile veşminte pe care le putea cumpăra cu cele trei bancnote.

Trei sute de franci ar fi fost prea puţin ca să îmbrace o contesă sau chiar şi o mic-burgheză; aceşti bani ajungeau însă pentru a da strălucire unei acrobate de bâlci sau a înveşmânta decent o fetiţă.

Birjarul păstră acelaşi aer batjocoritor până ce-şi încasă preţul cursei, la poarta casei lui Justin.

Acesta urcă în odaia lui, care i se păru tristă şi pustie. Simţea în suflet o durere ascuţită, ca la despărţirea de un vechi şi bun prieten.

Nu stătuse împreună cu Lily mai mult de o jumătate de oră.

Se aruncă pe pat, visător şi mai vlăguit decât după o orgie în toată regula. Nu încercă nici măcar să se refugieze în studiu. Rogron greşise. Examenul fu dat uitării.

Această insulă a tinereţii, Cartierul Latin, e plină de fete frumoase şi vesele, deşi tot aici le poţi întâlni pe cele mai urâte şi mai păcătoase din lume. Justin nu trebuia decât să aleagă dintre cele mai drăguţe şi mai nebunatice. Încercă zadarnic să evoce chipurile zâmbitoare ale dansatoarelor lui preferate. Prin faţă îi trecea iar şi iar strania frumuseţe a tinerei Lily, cu trupul pe jumătate dezgolit.

Îi vedea rochia sărăcăcioasă şi mai mult decât ponosită, care învelea dezvelind liniile perfecte ale unei siluete de nimfă antică. Vedea ochii ei mari şi negri, cu priviri în acelaşi timp îndrăzneţe şi timide, fruntea dumnezeiască, pierdută sub bogăţia părului auriu, revărsat pe umeri.

Fugise ca o mică sălbăticiune, fără să-i mulţumească, asemeni unui câine căruia i s-ar fi azvârlit un os.

Totul era bizar şi fără sens în această aventură, care-i lăsa o senzaţie de prăbuşire.

Şi, lucru de necrezut, din această durere morală, amestecată cu ruşine şi un soi de dezgust, se ţesea un vis luminos şi suav.

Justin avea o mamă, nobilă şi bună, pe care o iubea şi care-i privea cu îngăduinţă capriciile de copil. Ca orice altă mamă, accepta acel proverb de netăgăduit: "Tinereţea trebuie să-şi facă cheful". Se temea numai de legăturile ceva mai serioase care ar fi putut avea urmări în viitor.

Până în acest moment, Justin, preocupat de visele-i trandafirii, nu se gândise la mama lui nici măcar o clipă.

Acum însă, îi apăru în minte imaginea mamei. De ce azi şi nu ieri? De ce, fiind vorba de cea mai nebună şi mai trecătoare dintre toate nebuniile?

Desigur, aventura putea fi în cel mai rău caz ridicolă, dar cel puţin nu era periculoasă. Justin aruncase unei cerşetoare o pomană ceva mai mare decât s-ar fi cuvenit. Dar atât şi nimic mai mult. Singurul care avea de suferit era bugetul lui. Pe fată însă, n-o va mai întâlni niciodată. Putea pune prinsoare pe o sută contra unu! Doar tânăra nu se ostenise nici măcar să-l întrebe cum îl cheamă!

Trecu şi ora prânzului, dar Justin rămase lungit în pat, ca un bolnav. Şi chiar era bolnav: avea febră şi de fiecare dată când auzea paşi pe scări, inima îi zvâcnea dureros.

Nu se întrebă dacă o iubea pe domnişoara Lily. Credeţi-mă, dacă cel mai bun prieten al lui ar fi aflat întâmplător de ispravă Și ar fi râs de el, spunându-i că o iubeşte

pe domnişoara Lily, s-ar fi pomenit pe negândite cu o pereche de palme. Justin era iute de mână.

N-o iubea! Fiecare om poate avea zilele lui proaste şi nimeni nu-i vinovat pentru un acces de febră.

La ora mesei, Justin se îmbrăcă şi ieşi. Făcu un efort bărbătesc, luptând cu sine însuşi, şi se scutură de starea de apatie, ca un tânăr curajos ce era.

În clipa în care ieşi în stradă, scoase un ţipăt puternic, cât pe-aci să cadă pe spate.

În faţa lui se afla o tânără îmbrăcată în negru, de o simplitate elegantă şi încântătoare.

Surâdea, arătându-şi dinţii ca perlele, iar buzele acelea trandafirii erau ale frumoasei Lily!

— Cum îmi stă? întrebă ea.

Justin o găsea adorabilă. Dar nu scoase nici o vorbă.

Ea adăugă:

— Am auzit când i-aţi dat adresa birjarului, dar nu ştiam cum vă cheamă... de cine să întreb pe portar. Vă aştept de la amiază.

— De şase ore!... murmură Justin.

— Oh! exclamă ea. V-aş fi aşteptat şi şase zile, sau chiar mai mult. N-am apucat să vă mulţumesc.

A doua zi de dimineaţă, Justin de Vibray, prinţul tinerimii studioase, îşi lepădă sceptrul, abandonându-şi curtea.

* * *

Nu departe de Saint-Denis, chiar lângă Enghien, există un sătuc încântător, ale cărui case cu grădini pline de flori se oglindesc în apele Senei. Aproape că mă tem să-l recomand parizienilor ca loc de agrement duminical, întrucât până acum patronii de cârciumi l-au respectat. Satul se numeşte Épinay. Ultima oară când l-am admirat, traversând câmpia Gennevilliers, am văzut trei cabarete noi-nouţe şi două hornuri fumegânde, Dumnezeu să-l aibă în paza sa!

În 1847, satul se afla la douăzeci de leghe de Asnières.

Tinerilor li se spunea "domnul şi doamna Justin" sau "tinerii căsătoriţi". Erau atât de buni şi de frumoşi, încât îi îndrăgise toată lumea. Se bucurau de afecţiunea şi respectul tuturor.

Înainte de sfârşitul anului, sătenii participară la un botez. În grădina plină de trandafiri, care cobora până la malul apei, îşi făcu apariţia o fată solidă, cu un cărucior ca de păpuşi, de unde surâdea o fetiţă drăgălaşă.

Când căruciorul se oprea în loc, se ivea Lily, atrasă de plânsetul fetiţei, dornică de lapte.

După alte trei luni, începură să cadă frunzele. Tufele de trandafiri îşi pierduseră florile. Justin devenise trist. Într-o zi, Lily plânse.

Justin se întoarse la Paris. Nu pentru a se despărţi de Lily. Dimpotrivă, acum Lily avea rochii şi mai frumoase, bijuterii şi dantele, şaluri de caşmir. Iar Justin făcuse o groază de datorii.

Lily regreta pălăria mare de pai, care o ferea de soarele din Épinay, şi vesela ei îmbrăcăminte rustică, ce-i stătea atât de bine, deşi o costase aşa de puţin. Justin voia ca soţia lui să fie admirată. Parisul o contemplă timp de trei luni. Justin era dator 20.000 de franci, iar Lily nu mai zâmbea decât spre fetiţa din leagăn.

Niciodată nu primise scrisori de la Justin, pentru că erau tot timpul împreună. Într-o zi primi un plic, al cărui scris făcu să i se strângă inima de teamă. Era de la Justin. Oare de ce-i scria?

Iată ce scria Justin în acea scrisoare:

"Mama mea a venit să mă caute. Pe curând. N-aş putea trăi nicicând fără tine."

La început îi fu greu să înţeleagă. Dar când pricepu, se culcă, bolnavă, lângă leagănul fetiţei.

La început, Justin îi scrise des, făgăduind să se întoarcă repede, apoi scrisorile deveniră tot mai rare, până ce încetară cu totul.

Când Lily se mută într-o odăiţă sărăcăcioasă din cartierul Mazas, fetiţa împlinise doi ani. De cincisprezece luni nu mai avea nici o veste de la Justin. De un an muncea ca să-şi câştige pâinea, vânzând din când câte o bijuterie sau un obiect de toaletă.

Justine, fetiţa — Petite-Reine, cum îi spuneau vecinii — era întotdeauna îmbrăcată ca o mică prinţesă.

În primăvara anului 1852, Lily ajunsese din nou în cea mai neagră mizerie, lucru pe care îmbrăcămintea ei îl trăda fără putinţă de îndoială, în timp ce Petite-Reine nu era încă atinsă de sărăcie.

Datorită fetiţei, vecinii — cuprinşi de acel respect vesel şi surâzător care e o calitate a parizienilor — o numeau pe Lily "La Gloriette".

În această poreclă se ghicea un strop de ironie, dar şi multă compătimire pentru excesiva ei iubire maternă.

La Gloriette şi Petite-Reine erau cunoscute pe ambele maluri ale Senei. Lumea le ştia şi în Jardin des Plantes, unde Lily îşi ducea fetiţa să se joace, atunci când nu avea de

lucru. Cu toată deosebirea dintre hainele lor, care miră pe toată lumea, un lucru era mai presus de orice îndoială: deşi una dintre ele era eleganţa personificată, iar cealaltă arăta mai curând a servitoare, nu putea fi vorba decât de mamă şi copil. Şi lumea le iubea aşa cum erau.

Să ne întoarcem, totuşi, la baraca doamnei Canada, unde le-am lăsat pe Lily şi pe Petite-Reine, ca să le depănăm povestea... Oamenii din cartierul Mazas cunoşteau şi ei aceste amănunte, afară de faptul că Lily îşi petrecuse copilăria printre negustorii de haine vechi şi că avusese o legătură cu Justin.

La urma urmei, astfel de poveşti se aseamănă întotdeauna.

Petite-Reine nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Era prima oară când mergea la spectacol, iar acesta era nemaipomenit.

Ca şi când ar fi vrut să le mulţumească pentru că deschiseseră gustul "publicului" pentru reprezentaţie, doamna Canada scoase din program luptă dreaptă, exerciţiul cu tunul, numărul cu acrobatul care ţinea 300 de livre între dinţii lui stricaţi şi în general, tot ce-ar fi riscat să n-o amuze pe mica ei Providenţă.

Dimpotrivă, introduse numărul cu marionetele, pe cel cu figurile de ceară şi jonglă ea însăşi cu bile de aramă, cu pumnale şi salatiere — pentru că avea o mulţime de talente.

Dar ceea ce o încânta pe fetiţă peste măsură fu dansul domnişoarei Freluche, care execută vreo duzină de sărituri pe sârmă şi, contrar obiceiului, îşi termină numărul fără să cadă nici măcar o singură dată.

Petite-Reine aplaudă cu mânuţele ei micuţe şi înmănuşate. În baracă, toată lumea o privea admirativ: făcea parte din spectacol.

Şi de pe scenă o privea cineva: ochii rotunzi ai tânărului Saladin o fixau cu o expresie stranie. Nu l-aţi uitat pe Saladin, băiatul cu trianglul.

Acest Saladin era oarecum stăpân în teatrul doamnei Canada, deşi vajnica femeie îl detesta din toată inima. Ba chiar se temea de el. După părerea ei, "ţâncul" ăsta era în stare de orice.

Însă Saladin se bucura de protecţia lui Similor, tatăl său, care-l cotonogea; se bucura, mai ales, de protecţia lui Échalot, care-i fusese doică. Saladin îi domina pe ceilalţi printr-o inteligenţă cu adevărat superioară mediului în care trăia şi prin caracterul său ciudat: uneori blând, alteori năvalnic.

Ştia să-şi onduleze trupul mai bine ca un şarpe şi să surâdă mai abitir ca o femeie. Când se înfuria, privirea ochilor lui rotunzi devenea rece şi tăioasă ca o lamă de oţel.

Prin viciile pe care le avea, era deja bărbat; păstrase însă slăbiciunile unui copil. Aşadar, îl cuprinse invidia pentru succesul domnişoarei Freluche, sau mai curând pentru

impresia produsă de numărul ei asupra fetiţei pe care el o urmărea cu o atenţie ieşită din comun.

La rândul său, vru s-o impresioneze.

Deşi doamna Canada scosese din program numărul lui, ca să n-o sperie pe Petite-Reine (şi ca să termine mai repede, căci se apropia ora cinei şi supa de varză era gata), Saladin — fără vestă, îmbrăcat numai într-un maieu strâns pe corp şi împodobit cu paiete — se repezi în scenă, agitând un iatagan.

Era cam plăpând, însă foarte frumos clădit, iar chipul său palid se detaşa, alb ca marmura, dintre buclele negre.

Freluche îl găsea frumos ca un zeu.

Saladin apăru în scenă, sigur pe sine, şi-şi propti vârful iataganului în gâtlej, plin de orgoliu, savurându-şi dinainte triumful.

Dar Petite-Reine scoase un ţipăt ascuţit şi-şi acoperi ochii cu palmele, zicând:

— E urât! Nu vreau să-l văd! Mamă, hai să plecăm de-aici!

Saladin se opri, aruncându-i fetiţei o privire care nu era câtuşi de puţin cea a unui copil.

— Înghiţitorul de săbii şi-a ratat numărul! strigă un puştan.

Cele două grăsane îi luară apărarea:

— Hai, băiete, dă-i înainte! Nu-ţi fie teamă!

— Se ştie bine, vorbi unul dintre soldaţi, că iataganele şi săbiile astea de se-nghit sunt din cauciuc.

Saladin agită spada, ca să se vadă că-i din fier. Din palid, obrazul i se făcuse de-a dreptul livid.

— Hai, mamă! Hai să plecăm! o rugă Petite-Reine, plângând. Mi-e frică!

Sumbrul personaj pe care Échalot îl caracterizase drept "pair străin al Franţei" schiţă un gest impunător, spunând:

— Destul!

— Ai terminat, Baraba? chiui puştanul.

— Hai, înghite-l! strigară ţărăncuţele.

— Nu-l înghiţi! ordonă din culise doamna Canada.

— Să-l înghită!

— Ba să nu-l înghită!

— Marseilleza!

— Gura!

— Sirop de migdale, limonadă, bere!

În vreme ce Petite-Reine, înspăimântată, îşi ascundea capul la pieptul mamei sale, peste tot acest tărăboi din sală se înălţă un uriaş hohot de râs, inundând scena.

Spectatorii şi saltimbancii râdeau cu lacrimi, privindu-l pe Saladin, care înţepenise locului, verde la faţă de turbare şi ruşine.

Scena dură destul de mult.

Când Saladin îşi deschise pleoapele, avea ochii injectaţi, ca aceia ai păsărilor de pradă.

Mai întâi se uită spre public, apoi spre Petite-Reine, şi dispăru, urmărit până în culise de acel formidabil hohot de râs, care avea să schimbe trei destine.

Capitolul IV - Cafeaua neagră

— Totdeauna vrei să faci după capul tău, ţâncule! îi zise doamna Canada lui Saladin, care se întorsese în culise, cu sprâncenele încruntate şi capul în piept.

— Înghiţitul săbiilor, spuse sentenţios Similor, este un truc care plăcea mult strămoşilor noştri. Acum însă s-a demodat, la fel ca trubadurii, chitarele şi comedia.

— Sigur, Amédée! exclamă compătimitor Échalot. Tu n-ai fi niciodată în stare să-i spui copilului o vorbă bună. A greşit că n-a ascultat-o pe doamna Canada, care reprezintă aici autoritatea. Însă în ce priveşte talentul, nu-s mulţi artişti de bâlci înzestraţi de Providenţă aşa ca el, fără a mai pune la socoteală educaţia!

Saladin privi cu aceiaşi ochi rotunzi, obraznici şi dispreţuitori spre cei care-l atacau, ca şi spre cei care-l apărau.

Îşi puse din nou vesta, îşi aprinse pipa şi ieşi, fără o vorbă.

Odată ajuns afară, înconjură baracă, până descoperi o crăpătură mare între scânduri.

Îşi apropie ochiul de ea şi privi spre Petite-Reine. Nu dădu nici o atenţie ploii care tocmai începuse să cadă.

— Aşa deci! zise el după vreo câteva minute. Va să zică sunt urât! Ia te uită, păpuşica! S-a speriat de mine! Acum că nu mă mai vede, a început din nou să râdă. Buuun!

Reprezentaţia se apropia de sfârşit. La drept vorbind, merita din plin cei doi gologani. Colonie, clarinetistul, se înfăţişase în postură de uriaş. Atlas, cocoşatul,

dansase un dans comic, iar doamna Canada interpretase rolul unei mame cu mai mulţi copii. Spectacolul se încheie cu minunile hidraulice, care erau de fapt umbre chinezeşti.

Când Lily plecă împreună cu Petite-Reine, aflată în culmea încântării, afară plouă cu găleata. "Pairul străin al Franţei" avusese poate de gând să-şi ofere serviciile, dar cineva i-o luă înainte.

— Aveţi nevoie de o trăsură, frumoasă doamnă? o întâmpina chiar la ieşire un tânăr în veston, care-şi duse cu eleganţă mâna la fesul său grecesc.

Lily aruncă o privire îngrijorată spre rochiţa fetiţei. Petite-Reine spuse:

— Ce drăguţ e domnul acesta!

La un semn al lui Lily, tânărul coborî dintr-un salt cele câteva trepte. Era intrigantul Saladin, care se întoarse în două minute, însoţit de-o birjă.

Lily îi mulţumi şi urcă în trăsură, iar Petite-Reine îi zâmbi prin geamul portierei.

— Unde mergeţi? întrebă Saladin.

— Strada Lacuée numărul 5, piaţa Mazas.

Saladin se întoarse spre birjar şi repetă:

— Strada Lacuée numărul 5, piaţa Mazas.

Reveni gânditor în baracă, unde doamna Canada aranja deja, chiar în mijlocul scenei, o tăblie de uşă veche, peste două capre de lemn.

Aceasta era masa pe care se servea supa de varză.

Se aşezară în jurul mesei cu toţii: directoarea şi statul ei major pe scaune, iar ceilalţi care cum apucară, pe jos, pe tobe, pe o tăbliţă de ardezie sprijinită pe patru sticle.

Fiecare primi câte o porţie bună de zeamă.

Supa reprezenta masa reglementară, oferită de guvern.

În afară de supă, administraţia nu le mai datora nimic, însă fiecare avea dreptul imprescriptibil de a-şi procura el însuşi orice altă trufanda, în funcţie de economii.

Astfel, cocoşatul ronţăia prăjiturele "Arlechin", în valoare de doi gologani, pe care şi le cumpărase încă de dimineaţă, mergând pe jos în strada Sèvres, unde aceste dulciuri erau foarte gustoase şi nu prea scumpe; Colonie devora o jumătate de pâine soldăţească, unsă cu grăsime de la prăjit, iar domnişoara Freluche consuma o uriaşă brioşă, muşcând în acelaşi timp şi dintr-o ceapă crudă.

Întotdeauna, la cucoane pofta de mâncare merge mână în mână cu eleganţa.

Statul major, compus din doamna Canada, Échalot, Similor şi Saladin — care trecea drept moştenitorul prezumptiv al antreprizei — urma să-şi împartă delicatesele de pe fundul oalei: o bucăţică de slănină, patru cozi de oaie, un cârnat şi varză.

Similor — spirit sclipitor, dar egoist — avea nişte vin într-un ulcior de Vichy. Nu oferi nimănui de băut. Dimpotrivă, Échalot, înarmat cu o sticlă de cidru de patru gologani, îi turnă doamnei Canada, apoi lui Saladin, care nici măcar nu-i mulţumi.

Teatrul Francez şi Hidraulic era o firmă respectabilă. În afară de baracă — ale cărei scânduri mâncate de carii lăsau să treacă nestingherite şi viforniţe, şi ploi — existau şi câteva bănci ce abia se mai ţineau pe picioare, o tobă, un clarinet, un trombon, umbre chinezeşti şi alte soiuri de mobilier industrial, alături de care zăceau săbiile lui Saladin şi sârmă domnişoarei Freluche. Tot aici se găsea o trăsură enormă, un fel de rulotă, în care călătorea tot acest calabalâc, precum şi o mârţoagă jalnică, având misiunea de-a trage după ea rulota. Patrupedul se numea Sapajou.

Încă n-am vorbit de tabloul găurit ca o spumuitoare, purtând semnătura ilustră a lui Inimă-de-Oţel.

Deseori, doamnei Canada îi plăcea să spună:

— Dac-ar trebui să-l cumpăr, n-aş plăti nici măcar o sută de gologani, dar pânza valorează trei mii de franci.

Ruinele au şi ele o valoare sentimentală.

Ploaia pusese capăt reprezentaţiilor din acea seară. Când se sfârşi masa, doamna Canada spuse:

— *Campo!* Acum fiecare-şi poate vedea de-ale lui! Vă rog numai să vă întoarceţi devreme, dat fiind că mâine în zori începem să împachetăm.

— Unde plecăm? întrebă Colonie.

— Dacă cineva vrea să te tragă de limbă în privinţa asta, răspunse cu mândrie directoarea, să-i spui că habar n-ai, dobitocule!

Subordonaţii doamnei Canada se răspândiră care încotro, fiecare mergând să-şi vadă de treburile lui.

La Paris, viciul n-are preţ. Astfel de oameni sunt săraci ca Iov şi totuşi au vicii. Înţelegeţi? Beau, joacă pe bani, întreţin legături amoroase. Cum! Colonie? Bineînţeles! La fel şi Atlas (Poquet, poreclit Atlas) cocoşatul! Trombonistul! Cel care pentru douăzeci de gologani era gata să-şi vândă şi sângele din vine!

Poquet avea o amantă!

Undeva, în inima necunoscutului, există văgăuni afumate, în care domneşte o căldură umedă şi un aer înăbuşitor, unde dumneavoastră, doamnă, aţi sucomba în câteva secunde, dar unde alţii se distrează la fel de bine (de nu chiar şi mai şi!) decât la dumneavoastră acasă.

Aici găseşti o eleganţă relativă, un gen de rafinament care aproape te înspăimântă, alături de galanterie şi umor.

Se trăieşte, se agaţă, se iubeşte, se înşeală la fel ca în anturajul dumneavoastră; şi aceasta este o lume, o lume adevărată! Ia uitaţi-vă! Amanta trombonistului cocoşat azvârle pe sub masă câte o lovitură de picior, gata-gata să jupoaie pielea de pe picioroangele lui Colonie, care e idiot — dar uriaş!

Vedeţi bine că e o lume!

Similor ar fi roşit să se coboare atât de jos. Câştigă cu regularitate prima miză la cărţi, într-o cârciumioară de la barieră, după care începea să facă datorii.

Nimeni nu ştia unde se ducea Saladin.

Domnişoara Freluche se plimba ca Diogene[16], dar fără lumânare.

Astăzi însă, domnişoara Freluche şi Saladin rămăseseră în baracă.

Saladin era la fel de gânditor, iar domnişoara Freluche pică de somn.

Doamna Canada şi Échalot al ei, oameni la casa lor, se retraseră în apartamentul propriu. Se culcau în rulota cea mare, la fel ca Similor şi Saladin. Odaia lor, largă şi lungă cât spaţiul a două sicrie, se putea încuia pe dinăuntru. Ceea ce şi făcură.

De altfel, păreau foarte fericiţi înăuntru. Erau oameni cumsecade şi ţineau unul la altul.

— Amandine, îi zise Échalot, trebuie să stăm de vorbă şi să facem nişte socoteli. Dar dacă n-am renunţa, totuşi, la cafeaua neagră extra, fără ca asta să devină un obicei?

— Pofticiosule! replică doamna Canada, căreia îi lăsa deja gura apă. Bine, de acord cu cafeaua.

Prepararea cafelei este o artă eminamente pariziană. Pentru aceasta dispunem de ustensile ingenioase şi încântătoare, nişte bijuterii, prin care se vede apa dând în clocot în clipa în care se impregnează de aromă cafelei preferate. Am văzut şi mâini savante, şi mâini delicate, atingând cafetiera.

Să vedem cum îşi făcea cafeaua doamna Canada.

În timp ce Échalot număra gologani şi alte monede dintr-o punguţă de piele, notând cifrele pe o hârtie unsuroasă, Amandine deschise cufărul, de unde scoase o foaie de varză, pe care se afla o cantitate apreciabilă din acel mortar compact numit "zaţ" — ceea ce chelnerii din cafenele revând clienţilor mai puţin favorizaţi de soartă.

În treacăt fie spus, acest "zaţ" mai fusese folosit de două ori.

Doamna Canada îşi înfipse degetele în el, de parcă ar fi fost ghips.

Îl puse într-o crăticioară, împreună cu o ceapă arsă, puţin piper şi un căţel de usturoi. Sub crăticioară aprinse o sobiţă şchioapă, apoi, turnând două pahare de apă peste toată această tocană, începu s-o amestece cu aceeaşi lingură de lemn cu care spumuise supa.

Cu siguranţă că spartanii n-ar fi râvnit să guste din această zeamă, dar de îndată ce căldura focului făcu să se înalţe primii aburi, Échalot îşi umflă nările, adulmecând pofticios.

Încetă să mai numere gologanii şi zise cu emoţie în glas:

---

[16] *Diogene din Sinope* (412–323 î.e.n.) — filozof cinic grec. Potrivit legendei, locuia într-un butoi şi umbla ziua cu lumânarea aprinsă, în căutarea unui "om". (n.t.)

— În cafenele nu întâlneşti niciodată mireasma asta. Totul e mai bun şi mai ieftin în sânul familiei. Dumnezeu m-a creat pentru plăcerea pură şi pentru distracţiile pe care le oferă căminul, odată cu senzaţia unui confort cât se poate de onorabil. Ah, ce de-a ani am irosit, draga mea Amandine! De ne-am fi cunoscut mai devreme, cu sentimentele pe care le avem unul faţă de celălalt, am fi pus încă din tinereţe temeliile unei situaţii solide pentru viitor, culegându-i roadele odată cu trecerea anilor.

Doamna Canada aruncă în crăticioară un capăt de cârnat şi o bucăţică de caşcaval, pe care le găsise prin preajmă. Pieptul i se umflă într-un suspin adânc.

— Mi-am risipit resursele cu răposatul Canada! murmură ea. Nu ne-am refuzat nici o plăcere. Ne potriveam ca fizic: amândoi eram fluşturatici, ne uitam în dreapta şi-n stânga, el cu cucoanele cele mai sus-puse din aristocraţie şi comerţ, eu cu militari, grade superioare şi directori, dar fără să-mi pierd onoarea. Asta-i viaţa de artist: te laşi dus de val şi nu te gândeşti decât la burtă, la baluri, la petreceri şi la cafe-concert! Numai cu cât dădeam pe tutun, am fi putut hrăni un copil. Şi să vezi ce discuţii aveam când ne întorceam la baracă, amândoi niţel cam afumaţi! Şi cum ne băteam, că doar răposatul nu se sfia să dea într-o biată femeie fără apărare, ca mine!

Échalot o privea plin de admiraţie.

— Am frecventat saloanele nobilimii, împreună cu Similor, spuse el. Asta se întâmpla pe vremea "Fracurilor Negre", cu care am avut ceva relaţii, deşi întotdeauna discrete. Da' zău dacă am întâlnit vreo contesă care să se exprime cu aşa uşurinţă ca tine, Amandine! Niciodată! Dacă domnul Canada ar fi îndrăznit să te bruscheze în prezenţa mea...

— Oh! exclamă directoarea, cu un zâmbet liniştitor. Mulţumesc, n-ar fi fost nevoie. Pe atunci mă ocupam de ridicarea greutăţilor. Canada era un bărbat impozant, dar în faţa mea nu avea prea multe şanse... Cum ţi-au ieşit socotelile?

— Şai'ş-trei de franci şi optzeci de centime pe douăzeci şi una de zile, răspunse Échalot. Cam puţin.

Fiertura de zaţ era caldă. Doamna Canada o turnă prin basmaua în carouri pe care şi-o punea pe cap când nu purta peruca ei cârlionţata.

— A trecut vremea când te puteai îmbogăţi în capitală, zise ea. Trebuie să scoţi nasul în lume, ca să nu-ţi pierzi prestigiul, dar provincia e cea care-i susţine pe artişti... Răsuceşte asta, dragule!... Mai ales când indivizi ca Similor şi Saladin ăştia ai tăi sunt ruina oricărei afaceri cinstite!

Échalot apucă unul din capetele basmalei, fără să răspundă.

Amândoi începură să răsucească, în ceaşca mare şi ciobită începu să curgă un lichid negru şi vâscos.

Oricine dintre dumneavoastră n-ar fi ştiut pe unde să fugă mai repede, însă Échalot şi femeia lui se aplecară, ca să nu piardă nimic din aburul mirositor ce se înălţa din ceaşcă, îşi apropiară chipurile surâzătoare şi pofticioase, unindu-şi buzele într-un sărut care nu avea nimic senzual — decât poate în ceea ce privea cafeaua.

— Pe onoarea mea că te ameţeşte, zise Échalot. Crăticioară avea un uşor iz de varză...

— Tocmai asta-i şmecheria! îl întrerupse triumfătoare doamna Canada. Întotdeauna e nevoie de ceva care să-i dea gust... Pune masa, scumpule!

Échalot se grăbi să se execute. Punguţa şi carnetul de socoteli fură strânse şi în locul lor apărură două blide mici, din pământ ars, un clondiraş de rachiu şi un cornet de hârtie cenuşie, cu zahăr nerafinat.

Clondiraşul era — din păcate — aproape gol.

Conţinutul ceştii ciobite se mută în cele două blide mici, pe care Échalot le umplu ochi.

— Ne lipseşte ceva tărie! zise el, privind spre clondiraş.

Doamna Canada zâmbi.

— Hai să ne uităm bine! E ultima zi. Ia să vedem ce-a rămas pe fundul sticlelor!

Sub pat erau vreo cinci sticle, relicve rămase de la chefurile trecute: una de afinată; una de "iubire-perfectă", una de "elixirul-bravilor" una de "cremă-de-Venus" şi una de bere. Turnară apă în toate, le clătiră, decantară lichidul în clondiraş, al cărui nivel urcă apreciabil.

Filemon-Échalot şi Baucis-Canada[17] se aşezară faţă în faţă, cu sufletul mulţumit, cu conştiinţa împăcată şi împărţiră pe din două zahărul pământiu, care se lăsă forfotind pe fundul celor două blide.

Cafeaua, savurată cu înghiţituri mici, fu declarată delicioasă. Când blidele se goliră pe jumătate, turnară în ele spălătură din sticle, care la rându-i, stârni elogii sincere şi profunde.

Afară, ploaia făcea ravagii. Poetul Lucreţiu a declarat în frumoasele-i versuri, de un egoism dogmatic: "Cât e de plăcut, când marea-i cuprinsă de furtună, să te afli în port, de unde să priveşti la sărmanii nefericiţi, azvârliţi de colo-colo de vijelie!".

Ah, ce filozof!

Filemon şi Baucis ascultau ropotul ploii, traducând în felul lor distihul poetului burghez.

---

[17] *Filemon şi Baucis* — personaje mitologice, simbolizând dragostea şi înţelegerea conjugală. Când Zeus a vrut să-i răsplătească pentru ospitalitatea ce-i acordaseră, bătrânii i-au cerut să nu-i despartă niciodată. Astfel, stăpânul Olimpului le-a preschimbat casa în templu, iar după ani de zile, Filemon şi Baucis au murit amândoi odată, fiind transformaţi în doi copaci ce străjuiau intrarea în templu. (n.t.)

— Suntem la adăpost, zise doamna Canada.
— Cât se poate de la adăpost! adăugă Échalot.
— Cu atât mai rău pentru cei pe care-i udă ploaia!
Amândoi deodată începură să-şi învârtă în aer micile recipiente, ca să poată sorbi şi ultima picătură.
— Amandine, suspină Échalot, îmi umblă prin cap o idee.
— Şi mie! răspunse cu vioiciune doamna Canada. A ta de când?
— De astă-seară.
— La fel şi-a mea.
Cuşca ce-i servea de odaie tânărului Saladin era lipită de cea în care locuiau Filemon şi Baucis.
Saladin se întorsese lefter de la cârciuma unde mergea de obicei şi unde patronul îi prezentase nota de plată. În această ultimă seară, nevoia îl silise să se retragă în hogeacul lui, aşa că nu-i era somn. Cum prin crăpăturile dintre scânduri pătrundea mirosul de cafea amestecată cu rachiu, trezindu-i unele gânduri pline de invidie — care se pot întâlni şi în operă lui Lucreţiu — tânărul începu să tragă cu urechea, ca să-şi mai omoare timpul.
Iată ce auzi:
— Ideea mea, reluă Échalot, este că pe vremea când avea cinci ani, Saladin era tare drăgălaş! Făcea săli pline!
— Ca şi Freluche la aceeaşi vârstă! exclamă doamna Canada. Ce îngeraş! Îmi aducea cam o sută de gologani pe zi!
— Acum plecăm în turneu în provincie.
— La tară, copiii aduc întotdeauna câştig.
— Când sunt drăguţi...
— Ca micuţa de astă-seară, nu-i aşa?
Fuseseră vorbele doamnei Canada. Échalot îi apucă mâinile într-ale sale şi i le strânse, murmurând:
— Amandine, prin calităţile pe care le ai, eşti mai presus de orice femeie!
— Aş da cincizeci de franci cui mi-ar aduce un înger de copil ca ăsta! exclamă directoarea.
De cealaltă parte a peretelui de scânduri, Saladin îşi îndreptă spatele.
— Pff! se strâmba bărbatul. Astea-s vise! Nimeni n-o să ne aducă aşa ceva.
— Uneori mai există şi mame denaturate, reluă Amandine. Hai să ne culcăm, să economisim lumânarea.
Saladin îşi trecu degetele slăbănoage prin claia de păr negru. Îi venise şi lui o idee.
Se aşeză la marginea patului.

— Noapte bună, dragule! zise doamna Canada.

— Am putea oferi până la o sută de franci, mai zise Échalot. Somn uşor, Amandine.

— O sută de franci, repetă Saladin. Aşa mai merge... Ah! Sunt urât!... Ce moară neferecată!

Chibzui puţin, apoi pe buze i se aşternu un zâmbet crud.

— Să câştig o sută de franci... şi-n acelaşi timp să mă răzbun! adăugă el. Asta ar fi nostim!

Capitolul V - Cafeaua cu lapte

A doua zi de dimineaţă, la ora când în teatrul doamnei Canada ceilalţi încă dormeau, Saladin se strecură jos din pat şi apoi afară din rulotă, intrând în baracă. Furişându-se pe lângă salteaua pe care dormea Similor, pipăi câteva clipe buzunarele acestui om simpatic, dar desfrânat. Erau goale.

Tot în baracă, mai spre stânga, domnişoara Freluche dormea culcată pe un sac umplut cu paie, iar în dreapta, Colonie şi Poquet — zis Atlas — se lungiseră, îmbrăcaţi, pe două grămezi de talaş.

Toţi trei sforăiau.

Saladin ştia să se târască la fel de bine ca o năpârcă. Se apropie fără zgomot de trombonist şi de clarinetist, profitând de primele luciri ale dimineţii, pentru a le inspecta buzunarele pantalonilor. În pofida imprudenţelor pe care le făcea când era vorba de femei, Poquet era circumspect, ca toţi cocoşaţii. În buzunăraşul unde alţii îşi ţin ceasul ascunsese trei monede de douăzeci de gologani: bani albi pentru zile negre.

Saladin îi împrumută, fără prea multe remuşcări.

Colonie nu avea decât şaptezeci de centime. Era puţin. Totuşi, Saladin nu ezită să i le ia.

După aceea, continuă să se târască, traversând scena, până ce ajunse lângă domnişoara Freluche.

Dumnezeu a lăsat ca somnul tinerelor fete să fie uşor, pentru a se putea păzi de nenumăratele primejdii ce le ameninţă inocenţa. În clipa când Saladin îi pipăia cu

delicateţe buzunarul ascuns în pliurile rochiei, domnişoara Freluche deschise ochii ei galeşi şi frumoşi, spunând:

— În sfârşit, te porţi ca un bărbat, nu ca un papă-lapte ce eşti!

Cu toată îndrăzneala de care era în stare, Saladin încremeni locului, luat prin surprindere.

— Mai ai moneda aia găurită, de doi franci? întrebă el.

Fruntea domnişoarei Freluche se întunecă.

— Nu-i treaba ta, răspunse ea. Cară-te, sau îi trezesc pe ceilalţi!

Saladin o mângâie pe amândouă mâinile ei mari şi roşii.

— Micuţa mea Freluche, murmură el, făcându-şi glasul mai dulce decât clarinetul lui Colonie. Când e vorba să te idolatrizez, ştii bine că nu mă dau în lături, dar acum am nevoie de moneda ta, pentru o afacere.

— Nu! replică ferm dansatoarea pe sârmă.

Apoi adăugă pe un ton solemn:

— N-aş da moneda mea de doi franci nici pentru cincizeci de gologani!

Fiecare om are nevoie de credinţă. Până şi Voltaire a fost de acord cu asta. Domnişoarei Freluche nu-i prea păsa de Dumnezeu, însă credea în monezile găurite. Cât despre Saladin, el credea în toate monezile.

— Ascultă, urmă el. Taica Échalot nu mi-ar refuza un avans pentru prestaţiile de lună viitoare, da' am vrut să ai şi tu un profit din afacerea asta. E ceva a-ntâia, zău!

Saladin era înzestrat cu darul convingerii. Cu toată prudenţa care-i stătea în fire, domnişoara Freluche începu să se îmbuneze.

— Ce anume e a-ntâia? catadixi ea să întrebe.

— O combinaţie prin care cu cei patruzeci de gologani ai tăi se pot câştiga o sută de franci!

— Şi mie cât îmi iese la chestia asta?

— Zece franci!

— Vreau douăzeci!

— Bate palma!

Saladin părăsi baracă, având în buzunar cinci franci şi paisprezece bănuţi.

Începu să se plimbe de colo-colo prin piaţa Tronului, cu un aer important, mirosind de la o poştă a capitalist.

Deja o parte din artiştii bâlciului începuseră pregătirile de plecare. Saladin se strecură în spatele corturilor şi bătu la uşa unei rulote aparţinând teatrului "Coţofana hoaţă", aflat în celălalt capăt al pieţei.

Neprimind nici un răspuns, porni pe strada Ormeaux, care ducea în bulevardul Montreuil, şi intră în maghernița unui vânzător de mărunţişuri, pe a cărei firmă scria: *"Mica Germanie"*.

Fără îndoială că acesta era unul din cele mai interesante colţuri ale Parisului nevoiaş.

Pe un spaţiu de cinci sute de paşi, de la piaţa Tronului până în centrul Charonnei, toate femeile sunt blonde, toate fustele scurte, şi toate corsajele prinse după moda alsaciană. Aici nu se vorbeşte franţuzeşte. Am văzut bărbi ascuţite şi mantii îmblănite care ar fi făcut cinste cartierului evreiesc din Frankfurt.

Negustorul de mărunţişuri era un evreu slăbănog şi galben la faţă; nevastă-sa, dimpotrivă: o grăsană îndesată, blondă şi... evreică. Pe jos, prin praful presărat cu tot felul de resturi menajere, mişunau vreo şapte-opt copii durdulii.

Saladin povesti că avea o mamă bătrâna şi că era singurul ei sprijin. În calitate de fiu iubitor, dar prea puţin favorizat de soartă, voia să înnoiască puţin garderoba maică-si.

Aceşti evrei germani sunt de cele mai multe ori oameni foarte cumsecade. Slăbănogul şi grăsana de nevastă-sa se arătară mişcaţi de grija filială a lui Saladin. Pentru cinci franci, găsiră cu ce să-i alcătuiască un trusou complet, care nu valora nimic, dar făcea o oarecare impresie. Mai ales o bonetă cu dantelă albastră (bătrâna mamă a lui Saladin era pe cale să-şi piardă vederea!), care se dovedi o adevărată găselniţă. Saladin le împacheta pe toate şi săltă coletul sub braţ.

Pe la ora zece îşi terminase cumpărăturile. În sfârşit se luminase de ziuă şi pentru sibariţii de la "Coţofana hoaţă". Saladin intră în rulotă şi întrebă de domnul Languedoc, mare actor de roluri principale, suflător în orchestră, regizor şi "făcător de chipuri".

Această ultimă meserie are două aspecte: schiţarea contururilor pieselor de decor şi pictarea feţelor actorilor.

Cu ajutorul tuturor acestor talente, domnul Languedoc câştiga bani... cât să scadă în greutate; de zece ani nu i se oferise ocazia să-şi astupe găurile redingotei. Era vesel nevoie-mare şi mai generos decât Guzman.

— Merge treaba la "Teatrul Francez şi Hidraulic"! exclamă el, dând cu ochii de Saladin. Alde Canada au un noroc chior! La ultima reprezentaţie de ieri aţi încasat şase franci, în vreme ce noi n-am reuşit să facem decât două'ş-opt de gologani! Ploaia a fost de vină! Îţi fac cinste cu-n prânz, dacă-mi împrumuţi ceva capital, tinere!

Saladin trânti pachetul pe masă şi răspunse:

— Uite nişte ţoale care m-au costat treizeci de franci, bani număraţi. Am nevoie de ele numai azi, ca să mă strecor la iubita visurilor mele, chiar pe sub nasul gelosului de bărbatu-său. Aoleu, dac-ar ghici că nu sunt femeie, ar vârî cuţitul în mine! Mâine, când

totul va fi terminat, agăţ zdrenţele-n cui şi mergem să halim la "Râpée". Acu' fă-mi şi mie o mutră să se potrivească cu trenţele!

Languedoc îl privi admirativ.

— Văd că nu mai eşti copil! zise el. Da' te pricepi, deşi n-ai încă anii! Ia zi, gagica aia a ta e bogată?

— Mai mult decât atât! replică Saladin. A crescut în fast, cu lenjerie fină, ghetuţe lăcuite, trăsură la scară şi prizează tutun parfumat cu trandafiri!

— Atunci, suspină Languedoc, înseamnă că-n dimineaţa asta o să-ţi dea haleală, nu glumă, şmecherule!

Tot vorbind, luă o cutie pătrată, împărţită în mai multe compartimente. Saladin se aşeză pe marginea patului, iar celălalt se apucă de treabă.

Tânărul nostru comandase un cap de femeie cumsecade, la 45–50 de ani.

Mai întâi, părul lui Saladin fu pieptănat cu o pricepere de mare artist: un strop de pudră îl încărunţi, apoi veni rândul pensulei, al pămătufului şi al degetelor. Languedoc nu era format la şcoala lui Meissnier[18]: picta în stil mare.

— Dacă ai avea nevoie de toate astea pentru seară, la lumina lămpii, zise el făcând un pas înapoi, ca să-şi admire capodoperă, aş mai îngroşa culoarea. Da' să nu facem prostii! Ziua trebuie să-ţi păzeşti bine marfa... Ia uită-te în oglindă, puştiule, şi zi cum ţi se pare!

Puse în mâna lui Saladin un ciob de oglindă.

— Perfect, se bucură acesta. Parc-aş vedea-o pe sărmana maică-mea! Acu' ajută-mă să mă îmbrac. Aoleu, ce mutră o să facă burghezu' ăla de bărbatu-său!

Zece minute mai târziu "doamna Saladin, mama", cobora bulevardul Mazas, cu paşi discreţi şi liniştiţi. Similor şi Échalot ar fi putut foarte bine trece pe lângă el pe trotuar, fără a-şi recunoaşte fiul pus pe rele, care-şi spunea în sinea lui: "Dacă mănânc pâine de doi gologani, îmi rămân 60 de centime ca să-i cumpăr puştoaicei zahăr-candel. Aşa deci! Mă consideră urât! Binee! Afacerea e pusă la punct până în cele mai mici amănunte."

Lily locuia într-o căsuţă mică şi şubredă, situată la vreo treizeci de metri de colţul străzii Lacuée cu piaţa Mazas. Întregul cartier era pe atunci în reconstrucţie şi chiar pe acest colţ, acum înconjurat de un gard de scânduri, urma să se ridice o clădire nouă.

La etajul trei al casei se afla o cămăruţă luminată de două ferestre, dintre care una dădea spre răsărit şi cealaltă spre miazăzi. Cum în faţa lor nu se ridica nici un obstacol, de la cea de-a doua se putea vedea Jardin des Plantes şi o parte a vechiului Paris, iar de la prima se zăreau, pe deasupra cartierelor Bercy şi Ivry, câmpiile de pe malurile Senei.

---

[18] *Ernest Meissnier* (1815–1891) — pictor francez, autor al unor portrete şi scene militare, pictate cu minuţiozitatea unui miniaturist. (n.t.)

Totul era curat şi ordonat în această odăiţă, unde până şi sărăcia avea un aer de eleganţă.

Petite-Reine dormea într-un pătuţ de nuiele, cu perdeluţe albe ca zăpada, care ascundeau pe jumătate patul mamei ei: un pat de fier, dintre acelea care se pare că au ajuns să coste o nimica toată.

O comodă, o masă de croitorie şi câteva scaune reprezentau restul mobilierului. Totul surâdea în lumina veselă a soarelui de dimineaţă. Singurul obiect trist era un scrin din lemn de trandafir, care se rătăcise pe aici, vorbind despre un lux acum dispărut şi care contrasta puternic cu celelalte lucruri din jurul său.

La Gloriette se trezise deja demult: se cunoştea după curăţenia din odaie. Spălase bluze, guleraşe şi ciorăpei de-ai fetiţei. Ghetuţele ei fuseseră lustruite şi drăgălaşele hăinuţe o aşteptau, bine periate.

Cum am putut spune că scrinul din lemn de trandafir era trist? Da' de unde! Era vesel şi cu siguranţă că, privindu-l, Lily nu regreta nimic. Era dulăpiorul micuţei Petite-Reine, unde se aflau toate obiectele copilei adorate — sufletul acestei case.

Ah! Cum s-ar putea descrie dragostea pe care i-o purta mama ei!

Cât de mândră era Lily de fetiţă şi cât de fericită! Ce uşor îi era să alunece pe panta aurită a unor minunate vise de viitor!

Însă trecutul ascundea un doliu: o mare iubire înfrântă, o durere pe care nimic nu i-o putea alina.

Dar chiar şi în inimă cea mai echilibrată există o coardă care vibrează mai puternic decât celelalte. Fiecare femeie are o astfel de coardă, mai pasionată, mai profundă decât toate: o vocaţie şi o pasiune.

Unele femei pot fi înainte de orice mame, iar altele — amante.

La Gloriette era mamă până în măduva oaselor, dotată cu un simţ matern aproape nebunesc.

Îl iubise pe Justin, îl plânsese că pe primul şi singurul ei prieten. Dar nimic nu se compara cu acest copil care dormea în pătuţul lui, cu bucuria de a fi mamă, cu dragostea de mamă mergând până la idolatrie.

Am întâlnit multe femei care rămâneau posomorite şi neconsolate privindu-şi copilul pe-al cărui tată îl pierduseră. Am întâlnit femei care regretau tatăl cu destul năduf pentru a-şi urî copilul.

La Gloriette zâmbise printre lacrimi încă din prima zi de "văduvie", aplecată cu pioasă reculegere deasupra somnului drăgălaşei Petite-Reine.

Poate că după plecarea lui Justin îşi spusese: "Acum Petite-Reine va fi numai a mea", într-atât poate fi de egoistă şi geloasă iubirea maternă!

"Acum nu mă va mai avea pe lume decât pe mine. Îi voi dărui şi viaţa. Iar ea mă va răsplăti cu dragostea ei."

Lily încă îl mai iubea pe Justin, mai ales că era tatăl lui Petite-Reine. Îl regreta pentru că şi el ar fi admirat fetiţa de dimineaţa până seara. Dar avea sufletul plin, şi când vorbea cu Dumnezeu, era ca să-şi înalţe spre cer ruga plină de recunoştinţă. Mulţumea Celui de Sus pentru bunătatea de a-i face fetiţa să surâdă: fetiţa ei, atât de frumoasă în pătuţul cel sărăcăcios! Îngenunchea, nemaifăcând deosebire între adoraţia faţă de Dumnezeu şi cea faţă de făptura aceea plăpândă, care dormea liniştită, cu obrăjorii trandafirii, cu buzele rumene întredeschise într-o răsuflare ca o adiere, parcă cerând o sărutare de la femeia pe care o chemau numind-o: "Mămica mea scumpă!"

Se considera fericită. Nu invidia pe nimeni în lume, căci sărăcia e uşor de suportat, dacă în suflet sălăşluieşte o mare bucurie sau o mare mândrie. Iar La Gloriette avea inima plină de o adâncă bucurie şi de o nemărginită mândrie.

La Gloriette o învăţase pe Petite-Reine o mică şi frumoasă rugăciune, ca să ceară Sfintei Fecioare Maria, mamă şi ea, să-l aducă pe tăticul ei înapoi acasă. Era convinsă că Justin se va întoarce, poate nu pentru ea, dar cu siguranţă pentru Petite-Reine. Calea aleasă nu putea da greş!

Mai trecuseră câteva săptămâni în care Lily nu trebuise să împartă cu nimeni dragostea fetiţei. Apoi, când Petite-Reine mai crescuse, începuse să aibă nevoie de lucruri pe care mama nu i le mai putea oferi doar prin munca mâinilor ei. Lily se gândise să se ducă la unul din acei fotografi care căutau modele: copii frumoşi, ţinuţi în braţe de mamele lor.

Ştim bine de câte ori se oprise să privească la îngeraşii din vitrinele de la "Nadar" şi "Carjat", drăgălaşi ca nişte îngeri, dar nu atât de reuşiţi ca Petite-Reine.

Aşadar, Lily hotărâse să se ducă la "Carjat" sau la "Nadar", cu Petite-Reine înveşmântată în chip de pruncul Isus. Voia să scoată fileul care ţinea captive acele bucle blonde, pe care le acoperea zi şi noapte cu sărutări înfocate. Astfel, razele de lumină urmau să întipărească pe placa miraculoasă un surâs angelic, dulce şi suav, încadrat de buclele aurii ale părului frumos ca o aureolă.

Iar Justin, chiar de s-ar fi aflat în celălalt capăt al pământului, ce credeţi că ar fi făcut văzând acest chip? Ce altceva decât să se întoarcă grabnic, pentru a îngenunchea de cealaltă parte a pătuţului?

Zâmbiţi? Lily îl cunoştea mai bine decât dumneavoastră pe sărmanul şi frumosul Justin de Vibray — regele studenţilor, nobil, inteligent, dar lipsit de voinţă — probabil ţinut prizonier cine ştie pe unde; însă Lily nu blestema pe temnicerul acestei închisori, pentru că era vorba tot de o mamă.

De altfel, Lily, frumoasa doamnă pe care am întâlnit-o în ajun, atât de discretă şi înţeleaptă în rolul ei de mămică, nu era nici ea decât tot un copil. În această dimineaţă, la ora când vârsta femeilor sare în ochi, abia dacă i-aţi fi dat optsprezece sau nouăsprezece ani.

Se îmbrăcase în haine de lucru: o fustă de stambă, o bluză de bumbac subţire. Părul ei, mai bogat şi mai mătăsos decât cel al fetiţei, se revărsa pe umeri într-o încântătoare dezordine, dând un efect pe care alte femei nu l-ar fi putut obţine nici pentru preţul unui tron.

Avea obrazul destul de palid, dar v-ar fi plăcut mai mult aşa, întrucât această paloare se potrivea de minune cu nuanţa părului şi cu lumina profundă a ochilor ei mari şi negri.

Lily era frumoasă, mai frumoasă ca odinioară: mai frumoasă chiar decât Petite-Reine. Ochiul experimentat al unui pictor v-ar fi putut spune că avea să devină şi mai frumoasă.

Nu ştiu cum s-ar putea explica aşa ceva. Nu frumuseţea ei desăvârşita impresiona ochiul şi sufletul, ci tandreţea de tânără mamă, îndrăgostită de propria-i menire. La ea, sentimentul matern trecea pe primul loc. Graţia neasemuită a taliei, perfecţiunea trăsăturilor nu erau decât farmecul izvorât din dragostea şi gingăşia cu care veghea la căpătâiul fetiţei.

Se ducea şi se întorcea, uşoară că o pasăre, veselă şi bine-dispusă, reîncepând să fredoneze un cântec dulce, întrerupt de una din îndeletnicirile materne.

Ba întorcea pe sârmă, la uscat, vreo cămăşuţă, ba peria un paltonaş sau pălărioara cochetă, cu pană, pe care o netezea cu degetele, ba lustruia ghetuţele deja sclipitoare ca oglinda şi delicate ca nişte jucării; pe urmă aruncă o privire spre leagăn, iar după ce privea, simţea o pornire irezistibilă să-şi sărute fetiţa, şi aşa mai departe...

Soarele strălucea atât de voios! Lily întârzie o clipă la fereastră: "Psst! Lăptăreasa! Vai de mine!" Micul dejun al scumpei ei Petite-Reine! Ah, ce leneşă!

Închipuiţi-vă că în fiecare dimineaţă lăptăreasa urca trei etaje pentru patru gologani — sau mai curând, pentru doamna Lily şi pentru micuţă!

Jos, în stradă, lăptăreasa vorbea cu glas răguşit şi turna nu se ştie ce în vasele ei de tinichea. Dar aici, sus, aducea lapte bun şi gras; până şi vocea îi devenea alta.

Oare laptele era destul de bun şi de curat pentru aceste două făpturi îngereşti? Întreg cartierul gândea la fel ca lăptăreasa. Lily şi fetiţa ei erau iubite şi respectate de toată lumea.

— Doamnă Hureau! zise Lily, văzând-o pe lăptăreasă. Am impresia că v-aţi înşelat. Întotdeauna ne daţi mai mult lapte decât trebuie.

Dar doamna Hureau se şi dusese s-o privească pe Petite-Reine dormind în leagăn.

Îşi desprinse colţul şorţului şi fetiţa se trezi sub un morman de liliac proaspăt cules şi încă umed — liliac bătut, de la ţară, o minunăţie de buchete, cu frunze verzi şi dese.

Liliacul parizian e sărăcăcios.

Fetiţa se trezi, cu un ţipăt de bucurie. Ce de flori! Ce de frunze! Şi ce mireasmă în toată odaia!

Lăptăreasa plecă râzând, cu lacrimi de fericire în ochi.

Pe sobiţă, lângă uşă, era un vas mic de argint. Chiar aşa, de argint: pentru fetiţa aceea adorabilă. Laptele fu pus la fiert, în vreme ce mama şi fetiţa se jucau cu crenguţele de liliac. Se sărutau printre frunzele umede, care-şi scuturau perlele de rouă pe cele două frunţi de înger.

— Mămico, fierbe laptele!

Buchetul imens fu lăsat repede deoparte: trebuia salvat laptele.

Oare e posibil ca două lucruri să fie atât de deosebite unul de altul? Am văzut-o pe doamna Canada pregătindu-şi într-o cratiţă acea îngrozitoare fiertură, pe care o numea "cafea". Lily turnă conţinutul unui mic cornet de hârtie albă într-o jucărie de sticlă, sub care aprinse lampa de spirt.

Din acest gingaş recipient se răspândi o aromă curată şi pătrunzătoare. Laptele îndulcit căpătă o nuanţă tot atât de delicată că şi cea a liliacului împrăştiat pe pătuţul fetiţei. Petite-Reine se înfruptă cu mare plăcere din delicatesa pe care unul ca Échalot-sibaritul ar fi refuzat-o.

Într-adevăr, îi lipseau ceapă şi izul de varză!

Gândul nostru zboară iar spre cei doi oameni cumsecade de la bâlci, şi asta datorită drăgălaşei Petite-Reine, care-şi ronţăie acum pâinea prăjită. Tot la cafea îşi împărtăşiseră Échalot şi doamna Canada dorinţa de-a pune mâna pe o fetiţă drăguţă, în vederea turneului din provincie.

Şi într-adevăr, imaginaţi-vă ce săli pline ar fi făcut un îngeraş ca Petite-Reine, dacă s-ar fi priceput să danseze pe sârmă măcar pe jumătate cât ştia domnişoara Freluche!

O sută de franci! Direcţia Teatrului Francez şi Hidraulic ar fi dat o sută de franci că să-şi realizeze acest vis. Era o sumă frumuşică. Păstrând proporţiile, nici Teatrul "Italia" n-o plătea mai bine pe Adelina Patti.

Dar, Dumnezeule! V-o închipuiţi oare pe Petite-Reine — o bijuterie de copil, care dormise întotdeauna în aşternut de puf, parfumat — trezindu-se în mijlocul unor astfel de făpturi? O vedeţi trăind în acea mizerie, sporită de viciu? Între indivizi precum Colonie-uriaşul şi Atlas-cocoşatul?

Bănuiesc că ştiţi: copiii care învaţă să meargă pe sârmă mănâncă bătaie.

Oh, desigur, asemenea idei nu trec niciodată prin capul unor mame iubitoare. Ar fi o nebunie să nutreşti astfel de temeri.

Uneori, când iubim cu pasiune, sufletul e brusc cuprins de o spaimă nedefinită: uneori, când îşi privea fetiţa, ochii tinerei Lily se umezeau. Se temea de sărăcie, poate şi de boală, de tot ce înspăimânta mamele, dar o asemenea ruşine, o asemenea neînchipuită nenorocire — fetiţa ei răpită, bătută, galbenă la faţă, cu ochii roşii de plâns, dansând pe sârmă ca micuţa de pe podul Austerlitz — cu siguranţă că nu-i trecuse prin minte!

Există un tablou, aparţinând lui Thomas Lawrence, pictor al Maiestăţii Sale George al III-lea, şi care o reprezintă pe respectabila lady Hamilton la ea acasă, înmuindu-şi pâinea în ceaşca de cacao.

Respectabila lady ar putea avea trei ani. Feţişoara-i mândră, albă-trandafirie şi transparentă, e încadrată de mai multe bucle cârlionţate decât ar fi fost nevoie pentru o perucă destinată ilustrului cap al lui Louis al XIV-lea.

E tare drăguţă această păpuşă — ducesa — ca toate figurile pictate de măiestria lui Lawrence, al cărui penel ar fi putut popula un întreg paradis de îngeri englezi.

Numai că nu zâmbeşte — sau mai curând, zâmbeşte englezeşte.

Petite-Reine surâdea ca o pariziancă. Văzând-o, Sir Thomas Lawrence şi-ar fi rupt pensulele, mai ales azi, când soarele vesel al ultimelor zile de aprilie îi juca pe obrajii sidefii.

După ce mânca bine, fu pusă de mama ei să îngenuncheze — mama ei cea credincioasă din prea multă iubire. Petite-Reine îşi împreună minutele gingaşe şi rosti, fără oprire şi fără greş, acea frumoasă rugăciune despre care am vorbit şi care avea nici mai mult, nici mai puţin decât două rânduri: "Dumnezeul meu, îţi dăruiesc inima mea. Bună Fecioară, maica lui Dumnezeu, te iubesc din tot sufletul, adu-mi-l înapoi pe tăticul meu."

În stradă, doamna Hureau, lăptăreasa, îşi vedea de comerţul ei, sub un portal, povestind vecinilor trezirea îngeraşului doamnei Lily.

Treizeci de paşi mai încolo, în mijlocul ruinelor unei case dărâmate, o femeie în straie sărmane, purtând o bonetă de dantelă albastră, veni să se aşeze pe o bucată de lemn. Lăptăreasa o arătă vecinelor, spunând:

Ea două oară de azi-dimineaţă că dă târcoale pe-aici! Se tot uită la casa asta. Arată cam ciudat, nu vi se pare? Cred c-a scăpat de la Salpétrière. Pun pariu că ăsteia nu sare nimeni să-i facă chefurile ori de câte ori bate din palme!

Saladin, machiat şi costumat în bătrâna, îşi dădea toată silinţa să-şi ia un aer decent în ţinuta pe care o arborase. Într-adevăr, o recunoscuse pe tânăra femeie din ajun, la fereastra de la etajul trei. Aştepta. Afacerea mergea strună.

Capitolul VI - Cireaşa

După rugăciune urmă toaleta. Fetiţei i-ar fi plăcut mai degrabă să se joace cu frumoasele crengi de liliac, însă deja la marginea patului fuseseră rânduite toate hăinuţele care alcătuiau fermecătorul ei trusou.

— Mămico, de ce mă îmbraci aşa de devreme?

Vorbea ca o femeie, iar La Gloriette îi explica tot.

— Pentru că vom petrece toată ziua în Jardin des Plantes, iubirea mea!

— Împreună! Vai, ce bine!

— Nu, cu doamna Noblet, cea care plimbă copiii.

Petite-Reine lăsă buza în jos. Lily zâmbi. Mamelor le place grozav să li se simtă lipsa.

Lily puse picioruşele fetiţei într-un lighenaş şi începu s-o spele cu apă multă.

— Şi tu rămâi aici? întrebă Petite-Reine.

— Eu am să merg să caut de lucru. Vom avea bani şi-atunci te voi duce ştii tu unde, ca să-ţi facă o fotografie, pe care s-o trimiţi tăticului tău.

Mai fuseseră odată la fotograf, însă Petite-Reine, încă prea mică, se mişcase, astfel încât în fotografie La Gloriette părea că ţine în braţe un norişor. Nu aruncase poza, pentru că totuşi norişorul surâdea.

Petite-Reine întrebă:

— O să se vadă în poză şi cireaşa mea?

Lily o sărută, aşa udă cum era, şi-i răspunse:

— Aş vrea şi eu, dar n-aş îndrăzni s-o arăt!

— Dar tu spuneai că tata râdea de fiecare dată când privea la cireaşa mea!

Lily îşi duse batista la ochi, pentru a se şterge de apa rămasă după ce sărutase fetiţa — sau poate era chiar o lacrimă. Există cuvinte care pot reînvia o întreagă fericire pierdută.

La Gloriette şi Petite-Reine se ţineau numai de ştrengării, aşa încât poate că cititorul nu se va supăra pentru una în plus sau în minus.

Petite-Reine avea un semn din naştere: o cireaşă, dar atât de bine făcută, roşie, strălucitoare, cu puţin galben în mijloc, de parcă ar fi atârnat de o creangă, în bătaia soarelui.

Era fructul acelei munci bizare şi misterioase pe care o realizează natura, glumind cu femeile pe cale să devină mame; acestea manifestă pofte nebuneşti, uneori imposibile, iar copilul vine pe lume purtând mărturia capriciului nesatisfăcut. Tot aşa s-ar putea ca la naştere, urmaşii doamnei Canada să poarte un strop de cafea sub ochi sau un pahar de poşircă pe jumătate din obraz. De-a dreptul hidos!

Dar ce încântare când în locul brutalelor fantezii născute din mizerie, femeia a râvnit la ceva aducător de fericire — de pildă, flori. Astfel, Dumas-fiul, care a scris frumoasa carte *Dama cu camelii*, ar putea afla într-o casă nobilă din cartierul Saint-Germain titlul unei alte cărţi, la fel de impresionantă, dar castă.

Dama cu trandafiri nu se piaptănă ca alte marchize: îşi desprinde părul, lăsându-l să se reverse în bucle negre pe umeri. Desigur, numai mâna soţului său adierea vântului ajunge vreodată să ridice acest văl bogat, descoperind cei doi trandafiri delicaţi — divin pastel, pe care un capriciu al mamei l-a desenat pe albul imaculat al pielii, chiar la ceafă.

Cum am mai spus, e vorba de poftele viitoarelor mămici. Iar Lily cea inocentă râvnise la cireşe.

La vremea când Justin, frumosul student, era nebun după Lily şi fetiţa lor, se juca ceasuri întregi cu copila din leagăn şi se amuza grozav când îi privea cireaşa.

Numai că cireaşa n-ar fi putut apărea în fotografie.

Hazardul o aşezase într-un loc care de regulă rămâne acoperit: mai jos de umărul drept, pe sân, chiar lângă subţioară.

Înainte de a-i pune bluziţa albă ca zăpada, Lily sărută cireaşa, suspinând din adâncul sufletului.

— Mereu spui că tăticu' ne iubeşte, reluă Justine. Atunci de ce are nevoie de o fotografie, ca să vină să ne vadă?

— Nu face numai ce vrea el, replică Lily. Dă-mi piciorușul!

Îi puse pantalonaşul festonat, răsfrânt peste ciorăpeii albi cu dunguliţe albastre. Apoi veniră la rând ghetuţele ca nişte bijuterii.

— Atunci tăticu' e necăjit? mai întrebă fetiţa.

— Da, pentru că-i departe de tine. Hai să-ţi pun corsetul!

Corsetul fusese făcut de Lily, cu grijă ca să nu strângă prea tare mijlocelul plăpând al fetiţei. Tot Lily îi brodase băsmăluţa şi guleraşul.

— Trebuie să-l iubeşti, să-l iubeşti mult pe tăticul tău!

— Tot atât cât îl iubeşti tu, mămico?

— Da, scumpa mea! Bagă minuta în mânecă!

Biata La Gloriette gândea: "Dumnezeule, dac-ar vedea-o!"

Într-adevăr, ar fi ajuns o singură privire aruncată spre acest copil adorabil, ca să-l aducă înapoi pe cel mai indiferent tată din lume.

Iar Justin avea odinioară o inimă atât de bună!

Lily îi încheie rochiţa din stofă simplă, dar aleasă cu mult gust. Ce frumos se înfoia peste jupon! Ca să nu mai vorbim de paltonaşul evazat, ca o mantie spaniolă, sau despre toca de sub care se revărsau cârlionţi aurii! O clipă, La Gloriette rămase în extaz. Niciodată n-o văzuse pe Petite-Reine atât de drăgălaşă.

Dar şi Petite-Reine era conştientă de propria-i frumuseţe, deşi în odăiţă nu exista nici o oglindă. Îşi ţinea umerii drepţi şi se ghicea la ea o uşoară tendinţă spre orgoliu.

Liliacul adus de lăptăreasă era încă împrăştiat pe pătuţ. După ce şovăi câteva clipe, Petite-Reine nu se mai putu stăpâni şi se repezi să se rostogolească printre flori.

În clipa aceea, din stradă răsună un clinchet de clopoţel.

— Doamna Noblet! exclamă Lily. Vai de mine, am întârziat!

Cândva avusese un ceas şi chiar o pendulă, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

Lily se repezi la fereastră şi văzu în piaţa Mazas o femeie cu pălărie mare, din pai de culoarea tutunului, care conducea un grup de copii, îmbrăcaţi cât se poate de felurit.

Era doamna Noblet, zisă şi "Plimbăreaţă" sau "Băciţa".

În timp ce mergea, agita un clopoţel, ca aceia care se agaţă de gâtul mieluşeilor. La semnalul cunoscut, din case ieşeau mămici, aducându-şi copiii.

— Aşteaptă o clipă, madam Noblet! strigă Lily de la fereastră. Coborâm îndată!

Băciţa îşi ridică pălăria uriaşă, ca să poată privi în sus şi făcu un semn blând cu capul.

— Sigur că da, doamnă Lily, răspunse ea. Copiii o să se joace puţin printre dărâmături.

De îndată, turma se năpusti spre şantierul unde zăceau îngrămădite tot soiul de materiale, în jurul câtorva arbori acoperiţi de praf alb, care aşteptau securea. Puştii pălăvrăgeau, râdeau şi-şi spuneau unul altuia: "O s-o vedem pe Petite-Reine!"

Băciţa îi supraveghea cu un aer grav, tricotând un ciorap de lână.

De după voalul albastru al bonetei aproape monahale, Saladin urmărea toată scenă. Lucrurile stăteau mai bine decât ar fi sperat. Băciţa avea aerul unei mumii, sub un imens abajur. Turmă era numeroasă. Îi trebuia numai puţină îndemânare.

— Am înghiţit eu şi săbii mai lungi! îşi zise Saladin. Dac-aş avea unde să plasez atâta marfă, mi-aş umple buzunarele cu numai jumătate din viermişorii ăştia!

Nu trebuie să vă scape nici un cuvânt al lui Saladin, care cu timpul urma să devină o persoană însemnată. Sub înfăţişarea-i plăpândă, era deja dotat cu un deosebit spirit de iniţiativă — un adevărat dar ceresc! În provincie furase în stil mare şi cu deosebit succes. Chiar faptul că optase pentru şterpeleală indica o inteligenţă dublată de simţ practic şi îndrăzneală. Nu toţi îşi pot permite o prăvălie chiar pe bulevard!

În talentul precoce de înghiţitor de săbii al tânărului nostru Saladin exista o promisiune morală şi o garanţie. Nu ştiu dacă toată lumea va fi de aceeaşi părere. Eu consider că munca mâncătorilor de fier are în ea ceva cavaleresc. Nimeni nu respectă mai mult ca mine armata, această neînfricată glorie a Franţei. Dar imaginaţia o ia razna şi uneori m-am lăsat legănat de gândul pacifist că într-o bună zi, Saladin ar putea devora toate săbiile de pe mapamond.

Desigur, s-ar putea păstra panaşele şi epoleţii, care nu fac nimănui nici un rău, ba chiar ar spori frumuseţea serbărilor populare.

Cu altă ocazie, vom schiţa biografia lui Saladin, a cărui copilărie fusese un adevărat poem.

Deja, în prezent, trebuie să remarcaţi la el, în afară de iniţiativă, fermitatea şi curajul de care dădea dovadă când se apuca de-o treabă, precum şi acea fericită tendinţă spre generalizare. De-ar fi avut unde plasa atâta marfă, ar fi pus mâna pe jumătate din turma doamnei Noblet.

Acestea nu sunt altceva decât începuturile sublimei relaţii dintre producţie şi piaţa de desfacere.

Bineînţeles, tânărul nostru, a cărui educaţie fusese neglijată şi care nici măcar nu lucrase în comerţ, avea în sânge sămânţa marilor combinaţii, de nivel industrial.

Saladin se ridică de pe lemnul pe care stătuse şi unde risca să fie remarcat, şi dădu colţul bulevardului Mazas.

În tot ce observase, îl contraria un singur amănunt: prezenta unui băietan solid, îmbrăcat ca un ştrengar al Parisului şi purtând un şorţ ca de bonă. Dolofanul ăsta avea un aer inocent, dar plin de forţă. Ţinea pe braţ un coş uriaş şi era limpede că făcea parte din trupa Băciţei, unde figura pe post de câine ciobănesc.

Poate că e momentul să remarcăm că doamna Noblet avea o organizare la nivel înalt, meritând din plin încrederea familiilor. În afară de grăsan, căruia i se spunea amical Médor[19], pentru doamna Noblet mai lucra şi o vice-băciţă, cocoşată şi urâta de-ţi făcea rău privirii, dar care nu prezenta nici un pericol din punctul de vedere al militarilor.

În trei minute, La Gloriette era gata. În acest timp, Saladin, care mergea cu paşi şovăielnici şi îndoit din şale ca o sărmană bătrânică, o văzu ieşind din casă, de mâna cu Petite-Reine. Tânăra traversă piaţa, întâmpinata din toate părţile de zâmbete şi saluturi binevoitoare.

Justine, micuţa cochetă, îşi cambra mijlocul, bucurându-se să se ştie admirată.

Ochii rotunzi ai lui Saladin luciră pe sub văl.

— Face pe păpuşica, îşi spuse el. Va să zică, mă consideri urât! Aşteaptă puţin şi-ai să vezi!

---

[19] *Médor* — nume generic pentru câini, echivalentul apelativelor româneşti Azor sau Grivei. (n.t.)

La Gloriette, îmbrăcată ca în ajun şi atât de frumoasă că doamna Noblet suspină adânc, gândindu-se la vremea când şi ea avusese douăzeci de ani, ţinea sub braţ un pachet voluminos.

— Mă duc să predau nişte comenzi tocmai la Versailles, spuse ea. Un voal de mireasă… N-am să mă întorc înainte de ora patru. Aveţi grijă de Justine, doamnă Noblet! Dar unde-i ajutoarea dumneavoastră?

— Doamnă, răspunse Băciţa, îl am pe Médor. Şi-apoi, în Jardin des Plantes o să am de unde alege… Se învârt destule prin preajmă: e un vad bun. De altfel, ştiţi bine că toţi copiii o răsfaţă pe Petite-Reine… Of, că tare-i dulce!

Lily îşi luă fetiţa în braţe, s-o sărute încă o dată.

Sosi omnibuzul.

Dar conductorul trebui să mai aştepte puţin, pentru că Lily mai avea de dat câteva sfaturi, înmânându-i doamnei Noblet şi o monedă, în caz că Petite-Reine ar fi poftit să mănânce ceva. Apoi alte şi alte sărutări şi făgăduieli că se va întoarce curând.

Ei bine, nici unul din pasagerii omnibuzului nu se supără. Când în sfârşit, Lily se urcă pe platformă, conductorul o ajută să-şi aşeze pachetul şi toată lumea o întâmpină cu zâmbetul pe buze.

În clipa când omnibuzul se puse în mişcare, porni şi cupeul care staţiona în celălalt capăt al pieţei. Omul cu faţă măslinie, pe care l-am văzut intrând în teatrul doamnei Canada, pe urmele tinerei La Gloriette, "pairul străin al Franţei", îşi iţi chipul negricios prin fereastra portierei, adresându-se birjarului:

— Urmăreşte omnibuzul!

Birjarul dădu îndată bice cailor.

Doamna Noblet şi turma ei porniră pe drumul spre Jardin des Plantes, care trecea peste podul Austerlitz.

Turma avea o ordine bine stabilită. De obicei, vice-băciţa cea cocoşată mergea în frunte, urmată de fetiţele mai mici, trei câte trei. Băciţa-şefă păşea într-o parte a şirului, iar Médor încheia procesiunea, ţinându-se în urma celor mari.

Astăzi, Médor era primul, iar doamna Noblet ocupa locul de onoare, în ariergardă.

Când toată trupa se angajă pe pod, se puse în mişcare şi Saladin, pornind pe acelaşi drum, cu un aer gânditor. Se întreba ce va face cu cei o sută de franci pe care-i va câştiga, întrucât nu se îndoia câtuşi de puţin de succesul misiunii sale.

Dacă în zilele noastre Boileau[20] ar scrie o epistolă asupra inconvenientelor oraşului Paris, ar rezerva un loc de cinste militarilor. Plimbându-şi prin capitală apetitul proverbial, setea care nu se stinge niciodată şi nepotolita poftă de dragoste, militarii stingheresc trecătorii şi blochează drumurile la fel ca automobilele şi spălătoresele.

---

[20] *Boileau* (1636–1711) — scriitor francez, teoretician al clasicismului. Autor al "Artei poetice". (n.t.)

Cum n-au nimic de făcut, merg cu paşi rari, privind în toate părţile şi dorindu-şi tot ce văd cu ochii. Sunt parte integrantă din toate neajunsurile străzii — lucru de care n-au habar. Inimile lor sunt un incendiu ce ameninţă drumurile publice. Superiori lui Don-Juan, care nu iubea decât iubirea, au învăţat în cazărmile de la Quimper sau Béziers feerica legendă a Parisului plin de bucătărese împărţind supă de carne şi burgheze tomnatice oferind de băut tinereţii.

Pe câmpul de luptă sunt nişte eroi; în vreme de pace, zău că nu ştii ce să faci cu ei. Există o poveste lugubră, cea a Versailles-ului pustiit de prestigiul uniformei. Nu-i departe, mergeţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră!

Aici creşte iarba printre pietrele pavajului; ducesele stau la cratiţă, în absenţa ultimei bucătărese, acaparată de cuirasieri. Nici o femeie între zece şi şaptezeci şi doi de ani nu îndrăzneşte să iasă în stradă, fără a fi însoţită de un brigadier având drept întăriri patru jandarmi.

Aceasta este situaţia actuală şi vrednică de plâns a oraşului întemeiat de Regele-Soare. Parisul să audă şi să se cutremure!

Pe stânga, cum intri în Jardin des Plantes pe poarta care dă în piaţa Valhubert, se găseşte o tufă mare: paradis de joacă al copiilor şi cuibuşor de nebunii pentru dădace şi militari. Am auzit oameni în vârstă numind acest loc "pădurea reginei".

Doamna Noblet pretindea asupra lui oarece drepturi de proprietate. Când veneau aici elevi de liceu, Băciţa se plângea unei fosile ce se număra printre prietenii ei: un om crescut într-un pension din strada Copeau şi faimos pentru imensul său cozoroc verde.

— Nici fosila nu era prea departe de-a considera drept uzurpatori pe cei ce veneau să se aşeze pe banca *lui*, în faţa straturilor cu plante comestibile.

Doamna Noblet îşi dirijă turma spre acelaşi boschet, în cea mai desăvârşită ordine. Îi parcă pe toţi — după cum îi era obiceiul — într-un spaţiu delimitat de câţiva arbori binecunoscuţi, precum şi de banca fosilei. Doamna Noblet se aşeză pe bancă, unde păstră un loc şi pentru prietenul ei, în vreme ce Médor, cu coşul pe braţ, fu amplasat în cealaltă parte a terenului de joacă.

Era dimineaţă. Dădacele încă nu sosiseră. Abia dacă se arătaseră câteva uniforme nerăbdătoare, prin partea mai umbrită a boschetului, unde se aflau vreo şase studenţi: aşezaţi pe iarbă şi sprijiniţi de trunchiurile copacilor, citeau care Ducaurroy şi Touillier, care un tratat de medicină.

Aici era un altfel de Cartier Latin, mai puţin cunoscut. Aproape toate pensiunile burgheze din cartierul Saint-Victor oferă masă foarte ieftină studenţilor săraci şi harnici a căror Academie e Jardin des Plantes.

După ce Băciţa se instalase comod, micuţii începură să se joace, într-o admirabilă disciplină. Erau cu totul vreo douăzeci de copii, de diferite vârste. Nici unul dintre ei nu

depăşea limitele imaginare trasate de doamna Noblet. Aşezat lângă paner, Médor începu să devoreze o grămăjoară de dulciuri, cumpărate la "Arlechin", în strada Moreau, împreună cu o jumătate de pâine soldăţească.

Se jucau de-a "înalta doamnă", rol în care era distribuită desigur Petite-Reine, în ciuda vârstei ei fragede. Răspândea în jur un farmec aparte: era invidiată, dar şi iubită.

Saladin ocoli intrarea principală şi pătrunse în Jardin des Plantes venind dinspre strada Buffon. Mult timp se ţinu la distanţă; privea jocul copiilor, ca o vulpe care urmăreşte nişte găini, făcându-şi un plan de bătaie.

Toţi tinerii soldaţi aflaţi printre tufe veniră pe rând să-i facă ochi dulci. Câţiva chiar îndrăzniră să-i şuşotească la ureche vorbe înflăcărate. Degeaba se deghizase într-o babă urâta: când n-are grade, don Juan nu se împiedică de un amănunt atât de lipsit de importanţă. Recruţii noştri sunt adevăraţi vulcani.

Doamna Saladin îi respingea demnă, dar fără asprime, rugându-i să nu ofenseze o mamă de familie. Ghicea vag că aceşti perseverenţi căutători de aventuri îi vor putea fi de folos, chiar şi fără voia lor.

Şi avea mare nevoie de acest ajutor, pentru că lucrurile nu evoluau aşa precum sperase. Mica turmă, aflată sub ochii păstorilor ei, se apăra singură, iar doamna Saladin apreciase că la nevoie, palma uriaşă a lui Médor era capabilă de nişte lovituri considerabile.

Ceea ce i-ar fi trebuit — ceea ce, de fapt, visase — era o plimbare spre ţarcurile cu animale: copiii ar fi fost într-un permanent du-te vino, atenţi la ce vedeau în jur. Médor ar fi alergat după cei rămaşi în urmă, iar doamna Noblet n-ar fi ştiut de care să aibă grijă mai întâi.

"O să fie greu", îşi spuse Saladin "E şmecheră baborniţa! Preferă să-şi împletească liniştită ciorapul, decât să alerge de colo-colo Pe urmă, pun pariu că se întâlneşte cu cine ştie ce ramolit, care-o să vină să se-aşeze lângă ea, pe bancă… Ei! Na c-am ghicit!"

Într-adevăr, tocmai sosea fosilă, venind cu paşi mărunţi şi egali dinspre aleea Buffon. Purta o redingotă lungă, cu mâneci bufante, de pe vremea Restauraţiei, ghete cu catarame şi o caschetă cu cozoroc.

Era o figură demnă de toată atenţia: uscat ca un pergament, avea un baston cu mâner îndoit şi o tabacheră pe care fusese gravat calendarul anului 1819.

Cândva, pe timpul invaziei, omorâse în duel doi ofiţeri ruşi, unul prusac şi unul austriac. Pe vremea aceea, la cafeneaua Lamblin i se spunea "mâncătorul de cazaci".

Despre toate acestea povestea el însuşi.

Acum era numit "fosila", datorită stadiului avansat de pietrificare şi pentru că întreg cartierul răsuna de gloria lui Cuvier[21]. Bătrânul era politicos, dar irascibil. Când se

[21] *Georges Cuvier* (1769–1832) — zoolog şi paleontolog francez. (n.t)

supăra, glasul lui începea să se asemene cu cel al celor trei vulturi codalbi, care-şi aveau cuşca între acvile şi vulturii de înălţimi, în capătul aleii păsărilor.

Când îl auzeau, vulturii codalbi începeau să ţipe de departe.

Fosila veni să se aşeze la locul ei, pe banca ei. El şi doamna Noblet îşi adresară politeţurile obişnuite, după care fostul mâncător de cazaci o strigă pe Petite-Reine, ca să-i dea trei bucăţele de ciocolată, pe care le adusese învelite într-o hârtie.

Detesta copiii, dar o iubea pe Petite-Reine.

După aceasta, îşi încrucişă palmele pe mânerul bastonului, ţinându-l sprijinit între genunchi, şi închise pleoapele, zicând:

— Scumpă doamnă, treziţi-mă dacă micuţa începe să sară coarda.

"Micuţa" era Petite-Reine.

Într-adevăr, până în prezent, nouă înfăţişare a bietului Saladin nu dăduse rezultate prea spectaculoase. Sosirea fosilei vestea ora prânzului, cu aceeaşi precizie că şi tunul de la Palais-Royal.

La urma urmei, meseria de lup nu-i dintre cele mai uşoare. Uneori sunt nevoiţi să dea târcoale stânelor timp îndelungat, cu burta lipită de spinare. Nimănui nu-i e milă de ei, pentru că nu sunt comestibili. Dar cât îi mai deplângem pe bieţii mieluşei, care ne oferă nişte cotlete pe cinste!

Către ora unu, la un semn al Băciţei, Médor deschise coşul cu provizii şi copiii veniră să-şi ia fiecare gustarea pregătită de acasă. Lui Saladin începu să i se facă foame, senzaţie care atrăgea după sine o stare de tristeţe. Pentru prima oară îşi puse întrebarea: "Sper că n-ai de gând să-ţi rupi un picior, când valorează o sută de gologani, fetiţo?"

Se îndepărtă, de teamă să nu atragă atenţia, ceea ce ar fi fost în defavoarea lui. Timpul trecea. După cum mergea treaba, avea tot atâtea şanse să-şi "câştige premiul" ca şi să apuce luna cu dinţii.

Îngrijorat şi frământându-şi mintea în căutare de idei, Saladin ajunse la gardul grădinii, unde prinzi dintr-o pâinică dintre acelea care se aruncă urşilor. Cu restul de bani cumpără nişte zahăr candel, vreo şase biscuiţi şi o figurină de turtă-dulce, apoi se întoarse pe aleea Buffon.

Parcul se umplea încet-încet. Soseau şi provincialii. Din nefericire, nouă din zece vizitatori o luau în dreapta, pentru a-şi face datoria faţă de lei, elefanţi, girafă şi hipopotam.

Rămăsese un loc liber pe banca din apropierea celei pe care doamna Noblet şi mâncătorul de cazaci îşi urmau întrevederea lor fără cuvinte. Saladin se aşeză, ca din întâmplare, cu mâinile petrecute peste şal — atât de umil încât toţi care-l vedeau îşi ziceau: "Iată o bătrână care nu pare-a fi prea fericită!"

— Hai să sărim coarda! Să sărim coarda! începu să strige turma.

Ca prin farmec, în jurul lor se strânse îndată un cerc de curioşi.

— Să nu se aşeze nimeni în faţa mea! strigă fosila de sub enorma-i vizieră, ridicându-şi bastonul cu un gest tremurător şi ameninţător.

Lumea îi făcu pe plac, râzând, şi în faţa băncii fu lăsat un spaţiu liber.

Médor apucă un capăt al coardei. De regulă, celălalt capăt era învârtit de vice-băciţă. Acum îi ţinea locul una din fetiţele mai mari. Sub pretextul de-a privi mai îndeaproape, doamna Saladin se strecură şi ea printre spectatori.

Fetiţa cea mare nu se pricepea să învârtă coarda, aşa încât din cauza ei, Petite-Reine rată prima intrare. Or, de când lumea şi pământul, nimeni nu văzuse vreun copil intrând în joc, sărind şi ieşind cu atâta îndemânare ca Petite-Reine. Mâncătorul de cazaci scoase un strigăt, la care vulturii codalbi răspunseră de departe, iar Médor căută printre privitori o figură cunoscută.

Chiar în clipa aceea, Saladin îşi dădu mai la o parte şalul, de parcă l-ar fi mâncat palma.

— Hai, măicuţo! îl îndemnă Médor, zărindu-i gestul. Pune mâna pe coardă!

Inima doamnei Saladin zvâcni. Băbuţa zâmbi blajin şi apucă coarda. Astfel secondată, Petite-Reine culese ropote de aplauze.

— Mulţumeşte-i doamnei, păpuşo! îi strigă Băciţa. Trebuie să fii politicoasă.

Îmbujorată la faţă şi plină de gingăşie, Justine veni şi-i întinse fruntea doamnei Saladin, care-o sărută şi-i dădu o bucăţică de zahăr candel.

Capitolul VII - Hoaţa de copii

Probabil că Scufiţa-Roşie fusese tare mică atunci când îl luase pe lup drept bunicuţa ei. Saladin avea multe avantaje faţă de lup: figura lui de copil bătrân se potrivea de minune cu rolul pe care şi-l alesese. Petite-Reine îl sărută din toată inima şi-i făcu o frumoasă reverenţă.

Însă pe de altă parte, jupânul lup era singur în cabană, cu Scufiţa Roşie, în vreme ce Saladin se găsea înconjurat de sute de martori incomozi.

Coarda îl mai apropiase de Justine, e-adevărat. Dar toate tufele erau supra-aglomerate.

Justine stârnea entuziasmul tuturor. Toţi o priveau, toţi voiau s-o mângâie. Dificultăţile sarcinii pe care şi-o impusese Saladin sporeau, în loc să scadă.

Băiatul se retrase discret în rândul doi. Se auzi orologiul de la Muzeu bătând ora două.

— Vrei să te odihneşti, scumpa mea? o întrebă Băciţa pe Petite-Reine.

— Nu, răspunse fetiţa, neobosită. Vreau să mă joc de-a v-aţi ascunselea.

Întotdeauna i se făcea pe plac. Începu jocul. Sprijinită de un copac, doamna Saladin îşi spunea: "Zău că-i tot atât de greu ca şi când ar trebui s-apuc luna cu dinţii. N-o pot lua sub braţ, ziua în amiaza mare, ca pe o mingică. Îmi pusesem nădejdea în animale, în labirint... Nimic din toate astea. Nici măcar o aglomeraţie în omnibuz! Pe naiba! Am dat-o în bară! Am pierdut degeaba o sută patruzeci de gologani! Asta e! Mă dau bătut!"

Nu cred că există o Providenţă a lupilor, şi totuşi, veţi vedea!

În clipa în care doamna Saladin, pierzându-şi nădejdea, era pe cale să se lase păgubaşă, lângă gardul dinspre strada Buffon se iscă o mare agitaţie: un pension din apropiere îşi scosese la plimbare fetele, după prima împărtăşanie. În acelaşi timp, dinspre piaţa Valhubert veneau nişte elevi de la colegiu. Dar nu numai atât: se închidea grădina zoologică şi o mulţime de curioşi se revărsa pe aleea cu trandafiri japonezi, coborând înspre boscheţi, în timp ce vizitatorii Muzeului se întorceau pe aleea Buffon.

Cei veniţi de la periferia oraşului vorbeau despre urşi. Ursul este distracţia cea mai populară la Paris. Se povestea aventura motanului lacom şi imprudent, care se aventurase în groapa urşilor, urmărind o păsărică rănită. Moş Martin mâncase şi pasăre, şi motan dintr-o singură înghiţitură, legănându-se de pe un picior pe altul.

Cât timp va dăinui Parisul, se va pomeni despre această istorioară palpitantă.

Era aici şi o familie de englezi: şapte domnişoare, şapte fuste ecosez roşu cu albastru, şapte văluri verzi, paisprezece picioare lungi care păşeau, săltând ca pasărea ibis din Egipt — *mamma* sentimentală şi uscăţivă, apoi acea *governess*[22], mai umilă decât un câine bătut, şi *lordul* cu obraji de culoarea apoplexiei — în realitate, cuţitar în Ştrand.

"Societatea" de provincie era şi ea prezentă: o duzină de umbreluţe, bărbaţi şi femei vorbind în gura mare şi în dialect, ridicând în slăvi Marsilia sau Landerneau, în detrimentul Parisului, care la urma urmei n-are decât un singur lucru bun, ciudat, gustos şi profitabil: mesele la preţul de 32 de gologani.

Deja se adunase o mulţime de lume, specifică parcului Jardin des Plantes: aici întâlneşti ţărani ca la bâlciul din Calvados, ştrengari — că peste tot, o groază de politicieni, grupuri de militari, paşale, odalisce şi chiar câţiva savanţi rătăciţi.

Saladin îşi deschise ochii mari şi rotunzi, umflându-şi nările, ca să adulmece acest vânt al speranţei. De-acum nu mai avea nevoie decât de un dram de noroc, ca să transforme aglomeraţia în debandadă.

Pescarii tulbură apa. Când întâmplarea nu se prezintă de la sine, atunci trebuie împinsă de la spate.

Saladin cercetă împrejurimile cu o privire de hultan, căutând o cât de mică ocazie favorabilă. Zări un negustor de nuga care se plimba singur, cu mâinile la spate şi cu un aer de melancolie ce amintea de "Mignon plângându-şi patria". Mai zări lângă gardul grădinii şi un camion mare, încărcat cu bonete.

Mulţumi în gând acelui Dumnezeu al lupilor, căci deja *zuavii*[23] se adunaseră în număr mare, cu ochii pe mulţimea de dădace.

Învârtind coardă pentru Petite-Reine, Saladin — femeia cumsecade — se bucurase de bunăvoinţa unanimă. Aşadar, se aplecă la urechea celui de lângă el — un om care se ocupa de împăierea reptilelor în strada Geoffroy Saint-Hilaire şi-i zise, arătând spre vânzătorul de nuga:

— Vrei să-l vezi pe emirul Abd-el-Kader[24]?

Fu auzit de încă şase persoane, care repetară şi ele: Abd-el-Kader.

— Abd-el-Kader! strigară încă vreo sută de glasuri, din aproape în aproape.

Până şi vânzătorul de nuga, emoţionat la gândul de a-şi întâlni ilustrul compatriot, începu să se uite în jurul său, ca să-l descopere pe Abd-el-Kader.

---

[22] *Governess* (engl.) — guvernantă. (n.t.)

[23] *Zuavi* — soldaţi din infanteria franceză, în luptele din Algeria. (n.t.)

[24] *Abd-el-Kader* (1808–1883) — emir arab, erou naţional al Algeriei, conducător al luptei împotriva colonialiştilor francezi (1832–1847). Înfrânt, a murit în emigraţie. (n.t.)

Se stârni o mare agitaţie. Familia de englezi, "societatea" de provincie, ştrengarii, ţăranii, militarii în rezervă, colegienii, tinerele de la pension, toţi dădură năvală să-l vadă pe curajosul beduin care ţinuse atâta timp în şah armata franceză.

— Copii, adunarea! strigă înfricoşată doamna Noblet.

Médor începu să adune turma.

Chiar atunci se ivi grupul de dădace, asemenea unui buchet victorios de bujori stacojii. Feţele cele vesele mergeau, râzând şi vorbind toate odată. Erau vreo douăsprezece la număr şi băuseră pe drum cam cât cincizeci de pompieri.

Zuavii şi alte uniforme de prestigiu, gradaţi sau răcani, prinşi în mijlocul mulţimii, le auzeau şi le respirau parfumul. Aţi văzut vreodată un superb armăsar sfărâmând obstacolul care-i barează calea spre păşunea unde se află iepele? Toate uniformele nechezau, fremătau, tropăiau şi adulmecau cu nările în vânt parfumul emanând dinspre dădace. Apoi cu toţii atacară mulţimea din diverse puncte, străbătând-o, împărţind-o în grupuri şi curând, fiecare bujor desprins din buchet fu încercuit de o ghirlandă de uniforme.

Desigur, această mişcare antrenase o învălmăşeală considerabilă. Se auziră ţipetele englezoaicei — cele mai sfâşietoare cu putinţă — huiduieli ale ştrengarilor, înjurăturile provincialilor. Doamna Noblet (continuând să tricoteze) şi Médor (continuând să mănânce) fugeau disperaţi de colo-colo, în mijlocul acestei îmbulzeli. Peste tot vacarmul, se ridică urletul inuman al fosilei, pe al cărui picior bolnav de gută călcase, din greşeală, profesorul de istorie.

Dar totul are un sfârşit. Jumătate râzând, jumătate bombănind, mulţimea îşi dădu seama că fusese trasă pe sfoară. Tocmai când zarva începea să se liniştească, La Gloriette intră alergând pe poarta cu zăbrele, fericită că se putuse face liberă cu zece minute mai devreme.

Mamelor nu le trebuie mult ca să se îngrijoreze. La Gloriette se sperie de toată gloata îngrămădită între tufe şi zori pasul. Pe chip nu mai avea nici urmă de zâmbet.

Se linişti însă, zărindu-i pe Băciţă şi pe Médor, care ţineau turma adunată la un loc, ca o falangă romană.

Probabil că Petite-Reine se afla chiar la mijloc, în locul cel mai ferit. De altfel, chipul doamnei Noblet era atât de liniştit, încât înlătura orice temeri.

— Am fost niţel îngrijoraţi, zise ea. Guvernul, slavă Domnului, face ce vrea. Acu' dă voie să intre o groază de terchea-berchea şi de vagabonzi, dar aşa cum îmi păzesc eu grupul, nu-i nici un pericol... Justine! Uite-o pe mămica!

— Se ascunde, draga de ea! zâmbi doamna Lily, aşezându-se. A fost cuminte?

— Ca un înger! Şi să fi văzut cum a sărit coarda!... A venit mămica ta, Justine!

Doamna Lily pufni în râs, şi cum Justine tot nu voia să se arate, murmură:

— Văd că are chef de glume!

Mulţimea se rărise. Turma abia aştepta să-şi recapete libertatea, ca să-şi reia joaca. Neînduplecat, Médor păstra disciplina. Dar se petrecuse ceva nemaiîntâlnit: îşi lăsase deoparte pâinea, renunţând să mai facă turul de rigoare, ca un vajnic câine ciobănesc. Rămăsese în spatele grupului de copii, mergând de la unul la altul şi mutându-i de colo-colo, ca să pătrundă în interiorul falangei.

Părea că numără. Era palid şi sub părul creţ, fruntea i se brobonise de sudoare.

— Haideţi! comandă doamna Noblet. Rupeţi rândurile, s-o vedem pe Petite-Reine! Gata cu ascunsul, ai speriat-o pe mama!

La Gloriette îşi închipuia râsul cristalin al fetiţei, care avea desigur să strige "Cucu!" şi-apoi să dea fugă în braţele ei.

Dar auzi cu totul altceva.

Din spatele turmei răsună un glas:

— Lipseşte cineva!

Era o voce surdă şi răguşită.

Vorbise atât de încet încât doamna Noblet nici nu pricepu sensul cuvintelor rostite.

Însă Lily se înfioră din cap până în picioare şi chipul ei, îmbujorat de alergătură, se făcu brusc livid.

— Dar n-ai de gând să mă asculţi? strigă Băciţa, pierzându-şi răbdarea. Petite-Reine, vino aici! Ai auzit, domnişoară?

Copiii se dădură la o parte. Médor trecu printre ei, cu pas nesigur. Deschise ochii mari, clipind des şi-aproape înecându-se, articulă trei cuvinte:

— Chiar ea lipseşte!

Lily sări în picioare, apăsându-şi inima cu amândouă mâinile. Băciţa încă nu înţelegea — sau nu voia să înţeleagă — ce se petrecuse.

— Cine lipseşte? întrebă ea.

Apoi adăugă:

— Aşa cum îi păzesc eu, e cu neputinţă!

Lily se duse spre copii, care se traseră înapoi, văzându-i disperarea din privire. Médor o urmă imediat, iar doamna Noblet, regăsindu-şi oarecum prezenţa de spirit şi demnitatea funcţiei strigă:

— Domnilor! Pentru numele lui Dumnezeu, daţi fuga la poartă! Anunţaţi paznicii, sentinelele, anunţaţi pe toată lumea! A fost răpit un copil!

— Justine! Justine! chemă blând La Gloriette, cu voce dulce şi mângâietoare.

Nu dădu nici o atenţie mişcării din jurul ei. Mulţimea se adunase din nou, cât ai clipi. Vestea nenorocirii se răspândise cu iuţeala fulgerului. Câţiva oameni, mai puţin

preocupaţi de trăncăneală decât de dorinţa de-a face un lucru util, se grăbiră către poartă.

— Justine! imploră La Gloriette. Nu te mai ascunde, te rog! Ştiu bine că eşti acolo, dar n-am chef de joacă. Jocul acesta îmi frânge inima. Unde eşti? Răspunde!

Dădu la o parte fiecare copil: micuţii o priveau năuciţi, cu lacrimi în ochi.

Instinctiv, le era milă de ea, văzând-o cum îi imploră, cu mâinile împreunate.

— Dragii mei, dragii mei! îi rugă Lily, cu un surâs care cerşea înţelegere. Lăsaţi-mă să-mi văd fetiţa. Ştiu că nu s-a pierdut, dar credeţi-mă că nu mai am putere să continui jocul.

— S-o căutăm! vorbi unul din copii.

Şi turma se răspândi, începând să se uite pe după copaci, cercetând, răscolind împrejurimile şi strigând:

— Petite-Reine! Petite-Reine!

Médor îi lăsă în voia lor. Era complet dărâmat.

În mijlocul grupului de curioşi, doamna Noblet dădea o descriere amănunţită a Justinei, la care toţi replicau:

— O ştim bine pe Petite-Reine!

Mulţi porniră să cerceteze parcul dintr-un capăt în altul.

Sosiră alţii, umplând boschetele şi aleile. Numele de "Petite-Reine" era pe buzele tuturor.

Toată lumea o iubea. Cei ce n-o văzuseră niciodată aflară imediat ce drăgălaşă şi cuminte era, ce răspunsuri agere şi isteţe ştia să dea. Nu de mult o aplaudaseră, când sărise coarda de parcă ar fi fost la spectacol.

Iar maică-sa se mândrea atât de mult cu fetiţa ei! O iubea la nebunie. Datorită fetiţei, mama fusese supranumită La Gloriette.

Oamenii şi-o arătau unii altora. Lily nu plângea. Toţi înţelegeau că sărmana primise lovitura drept în moalele capului.

Era frumoasă ca o icoană: stătea în mijlocul oamenilor, care parcă se temeau de ea, într-atât de adâncă şi copleşitoare îi era durerea, gata să izbucnească de sub aparenţa seninătate pe care i-o dădea amorţeala din suflet.

Avea aerul unei înalte doamne: niciodată lucrul acesta nu fusese atât de vizibil la o femeie care nu era de fapt decât o simplă muncitoare. Toată averea, tot sufletul ei, fusese fetiţa: singura-i bucurie pe lume.

Lily nu scotea o vorbă. Privea mulţimea cu un fel de indiferenţă. Îşi duse degetele tremurătoare la frunte, desfăcându-şi încet părul, care i se revărsă în bucle pe umeri.

Ceva mai la o parte se găsea un bărbat, al cărui chip bronzat era încadrat de o barbă neagră şi deasă. N-o slăbea din ochi pe Lily, urmărindu-i fiecare mişcare. Părea

încremenit, ca o statuie de marmură. Era acelaşi om pe care l-am mai întâlnit de câteva ori: la bâlci şi în cupeul oprit în colţul bulevardului Mazas, atunci când plecase Lily. Când La Gloriette urcase în omnibuz, el fusese cel care-i spusese birjarului să pornească după ea.

De la plecarea lui Justin, Lily pierduse numărul celor care încercaseră zadarnic să-i facă curte. Presupunând că şi omul nostru ar fi fost îndrăgostit, totuşi se deosebea de ceilalţi, care vorbeau şi se insinuau plini de îndrăzneală. El tăcea tot timpul.

La Gloriette întâlnise deseori în drumul ei acest chip întunecat, cu trăsături regulate, dar niciodată nu-i auzise glasul.

În sfârşit, tânăra se întoarse spre doamna Noblet, care-i zise, nu prea convinsă:

— O s-o găsim! Niciodată nu mi s-a întâmplat una ca asta!

— Da, da! întări Médor, scuturându-şi părul zbârlit, de parcă s-ar fi trezit brusc din somn. Vă făgăduiesc c-o s-o găsim!

Lily se întoarse la bancă şi se aşeză, cu mâinile încrucişate în poală. Acum, din toate colţurile parcului soseau valuri-valuri de curioşi. Din nefericire, în parcurile pariziene asemenea cazuri nu sunt rare. Nu întotdeauna e vorba de răpiri. Neglijenţa proverbială a dădacelor, atrase de farmecele unor amorezi în civil sau în uniformă, are deseori astfel de consecinţe.

Aproape că nu trece o săptămână fără a întâlni în Tuileries vreo bonă, roşie la faţă, abia trăgându-şi sufletul de alergătură şi întrebând trecătorii dacă n-au întâlnit pe Alfred sau pe Emma, care s-au pierdut.

În aceste împrejurări, lumea se arată foarte severă — şi pe bună dreptate. Neglijenţa dădacei e pusă invariabil pe seama "soldatului ei". Lucrurile nu stau aşa întotdeauna... dar de cele mai multe ori, da!

Ni s-a spus că au fost luate măsuri disciplinare pentru a tempera avântul acestor viteze inimi, cărora pacea le creează prea mult timp liber. Dacă până acum nu s-a întreprins nimic în acest sens, socot că ar cam fi momentul!

Libertatea de acţiune a fiecăruia e ceva sacru;însă pe de altă parte, unele jocuri sunt interzise în numele moralei sau în interesul siguranţei generale. În numele siguranţei şi moralei, trebuie desfiinţat un joc ce oferă tablouri atât de dezgustătoare pe sub castanii parcurilor noastre, constituind şi un permanent pericol pentru familii.

Acum nu se petrecuse nimic de acest gen. Datorită vârstei, doamna Noblet se afla deasupra oricăror tentaţii. Şi totuşi, pretutindeni printre boscheţi circula zvonul despre o ţărancă din Picardia, care se lăsase sedusă de un infanterist, în vreme ce copilul lăsat în grija ei fusese dus cine ştie unde.

Există chiar şi o caricatură foarte reuşită, reprezentând pe zeul Marte[25], preschimbat într-o omidă ce ne infestează parcurile.

Parisul abia aşteaptă să râdă, ceea ce nu-l împiedică să-şi vadă de-ale sale.

Fiţi convinşi că inexplicabila ranchiună la adresa armatei, manifestată de noi din când în când, e strâns legată de astfel de necazuri. Grenadierul cu suflet clocotitor, care-şi declară iubirea înfocată în timp ce copilaşul ţipă şi plânge, trântit în nisip, nu comite chiar un păcat de neiertat, aşa-i? Fapta lui nu răneşte pe nimeni, ci doar provoacă o mâncărime enervantă la cei cu epidermă prea sensibilă. Mamele de familie şi stăpânele casei nu suportă ideea de-a juca rolul unor femei prusace, într-o parodie pe tema ţării cucerite de armată.

Cei ce arată simpatie şi respect faţă de militari ar dori să-i vadă chiar pe ei găsind remediu la această ruşinoasă maladie.

Şi totuşi, se petrecea un fapt bizar:nimeni din toţi cei interesaţi s-o găsească pe Petite-Reine nu făcea vreo mişcare: doamna Noblet îşi aliniase turma uluită, Médor rămăsese cu ochii ţintă la Lily, iar aceasta, cu umerii căzuţi, cu pleoapele pe jumătate lăsate, părea incapabilă să acţioneze sau chiar să gândească.

Sosiră paznicii, precum şi cei ce se duseseră spre porţi, ca să-i alerteze. Nimeni nu remarcase nimic neobişnuit.

Lily ridică privirea. Chiar lângă ea fusese rostit numele de "Petite-Reine", de către câteva persoane ce dădeau informaţii paznicilor de la poartă.

— S-a ascuns! murmură ea. Aşa face întotdeauna: se piteşte pe după copaci, ca să mă sperie.

Fosila se ridică şi plecă. Toţi îl văzură scoţându-şi batista, ca să-şi şteargă ochii.

Tabloul era sfâşietor.

— Dacă nu găsim fetiţa înainte de lăsarea serii, gemu Médor, până mâine femeia asta moare.

— Cunoştea cineva dintre dumneavoastră pe bătrâna care-a învârtit coarda? răsună deodată o voce din mulţime.

Doamna Noblet se cutremură din creştet până în tălpi, iar Médor sări în picioare.

— Ce vreţi să spuneţi? se auziră glasuri din toate părţile.

Cel care vorbise îşi făcu loc prin mulţime, adăugând doar atât:

— Tot ce pot spune e că nu avea deloc aerul unei femei cumsecade!

Atunci unul din copii zise:

— I-a dat zahăr candel lui Petite-Reine!

Sări şi un altul:

---

[25] *Marte* — zeul războiului la romani. (n.t.)

— Când soldaţii au năvălit spre ţărăncuţe, doamna cea bătrână a sărutat-o pe Petite-Reine şi i-a dat un omuleţ de turtă-dulce. Petite-Reine era foarte mulţumită şi i-a zis: "Duceţi-mă să le văd pe fetele de la pension!"

Din trei mişcări, Médor străpunse cercul privitorilor şi începu să alerge — greoi, dar cu toată viteza de care era în stare — pe aleea Buffon.

Unul dintre paznici îşi notă semnalmentele fetiţei şi pe cele ale femeii care învârtise coarda, apoi îi explică doamnei Noblet ce avea de făcut pentru a pune poliţia pe urmele copilului.

— Să ştiţi că stând aşa, cu braţele încrucişate, n-o s-o găsiţi în vecii vecilor!

— Ce naiba! se auzi din toate părţile. Ciudaţi oameni mai sunt şi ăştia!

— Bine, dar trebuie să am grijă şi de ceilalţi... îngăimă doamna Noblet, cu aerul că-şi cerea scuze.

— Dar mamă! Ce dracu'! Când îţi pierzi copilul...

Ochii bietei Lily se opriră din întâmplare asupra celui care vorbise. Acesta simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Tăcu şi se trase câţiva paşi înapoi.

— Eu n-am copii! vorbi o femeie grasă, ţinând în braţe un căţel. Da' şi de-aş fi avut, nu i-aş fi dat în seama orişicui!

— Ah! exclamă disperată doamna Noblet. De-acum o să-mi fie cumplit de greu să-mi câştig pâinea!

Aruncă spre Lily o privire ranchiunoasă şi adăugă:

— Haideţi, doamnă, veniţi-vă puţin în fire! La ora asta trebuia să fiţi deja la comisar.

Lily nu se mişcă. Cu mâinile de-o albeaţă cadaverică îşi dădu părul pe spate şi vorbi aproape în şoaptă:

— E prea multă lume: fetiţa mea se teme, iar eu nu pot s-o văd... Ştiu bine că nu s-a pierdut.

Şi totuşi mintea ei lucra, pentru că cearcănele vineţii din jurul ochilor i se adânciseră şi din când în când, tot trupul îi era străbătut de un fior.

După un minut, se ridică cu greu şi făcu vreo câţiva paşi, clătinându-se pe picioare. Oamenii se dădură la o parte, lăsând-o să treacă, iar frumuseţea ei ieşită din comun — aproape copilărească, acum când gândul îi era înceţoşat — le aduse tuturor în minte imaginea micuţei Petite-Reine.

— Doamne, ce mult îi seamănă! bolborosi doamna Noblet, printre murmurele a sute de voci schimbând între ele cuvinte şoptite.

La Paris totul este spectacol. Aici se derula o scenă ciudată, ce nu amintea prin nimic de altele asemănătoare. Nu se vedea nici o mişcare, nu se auzeau nici ţipete, nici plânsete, însă toată lumea era copleşită. Iar de când Lily se ridicase de pe bancă, în toate privirile se citea o curiozitate dureroasă.

Cei ce-o cunoşteau pe Petite-Reine nu conteneau să-şi spună unii altora cât era de frumoasă şi de drăgălaşă, ce încântare era s-o vezi jucându-se printre copaci, în mijlocul celorlalţi copii, ce păreau a fi supuşii şi curtenii ei.

Cu siguranţă că Lily nu auzea nimic din toate acestea. Mergea de parcă ar fi încercat să-şi înăbuşe sunetul paşilor, ca să ia pe cineva prin surprindere. Pe buzele livide îi flutura un surâs jucăuş.

Era un tablou zguduitor, dar de-o tristeţe cu totul aparte.

Lily nu se duse prea departe. Se opri la primul copac, sprijinindu-se de el.

Apoi îi dădu ocol, cu paşi uşori.

Pe chipul ei nu se citea speranţa, ci certitudinea că în spatele copacului o va găsi pe cea pe care-o căuta.

Când văzu că după trunchi nu se afla nimeni, clătină uşor din cap şi porni spre alt copac.

În jur se lăsase o tăcere mormântală.

Câţiva oameni plângeau.

Nici după al doilea arbore nu era nimeni. Lily îşi duse mâna la frunte şi chemă cu glas tremurător:

— Justine, fetiţa mea!

Nu-şi pierdu curajul şi se îndreptă spre al treilea copac.

— Nu mă mai joc, Justine! vorbi ea, cu lacrimi în glas. Tu întotdeauna mă asculţi când vezi că sufăr.

Lângă al treilea trunchi se găsea bărbatul cel negricios. Oamenii care-o urmaseră pe Lily îi remarcară chipul — mai palid ca al tinerei femei — şi privirea aţintită asupră-i, într-un fel de fascinaţie.

Când Lily se apropie, el se trase înapoi pas cu pas, neputându-şi lua ochii de la ea.

La Gloriette ajunse lângă copac şi privi în spatele lui. Apoi se lăsă în genunchi, murmurând:

— Nu vreau să mă mai joc!... Nu vreau să mă mai joc!... Doamne, cât mă chinui!

În aceeaşi clipă Médor ţâşni ca din puşcă, năpustindu-se prin mulţime, leoarcă de sudoare.

Se repezi la omul care o privea pe Lily cu un aer rătăcit şi-l înşfăcă de guler cu putere, strigând:

— El e! L-a recunoscut unul din paznicii A stat de vorbă cu hoaţa de copii! Dacă nu m-ajută nimeni să-l arestez, atunci îl arestez eu singur!

Capitolul VIII - Mulţimea

Médor se numea în realitate Claude Morin. Nici că se mândrea cu asta, întrucât eticheta respectivă îi fusese dată de administraţia căminelor de copii găsiţi.

Era un câine ciobănesc pe cinste. Poate că nici nu s-ar fi priceput să facă altceva. Madame Noblet îi dădea cincisprezece gologani pe zi, plus o masă. Seara, meşterea câte ceva pe-acasă, câştigând încă vreo cinci gologani.

Erau exact banii de chirie. Avea o odăiţă numai a lui, închiriată la etajul şase al unei case din strada Moreau.

Odaia nu era mai mare decât o boxă din grajdul Arenelor naţionale; comparaţia îi aparţinea, pentru că lucrase acolo ca măturător.

O aranjase, o mobilase, îi consolidase pereţii. Ţinea tare mult la ea, aşa cum ţine la avutul lui orice om cu scaun la cap.

Când se vorbea de faţă cu el despre înfrumuseţarea oraşului şi despre expropierea imobilelor, Médor se întuneca la faţă: se temea să nu fie demolat.

Nu se ataşase decât de odăiţa lui şi nu-i surâdea decât micuţei Petite-Reine.

Mai adineauri, când se vorbise despre femeia necunoscută care se oferise cu atâta bunăvoinţă să învârtă coarda, în mintea lui Médor se făcuse dintr-o dată lumină. Desigur, nu era un bun observator, însă avea instinct, şi în clipa când începuse să alerge prin mulţime, nutrea convingerea că se afla pe urmele hoaţei de copii.

Pe măsură ce făcea apel la memorie, chipul acelei femei i se părea din ce în ce mai suspect. Médor habar n-avea că cineva îşi putea "confecţiona o fizionomie", însă tonurile ciudate şi ţipătoare ale acelui chip, ridurile făinoase, tot ce zărise pe sub voalul de dantelă, îi apăreau mult mai ciudate acum, că le privea cu ochii minţii, decât în realitate.

Îşi făcea următoarea socoteală: era posibil ca paznicii să nu fi observat fetiţa, dar caricatura care o însoţea nu se putea să nu le fi atras atenţia.

Înconjură parcul în fugă, întrebând în dreapta şi în stânga de o fetiţă frumoasă ca un înger, cu păr lung şi cârlionţat, adunat sub o pălărioară cu pană, pe care o însoţea un fel de ţicnită, purtând o bonetă de dantelă, cu voal albastru.

Mult timp nu primi nici un răspuns; în cele din urmă, la portiţa dinspre strada Cuvier, în spatele clădirilor administraţiei, un soldat pufni în râs încă de la primele cuvinte ale întrebării pe care Médor o repetase deja de-atâtea ori.

— Să ştii că era caraghioasă cucoană! zise el. Şi tot timpul o îndopa pe puştoaica aia cu biscuiţi!

Médor se opri, gâfâind.

— Pe unde a luat-o? întrebă el.

— S-a suit într-o birjă, care tocmai trecea pe-acolo, şi-au pornit în galop spre piaţa Saint-Victor... Aici s-a întâmplat ceva mai ciudat: un ins bine înţolit, bronzat la faţă, cu o barbă neagră, a vrut să le bareze drumul. S-a uitat la copil, da' bătrâna i-a închis pliscul numaidecât; a întins mâna, parcă în bătaie de joc, zicând: "Plătiţi-mi ce mi se cuvine". Atunci omul a scos pungă şi trebuie să-ţi zic că el a plătit birja, din banii lui.

Soldatul continuă să râdă şi-i întoarse spatele, vorbind ca pentru sine:

— Da' nostimi mai sunt unii!

Médor rămase pe gânduri câteva clipe. N-avea nici un rost să pornească pe urmele trăsurii. De unde să ştie pe unde apucase, odată ajunsă la capătul străzii Cuvier? Médor o luă din nou la fugă, de data asta înapoi, spre boschete, să ceară sfatul doamnei Noblet şi să vadă ce era de făcut.

Reîntors aici, primul om cu care dădu ochii fu bărbatul cel bronzat; acesta o privea parcă fascinat pe La Gloriette.

Toate trăsăturile lui se potriveau perfect cu semnalmentele date de soldat, astfel încât Médor nici măcar nu-şi domoli avântul, ci se năpusti asupră-i, capturându-l ca pe o pradă.

Omul nu opuse nici o rezistenţă. Se înroşi la faţă, iar ochii care aveau căutătura buimacă a cuiva abia trezit din somn cercetau mulţimea, părând a cere lămuriri, cu un aer timid şi în acelaşi timp sălbatic.

Har Domnului, mulţimea răspunse privirii lui: era absolut încântată de incident.

Drama căpătase o nouă întorsătură, împingând curiozitatea la limită.

Reţineţi că această curiozitate endemică a parizienilor noştri nu e o piedică în calea compasiunii sau a altui sentiment caritabil.

În nici o ţară nu curg mai multe lacrimi pentru suferinţele unui erou de melodramă decât la Paris.

Numai că într-un loc public — la fel ca la teatru — emoţia are şi o latură nostimă, care nu scapă nimănui.

Toţi îl priveau pe necunoscut, mirându-se că nu-l remarcaseră mai devreme. Într-adevăr, era o "figură fatală", după expresia folosită în romanele la modă: aşa un chip nu se întâlnea pe stradă toată ziua, bună ziua.

Prima care deschise gura fu doamna Noblet.

— Are aerul unui om rău. E străin!

— Şi pare înstărit! adăugă o femeie singură, pe un ton lipsit de răutate.

— Un bărbat bine! remarcă altă reprezentantă a sexului frumos, sărită de patruzeci de ani.

— Are nişte ochi care te bagă în sperieţi! murmură o tânără muncitoare.

Una din dădace adăugă:

— Şi când te gândeşti că la Paris umblă de-alde ăştia!

Copiii nu mai aveau mult şi l-ar fi luat drept un căpcăun: toţi îl fixau cu ochi măriţi de groază.

Numai Lily, biata de ea, nici nu-l observase. Rămăsese îngenuncheată lângă copac, cu privirea stinsă şi inexpresivă.

Buzele îi fremătau, fără a scoate nici un sunet, însă din mişcarea lor se ghicea un nume, mereu acelaşi: numele fiicei ei, Justine.

Cercul se strângea în jurul necunoscutului; acesta se eliberă din mâinile lui Médor, vorbind cu un puternic accent străin, pe care nimeni nu-l auzise până atunci:

— Dă-mi drumul! N-am să fug!

Glasul suna grav şi înăbuşit.

— Nu-i nici un pericol să scape, strigă un puşti înalt de-o şchioapă. Doar suntem atâţia care stăm de pază.

— Bună treabă a mai făcut, adăugă doamna Noblet. Acum o să plătească despăgubiri!

— Dar ce-avea de gând cu copilul? întrebă un naiv din mulţime.

— Uneori e nevoie de copii din ăştia în familiile de vază! răspunse, dându-şi importanţă, tânăra muncitoare. Chestie de succesiune!

— Sau ca să ducă mai departe numele nobile! adăugă vecina ei. Asta ştie toată lumea.

— Fără a mai pune la socoteală, zise şi femeia singură, că mama fetiţei e frumoasă s-o mănânci! Poate-au furat copilul, ca să pună mâna pe mamă!

Ideea avu succes. Mulţimea aproape se porni să aplaude. Din acest moment, străinul cu barbă mult prea neagră, dovedit a fi un bandit de melodramă, fusese demascat.

Câţiva începură să strige:

— Să vină paznicii!

— Uite şi agenţii de poliţie! exclamară alţii.

Sosise vremea ca vinovatul să fie arestat şi, contrar obiceiului, de astă dată, agenţii de poliţie se bucurau de simpatia tuturor.

Opinia publică poate comite cele mai bizare erori: e gata să acuze de brutalitate pe folositorii poliţişti, ale căror uniforme slujesc drept model croitorilor de la Şcoala

politehnică. Pun prinsoare că luând la întâmplare un agent de poliţie şi punându-i un ou în buzunar, după opt zile îl veţi găsi intact.

Poliţistul e un om paşnic prin excelenţă, punând în practică cu sfinţenie filozofia, peripatetică şi cucernică, cuprinsă în maxima *Festina lente.*[26]

Poliţia soseşte întotdeauna după ce roata trăsurii a strivit piciorul bătrânei pe care a trântit-o la pământ. N-o vezi decât după ce s-a potolit încăierarea şi eu cunosc mulţi cârcotaşi gata să ceară desfiinţarea acestei instituţii, de n-ar fi plăcerea de a-i admira slujbaşii plimbându-se pe trotuar, discutând, câte doi, câte trei, despre lucruri serioase şi oferind imaginea liniştitoare a acelui *farniente*[27], care-i răsplata drepţilor în lumea de apoi.

Într-adevăr, soseau agenţii de poliţie, fideli devizei lor: "Mai bine mai târziu decât niciodată". Nu se grăbeau, de teamă să nu spargă oul. În urma lor veneau încă doi oameni, care nu purtau uniforme, dar pe care nimeni nu i-ar fi luat drept unul ca dumneavoastră sau ca mine.

O parte din privitori le ieşiră în întâmpinare, ca să-i pună la curent cu ce se petrecuse.

Lucrurile erau simple: un răufăcător englez, rus sau de cine ştie ce altă naţie suspectă, fusese prins în flagrant delict de răpire de copii. De fapt, nu el, ci complicea sa, deghizată în femeie cumsecade, şi căreia el îi dăduse — de faţă cu martori — o pungă plină cu aur.

Se pare că aici trebuie căutat motivul care împinge prudenţa poliţiştilor până, la inactivitate: se ştie bine cum se pricep parizienii să povestească o întâmplare.

Cu un aer serios, dar sceptic, cei doi funcţionari se apropiară de gloată.

Îşi ţineau mâinile la spate — ceea ce făcea parte din ţinută.

În urma lor se aţineau cei doi inşi în civil.

Răsunară vreo douăzeci de glasuri furioase:

— Aşa, aşa! Să nu vă grăbiţi!

— În timpul ăsta, cine ştie pe unde-a ajuns copilul!

— Haideţi, fără reţineri! Ce dacă-i om cu stare?

— Şi cum am să-mi câştig pâinea, dacă am pierdut încrederea familiilor? se jelui doamna Noblet. Ete! Umflaţi-l!

Médor îşi întinse degetul crispat, zicând:

— Mă jur în faţa lui Dumnezeu că el e!

Cei doi poliţişti îi dădură la o parte, fără multe menajamente, pe cei ce le stăteau în cale. În astfel de gesturi neesenţiale, i-am putea sfătui să fie ceva mai delicaţi.

---

[26] *Festina lente* (lat.) — Grăbeşte-te încet! (n.t.)

[27] *Farniente (far' niente)* ital. — inactivitate. (n.t.)

Ajunşi în dreptul necunoscutului, unul din ei zise calm:

— Actele dumneavoastră!

— Ce importanţă au actele?! se auzi din toate părţile. Toţi ăştia au acte! Copilul! Copilul!

Celălalt agent, care până atunci nu deschisese gura, vorbi şi el:

— Lăsaţi-ne în pace! Circulaţi, vă rog!

Oamenii începuseră să murmure, dar poliţistul făcu un pas spre ei, silindu-i să se tragă înapoi.

Această mişcare o descoperi pe La Gloriette, care rămăsese îngenuncheată, fără să-şi dea seama de nimic din ce se petrecea în jurul ei. Médor, care nu mai trebuia să-l păzească pe vinovat, se apropie de ea, încercând s-o ridice. Ea îi zâmbi fără un cuvânt, şi-i făcu semn să o lase acolo. Médor îngenunche alături.

Mulţimea nu le dădu nici o atenţie.

Toate privirile se întoarseră spre "lord", etichetat astfel de oprobriul public, care nesocotea orice noţiuni unanim recunoscute, privind culoarea feţei şi părului unui englez. Lumea spera ca omul să nu aibă acte, şi asta pentru că în loc să-şi scoată portvizitul, "lordul" părea să caute cuvinte de scuză.

Prudent prin meserie, dar politicos graţie "hainelor scumpe", poliţistul întinse mâna, cu un aer calm şi mândru.

— E un fals lord! îşi dădu cu părerea un puştan. N-are nici un act care să dovedească cine este.

— Există atâţia indivizi care fac vâlva, fără să poată dovedi cine sunt! suspină cucoana cea singură.

— De douăzeci de ani plimb copiii, fără probleme! îi explica în acest timp doamna Noblet celui de-al doilea agent de poliţie. Cândva, ticăloşi ca ăsta ar fi fost supuşi la cazne, ca să spună unde-i copilul şi să plătească bani grei... În locul mamei, care mi-ar cam datora ceva...

— O, o! exclamă asistenţa, strângând cercul. Atenţie! Uite că duce mâna la buzunar! Să ştiţi că are paşaport!

Într-adevăr, străinul îşi descheie încet nasturii redingotei negre. Luă din buzunarul de la piept un portofel şi alese dintre mai multe acte o carte de vizită, pe care i-o dădu poliţistului.

— Dacă şi asta-i o dovadă! mormăiră câţiva dintre cei de faţă.

Dar la vederea nobilului nume înscris pe cartea de vizită, agentul îşi scoase tricornul, de parcă ar fi fost o simplă pălărie burgheză.

Cei doi bărbaţi în civil, care se opriseră ceva mai încolo, schimbară o privire.

— E clar că are aerul unui om cumsecade! murmură doamna singură.

— Ei, asta-i! bombăni Băciţa, în culmea indignării. Nu mai rămâne decât să-i cerem scuze.

— Domnule duce, zise agentul, cu voce joasă, dar foarte distinctă. Vă rog să mă iertaţi, nu mi-am făcut decât datoria.

— Vedeţi? suspină cu amărăciune doamna Noblet. Ăsta scapă ca prin urechile acului, în vreme ce slujbă mea s-a dus pe apa sâmbetei. Aşa-i cu bogătanii!

Din mulţime se auziră huiduieli.

— Fetiţa! Fetiţa! începură să strige oamenii.

La Gloriette puse mâna pe umărul lui Médor şi întrebă:

— Care fetiţă?

S-ar fi putut crede că în mintea ei se petrecea ceva şi că avea să-şi vină în fire. Médor îşi încleştă pumnii uriaşi şi glasul lui bubui, acoperind toate celelalte zgomote.

— Eu n-am minţit! zise el. Omul acesta a stat de vorbă cu hoaţa de copii. Dacă-l lăsaţi să plece, am să mă iau după el şi până la urmă tot am să-l dau în vileag!

La Gloriette şopti, privind în gol:

— Hoaţa de copii…

Apoi deveni atentă şi-şi înălţă chipul frumos, cu ochii plini de nelinişte.

Oamenii se agitau, cuprinşi de furie. Toţi arătau cu degetul spre străinul care, fără să se sinchisească, îşi încheia la loc nasturii redingotei. Doamna Noblet ordonă turmei să se alinieze, apoi i se adresă cu asprime lui Médor:

— Iar tu, treci la treaba ta!

— Nu, răspunse flăcăul. Femeia asta e prea necăjită. Rămân cu ea!

— Ah! exclamă Lily, întorcând spre el o privire rătăcită. Despre mine vorbeşti? Eu sunt femeia cea necăjită?

Băciţa se îndreptă spre agenţii de poliţie, ca să-şi impună autoritatea, dar aceştia considerau afacerea încheiată: aşezându-se spate în spate, dădură ordinul sacramental:

— Circulaţi!

— Dar copilul? Copilul! se auziră mai multe glasuri.

— Şi mama? adăugă Médor.

— Unde-i mama? întrebă unul din poliţişti.

Nu-i răspunse nimeni, pentru că La Gloriette tocmai se ridicase în picioare. Părea să aştepte ca cineva să-i vorbească. Sergentul ghici că ea era mama, şi se apropie încet.

— Va trebui să-i însoţiţi pe aceşti domni până la comisariatul de poliţie, zise el cu blândeţe, arătând spre ceilalţi doi poliţişti îmbrăcaţi civil. Noroc că se aflau prin preajmă: veţi putea da o declaraţie. Dacă există martori, îi vom audia şi pe ei.

La Gloriette rămăsese cu ochii mari aţintiţi asupra lui.

— Atunci, despre mine e vorba! murmură ea. Toată lumea asta e strânsă pentru mine! A fost răpită Petite-Reine a mea!

Médor o apucă de braţ, sprijinind-o ca să nu cadă.

Se aşternuse o tăcere mormântală. Nu se auzea nici musca. Neliniştea unei mame se transmite cu iuţeala fulgerului. Toţi aveau chipuri îndurerate, şi în tristeţea lor se ghicea o undă de respect.

— M-am despărţit de ea azi-dimineaţă! urmă La Gloriette. De fiecare dată când pleca de lângă mine, mi-era teamă. Mi se părea că sunt prea fericită şi că într-o zi toată fericirea asta va dispare. Toată ziua nu mă gândesc la altceva decât la ea... Sunteţi sigur c-a fost răpită? De ce să mi-o ia? Cine să aibă nevoie de fetiţa mea, când mama ei sunt eu?

Vorbea tărăgănat, cu glas coborât, dar vorbele ei se auzeau perfect în toată mulţimea.

Pe obrazul palid i se prelinseră două lacrimi mari: primele lacrimi!

— O vom găsi! murmurară câteva voci pline de compătimire.

La Gloriette se crispă în braţele lui Médor. În ochi i se aprinse o lumină vie, dar continuă să vorbească încet şi înăbuşit:

— Cât cereţi ca să mi-o găsiţi? Sunt gata să dau orice! Îmi dau viaţa şi sângele din vine pentru ea! Ochii din cap! Sufletul din mine!

— Să mergem! ordonă unul din cei doi indivizi îmbrăcaţi civil, adăugând printre dinţi:

— Zău că o scenă ca asta te întoarce pe dos!

Porniră amândoi spre ieşirea din parc. Nimeni nu le acordă vreo atenţie. Sergentul zise:

— Când ţipă nu-ţi fac nici o impresie! Dar când le auzi jelindu-se aşa, nu mai eşti om!

Acelaşi lucru îl gândeau cu toţii. De-acum nu mai era vorba de-a asista la scenă, ca la teatru: în faţa durerii sfâşietoare a acestei femei, le pierise orice urmă de curiozitate. Mulţimea, ca şi tânără mamă, îşi simţea inima zdrobită.

Străinul, căruia poliţistul i se adresase "domnule duce" şi care câteva momente stârnise bănuielile şi violenţa gloatei, nu profitase de libertatea ce-i fusese oferită. Rămăsese pe loc, continuând să privească în jurul său.

În clipa când poliţiştii dădură să plece, făcu vreo câţiva paşi spre ei, adresându-se reprezentanţilor legii.

— Tânărul acela a spus adevărul! articulă el cu mare greutate, arătând spre Médor. Am văzut-o pe hoaţa de copii, am stat de vorbă cu ea. Conduceţi-mă în faţa judecătorului.

— Aşadar, sunteţi un om de treabă! exclamă, mişcat, Médor.

Cum nu făcuse decât să dea glas uimirii ce se aşternuse pe toate chipurile, străinul îi surâse cu blândeţe.

— Da, răspunse el. Sunt un om de treabă.

Când zâmbea, chipul său devenea de-a dreptul frumos. Ducele porni împreună cu poliţiştii, în fruntea şirului nesfârşit de oameni care cobora spre piaţa Valhubert.

Lumea îşi schimbă repede părerea. Aveau de-a face cu o femeie. Mulţimea nu era departe de a vedea în acest bărbat — până nu demult bănuit şi acuzat de vampirism — un erou de roman, ba chiar un înger salvator.

Primul poliţist susţinea braţul drept al tinerei mame, în vreme ce Médor o sprijinea din stânga. În urma lor venea Băciţa, împreună cu turma, apoi gloata de curioşi, care nu-şi împuţinase numărul.

Băciţa încerca să scoată în evidenţă — pe cât posibil — ordinea perfectă a micului ei batalion.

În clipa în care ieşiră pe poartă, Lily, care de la ultimele cuvinte rostite nu mai reacţionase în nici un fel, întinse braţele spre negustorul de jucării şi prăjituri din dreapta intrării, izbucnind în hohote de plâns.

— Deci, e-adevărat? murmură negustorul. Au răpit-o pe drăgălaşa Petite-Reine!

— E-adevărat! bâigui Lily. Adevărat... Adevărat... Ieri s-a oprit aici... Voia o cutioară cu bomboane...

— Şi căpăta tot ce-i poftea inima! vorbi negustorul. Când se întâmpla să n-aveţi bani, vă vindeam pe datorie!

— Am lăsat-o singură o jumătate de zi şi mi-au răpit-o! Ah, e-adevărat! E-adevărat!

Acum plângea cu sughiţuri şi începea să-şi dea drumul la vorbă. Fruntea îi ardea de febră.

— Haideţi, doamnă, curaj! îi zise sergentul.

— O jumătate de zi! repetă La Gloriette. Fiece clipă poate aduce nenorocire! Ah, ce bine de femeile bogate! Ce bine că n-au nevoie să-şi lase copiii în grija altora!

— Păi sigur! bombăni doamna Noblet, trecând şi ea prin faţa negustorului. Eu sunt de vină! Acu' o să-mi ceară şi despăgubiri... Ştiu bine cum vine treaba! S-a zis cu slujba mea! Asta pentru că lasă să intre în parc şi călugăriţe, şi colegieni, şi răcani, fir-ar ei ai naibii! Şi dădace, lua-le-ar dracu'! Mâine-poimâine or să dea voie şi la câini turbaţi, ascultaţi ce vă spun! Dacă iar o să fie baricade în stradă, nu v-aşteptaţi să trec de partea guvernului.

Coloana înainta. Din toate părţile alergau oameni, ca să vadă! Să vadă! Această mare pasiune a tuturor, mari şi mici! Şi-o vedeau pe Lily, păşind dreaptă, cu părul despletit, minunat de frumoasă în durerea ei copleşitoare.

De cum se pomenea numele de Petite-Reine, toţi înţelegeau. Erau oameni din cartier. Cei mai mulţi o cunoşteau pe Petite-Reine. S-ar fi zis că-i doliu public. Unora — femei sau bărbaţi — le dădeau lacrimile, auzind cum gemea Lily, privindu-i cu ochii scăldaţi în lacrimi:

— Am pierdut-o! Mi-au răpit-o! E-adevărat! Adevărat! Adevărat!

Capitolul IX - Comisariatul de poliţie

În capătul podului Austerlitz, La Gloriette se opri brusc. Se desfăcu din mâinile însoţitorilor ei şi-şi şterse ochii. Strada era puţin în pantă. Întorcând capul, putea vedea Jardin des Plantes, pe deasupra capetelor mulţimii.

— Toţi s-au adunat aici pentru ea... murmură sărmana mamă. Toţi o iubeau. Dacă ar căuta-o şi ei, la fel ca mine, zi şi noapte...

— Eu am s-o caut! zise cineva chiar lângă ea. Am s-o caut zi şi noapte!

Lily privi spre cel care vorbise. Ochii lui Médor erau umflaţi de plâns.

— Mâine, spuse Lily, toţi oamenii aceştia vor uita...

— Eu n-am să uit niciodată! o întrerupse cu hotărâre Médor.

În loc să-i mulţumească, Lily înălţă din umeri, ca un copil căruia i s-a promis ceva imposibil.

— O să vedeţi, îi zise simplu Médor.

Dar Lily revenea la vechea ei obsesie.

— Vreau să mă întorc! strigă ea. N-am căutat-o peste tot, parcul e mare şi ea-i atât de mică! S-ar putea ascunde şi-ntr-o tufă! Acum toată lumea e cu mine, nimeni n-ar refuza s-o caute, de dragul meu! Dar mâine... Şi pe urmă — se întrerupse, încercând să se smulgă din braţele celor care-o sprijineau — am uitat ceva acolo... Nu mă credeţi, dar vă jur c-am uitat ceva... Ascultaţi! Doamna Noblet îmi va arăta unde-a văzut-o ultima oară... Am să găsesc urma piciorușului ei scump... Am să culeg pământul care-i păstrează urma... Să-l ţin pentru mine...

Izbucni în plâns.

— Haideţi, doamnă, liniştiţi-vă! îi zise sergentul, clipind des din pleoape.

Şi cum Médor avea aerul c-ar vrea să protesteze, omul adăugă:

— Băiete, văd că ţi-e milă de dânsa, dar timpul zboară. Domnul Picard şi domnul Rioux îmi tot fac semne! Am impresia că vor să dea o raită prin barăcile din piaţa Tronului. Azi e ultima zi de bâlci! Să mergem!

Médor înţelese şi-o sprijini de braţ pe sărmana La Gloriette, copleşită de durere.

Cei doi agenţi — domnul Picard şi domnul Rioux — dispăruseră.

Grupul care-o însoţea pe Lily îşi continuă drumul. Pe măsură ce se apropiau de strada Lacuée, trecătorii se arătau din ce în ce mai curioşi. În piaţa Mazas li se alăturară toţi cei ce căscau gura la dansatoarea pe sârmă, pe care o admirase întotdeauna Petite-Reine. Veni chiar şi dansatoarea, împreună cu cele trei fetiţe ale ei, precum şi cu doi băieţaşi, care nu semănau deloc unul cu altul.

La Gloriette părea năucită. Se uită cu luare-aminte la familia acrobatei şi murmură:

— Toţi copiii de-acolo sunt ai ei?

— Mamele astea îţi mănâncă sufletul, zise sergentul. O să scotocim toată piaţa Tronului. După mine!

Acum apăruseră şi vecini, oameni pe care Lily îi vedea în fiecare zi şi care o opreau întotdeauna pe Petite-Reine, pentru un zâmbet sau o îmbrăţişare.

— Adevărat? E-adevărat? Tare drăguţă era azi-dimineaţă, când a plecat la plimbare! Se ţinea aşa de dreaptă! Şi ce elegant păşea, cu vârful picioarelor în afară!

— M-a salutat, când a trecut pe lângă mine...

— Râdea... Cânta...

— Mi-au răpit-o! le povestea La Gloriette. Am rămas singură. Nu mai am pe nimeni pe lume. E-adevărat! Cât se poate de adevărat!

— Iar mie mi se întâmpla una ca asta pentru prima oară! Şi tocmai Petite-Reine! spunea şi Băciţa, plângând amarnic sub borurile pălăriei mari, de paie. Toată lumea o ştia! S-a zis cu slujba mea! Nu-mi mai rămâne decât să mă angajez la orfelinat!

Ca urmare a întâmplării, în seara aceea, doamna Noblet fu scutită să-şi mai ducă oile acasă.

Părinţii veneau unul după altul şi fără un cuvânt, îşi luau copiii, ca pe-o pradă.

Până să ajungă în faţa clădirii comisariatului, Băciţa rămăsese fără turmă.

Îşi încrucişă mâinile pe şalul ei cel vechi şi-i aruncă bietei Lily o privire înciudată.

— Şi când te gândeşti că toţi o plâng pe ea!

O poftiră înăuntru, pe urmele tinerei mame, care acum tăcea, copleşită de durere.

Vreo doisprezece martori, aleşi la întâmplare, păşiră după ele, în timp ce marea masă a curioşilor rămăsese afară.

Lordul — aşa cum continuă mulţimea să-l numească pe străinul cel tuciuriu — intrase deja în biroul comisarului, împreună cu cei doi agenţi şi unul din poliţişti.

În anticamera în care se găsea secretarul, Lily fu poftită să se aşeze, iar Médor se postă lângă ea ca o sentinelă.

— Asta-i mai rău ca o răzmeriţă, vorbi cel de-al doilea agent, adresându-se secretarului. De doisprezece ani de când am slujba asta, n-am văzut nicicând aşa ceva. Toţi o plâng pe puştoaica aia, de parcă ar fi fost răpită o prinţesă.

Secretarul îşi puse până după ureche, devenind atent. Pentru a suta oară, fură relatate cele petrecute în parc. Lily plângea în tăcere. Băciţa intervenea din când în când în povestire, zicând:

— Şi din toate astea pătimesc numai eu! Numai eu! O să vedeţi!

În încăperea alăturată nu se mai afla decât lordul, aşezat lângă comisarul de poliţie, care-l ascultă cu o atenţie plină de respect, ţinând în mână cartea lui de vizită, pe care se putea citi:

"Hernan-Maria Gerès da Guarda, duce de Chaves, grande de Portugalia clasa întâi, trimis extraordinar al Maiestăţii Sale împăratul Braziliei".

Ducele de Chaves vorbea rar şi cu foarte mare greutate, dar faţă de magistrat îşi reluase în mod firesc tonul potrivit rangului său.

— Din motive personale, zise el, mă interesează mult acest copil şi mama sa. Adineauri aş fi putut îndrepta răul doar întinzând o mână, întrucât întâmplarea m-a scos în calea acelei făpturi ticăloase, care-a răpit fetiţa. Însă dificultatea de a mă exprima în limba dumneavoastră, dorinţa mea de a nu-mi dezvălui identitatea, precum şi un alt motiv pe care îmi permiteţi să-l trec sub tăcere — prin urmare, toate aceste circumstanţe, la care se adaugă o oarecare timiditate, determinată de necunoaşterea obiceiurilor dumneavoastră (mă aflu la Paris de-abia de o lună) m-au împiedicat să vorbesc sau să acţionez. Am lăsat să-mi scape ocazia şi-mi fac reproşuri cumplite, căci lacrimile sărmanei mame îmi frâng inima. Tot ce pot face este să vă dau o descriere exactă a femeii care a răpit copilul.

Comisarul de poliţie luă pana şi-şi notă detaliile privind înfăţişarea lui Saladin, deghizat în femeie.

— Domnule duce, zise el, când termină de scris. Îmi permiteţi să adresez Excelenţei voastre câteva întrebări?

— Desigur! răspunse ducele de Chaves.

— Omul care v-a poftit în biroul meu mi-a spus că Excelenţa Voastră a stat de vorbă cu femeia aceea.

— E-adevărat.

— Mi-ar fi de mare folos dacă aş cunoaşte ce anume aţi discutat cu ea.

Ducele rămase pe gânduri câteva clipe, înainte de-a răspunde:

— Ceea ce am vorbit cu femeia aceea, zise el în cele din urmă, nu are nici o legătură cu cazul de faţă, exceptând prima mea întrebare şi răspunsul pe care l-am primit. Am întrebat-o unde ducea copilul.

— Micuţa vă cunoştea?

— Da, pentru că mi-a zâmbit... Femeia mi-a răspuns: "Sunt supraveghetoare şi lucrez cu doamna Noblet — cea care plimbă copiii. O duc pe Petite-Reine acasă la tatăl ei, de unde va veni s-o ia maică-sa."

— Asta-i tot?

— Nu... Femeia a mai adăugat câteva cuvinte, care nu mă privesc decât pe mine... şi a făcut apel la generozitatea mea.

Comisarul de poliţie duse mâna streaşină la ochi şi-şi învălui interlocutorul cu o privire sfredelitoare.

— I-aţi dat bani? întrebă el cu voce joasă.

— Da, răspunse simplu ducele. Sunt foarte bogat.

— Era vorba numai de pomană?

Chipul bronzat al ducelui căpătă o umbră de roşeaţă.

— Domnule, zise el în loc de răspuns, trădând o oarecare stânjeneală. În ţara mea e posibil să urgentezi cercetările poliţiei, cu bani.

— În Franţa, replică scurt comisarul, magistraţii consideră orice ofertă de bani drept o insultă dintre cele mai grave.

Ducele se înclină şi se ridică.

— Totuşi, continuă comisarul, presupun că Excelenţa Voastră n-a avut intenţia să jignească un om cinstit; care nu i-a greşit cu nimic. Bănuiesc — de fapt, sunt sigur — că Excelenţa Voastră are motive cât se poate de caritabile pentru a se interesa de această afacere.

Poate că sub frazele grave şi respectuoase se ascundea o urmă de batjocură. Ducele de Chaves îşi ridică fruntea.

— Vă vorbesc astfel, zise mai departe comisarul de poliţie, pentru a mă ralia pe cât posibil modului de a gândi al Excelenţei Voastre. În Franţa, ca peste tot, administraţia se foloseşte de subalterni. Ei sunt cei ce caută şi descoperă. Cu siguranţă că banii le furnizează mijlocul de a găsi, după cum e neîndoielnic că perspectiva unei recompense îi încurajează şi îi stimulează.

Ducele de Chaves scoase din portofel două bancnote de câte o mie de franci şi le puse pe birou.

— E prea mult! spuse, zâmbind, comisarul. La noi nu există mine de aur. Jumătate din suma asta e mai mult decât suficient. Vă voi da socoteală de modul în care au fost folosiţi banii dumneavoastră.

Luă una din bancnote şi scrise câteva rânduri pe o foaie cu antet, pe care o întinse nobilului portughez.

— O rog pe Excelenţa Voastră să meargă imediat la şeful Siguranţei, la Prefectură; vorbi comisarul, ridicându-se la rândul lui. Rândurile mele îi vor servi drept explicaţie, iar cealaltă bancnotă îşi va putea dovedi acolo utilitatea.

Comisarul salută plin de respect şi ducele ieşi din încăpere.

De cum rămase singur, comisarul sună clopoţelul. În uşă îşi făcu apariţia Picard.

— E ceva neclar în toată chestia asta, îi spuse comisarul. Tânără mamă e frumoasă?

— Mai mult decât frumoasă, replică Picard. O minunăţie de femeie, chiar dacă are ochii umflaţi de plâns şi obrazul palid.

— Cheamă-l pe Rioux!

Rioux era un burghez antipatic, însă un foarte bun agent. Avea profilul uşor alungit, ca al ogarilor, dar în contradicţie cu Evanghelia frenologică, nu era lipsit de isteţime. Părea destul de îngrijorat.

— Trăsura ducelui aştepta la poarta principală a parcului, deşi el a intrat în Jardin des Plantes prin strada Cuvier. Ciudat!

— Aceeaşi trăsură a urmat la pas convoiul, traversând podul Austerlitz, adăugă Picard. Acum e în faţa comisariatului.

Comisarul îşi privi ceasul, cu un aer hazliu.

— Fiecare îşi are mică sa idilă, vorbi el aranjându-şi părul. În ţara lui trăiesc sălbatici care gânguresc ca nişte... tigri! Nici ăsta nu-i mai breaz! L-am trimis la Prefectură, însă nu m-aş supăra dacă am dezlega chiar noi misterul. Fiţi atenţi! Se oferă şi recompensă!

— Mi-am dat seama, după cum arată! răspunse Picard. De-aia am şi rămas!

Rioux îşi întinse mâna slăbănoagă, cu degetele răsfirate.

— Piua! zise el, cum fac copiii, când opresc un joc. Mi-a venit în minte o şmecherie.

— Şi mie! sări Picard. Hai să scriem!

Îşi scoaseră în acelaşi timp carnetele, care nu prea străluceau de curăţenie, şi mâzgăliră două-trei rânduri cu creionul. Comisarul citi mai întâi "şmecheria" brigadierului şi spuse:

— Nu-i rău!

Apoi îşi aruncă privirea asupra celor notate de poliţist şi începu să râdă.

— Exact acelaşi lucru. *Ex aequo*[28] Cred că-i o idee bună. Vă dau mână liberă şi câte o sută de franci de cheltuială. Cine reuşeşte capătă cinci sute de franci. La treabă!

---

[28] *Ex aequo* (lat.) — la egalitate. (n.t.)

Rioux şi Picard ieşiră în mare grabă.

Comisarul citise în carnetele lor o frază identică, scrisă citeţ, cu caligrafie diferită, dar cu aceleaşi greşeli de ortografie: "Trebuie răscolit tot bâlciul de turtă dulce. Chiar astăzi."

Rioux şi Picard urcară ca doi camarazi în aceeaşi birjă, luată din piaţa Mazas, pentru că trebuiau să se grăbească.

— Auzi, bătrâne! vorbi Rioux. Nu că nu mi-ar plăcea să câştig recompensa, da' zău că e şi o chestie de suflet s-o găsesc pe puştoaica aia!

— Dacă te gândeşti la maică-sa, răspunse Picard, îţi înţeleg sentimentele şi ţi le împărtăşesc pe deplin.

— Atunci pornim la atac ca nişte zmei, de acord?

— La atac! Eşti gata?

— Gata! Dă-i bice, birjar!

Saladin nici nu bănuia că cei doi sunt chiar pe urmele lui. Nu ştia că adversarul avea să-l întâmpine chiar la el acasă.

Procedase cu mare abilitate, astfel că nu putem să nu-i facem cunoscute cititorului detaliile expediţiei sale, neuitând să amintim că era încă foarte tânăr. La paisprezece ani, nu se poate cere nimănui perfecţiunea. Mai târziu avea să se descurce mult mai bine.

Copiii au o comportare plină de capricii, iar Petite-Reine suferea de pe urma defectelor calităţilor ei. Fiind atât de sociabilă şi prietenoasă cu toată lumea, devenea uneori cam banală, gata în orice clipă să împartă sărutări, pentru a culege acele surâsuri admirative, care o întâmpinau la orice pas. Îi plăcea să aibă succes, să fie admirată, şi din păcate, La Gloriette avusese o contribuţie substanţială la această nevoie crescândă de-a se şti în centrul atenţiei.

Murmurele admirative pe care le stârnea acest copil-minune erau toată viaţa şi toată bucuria sărmanei La Gloriette.

În Jardin des Plantes, când privirea fetiţei se oprise pentru prima oară asupra lui Saladin, reacţia ei fusese una de puternică repulsie şi teamă instinctivă. O speria mai ales voalul albastru, agăţat la pălărie.

Dacă întâmplarea n-ar fi adus-o pe madam Saladin în situaţia de a-şi arăta talentele la învârtitul corzii, probabil că prima impresie s-ar fi şters mult mai greu. Aşa însă, Petite-Reine fusese aplaudată graţie bătrânei cu voal albastru. Curând după aceea, tot bătrâna cu voal albastru îi oferise dulciuri. Petite-Reine era tot atât de pofticioasă pe cât de cochetă şi dornică de complimente. Aşa că se împrietenise repede cu bătrâna.

Când se dezlănţuise învălmăşeala pe care am descris-o deja în amănunt, madam Saladin găsise mijlocul de a plasa mulţimea între Petite-Reine şi restul turmei. Atunci îi

dăduse fetiţei figurină de turtă dulce, care o încântase nespus, abătându-i atenţia de la ce se petrecea în jurul ei. Nici nu era nevoie de mai mult. Madam Saladin, care deja se strecură printre tufe, o luă deodată în braţe pe Petite-Reine, şoptindu-i la ureche:

— Vai de mine şi de mine! Au scăpat leii! Uite cum fug domnişoarele de la pension!

Într-adevăr, mulţimea era agitată, iar elevele de pension se îndepărtau în grabă. Înspăimântată, Petite-Reine privi în jur şi zări leii. Copiii văd lucrurile de care se tem, aşa cum le văd şi pe cele pe care le doresc. Fetiţa îşi ascunse capul la pieptul lui Saladin, care o luă la fugă, spunând:

— Nu-ţi fie frică! Dacă încearcă să-ţi facă vreun rău, am să-i omor!

Petite-Reine se ghemuise toată lângă protectoarea ei. Aceasta se opri pe aleea Robinias, unde schimbă discuţia.

— Nu-ţi mai aminteşti de mine? întrebă ea.

Justine deschise ochii mari, privind-o cu mirare.

Aşa-zisa bătrână continuă să meargă, dar nu tot atât de repede, ca să nu trezească bănuieli. Acum le lăsaseră în urmă şi pe elevele de pension.

— Şi leii? întrebă fetiţa.

— Au fost prinşi şi puşi în lanţuri.

— Atunci, hai să ne-ntoarcem la doamna Noblet.

— Păi nu vezi că asta şi facem? replică madam Saladin, dând colţul aleii principale, din mijlocul parcului.

— Ba nu! protestă Justine. Doamna Noblet e acolo, sub copaci.

— Draga de ea! exclamă bătrâna, copleşind-o cu sărutări. Cum îşi închipuie că ştie mai multe decât mine!... Atunci, chiar m-ai uitat, scumpete?

Şi vârî un biscuit în gura fetiţei.

— Ia uite ce îngeraş! se auzi dintr-un grup de femei, aflat în preajma gropii cu urşi. Vai, ce dulce e!

De îndată, Petite-Reine îşi îndreptă atenţia spre ele, surâzându-le şi trimiţându-le sărutări din vârful degetelor.

Saladin o lăsă jos din braţe, strecurându-i la ureche:

— Ia arată-le tu ce frumos ştii să mergi!

Fetiţa îşi reluă rolul de copil-minune, începând să păşească cu spatele drept, cu vârfurile picioarelor în afară, legănându-şi rochiţa bufantă.

— Ei, pentru asta, îi zise Saladin, pătrunzând pe poarta Grădinii zoologice, am să-ţi arăt oile cele mari şi găinile care intră în apă... Vai, ce repede uită copiii!... Dar măcar de tatăl tău îţi aduci aminte?

Justine se opri brusc, înălţând spre băbuţă ochii mari şi întrebători:

— Hai, vino... urmă aşa-zisa bătrâna. Eu sunt cea căreia pe-atunci îi spuneai "buni"!

— Când atunci? o întrerupse fetiţa, din ce în ce mai curioasă.

— Hai, vino... Atunci, erai foarte bogată... Când dormeai într-un leagăn plin de dantele...

— Şi mămica mi-a povestit despre asta... şopti fetiţa.

— În fiecare dimineaţă şi în fiecare seară te rogi la bunul Dumnezeu pentru tăticul tău, aşa-i?

— Sigur că da!... Dar de ce mergi aşa de repede?

— Uite găinile! îi zise madam Saladin, ajungând la ţarcul păsărilor de apă. Vai ce urâtă e cea de acolo, aia care stă într-un picior! Cea cu cioc ascuţit! Ia priveşte!... Ţi-ar părea bine să-l vezi pe tăticul tău?

Justine sări în sus de bucurie.

— Când? Astăzi? izbucni ea.

Saladin o luă din nou în braţe, pentru că stătea ca pe ghimpi. Timpul trecea. Din clipă în clipă se putea trezi cu cineva pe urmele lui.

— Ascultă! îi zise el Justinei, coborând glasul. Există oameni răi, chiar foarte răi, care îl împiedică pe tăticul tău să vină să stea împreună cu mămica. Pe atunci erai prea mică şi nu ţi se puteau explica toate lucrurile astea.

Justine dădu din cap a încuviinţare. Era toată numai urechi.

— Astfel încât, continuă Saladin, zorind pasul, mămica ta mi-a zis: "Buni, trebuie să-o vadă tăticul ei. Când o s-o vadă aşa micuţă şi drăgălaşă, cu obrăjorii îmbujoraţi, cu părul blond şi ochii albaştri..."

— Şi cu cizmuliţele mele frumoase, adăugă Petite-Reine.

— "Cu cizmuliţele ei frumoase, cu pălărioara cu pană... atunci va dori s-o poată privi în fiecare zi!"

— Bine, dar doamna Noblet... încercă să protesteze fetiţa.

— Stai să vezi... Atunci mămica ta s-a prefăcut că azi lipseşte toată ziua...

— De ce?

— Din cauza acelor oameni răi. Aşa că dacă ne ies în cale unii dintre aceştia, ai grijă să râzi şi să mă săruţi apăsat. S-ar putea să întâlnim mai multă lume rea până să ajungem la căsuţa aurită unde stă tăticul tău, în oraşul celor nobili şi bogaţi.

Justine încerca o vagă senzaţie de teamă, dar asta nu însemna nimic pe lângă gândul la tăticul ei şi la căsuţa aurită.

— Şi cum arată oamenii aceia răi? întrebă fetiţa.

— Sunt negri... sau... de alte culori. Aşa că... Înţelegi! Mămica ta s-a duş înainte...

— La tăticu' strigă Justine, bătând din palme de bucurie.

— Exact! La tăticul tău, pe care-l iubeşti atât de mult, şi-acum ne aşteaptă acolo.

Între timp, străbătuseră Grădina zoologică, ieşind pe portiţa dinspre strada Cuvier.

Justine nu mai vedea şi nu mai auzea nimic, cu gândul la basmul în care juca şi ea un rol.

Fericită că ajunsese la această ieşire, care pentru ea însemna limanul, madam Saladin scoase din buzunar ultimul biscuit şi-l îndesă în gura fetiţei.

Se întâmpla, însă, că vaporul să eşueze chiar la ţărm. În clipa când Saladin trecu de paznic, în faţa lui se ivi un personaj pe care-l cunoştea bine: omul cu chipul ars de soare, care cu o seară înainte intrase în baraca doamnei Canada, pe urmele tinerei Lily.

Saladin nu se aşteptase la una ca asta. În primul moment, simţi că se sufocă de spaimă.

— Tremuri? îl întrebă, înfricoşată, Justine.

— Am văzut un om rău, bolborosi Saladin.

— Atunci, trebuie să râd şi să te sărut?

Şi micuţa Petite-Reine începu s-o sărute pe falsa ei bunicuţă, spunând:

— Chiar că-i tare negru!

Ducele o recunoscuse pe Petite-Reine dintr-o ochire. Ştim bine că în mintea lui încolţise o bănuială şi că-i adresase o întrebare lui Saladin, al cărui răspuns e cunoscut cititorului.

Mai rămâne să relatăm restul convorbirii: ceea ce ducele refuzase să povestească la comisariatul de poliţie.

Capitolul X - Odiseea "doamnei" Saladin

Saladin, care se remarcase încă din fragedă pruncie, avea în el ceva de femeie, şi încă de femeie în vârstă.

De altfel, secolul nostru este extrem de productiv în tineri îmbătrâniţi.

Asta se vede pretutindeni: în lumea literelor, a artei, ba chiar şi în dragoste. Chérubin are veşnic cincisprezece ani, dar îşi duce farsele la bun sfârşit şi cu lornionul la ochi. Îl dor dinţii, se teme de curent şi poartă flanele de corp, râzând de iluziile lui pierdute.

O bătrână autentică şi pricepută la copii n-ar fi reuşit să-şi ia măsuri de precauţie mai bune decât Saladin, a cărui comportare plină de dibăcie merită laudele unui

cunoscător, cu atât mai mult cu cât, la urma urmei, nu putuse dedica studiului moravurilor decât o mică parte a timpului său, fiind ocupat — încă din primii ani de viaţă — să-şi perfecţioneze talentele de înghiţitor de săbii.

Le înghiţea foarte bine, la propriu ca şi la figurat. În curând îl vom vedea evoluând pe o scenă diferită ca importanţă de cea a teatrului doamnei Canada.

Tulburarea produsă de întâlnirea cu ducele de Chaves nu dură decât o clipă. Nu-i cunoştea numele. Doar figura îi era familiară, de când îl zărise, cu o zi înainte, în postura penibilă a unui om de lume, aflat pe urmele unei femei de rând.

Brusc, îi veni ideea de-a se folosi chiar de această împrejurare.

Făcând apel la obrăznicia lui nativă, Saladin inversă dintr-o dată rolurile, atacând în loc să se apere.

— Dacă vă grăbiţi, prinţe — zise el — poate o veţi întâlni acolo... N-aveţi teamă: paznicul n-are cum să ne audă şi de altfel, îl doare în cot de ce vorbim noi.

Ducele se înroşise până în vârful urechilor. Ca să răspunzi unor astfel de atacuri — chiar dacă eşti grande de Portugalia, pus faţă în faţă cu ultimul dintre oameni — trebuie să găseşti exact cuvântul prin care celălalt să înveţe să-şi vadă lungul nasului.

Or ducele se exprima cu greutate în limba franceză. Prin urmare, tăcu şi dădu să se îndepărteze. Saladin îl opri fără jenă, încercând să-şi ducă victoria până la capăt.

— Ia să vezi cum ştiu eu să-i iau pe indivizii ăştia! i se adresă el fetiţei. Dacă vreau, o să-mi dea şi bani. Priveşte!

Apoi, tăindu-i calea ducelui, adăugă cu insolenţă:

— Femeile de vârsta mea văd tot, pentru că ştiu să-şi ţină ochii deschişi. Mi-am dat seama încă de prima oară când v-am întâlnit dându-i târcoale. Atunci mi-am zis: "Uite un brunet frumos, care-şi va irosi în zadar timpul şi energia, dacă nu intervin eu, pentru că persoană în chestiune este o pildă de virtute..." Vă rog, vă rog! se întrerupse el, în clipa când ducele încerca să-l dea la o parte din drumul său. Dar de ce vă uitaţi de sus la mine? Sunteţi generos? Atunci daţi-i câţiva bănuţi fetiţei şi-o să avem grijă să-i strecurăm o vorbă bună la urechea ştiţi dumneavoastră cui...

Saladin întinse mâna cu curaj.

Ducele de Chaves şovăi, apoi puse în palma copilului o monedă de aur, după care îi sărută vârful degetelor.

— Îţi interzic să pomeneşti de mine mamei acestei fetiţe! zise el.

Şi plecă imediat.

Tocmai trecea o birjă. Lui Saladin îi veni s-o arunce în sus pe Petite-Reine, prinzând-o iar în braţe, aşa cum îţi azvârli în aer pălăria, într-un moment de izbândă. Dar se stăpâni şi-şi mărgini bucuria la câteva exclamaţii cu glas coborât.

— Am scăpat! Am scăpat, har Domnului! Mulţumescu-ţi ţie, Isuse Cristoase! Abia mă mai ţineau picioarele… Ne-ar fi prins la jumătatea drumului… Ai văzut, puicuţo, cum ştiu eu să-i aranjez pe oamenii cei răi? Acum o să luăm trăsura, ca să mergem la tăticu!

Opri birja şi se sui înăuntru, chiar sub ochii paznicului, care urmărise toată scena cu o privire curioasă. Acum omul îşi văzu de drum, zicând:

— Da' caraghioasă mai e cucoană! Şi negriciosul… L-a ars soarele zdravăn! O fi tatăl nelegitim, care-a comis vreun adulter sau vreun incest… Întâlneşti atâtea nenorociri, care la Paris par simple glume!

Birja se îndrepta deja spre piaţa Saint-Victor. Saladin ceruse să fie dus în piaţa Pantheonului.

Îşi făcuse deja planul. Voia să preîntâmpine orice risc de-a fi urmărit.

Justinei îi plăcea la nebunie să meargă cu trăsura, aşa că se instală cuminte pe bancheta din faţă, aranjându-şi pliurile rochiei ca o adevărată doamnă, apoi întrebă:

— Avem mult de mers până la tăticu?

— Nu, răspunse Saladin, urmându-şi şirul grndurilor. "Mulatrul ăsta cu barbă neagră ar da sute şi mii ca să găsească puştoaica şi să i-o ofere maică-sii, ca pe un buchet de flori. Chiar şi eu, dacă revin la chipul meu adevărat, de băiat frumos, mă pot da drept salvator… Dar dacă negriciosul mă recunoaşte? Probabil că individul are pumni zdraveni! Prefer cei o sută de franci de la madam Canada. Mai puţin — e drept — dar lipsit de riscuri!"

— M-am plictisit! zise Petite-Reine. E prea departe.

Saladin o luă pe genunchi.

— Cât mai e până la tăticu? întrebă ea.

— O să schimbăm trăsura, ca să mergem mai repede, răspunse Saladin, scoţând capul pe geamul portierei şi ordonând birjarului: — Opreşte în strada Estrapade!

Apoi, ajutând-o pe Petite-Reine să sară jos de pe banchetă, adăugă:

— În căsuţa de aur vei avea o caleaşcă din rubine, trasă de patru capre cu coarne albastre şi trandafirii.

— Şi totuşi, pari foarte săracă, îi spuse Petite-Reine, fără înconjur.

— Ca să-i păcălesc pe cei răi, răspunse Saladin.

Birja se opri. Saladin privi afară prin portiera din dreapta, apoi prin cea din stânga, după care plăti cu banii luaţi de la duce şi o ajută pe Justine să coboare din trăsură.

O luă de mână şi intră într-o patiserie, ca să-şi reînnoiască provizia de bunătăţi. Nu făcea economie la nimic.

Între timp, însă, se gândea intens: "Asta nu-i mare lucru. Dacă aş avea o cameră în oraş, aş merge acolo. Pur şi simplu ne-am schimba ţoalele şi-aş putea aranja niţel înfăţişarea puştoaicei. Nu vreau ca taica Échalot şi madam Canada să ghicească

şmecheria şi nici s-o recunoască pe mucoasa de ieri. Ar fi în stare să li se moaie inima! Da' uite că n-am nici un bârlog, aşa că va trebui să mă duc să-mi schimb zdrenţele la Languedoc, la "Coţofana Hoaţă". De altfel, nici nu ştiu spre ce ţărmuri navighează acum Teatrul Francez şi Hidraulic... N-am ajuns nici măcar la jumătatea drumului. Mai am mult de lucru!"

— Ia spune! întrebă el pe nepusă-masă, în clipa în care ieşiră din patiserie. Cum te cheamă, drăguţo?

— Ştii bine cum: Justine.

— Justine şi mai cum?

Petite-Reine îl privi cu gura căscată.

— Doar ştii cum! repetă ea.

— Sigur că ştiu. Numai că vreau să văd dacă tu eşti în stare să-mi spui. Unde locuieşti?

— La mine acasă, ştii şi asta!

Saladin mulţumi în gând Dumnezeului lupilor, care aranjase lucrurile atât de bine.

— Şi unde vine "la tine acasă", păpuşo?

— Deasupra dansatoarei pe sârmă! zise fetiţa, pierzându-şi răbdarea.

"Ce bine seamănă copiii cu câinii!" se gândi fericit Saladin. "Dac-ai uitat să le agăţi de zgardă o plăcuţă cu adresa şi numele stăpânului, s-a zis cu ei!"

Şi totuşi, insistă:

— Pun prinsoare că ştii cum o cheamă pe mămica ta, vorbi el cu blândeţe.

— Mămica! repetă Justine. I se mai spune La Gloriette, adăugă ea. Da' de ce?

— La drum, spre căsuţa de aur! ordonă Saladin. Cât e paradisul de mare, nu găseşti un înger că tine! Hai să-ţi aranjez un pic părul!

O conduse pe o alee întunecoasă şi, dintr-o mişcare, îi dădu jos pălărioara, înlocuind-o cu o batistă în carouri. Copilul era cât pe-aci să se supere, dar vicleanul Saladin începu s-o privească plin de admiraţie, bătând din palme şi spunând:

— Ah, ce dulce eşti! Păcat că nu te poţi privi într-o oglindă. Tăticu n-o să mai poată de dragul tău!

O luă din nou în braţe, oarecum mirată şi puţin cam speriată.

Planul lui era ca un al doilea birjar să nu poată da semnalmentele fetiţei, aşa că o înfăşură în şalul cel vechi.

Pe măsură ce mergea, îi creştea inima, promiţându-i câte-n lună şi-n stele şi povestindu-i cu lux de amănunte nemaiauzitele minunăţii din căsuţa aurită.

Uluită, Petite-Reine, nu mai zâmbea, dar nici nu plângea.

Ajunseră la o staţie de birjă, unde Saladin alese una trasă de o pereche de cai voinici.

— Exact ce ne trebuie, zise el, urcând în trăsură. Cartierul Marais, strada Saint-Paul, numărul 17. Să nu goneşti prea repede: fetiţa nu suportă mersul cu trăsura.

Petite-Reine, care stătea pe banchetă, îl auzi şi zise:

— Da' eu n-am nimic când merg cu trăsura!

Saladin se aşeză lângă ea.

— Taci din gură, micuţo! vorbi el făcându-i cu ochiul. Vezi bine c-am vrut să-l păcălesc!

— Da' eu nu vreau să-l păcălesc! strigă Justine, într-o bruscă pornire de revoltă, aşa cum se întâmpla cu copiii-idoli. Nu sunt bolnavă şi tu eşti o mincinoasă!

Saladin începu să fredoneze un cântecel, zicându-şi în sinea lui: "Mai curând sau mai târziu tot trebuia s-o adorm, ca să-l pot vizita pe Languedoc. Hai, puişor, ştiu eu ce-i cu tine! În curând o să faci nani!"

Nu se opri din cântat decât în clipa când birja se urni din loc. Petite-Reine îl privea cu un aer supărat. Dintr-o mişcare Saladin îşi smulse voalul, aţintind asupra copilului ochii lui rotunzi, cu o expresie înfricoşătoare.

Petite-Reine deschise gura ca să ţipe, dar nu putu scoate nici un sunet. Amuţise de uimire şi de spaimă.

Saladin începu din nou să cânte. În acelaşi timp, coborî toate storurile, astfel încât în interiorul trăsurii se făcu întuneric, prin care răzbăteau sclipiri roşietice.

— Acum mă recunoşti? zise el, îngroşându-şi vocea. Sunt un mare vrăjitor. Eu sunt cel care înghite săbii, cuţite, pumnale, lame de râs şi şerpi. Ai spus că sunt urât, iar eu te duc acum la un căpcăun.

În acelaşi timp făcu câteva contorsiuni, însoţite de grimase.

Petite-Reine, care tremura din toate încheieturile, îşi duse mâinile la ochi.

— Şi căpcăunul o să te mănânce! sfârşi Saladin, cu glas înfricoşător.

Minutele Justinei alunecară de la ochi, căzând inerte de-a lungul trupului. Îşi ţinea pleoapele închise, scoţând suspini înfundate.

Saladin procedase cu mare artă.

Câteva din cazurile care înspăimânta tot mai des conştiinţa publică au dezvăluit un cumplit secret: e mai uşor şi mai rapid să adormi un copil prin lacrimi, decât prin zâmbete. Creaturile denaturate care n-au timp să-şi legene copiii, îi fac să plângă.

La această vârstă fragedă, plânsul conţine un puternic somnifer, care-şi face întotdeauna efectul. Fiarele cu chip de om ce apar din când în când în faţa tribunalelor noastre, pentru a da socoteală de nenorocirile îndurate de fiii şi fiicele lor, ştiu asta foarte bine. La fel şi hoţii de copii.

E un fel de ştiinţă, asemănătoare cu aceea de-a îmblânzi caii sălbatici prin foame şi durere.

Se spune însă — şi asta ne îndurerează inima în cu totul alt fel — că şi sărăcia cunoaşte acest secret. Ca să câştige o pâine cu care să-şi hrănească pruncii, săracul trebuie să trudească fără odihnă. Nu-i mai rămâne timp să-şi legene copiii, ale căror lacrimi îl ajută să-şi întreţină familia.

Saladin ştia toate aceste lucruri. Timp de câteva minute o privi pe Petite-Reine, care plângea cu sughiţuri. Fetiţa nu mai încerca să ţipe, continuând să-şi ţină ochii închişi.

Saladin nu se arăta câtuşi de puţin impresionat: era rece şi dur ca o stâncă. Cu siguranţă că avea să-şi croiască drum în lumea afacerilor.

Urmărind efectul misterios al lacrimilor, care încet-încet aduceau cu ele somnul, se tot gândea, sucind în minte fel de fel de combinaţii.

"Iar dacă-i vorba de puicuţă", îşi zise el, "nici că s-a văzut vreodată aşa ceva în bâlciul nostru! E perfecţiunea întruchipată! Nişte umeri superbi, şi ce pulpiţe! Ar fi chiar nostim dacă mai târziu ar deveni doamna Saladin! Sau poate chiar marchiza de Saladin, pentru că eu am să ajung departe! N-am să mă las până nu reuşesc!"

Înălţă din umeri şi izbucni în râs.

— O să mai curgă destulă apă pe gârlă, murmură el, dar lucrurile nu stau chiar atât de prost pe cât s-ar părea. Există şi-un alt mod de-a înghiţi săbii — nu ruginiturile alea nenorocite, ci înţolit cu jiletcă de mătase şi cravată de batist, prin saloanele din înalta societate, unde să culegi bancnote de o mie, în locul câtorva gologani prăpădiţi. Înainte să ajungă nătărăul de-acum, taica Similor s-a învârtit printre bancheri şi colonei. Într-o bună zi am să scot de la el secretul maşinăriei ăleia cu *"Mâine se va lumina de ziuă"*. "Fracurile Negre" poate c-au murit, da' poate nu. Dacă n-au murit, ne putem vârî niţel nasul în treburile lor. Dac-au murit, îi putem reînvia.

De pe buzele Justinei scăpă un geamăt.

— Gura! se răsti el cu asprime.

— Mămico! scânci fetiţa. Vino, mămico, te rog, vino!

— Gura! repetă Saladin.

Justine mai tresări o dată, fără vlagă, apoi nu mai mişcă.

Saladin ridică storurile, ca s-o privească mai bine.

"Doarme dusă!" îşi zise tânărul. "Noapte bună, copii! Când se va trezi, va fi artistă: întâia elevă a domnişoarei Freluche, la rândul ei singura moştenitoare a lui madam Saqui." Cu toate astea, îşi urmă el firul gândurilor, "totul depinde de poziţia pe care o ocupi. Unii şterpelesc aur cu hârdăul şi nu riscă atât cât risc eu, ca să pun mâna pe o sută de franci. Numai că asta-i o chestie de antrenament şi trebuie să începi cu începutul."

Birja se opri în strada Saint-Paul, numărul 17.

— Birjar, îi zise Saladin, băieţelul meu bolnav mi-a adormit în braţe. N-aş vrea să-l trezesc degeaba. Vrei să vezi dumneata dacă aici locuieşte madam Guérinet, rentiera?

Birjarul sări pe trotuar şi după câteva clipe se întoarse. Când se ivi în cadrul portierei, Saladin îşi pusese din nou voalul, aşteptând cu Justine în braţe.

Bineînţeles că nimeni din împrejurimi nu auzise vreodată de madam Guérinet. Saladin păru nedumerit şi zise, oftând din greu:

— Ce vrei, există atâţia oameni necinstiţi. Mi-au dat o adresă falsă. Du-ne, te rog, pe bulevardul Montreuil, colţ cu bulevardul Triomphes... Of, ce palid e copilul ăsta!

— Drăguţă fetiţă! zise birjarul.

— E băieţel, dă-i aşa de firav! Toată lumea îl ia drept fetiţă.

Sărută fetiţa înfăşurată în şal, iar birjarul se urcă din nou pe capră.

Cât dură drumul dintre strada Saint-Paul şi bulevardul Montreuil, în apropiere de bariera Tronului, Saladin se ocupă de transformarea completă a toaletei Justinei. Nu-i lăsă decât juponul, fără crinolină. În cursul acestei operaţiuni, dădu cu ochii de semnul din naştere al fetiţei, puţin mai jos de umărul drept.

— Ia te uită! zise el, surprins. O cireaşă! Şi chiar una frumoasă, pe cinstea mea! Se pare că mămica e cam pofticioasă. O chestie ca asta ar fi fost cam supărătoare, de s-ar fi aflat mai la vedere. Noroc că-i bine ascunsă, afară doar de cazul când puştoaica ar purta un decolteu prea îndrăzneţ.

Tot vorbind astfel, prieteneşte, cu sine-însuşi, îşi abătu atenţia de la cireaşă — obiect al unei pure curiozităţi, pentru că nu putea fi vândut — ca să se ocupe de lănţişorul cu cruciuliţă de aur, pe care-l desprinse de la gâtul fetiţei.

— După cât cântăreşte, zise băiatul, face mai mult de douăzeci de franci. E-e! se întrerupse el. Şi eu, care vorbeam de zgarda ce trebuie agăţată de gâtul copiilor, aşa cum se face cu câinii! La Gloriette s-a gândit la acelaşi lucru.

Pe spatele cruciuliţei erau gravate clar următoarele cuvinte:

"Justine Justin, strada Lacuée numărul 5. Doamna Lily."

— Asta se ştie, mormăi el, scoţând din fundul buzunarului un cuţit prăpădit, cu lama tocită în ultimul hal. Cunosc riscurile unor asemenea cruciuliţe, primite în dar de la mămica: am văzut ce se poate întâmpla în actul cinci al atâtor piese jucate la "Ambigu". Mai întâi am să răzui cruciuliţa, pe urmă să ne gândim ce se poate face cu cireaşa.

În doi timpi şi trei mişcări, răzui cu vârful cuţitului cele câteva cuvinte gravate pe metal. Încântat de propria-i prevedere, Saladin vâri giuvaierul în buzunar, zicând în sinea lui: "Nu există prudenţă inutilă. Acum, să sfârşim ce-am început. Dacă-mi pot recupera hainele de la Languedoc, treaba e ca şi făcută!"

Birjarul îşi struni caii. Saladin coborî, trăgându-şi bine voalul pe ochi şi păşi până lângă capră.

— Nu pot lua cu mine copilul, zise el. Mă tem să nu-l trezesc. Am nişte facturi de achitat la bâlci, aşa c-am să întârzii vreun sfert de oră. Dumneata îmi pari un om cumsecade, şi de altfel, ţi-am luat numărul de la trăsură. Veghează puţin asupra băieţelului şi-am să-ţi dau un bacşiş pe cinste. Dacă se trezeşte, nu-i da voie să vorbească, fiindcă-i face rău la piept. Deja are momente când delirează. Ţi se rupe inima de milă când îl vezi aşa, o mână de om! Tot zice că vrea s-o vadă pe maică-sa, care-a murit, sărmana... Of, Doamne, Doamne!

Saladin îşi şterse ochii pe sub voal şi continuă:

— Eu sunt bunică-sa şi Dumnezeu mi-e martor că dacă am început să vând prin bâlci, e ca să-l got hrăni şi îngriji, bietul de el!

Coborî cu paşi mici aleea Triomphes şi dădu colţul spre piaţa Tronului.

Timpul trecea. Se făcuse cam cinci după-amiază.

De dimineaţă şi până acum, bâlciul îşi schimbase înfăţişarea. Ici şi colo, printre barăci, rămăseseră spaţii goale, iar rulotele ce se aflau încă aici dădeau semne de plecare.

Saladin se aşteptase la aşa ceva. Totuşi, cum era şiret din cale-afară, se strecură printre barăci cu mare grijă.

"Trucul" inventat de Rioux şi Picard nu-i depăşea imaginaţia. Tot ce ţine de poliţie e cât se poate de cunoscut în lumea bâlciului. Deşi fără un motiv clar de îngrijorare, Saladin avea o uşoară strângere de inimă, care însemna: "Duşmanul poate fi pe-aproape".

Dintr-o ochire, văzu că baraca doamnei Canada dispăruse. Dimpotrivă, "Coţofana hoaţă" — vizuina lui Languedoc — rămăsese în picioare, în mijlocul calabalâcului celorlalte.

Asta era bine. Numai că de acel calabalâc nu se ocupa nimeni. Nici ţipenie printre banchetele îngrămădite la un loc şi printre alte piese de mobilier industrial. În schimb, spre mijlocul pieţei se adunaseră câteva grupuri, care discutau însufleţit. I se păru semn rău.

În momentul plecării era nevoie de ceva cu adevărat grav ca să se oprească astfel pregătirile, mai ales că începea să se întunece.

Se întâmpla ceva. Saladin simţi că-l trec fiorii. Îl fulgeră gândul să-şi ia picioarele la spinare şi să fugă iepureşte, mulţumindu-se cu lănţişorul de aur şi cu cruciuliţa.

Dar dacă era vorba, într-adevăr, de poliţie, care cerceta afacerea din Jardin des Plantes, atunci fără îndoială că odată interogat, Languedoc va vorbi. De cum va auzi

semnalmentele hoaţei de copii, Languedoc îşi va recunoaşte "opera": chipul realizat cu atâta artă. În plus, mai existau şalul cel vechi, pălăria, voalul albastru...

Chiar aşa: Saladin se travestise ca şi cum ar fi urmat să apară pe scenă, pentru a juca într-o farsă. Făcuse imprudenţa de a-şi agăţa singur o tinichea de coadă. Greşelile tinereţii! Oricât de precoce ar fi inteligenţa cuiva, anii fragezi sunt impetuoşi. Îl veţi cita pe marele Condé? La Racroy avea deja cu patru ani mai mult decât Saladin.

De altfel, tocmai imprudenţele sunt cele care maturizează şi modelează sufletele cu adevărat călite.

În ziua aceea, Saladin avea să îmbătrânească cu cinci ani.

Tânărul nostru procedă aşa cum ar fi făcut Condé sau chiar Henri al IV-lea.

Îşi stăpâni durerile de burtă şi intră hotărât la "Coţofana hoaţă", prin uşa din spate, rezervată artiştilor.

Languedoc era acolo, ocupat cu pregătirile de plecare.

— Tu eşti, puştiule? întrebă el, privindu-şi "opera" cu coada ochiului. A ţinut bine culoarea? Tocmai mă gândeam la tine. A fost răpit un copil.

— Ei, na! exclamă Saladin. Unul dintre ai voştri?

— Nu, nu! Nici de-al nostru, nici de-al altora. Un copil din oraş.

— I-auzi!

Saladin se străduia să nu-i tremure glasul. Tot vorbind, îşi scoase straiele de femeie bătrână.

— Se mai întâmpla, comentă el. E cumplit pentru părinţi. La ce oră a plecat madam Canada?

— La trei.

— Au zis unde se duc?

— La Melun, pentru serbare.

— Pe drumul spre Lyon, zise cu îndrăzneală Saladin. Bun! Mulţumesc!

Umplu cu apă un lighenaş ciobit şi-şi cufundă capul în el.

"Cu siguranţă că javra asta mică ştie ceva!" îşi zise Languedoc, apropiindu-se pe la spate şi punându-i mâna pe umăr.

Saladin tresări violent, de parcă ar fi fost înjunghеat.

— Bravo! râse împăciuitor Languedoc. Şi ia zi, ce-ai făcut azi toată ziua, puştiule?

— M-am distrat, bolborosi Saladin. Cu persoana...

— Asta se vede de la o poştă... Hai, grăbeşte-te să-ţi schimbi zdrenţele.

— De ce? întrebă Saladin, din ce în ce mai tulburat.

— Pentru că bâlciul mişună de agenţi şi comisari, care răscolesc toate barăcile.

— Au venit şi-aici?

— O să vină!... Ascultă!...

Saladin îşi ţinu răsuflarea. În interiorul barăcii se auzi zgomot de paşi şi larmă de glasuri. Languedoc îl privi pe Saladin drept în ochi şi zise:

— Uite-i! Ţin'te bine!

Capitolul XI - Petite-Reine se trezeşte

Saladin era alb la faţă. Sudoarea îi şiroia de pe faţă şi din păr, dar îşi ţinea fruntea sus, iar privirea ochilor lui rotunzi era uimitor de sigură.

— Ai s-ajungi departe, dacă n-ai să te poticneşti undeva, în drum! mârâi Languedoc. Află că nu-mi displace! Începi să mă interesezi.

Câţiva paşi mai încolo, în interiorul barăcii, continuau să se audă vorbe. Saladin îşi şterse faţa cu o cârpă şi-şi trase pantalonii.

— Ai vrut să mă sperii, zise el, silindu-se să râdă. De unde ştii că-s agenţi, din moment ce n-au venit?

— Pentru că i-am zărit intrând la domnul Cocherie! îi răspunse Languedoc, ajutându-l să-şi îmbrace vesta. Pe ăştia îi recunoşti dintr-o mie: îţi sar în ochi. Ia zi, puştiule, ţi-e frică?

Saladin, care tocmai se îmbrăca, era atât de speriat, că nu nimerea mânecile.

— Uite cum stă treaba! răspunse el, cu o nelinişte pe care vorbele sale o justificau perfect. Soţul tipei mele e un nebun şi un turbat — altfel bine situat şi cu avere. Deputat, decorat şi cu o groază de relaţii în guvern. E posibil ca el să fi născocit toată chestia cu copilul răpit, ca să pună mâna pe mine şi să m-arunce în lanţuri până la sfârşitul zilelor. Asta din gelozie, pentru că i-am tulburat pacea în căsnicie.

— Nu-i rău! zise Languedoc.

Paşii şi glasurile se apropiau. Pe Saladin îl năpădise o sudoare rece şi-i clănţăneau dinţii. Totuşi, îşi păstrase zâmbetul. Îşi trecu pieptenele prin păr, în faţa unui ciob de oglindă, apoi îşi făcu o boccea din hainele bătrâneşti şi se aşeză pe ea.

Cârpa care ţinea loc de uşă fu dată la o parte şi în prag se ivi silueta impunătoare a directorului "Coţofanei hoaţe".

— Ascultă, bătrâne! i se adresă el lui Languedoc. Văd că ai oaspeţi. Domnii aceştia vor să arunce o privire în bârlogul tău. Sper că n-ai nimic împotrivă.

— De ce-aş avea? i-o întoarse "creatorul de chipuri", salutând plin de curtoazie. Mă bucur să le pot face pe plac!

Într-adevăr, Rioux şi Picard "săreau în ochi". De cum se dădu la o parte directorul "Coţofanei hoaţe", amândoi intrară, rotindu-şi privirile prin toată încăperea.

Tolănit pe scaunul său, Saladin scutura scrumul dintr-o pipă din care nu fumase.

— Prin urmare, zise cu amabilitate Languedoc, domnii n-au găsit încă nimic?

— S-a aflat din capul locului că venim aici, bombăni Picard, care era în toane teribil de proaste.

— Chestie de fizionomie, spuse foarte serios Languedoc.

— Mai adineauri, interveni cu un aer modest Saladin, am văzut o cucoană care-a intrat în menajeria maimuţelor, împreună cu o fetiţă. Acolo, în capătul pieţii.

— Cum arăta cucoană? sări Rioux.

— Mai în vârstă, cam tristă şi cred că suferea de ochi pentru că purta un voal albastru.

Picard se şi năpustise afară din baracă. Rioux îl urmă, fără a mai mulţumi pentru informaţie.

Amândoi dădură fuga la rulota care servea drept domiciliu maimuţelor savante.

Directorul "Coţofanei hoaţe" îl privi pe Saladin cu coada ochiului, adresându-se cu asprime lui Languedoc:

— Bătrâne, nu prea-mi plac prietenii tăi!

Şi, semeţ, le întoarse spatele.

Saladin şi Languedoc rămaseră singuri. Languedoc îşi întinse mâna mare şi murdară, într-un gest plin de demnitate.

— Puştiule, vorbi el pe un ton solemn. Asta o să te coste douăzeci de franci. E un preţ cât se poate de rezonabil.

— Cum? Douăzeci de franci? dădu să protesteze Saladin.

— Patru monezi de o sută de gologani! Hai, că nu-i scump. Deci tu ai furat fetiţa!

— Îţi jur că.

— Nu jura strâmb! E o prostie s-o faci, atunci când nu-ţi foloseşte la nimic. Dacă-mi refuzi cei douăzeci de franci, mă duc în rulota maimuţelor şi te denunţ, ca pe un pui de năpârca ce eşti!

Saladin scoase din buzunar lănţişorul şi cruciuliţa de aur.

— Astea fac de trei ori mai mult decât îmi ceri, zise el. N-am bani gheaţă. Îţi las giuvaerurile în gaj.

Îşi puse straiele femeieşti pe deasupra celor bărbăteşti. Languedoc îl privea şovăind.

— Vrei sau nu? îl întrebă Saladin.

Languedoc încuviinţă, virând aurul în buzunar. Saladin ieşi în grabă, spunându-i cu un gest teatral:

— Perfect! Acum îmi eşti complice!

Din trei salturi ajunse în aleea Triomphes. Aici îşi agăţă din nou voalul albastru şi se furişă în trăsură, în timp ce birjarul îşi adăpa caii.

— Nu s-a trezit micuţul? întrebă el, prin portiera închisă.

— Ah, dumneata eşti, măicuţo? se întoarse birjarul. Nici n-a mişcat, de parc-ar fi fără suflare.

Saladin oftă din adâncul sufletului.

— La Charenton, prin bulevardul Picpus şi Brèche-aux-Loups! zise el. E drumul cel mai scurt. Ai noroc azi, pentru c-am făcut vânzare bună.

Birjarul dădu bice cailor, care începură să tropăie voiniceşte. Saladin nu-şi linişti bătăile inimii decât când trăsura ajunse la Brèche-aux-Loups.

— Haide! exclamă el, nemaiputându-şi stăpâni bucuria. Trezeşte-te, puicuţo! Totul a mers strună! M-au trecut toate năduşelile când s-au uitat la mine bufniţele alea două, dar la dracu'! Erau loviţi cu leuca în cap! E drept c-a trebuit să las cruciuliţa, da' oricum am şters adresa. N-a fost rea ideea, nu? Poate că dacă încercam s-o vând, ar fi pus laba pe mine. Hai, dulceaţo, acu' mergem la căsuţa de aur! Trezeşte-te! Acolo-i tăticu! Şi mămica! Şi tot felul de cofeturi! Am scăpat! Doamne Dumnezeule! Am scăpat! Toţi! Toţi!

O luă în braţe pe Petite-Reine şi-o mângâie cu-adevărat, într-o pornire de sinceritate. Succesul îl făcea parcă bun la suflet. Ar fi vrut ca în jurul lui să vadă numai bucurie. Dar Petite-Reine nu se trezea; îi simţea trupuşorul rece prin ţesătura zdrenţuită a şalului.

— Pff! exclamă el, hotărât să nu se lase doborât de tristeţe. Doar n-am omorât-o doar pentru că m-am strâmbat la ea şi i-am zis să tacă! Toţi copiii ştiu de căpcăun şi nu mor din asta. Dacă stau să mă gândesc, e mai bine să doarmă până ce plătesc birjarul. Cum am de gând să cobor în plin câmp, dacă începe să scâncească, o să bată la ochi. Aşa că fă nani, pisicuţo!

Saladin, care ştia atâtea lucruri, nu putea să nu cunoască la perfecţie obiceiurile teatrului său. Era sigur că rulota cea greoaie a doamnei Canada, trasă de o singură mârţoaga — şi aia bolnavă — nu putuse ajunge prea departe. Ar fi pus mâna în foc că se opriseră undeva între Maisons-Alfort, la porţile Parisului, şi Ville-Neuve-Saint-Georges, aflat la câţiva kilometri mai departe.

De cum trecură de Charenton, Saladin scoase capul pe fereastră, ca să cerceteze împrejurimile. După trei ore de mers, rulota conţinând catrafusele Teatrului Francez şi Hidraulic nu putuse ajunge prea departe.

Într-adevăr, la un kilometru de Charenton-le-Pont, prin ceaţa care începuse să coboare pe câmpie, Saladin recunoscu acoperişul patern, călătorind într-un nor de praf. Nu mult după aceea, putu citi o parte din inscripţia agăţată în spatele rulotei, aşa cum marinarii scriu numele corăbiei la prova:

"Trucuri savante, exerciţii şi varietăţi

din secolul al XIX-lea al Luminilor"

Boala cronică a bietului cal pe nume Sapajou se pare că se agravase, căci Kohln, zis şi Colonie, clarinetist din Germania şi gigant chinez, împreună cu Poquet, zis şi Atlas — cocoşat şi trombonist — împingeau roata din dreapta. De roată din stânga se ocupau directorul Échalot şi madam Canada în persoană, în vreme ce Similor, gentilom ca întotdeauna, cu mâinile în buzunare şi pălăria cenuşie pe-o ureche, îşi ţinea deoparte ghetele scâlciate, strecurând la urechea domnişoarei Freluche propuneri anacreontice.

Era un tablou impresionant. Dacă tânărul Saladin ar fi avut inimă, ar fi simţit-o tresărind la vederea emoţionantă a patriei.

Însă eroul nostru se mulţumi să spună:

— Gata călătoria! Am ajuns acasă!

Îşi reluă locul în interiorul birjei şi trase cu ochiul de-o parte şi de alta a drumului. În stânga zări o cărăruie, prea îngustă pentru o trăsură.

— Opreşte! strigă el.

— Unde să opresc? întrebă birjarul. Nu văd nici o casă!

Saladin sări jos din trăsură, cu Petite-Reine în braţe.

— Două ore prin Paris — cinci franci! zise el. O oră de aşteptare — trei franci. Douăzeci de gologani la întoarcere şi alţi douăzeci bacşiş. E bine... Asta face exact douăzeci de franci. Poftim! Mi-a făcut plăcere să te cunosc, prietene.

Birjarul luă cele două monezi de o sută de gologani, iar bătrâna traversă drumul cu paşi mici, pierzându-se pe cărăruie.

Omul îşi scoase şapca de piele şi se scărpină în creştetul capului.

"Ciudată mai e şi muierea asta!" îşi spuse el. "Am senzaţia c-am fost tras pe sfoară, deşi mi-a plătit tot ce mi se cuvenea... Ba pe deasupra şi-un bacşiş gras! Destul de bine pentru o sărăntoacă! Mi-e tot una! Totuşi, ia să mă uit bine de jur împrejur. Am o bănuială că va trebui să povestesc câte ceva la poliţie."

Îşi fixă câteva repere, astfel ca la nevoie să poată găsi din nou cărăruia, apoi întoarse caii şi porni înapoi spre Paris.

Saladin nu avu mult de mers. La vreo sută de paşi mai departe, după colţul unui zid, dădu de o grămadă de bălegar, aflată la intrarea pe un teren semănat cu sfeclă. După cât se pare, era exact ce-i trebuia. O aşeză pe Petite-Reine pe bălegar, punând lângă ea pachetul în care se găseau rochiţa elegantă, pălărioara cu pene, cizmuliţele şi crinolina, apoi cercetă cu atenţie împrejurimile.

Mai era puţin până la lăsarea întunericului. Locul era pustiu.

Saladin făcu cale-ntoarsă pe cărăruie, ca să verifice dacă birjarul plecase. Mulţumit de constatare, se înapoie la grămada de bălegar şi începu să sape în ea cu amândouă

mâinile. Când adâncitura fu destul de mare, aşeză înăuntru hăinuţele fetiţei, apoi rochia lui şi binecunoscuta pălărie cu voal albastru.

"Mai mult ca sigur că vor fi descoperite", se gândi el. "Dar când? Nu vor întinde bălegarul pe câmp înainte de venirea toamnei, iar în şase luni zdrenţele astea o să arate ca vai de lume!"

— De altfel, murmură el, n-am cum să le ard, nu? Am făcut cum era mai bine.

Liniştindu-şi astfel conştiinţa, Saladin acoperi adâncitura şi aşeză bălegarul astfel încât să nu se observe că umblase cineva la el. Acum, personajul nostru îşi reluase înfăţişarea sa de toate zilele: un băietan de paisprezece ani, cam subţiratec, dar ager şi puternic, cu un chip destul de frumuşel, în ciuda acelui aspect bătrânicios, caracteristic adolescenţilor de genul lui.

Începu s-o zgâlţâie pe Petite-Reine, săltând-o din nou în braţe, dar fetiţa nu dădea nici un semn de viaţă.

— Să ştii c-am speriat-o prea tare! zise Saladin, după o profundă cugetare. Pff! O s-o trezim noi, când ajungem acasă. Înainte marş!

Şi porni la drum, cu paşi mari.

După vreun sfert de oră, ajunse din urmă Teatrul Francez şi Hidraulic, care făcea popas în piaţa din Maisons-Alfort.

Lipsa lui stârnise reacţii diverse printre membrii familiei Canada.

Poquet, cocoşatul, îl învinuia pe faţă de pierderea celor trei monezi de douăzeci de gologani; Colonie îl bănuia de a-i fi şterpelit cele şaptezeci şi cinci de centime, iar domnişoara Freluche regreta amarnic că-i încredinţase bănuţul ei găurit, în valoare de patruzeci de gologani. Toţi trei doreau nespus să-l vadă înapoi. Échalot era trist. Cu tot egoismul şi proastele purtări ale lui Saladin, Échalot avea faţă de el simţăminte paterne — mai mult chiar decât tatăl său bun, Similor, om dedat plăcerilor. De altfel, ca să-l cităm pe Échalot: "Copilul *înghiţea* atât de bine!" Nici un rege din Europa nu avea la curtea lui un *înghiţitor* ca el!

— Bine c-am scăpat de nepricopsitul ăsta! spunea madam Canada. Norocul nostru că s-a dus dracului, în lume!

Similor nu era la fel de bucuros. Aşa nepăsător cum îl ştim, tot păstra în suflet nişte amintiri scumpe: Saladin, grozav de priceput la tâlharii, aducea deseori găini şi raţe, umflate de prin gospodăriile de ţară. Ba uneori, chiar şi câte o oaie.

În astfel de ocazii, Similor îşi aducea aminte că el e tatăl, ca să pretindă bucăţile cele mai gustoase.

Când Saladin îşi făcu apariţia în depărtare, Échalot îşi ascunse bucuria, ca să n-o supere pe madam Canada. Dar aceasta strigă, cu vocea ei groasă şi răguşită:

— Oare n-o să ne putem descotorosi niciodată de viermele ăsta?

Domnişoara Freluche, Colonie şi în primul rând Poquet — principalul creditor — se repeziră în întâmpinarea fiului rătăcitor, într-un scop ce n-avea nimic de-a face cu urările de bun venit.

— Dă-mi cei trei franci ai mei!

— Vreau înapoi cei cincisprezece gologani!

— Unde-i bănuţul meu cel găurit?

Saladin îi întâmpină cu o privire semeaţă.

— Habar n-am despre ce vorbiţi, le zise el. Vă rog să păstraţi distanţa. Dacă sunteţi cuminţi, n-am să vă refuz un mic cadou din beneficiile operaţiunii.

— Ce-ai adus, netrebnicule? îl luă la rost doamna Canada încă de departe. Până la urmă ai să strici reputaţia Teatrului!

Saladin veni spre ea, cu fruntea sus.

— Te rog să laşi deoparte tonul ăsta atunci când îmi vorbeşti, zise el. Sunt tânăr, şi fără mine, nimeni n-ar da doi bani pe teatrul dumitale.

— Când ai să te hotărăşti să-mi faci plăcerea să te cari... începu madam Canada, gata să-i sară muştarul.

Dar Échalot îi înlănţui mijlocul (pe care de-abia îl putea cuprinde cu amândouă braţele) şi-i spuse:

— Amandine, nu mai ţipa la el! E un *înghiţitor* talentat!

— Când am să mă hotărăsc să-ţi fac plăcerea să mă car, răspunse Saladin, nu va trebui decât s-aleg între toate teatrele din capitală şi din ţară, de la care am primit oferte dintre cele mai tentante. Oricum, nu m-aşteptam să fiu primit cu insulte, tocmai când v-am adus norocul!

Ajunsese în dreptul roţii rulotei.

— Are un pachet! strigă Similor, apropiindu-se în grabă.

Apetitul lui înşelat bănuia că-i vorba de mâncare.

În spatele lui Saladin, cele trei victime continuau să insiste:

— Cei trei franci ai mei!

— Vreau cei cinş'pe gologani!

— Unde mi-e bănuţul găurit?

Se întunecase de-a binelea. Singura lumină provenea de la un felinar îndepărtat. Saladin îl dădu la o parte pe taică-său, care — indiscret ca întotdeauna — voia să pipăie conţinutul şalului.

— Sunt trei sume fără importanţă! zise el pe un ton solemn. Ţineţi-vă pliscul! Am de discutat cu doamna directoare şi cu taica Échalot.

— Cu mine nu? întrebă Similor.

— Ba da, replică Saladin. După legile naturii, dumneata trebuie să-mi susţii interesele băneşti şi de orice fel. Dă-i bătaie. Ne întâlnim în apartamentul doamnei.

Urcă scăriţa ce permitea accesul în rulotă, iar Similor îl urmă îndeaproape. Ceilalţi îi văzură schimbând câteva cuvinte în şoaptă.

Curiozitatea tuturor era aţâţată la culme. Échalot şi madam Canada se priveau unul pe altul. Poquet, zis şi Atlas, îşi scutură capul mare şi creţ, care aproape că-i strivea trupul prăpădit şi mormăi:

— O să le smulgă el ceva... ceva baban!

— Linişteşte-te, Amandine! şopti blândul Échalot la urechea tovarăşei sale de viaţă. Puştiul are ceva în minte: eu i-am dezvoltat inteligenţa.

Două minute mai târziu, direcţia Teatrului Francez şi Hidraulic, împreună cu Similor şi fiul său natural, Saladin, se reuneau la consiliu, în rulota unde am urmărit-o mai devreme pe madam Canada pregătindu-şi faimoasa cafea neagră. Şalul cel vechi trecuse din braţele lui Saladin în cele ale lui Similor, care aşezase pachetul pe pat şi acum se îndeletnicea cu o treabă tainică.

Ceilalţi nu puteau vedea ce face, pentru că patul era de fapt un dulap, iar Similor, întors cu spatele către consiliu, astupa complet intrarea.

Saladin se adresă directorilor de ambele sexe:

— Vă rog să-mi faceţi cinstea de-a lua loc.

— De unde dracu' ai luat manierele astea? izbucni madam Canada, care-şi începea toate intervenţiile *ab irato*[29]. Crezi că prin asta ne impresionezi, măi nătăfleaţă?

— Lasă-i să fiarbă în suc propriu, bombăni Similor, din fundul "alcovului". La început am avut impresia că puştoaica a dat ortu' popii, da' nici vorbă! Puşlamaua de fiu-meu îmi seamănă, e isteţ, nu glumă!

"Cine ştie ce vietate a pescuit", se gândea naivul Échalot, "şi-acu' vrea să ne-o vâre nouă pe gât, zicând că-i animal savant sau altă minune!"

Saladin făcu un gest teatral.

— Din fragedă pruncie — începu el cu emfază, pe un ton ce nu întârzie să lase o impresie favorabilă asupra cuplului Canada — am găsit printre voi adăpost şi ocrotire. Tatăl meu, o fire plăcută, dar nestatornică, îşi vedea numai de plăcerile lui. Domnul Échalot, căruia într-un elan de recunoştinţă, îi spun "tată", mi-a ţinut loc de mamă, ba chiar, asemeni celebrei capre Amalteea, din mitologie, mi-a cedat cănuţa lui cu lapte în fiecare dimineaţă.

— Îi merge mintea! Îi merge mintea! murmură Échalot, care avea deja ochii în lacrimi.

Până şi madam Canada îşi şterse obrazul cu dosul palmei ei uriaşe, zicând:

---

[29] *Ab irato* (lat.) — la mânie. (n.t.)

— De şmecher, e şmecher! Fără pic de jenă!

— Da' văd că mă ponegreşti fără ruşine, derbedeule! bombăni Similor, absorbit de treaba lui misterioasă. Cum o ciupesc, tresare. Da' zău că-i o dulceaţă de copil!

— Prin urmare, continuă Saladin, sunt legat de acest teatru prin sentimente de sinceră recunoştinţă, mai ales că doamna Canada ascunde sub vorbă-i aspră o inimă de aur.

— I-auzi colo! izbucni directoarea.

— De ce te superi? insinuă Échalot. Vezi bine că te laudă!

— Alţii, reluă Saladin, s-ar fi lăsat conduşi de nestatornicia artiştilor de vârsta mea, acceptând ofertele generoase ale concurenţei în căutare de înghiţitori de prima mână şi-ar fi plecat să-şi afle slujbe mai bănoase, căci se ştie că la Teatrul Francez şi Hidraulic nu se câştiga mare lucru.

— Ai terminat? mârâi madam Canada.

— Măsoară-ţi cuvintele, îl povăţui Échalot.

— Ei bine, eu n-am procedat aşa! vorbi Saladin, pe un ton şi mai mişcător. Nu-mi stă în caracter! Departe de a mă gândi să vă abandonez, pe motiv că sunt mai presus de voi, îmi tai aripile, ca să-mi curm elanul, şi-mi frământ imaginaţia bogată, în căutarea unor descoperiri care să vă fie pe plac, dovadă a sentimentelor ce mă animă. De exemplu, o chestie de ultimă oră: ieri seară, la culcare, v-aţi exprimat dorinţa de-a avea o fetiţă, care să fie aşa şi pe dincolo, şi pe care s-o învăţaţi să meargă pe sârmă, cu sau fără prăjină de echilibru, în locul domnişoarei Freluche, a cărei mediocritate se resimte din plin la încasări...

— Aşa e... mărturisi Échalot. Da' ce bine vorbeşte!

— Va să zică, dumneata tragi cu urechea! se încruntă madam Canada.

— V-am împlinit dorinţa! exclamă Saladin, în loc să-i răspundă. Mi-aţi dat mâna liberă, până la o sută de franci...

— Ţie? Cum vine asta? izbucniră într-un glas cei doi directori.

Saladin îşi apăsă mâna pe inimă.

— Drept care, sfârşi el, numai şi numai pentru a vă satisface dorinţa, am plecat în căutarea unor părinţi aflaţi la strâmtoare şi care să accepte să-şi vândă fetiţa.

— Şi vă rog să nu vă retrageţi cuvântul, iubiţilor! vorbi şi Similor, întorcându-se brusc spre ei, cu Petite-Reine în braţe. Eram şi eu în bârlogul puştiului atunci când aţi spus "o sută de franci". Aşa că-i datoraţi băiatului banii promişi.

— Vai, drăguţa de ea! exclamă doamna Canada, dând cu ochii de Petite-Reine.

Albă ca varul, fetiţa îşi plimbă privirea uluită de jur-împrejurul încăperii.

— Seamănă cu cea de ieri!

— E şi mai dulce decât aceea! decretă Échalot. Şi cum se face că nişte părinţi se pot despărţi de-aşa un copil drăgălaş?

— Mămico! gemu Petite-Reine, schiţând un gest înspăimântat.

Ochii i se opriră asupra lui Saladin şi din instinct, închise pleoapele.

Similor o aşeză pe genunchii doamnei Canada, repetând:

— Ne datoraţi o sută de franci!

Échalot şi directoarea încercară să se împotrivească, dar Similor, la fel de bun orator ca şi fiul său, îşi strecură degetele mari ale ambelor mâini în răscroială zdrenţuită a jiletcii şi li se adresă după cum urmează:

— Ca tutore al acestui tânăr, nu am încotro şi trebuie să-i apăr interesele până la moarte. Dacă vreţi să-l privaţi de suma pe care a avansat-o din propriul buzunar celor doi părinţi sărmani, atunci rămâne să reglăm chestiunea cu ajutorul spadelor. Le vom folosi pe cele de înghiţit! Şi Échalot, şi eu avem brevete de ofiţeri de jandarmi. Ne vom întâlni pe câmpul de luptă!

— Cum! se revoltă paşnicul Échalot. Eu să-ţi vărs sângele în duel, Amédée!

— Atunci, plăteşte!

Échalot şovăia. Madam Canada luă marea hotărâre.

— Merită! zise ea, copleşind-o cu sărutări pe Petite-Reine. După ce ne achităm de datoria faţă de puşti, nu mai datorăm nimic nimănui în ce priveşte fetiţa... Şi sunt sigură că la viitorul bâlci de turtă-dulce va face toţi banii!

Scoase din punguţă o sută de franci; Saladin şi Similor întinseră mâna în acelaşi timp.

— Sunt tutorele tău, zise Similor.

Aceşti sălbatici au totuşi un vag simţ al legalităţii. Madam Canada puse banii în palma lui Similor.

Saladin se înverzise la faţă. Ochii lui rotunzi se aţintiră asupra lui taică-său, cu o expresie ciudată.

— Mie ce-mi dai? întrebă el, cu o voce de nerecunoscut.

— Binecuvântarea mea, răspunse Similor, virând toţi banii în buzunar. Hai la culcare, mucosule!

Saladin îşi plecă privirea.

— Bun, mârâi el. Totul se învaţă. Azi tu eşti cel mai tare, tată, dar teme-te de ziua de mâine!

Petite-Reine adormise pe genunchii grăsanei doamne Canada, care nu-şi mai încăpea în piele de bucurie pentru târgul abia încheiat. Échalot o urmărea cu o privire duioasă.

— Uite o fiinţă care va fi fericită alături de noi, aşa-i, Amandine?

— O s-o ţinem în puf! răspunse madam Canada. Zău că are noroc!

Capitolul XII - Vox audita in rama[30]

Când comisarul dădu ordin să fie introdusă în birou sărmana La Gloriette, precum şi martorii, nu mai rămânea nimic nou de aflat.

Ancheta fu scurtă, deşi fiecare simţea nevoia să vorbească cât mai mult.

Băciţa întrerupea pe toată lumea, pentru a dovedi că nu era vina ei şi deci, i se cuvenea o despăgubire.

Lily nu auzea nimic din ce se petrecea în jur. Vorbea puţin, parcă la întâmplare, amintindu-şi amănunte fără legătură — neînsemnate pentru cei ce-o ascultau, dar care-i făceau pe toţi să le dea lacrimile. Era foarte agitată. Fără îndoială, avea mintea rătăcită.

Când comisarul întrebă dacă voia cineva s-o conducă până acasă, se oferiră douăzeci, nu unul, şi fu însoţită de o numeroasă escortă, la care curând se alăturară şi vecinii. Probabil că vreo gură-spartă, care fusese martor al întâmplării încă din Jardin des Plantes, nu rezistase să nu povestească aceeaşi istorie în cel puţin o sută de versiuni.

Însă dintre toate pasiunile, aceea de a bârfi e cel mai greu de domolit. Iubirea oboseşte, lăcomia se satură. Nevoia de-a vorbi nu se potoleşte niciodată.

În poarta casei, Lily se opri şi privi cu mirare la toată mulţimea care o urmase. Nu le mulţumi. Lumea rămase multă vreme pe loc, dând târcoale căsuţei, pălăvrăgind fără încetare, povestind şi bârfind cu o plăcere reînnoită.

Lily urcă cu greu scara. În urmă venea cineva, dar ea nu-i acordă atenţie. Intră în casă, fără a întoarce capul. Médor se aşeză pe jos, în faţa intrării, sprijinindu-se de uşa închisă.

"Şi-aici, ca întotdeauna, pe post de câine de pază", îşi zise el. "Dacă are nevoie de ceva, am s-o aud."

Cei rămaşi în stradă o văzură pe Lily apărând la o fereastră şi luând colivia în care se afla pasărea.

Apoi amândouă ferestrele fură închise.

La Gloriette era atât de palidă în lumina ultimelor raze de soare, care ar fi îmbujorat şi obrazul cel mai gălbejit, încât părea o arătare din altă lume. Părul lung îi cădea, despletit, pe umeri, iar ochii se înălţau spre cer, goliţi de orice gând.

---

[30] *Vox audita in rama* (lat.) — vocea auzită din frunziş. (n.t.)

— N-ar fi de mirare să-şi piardă minţile, vorbeau cei din piaţă. Era aşa de mândră de fetiţa ei, cum nu se mai poate! Pe lângă asta, a mai avut necazuri mari şi cu tatăl copilului!

— Micuţa Clémence, din strada Moreau — zise cineva — cea care râdea tot timpul, ei bine! Ea nu şi-a pierdut minţile când i-a fost răpit copilul! A scris scrisoarea aia care-a apărut în ziare şi care te făcea să-ţi dea lacrimile, deşi plină de greşeli de ortografie. Pe urmă s-a dus şi s-a aruncat în râu.

— Şi aia era o femeie frumoasă!

— Iar băieţelul ei, ce dezgheţat!

— Médor, câinele de pază al lui madam Noblet, e cel care-a descoperit trupul înecatei...

— Poliţia nu se pricepe decât să nu lase oamenii cinstiţi să-şi vadă de treabă, asta e!

Cazul de mai sus fusese şi motivul pentru care Médor se aşezase în faţa uşii lui Lily. E drept că nu era din cale-afară de isteţ, dar avea memorie bună.

Nu voia că Lily să împărtăşească soarta micuţei Clémence, cea care râdea tot timpul, înainte de a-i fi răpit copilul, şi-al cărei corp fusese găsit în râu chiar de el, Médor.

Şi totuşi, de ce-şi dădea atâta osteneală?

Aparţinea unei categorii umane pe care dispreţul celor bogaţi şi mila celor săraci îi numesc "brute". Raţiunea comportamentului său putea fi găsită în cuvintele pe care le rostise în Jardin des Plantes: "Femeia asta e prea necăjită!"

Era vorba doar de milă? Sau poate că şi "brutele" au inimă, astfel că sărmanul Médor fusese impresionat — ca şi mulţi alţii, înzestraţi cu inteligenţă — de frumuseţea desăvârşită a bietei Lily?

Adevărul se afla probabil la mijloc. Dar exista şi un alt motiv.

Fără îndoială că Lily nici nu-şi mai amintea incidentul, petrecut la puţin timp după ce se mutase în căsuţa unde locuia acum. Într-o dimineaţă, pe când ieşea în stradă cu Justine în braţe — pentru că fetiţa încă nu începuse să meargă — văzuse venind dinspre cheiul Râpée un convoi sărman, asemănător cu cel zugrăvit în cunoscută pânza cu acelaşi nume.

Numai că în locul câinelui, dricul în care se aflau rămăşiţele pământeşti ale unei bătrâne era urmat de Médor.

Lily se alăturase tristului alai, însoţindu-l pe Médor până la cimitirul Père-Lachaise.

Iar Médor nu apucase să-i mulţumească niciodată.

Asta era tot. Pentru Médor, să doarmă în faţa unei uşi nu însemna o dovadă de eroism. Acesta nu era decât începutul. Spera să poată face mai mult decât atât.

Auzi zgomotul ferestrelor care se închideau, apoi i se păru că Lily se înviorase brusc, umblând de colo până colo prin odaie, cu o vioiciune inexplicabilă.

Existau şi alte mijloace decât râul. Lui Médor i se strânse inima. Se aplecă şi-şi lipi ochiul de gaura cheii.

Teama lui spori. La Gloriette vârâse repede cărbuni în sobă, iar acum sufla din toate puterile, ca să aţâţe focul.

În astfel de cartiere, toată lumea — până şi "brutele" — cunosc la ce slujesc cărbunii puşi în sobe fără hornuri, din camere cu ferestrele închise. Dar uşa era din lemn subţire, aşa că Médor o putu auzi pe Lily vorbind:

— Ah, da! răsună glasul ei limpede şi blând. Cina! E trecut de ora cinci! După plimbare îţi creşte pofta de mâncare...

Şi continuă să sufle în foc cu putere.

Médor clătină din capul său mare, gândind: "Cina aia n-are cum să fie pentru ea!"

Într-adevăr, La Gloriette încetă brusc să mai sufle. Scoase un ţipăt scurt şi se ridică dintr-o mişcare, apăsându-şi inima cu amândouă mâinile.

Rămase nemişcată, cu ochii larg deschişi, cu părul căzându-i în dezordine pe umeri. Nu se mai ocupă de foc, iar flacăra se stinse.

Se lăsa noaptea. Cam pe la ceasul acesta, Saladin îşi lua rămas-bun de la birjar, pe drumul spre Maisons-Alfort.

Lily nu mai vorbea. Se aşezase pe pat, cu capul în piept. Părul despletit îi acoperea obrazul.

Médor se duse la locul lui, suspinând adânc. Mai trecu câtva timp. Palierul era acum cufundat în întuneric.

Deodată, Médor auzi sfârâitul unui chibrit aprins. În odăiţa lui Lily ardea acum o lumânare.

— Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! se auzi un glas disperat, pe care Médor abia-l recunoscu. Deci e adevărat! E-adevărat! E-adevărat!

Apoi răsunară hohote de plâns nestăvilite şi sfâşietoare, pornite dintr-un suflet în agonie.

Începuse criza.

Aşa "brută" cum era, Médor îşi dădea seama bine ce se întâmpla. Se ridică într-un cot şi pieptul îi tresăltă ca cel al unui câine mort de oboseală, care gâfâie cu limba scoasă.

Era numai urechi.

— Azi-dimineaţă se afla aici, vorbi Lily. Ne-am despărţit în piaţă şi-am avut o strângere de inimă. Dar nu mi se întâmpla de fiecare dată când ne despărţeam? Şi eram atât de fericită s-o revăd! De ce m-aş fi temut? Ah! Ştiu bine unde ne găseam când m-a

sărutat ultima oară. M-a urmărit cu privirea. Când mi-a trimis acea sărutare din vârful degetelor, nici nu bănuia că totul se sfârşise... Totul! Totul! N-o mai are pe mămica ei! La o vârstă atât de fragedă! Să nu mai ai mămică! Şi eu, care mă temeam atât de mult de moarte!

Vocea îi era din ce mai tremurătoare şi mai pierdută.

— Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! se jelui ea din nou. E adevărat! N-o mai am! N-am s-o mai văd niciodată! Tatăl nostru, carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta... Dar asta nu poate fi voia Ta! Nu, Doamne! De ce să vrei să-mi faci aşa un rău? Tu, care mi-ai dăruit-o! Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pre pământ... Ah, mai bine am fi murit amândouă, împreună! Doamne, Tu care eşti atât de bun, ia-ne la Tine, ca s-o pot strânge în braţe în ceasul din urmă!

Sări brusc în picioare şi apucă sfeşnicul, îndreptându-se spre pătuţul de care până atunci nu se apropiase, din instinct. Pătuţul rămăsese aşa cum îl lăsase dimineaţă: cu aşternutul boţit, cu pernuţa Justinei pe jumătate ascunsă sub crengile de liliac, aduse în dar de lăptăreasă.

Liliacul se ofilise.

Din pieptul tinerei mame scăpă un geamăt surd.

Afară, Médor îngenunche, ascultându-i glasul din ce în ce mai schimbat:

— Niciodată! Sufletul meu! Viaţa mea! Justine! Oare e cu putinţă? Erai aici! Uite, încă văd urma trupului tău!... Şi-mi zâmbeai dintre flori... Ah, cât erai de drăgălaşă! Cât de drăgălaşă!...

Se apleca şi săruta cu patimă pernuţa, scufiţa de noapte, florile veştede — tot ce atinsese Petite-Reine. Ochii îi ardeau, goliţi de lacrimi. Nările îi palpitau, căutând parfumul copilului adorat...

Apoi căzu în genunchi, apropiind sfeşnicul de podea: în praful de pe jos se zărea urma a două picioruşe desculţe.

Lily privi cu lăcomie aceste urme, cufundată într-un extaz dureros. Lăsă deoparte sfeşnicul, ca să le pipăie, apoi se culcă pe podea, acoperindu-le cu sărutări.

— Ai milă, Doamne! Nu ţi-am greşit cu nimic! Tatăl nostru carele eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, fie împărăţia Ta...

De cealaltă parte a uşii, sărmanul Médor îngăima şi el un "Tatăl nostru".

Şi totuşi, Dumnezeu trebuia să audă!

Lily rosti o rugăciune, apoi încă zece, făgăduind atâtea lucruri înduioşătoare şi imposibile, încât Dumnezeu se îndură să-i redea plânsul binefăcător.

Se prăbuşi scăldată în lacrimi, într-un fel de prostraţie, dar încercând, cu încăpăţânare de beţiv, să-şi sfârşească rugăciunea începută.

— De m-aş putea ruga! exclamă ea. Să mă rog aşa cum trebuie!... Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi... Doamne, unde-i acum, Doamne? Ce i se răspunde când o cheamă plângând pe mămica ei?... Şi iartă-ne nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri... Dar ea nu greşise nimănui, Doamne! Adu-ţi aminte cum îşi dădea toţi bănuţii celor nevoiaşi!

"Parcă s-a mai liniştit!" îşi zise Médor.

În clipa următoare, se înfioră din cap până-n picioare, la auzul unui glas aproape de nerecunoscut, care izbucni în mijlocul tăcerii, cu putere de blestem:

— E o josnicie! O cruzime! Câtă răutate! De ce nu mă zdrobeşti cu o singură lovitură, Doamne! Dumnezeule atotputernic! Eu sunt neputincioasă, nu pot să mă apăr nici pe mine şi nici pe ea. O femeie! Un copil! Cum poţi să fii atât de crud? Prefer iadul, pe care nu-l merit! Vreau să te pedepsesc prin suferinţa mea nedreaptă! Dumnezeule surd şi orb!

Glasul i se frânse într-un potop de gemete fără şir.

Apoi, acelaşi sunet cristalin:

— Iartă-mă, Doamne! Ştiu bine c-ai să mă ierţi, Dumnezeule bun, Dumnezeule îngăduitor! Sufăr prea mult şi tu ştii asta. Nu pedepsi o sărmană femeie, care a hulit fără voia ei! Sunt nebună, dar uite, îngenunchez, cu mâinile împreunate, cu ochii în lacrimi... Mă rog! Vezi că mă rog?... Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi... şi ne iartă nouă... Şi nu ne duce pre noi în ispită şi ne izbăveşte de cel viclean. Amin!

Se târî în genunchi spre crucifixul de la căpătâiul patului, deasupra căruia se găsea o iconiţă a Sfintei Fecioare.

Lily îşi înălţă spre ea mâinile tremurânde.

— Sfânta Fecioară, continuă ea, însufleţită de o nouă speranţă şi nespus de frumoasă, cu chipul luminat de flacăra iubirii materne. Sfânta Fecioară, şi tu eşti mamă... Roagă-l pe Dumnezeu să mă ierte. Sfânta Maria, plină de haruri, Domnul e cu tine, cea binecuvântată între toate femeile, aşa cum binecuvântat e şi rodul pântecelui tău. Îmi zâmbeşti, bună Fecioară... Şi pruncul Isus îmi zâmbeşte... Sfânta Maria, născătoare de Dumnezeu, roagă-te pentru noi, bieţi păcătoşi, acum în clipa morţii noastre. Amin!

Ultimul cuvânt fu urmat de un strigăt de bucurie.

La Gloriette se ridică în picioare, ca împinsă de-un arc. Îşi azvârli pe spate părul cârlionţat şi chipul ei frumos se lumină de speranţa care-i încălzise sufletul.

— Tu! Tu! exclamă ea, lipindu-şi buzele de picioarele Maicii Domnului. Tu mi-ai dat gândul acesta, Sfânta Fecioară preacurată! Îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc! Uitasem! Pentru că mi-am pierdut şi memoria, şi gândirea! Semnul! Nu-i o minune de la

Dumnezeu că are pe piept acea cireaşă? Am uitat să pomenesc despre ea! Şi tu mi-ai amintit! Alerg! Sfânta Fecioară, alerg să povestesc despre semn, şi Justine a mea va fi regăsită!

Fără să-şi mai pună pălăria sau şalul pe umeri, se repezi la uşă, deschizând-o cu o mişcare atât de bruscă, încât Médor abia avu timp să se dea la o parte. Lily trecu pe lângă el, fără să-l vadă, şi coborî scara, ţinându-se de balustradă.

Médor porni pe trepte în urma ei.

În această căsuţă sărmană nu exista portăreasă. Ieşiră amândoi, fără a trezi nici o bănuială.

Se făcuse târziu. Era cam ora unsprezece noaptea. Lily se îndreptă spre comisariatul de poliţie. Mergea cu paşi uşori, aproape voioşi. Femeia de serviciu care făcea de pază la birouri îi spuse de la ghişeu că domnul comisar se afla la teatru.

Sigur că nu era nimic rău în asta, cu atât mai mult cu cât teatrele dispun de loje speciale pentru supraveghere, dar nimic nu-i perfect pe lume şi vă sfătuiesc să nu aveţi niciodată nevoie de un comisar după lăsarea serii.

Lily nici nu concepea faptul că nu toată lumea stătea la dispoziţia ei, ca să-i regăsească fetiţa iubită. Când femeia de serviciu o sfătui să revină a doua zi, tânără mamă se îndepărtă, revoltată.

O noapte întreagă! Într-o noapte un copil poate fi dus atât de departe, încât nici poliţia să nu mai aibă braţul suficient de lung ca să-l ajungă din urmă. Cine ştie câte nu se pot petrece într-o noapte? Noaptea, medicii vin la căpătâiul bolnavilor; se vinde băutură, se serveşte cina, se fură, se joacă, iar paznicii în uniformă veghează. Numai ceea ce ţine de "administraţie", şefi sau funcţionari, trage obloanele şi se culcă.

Lily se adresă poliţiştilor de pe stradă, care se purtară frumos cu ea, pentru că-i cunoşteau deja povestea. I se relată incursiunea la bâlci, Piaţa Tronului fusese cercetată centimetru cu centimetru, dar fără rezultat.

— Şi-acum, ce va face poliţia? întrebă Lily.

Poliţiştii nu sunt plătiţi ca să ştie ce se întâmpla, aşa că răspunseră prin cunoscută frază, ce reprezintă esenţa limbajului administrativ şi care la noi, susţine din zori şi până în noapte, mii şi mii de interese prin mii şi mii de birouri:

— SE VOR LUA MĂSURI!

Ce frază zdrobitoare! Cuvinte care permit unui francez din zece să primească slujbe bănoase sau măcar bunicele.

La Gloriette nu cunoştea prea bine uimitoarele merite ale acestei fraze şi totuşi, îşi spuse, ca secerătorul din fabulă: "Mai curând aş fi acţionat eu însămi!"

În principiu, e cât se poate de adevărat, dar să cauţi prin Paris, în toiul nopţii, o fetiţă pierdută! Biata Lily!

Există iniţiative de-a dreptul nebuneşti, care aduc cel puţin uşurare, prin faptul că dau o ocupaţie trupului şi minţii. Lily începu să meargă voiniceşte, îndreptându-se din nou spre Sena şi lăsându-şi gândul să lucreze cu febrilitate.

În timp ce traversa podul Austerlitz, Médor se apropie de ea, temându-se de o nenorocire.

Până atunci, Lily nici nu-şi dăduse seama că e urmărită. Acum însă, îl recunoscu pe sărmanul băiat şi i se adresă:

— Tot tu?

— Nu vreau să vă stânjenesc, răspunse Médor. Dar m-am gândit că s-ar putea să aveţi nevoie de cineva...

Încercă să zâmbească. Lily porni mai departe.

— Da, zise ea, apropiindu-se brusc de parapet. Voi avea nevoie de toată lumea.

Se aplecă deasupra apei. Médor o reţinu cu amândouă braţele. Ea nu se împotrivi, aţintind asupra lui o privire îngerească.

— Dacă m-aş omorî, murmură ea, atunci cine ar mai căuta-o? Cine-ar mai găsi-o? Cine-ar mai fi mămica ei?... Nu, nu! urmă ea, începând să meargă tot mai repede, dacă aş şti că-i moartă, atunci da... Dar ea trăieşte.

— Aşa e! întări Médor din toată inimă. De ce s-o fi omorât? Şi pe urmă, dac-ar fi moartă, aş simţi şi eu asta în adâncul sufletului.

Lily traversă piaţa Valhubert şi porni drept spre poarta parcului Jardin des Plantes, mirându-se s-o găsească închisă.

— Şi totuşi, trebuie să intru! şopti ea. Dar cum?

Lovi în grilaj ca într-o uşă încuiată şi metalul răsună abia auzit.

— Nu-i nimeni aici! zise Médor. Paznicul s-a culcat Nu se poate intra.

— Ah! exclamă La Gloriette. Dar dacă ea-i aici? N-am căutat-o pretutindeni! De fapt, nici n-am căutat-o!

— Adevărat! murmură Médor.

— Adineauri, în camera mea, reluă La Gloriette; am avut o nălucire. O vedeam dormind, culcată sub o tufă mare de flori. Ştiu unde-i tufă. Ah, cât aş vrea să merg până acolo!

— Hm! se încruntă Médor. Uneori visele conţin în ele presimţiri.

Lily se înfioră.

— Şi fiarele! strigă ea. Leii, tigrii...

— Cât despre fiare, o întrerupse băiatul, ele rămân în cuştile lor.

Dar Lily continua să vorbească, cuprinsă de febră:

— Şi şerpii! Îi e tare frică de şerpi! Şi urşii! Să nu cadă în groapa cu urşi!

Médor tăcea, scărpinându-se după ureche.

Lily începu din nou să alerge de-a lungul grilajului dinspre chei.

— Mai sunt şi alte porţi, zise ea. Trebuie să intru! Cu orice preţ!

Îi veni însă un gând, care o opri în loc. Se întoarse din drum, alergând, până ce ajunse în strada Buffon, după ce înconjurase tot parcul.

Cerul era senin şi înstelat, iar luna, aflată în al doilea pătrar, plutea pe bolta fără nici un nor. În umbra teilor străbăteau săgeţi de lumină, desenând arabescuri albe pe pământul întunecat.

— Aici e! Aici! strigă La Gloriette, zgâlţâind grilajul cu atâta putere, încât vergelele de fier tremurară în mâinile delicate, ca de copil. Aici se jucau copiii. Ea nu poate fi departe, sunt sigură de asta! Spune şi tu! Cum ar putea fi departe?

— Hm! pufni pentru a doua oară Médor.

Urechea îi sângera de cât se scărpinase.

— Poate că era prea puţină lume, continuă Lily, exaltată şi volubilă. Doar nu puteau căuta în spatele fiecărui copac.

— Ea e undeva acolo, sunt sigură! Sigură! Şi-a pus căpşorul pe braţ, aşa cum se culcă în pătuţul de acasă. Ah, de-ai şti câte ceasuri am stat s-o privesc dormind! Ce ceasuri liniştite şi frumoase! Ce zâmbet dulce! Şi genele ei, mai catifelate ca mătasea! Şi părul blond, revăpsat de sub boneta de satin, căzând în bucle pe pernă! Şi răsuflarea ei liniştită! Şi guriţa ca o floare, pe care o sărutam uşor, ca să n-o trezesc! Plângi? De ce plângi? Crezi c-a murit?

Médor îşi frecă ochii cu dosul palmei.

Lily se agăţă de grilaj, cu sufletul la gură.

— Îţi spun că n-a murit! urmă ea. Cândva a fost bolnavă şi doctorul mi-a spus: "Mă tem pentru ea!" Dar eu am privit în adâncul sufletului şi am continuat să sper. Am ridicat-o din pătuţ, am luat-o în braţe şi i-am lipit inimioara de-a mea, gândind: "Trebuie ca toată viaţa din mine să treacă în ea, toată căldura sângelui din vinele mele, tot." Gândul mi se înălţa spre Dumnezeu, într-o rugă arzătoare. Trupşorul îi fusese îngheţat, dar dintr-o dată am simţit-o încălzindu-se. Apoi a adormit la pieptul meu. Aşa am ţinut-o douăsprezece ore... Ascultă! Nu cumva m-a strigat?

Îşi răni tâmplele, încercând să-şi bage capul printre zăbrele, fără să simtă vreo durere.

Médor se supuse şi-şi încordă auzul, însă fără rezultat.

Dar Lily auzea. Un glăscior dulce ca un cântec îi ajunsese la ureche, umplându-i inima.

— Mămico!spunea glăsciorul. Mămica mea scumpă, nu mă vezi? Sunt aici: vino să mă cauţi!

Lily îi repetă vorbele, una câte una, şi în cele din urmă, Médor auzi şi el. Apoi Lily privi atât de intens, încât ajunse să vadă.

— Acolo, zise tânăra femeie, cu glas întretăiat de suspine. La poalele copacului. Uite căpşorul ei cu bucle blonde... Uite-i pălărioara... şi rochiţa... Ah! Văd tot! Chiar şi picioruşele ei dragi... Şi cizmuliţele lustruite... Acolo, n-auzi? Acolo! Acolo!

Degetul crispat, întins înainte, îi tremura.

Médor se străduia să vadă, cu ochii aproape ieşiţi din orbire.

— Asta înseamnă că nu vrei să vezi! strigă La Gloriette, bătând din picior, furioasă.

— Ba da! răspunse Médor, cu o naivitate aproape sublimă. Vreau să văd... şi văd! Pe cuvântul meu de onoare!

La Gloriette scoase un strigăt de bucurie şi se aruncă spre zăbrele, vrând să le sfărâme cu trupul ei.

Médor sări pe temelia de beton, se agăţă de zăbrele şi se căţără, încordându-şi toţi muşchii. Era solid, aşa că reuşi să urce gardul şi să sară de cealaltă parte. Lily îl urmărea cu privirea, răsuflând precipitat şi bâiguind vorbe fără şir.

Când Médor ateriză de cealaltă parte a gardului, ea îi trimise o sărutare din vârful degetelor, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Dumnezeu te va răsplăti! îi şopti. Cât eşti de fericit! Vei fi primul care o va strânge în braţe!

Capitolul XIII - Pătuţul

Trecură cincisprezece zile. Cincisprezece zile triste, posomorite şi neliniştite. În noaptea în care La Gloriette o *văzuse* pe Petite-Reine dormind sub un copac din Jardin des Plantes, sub lumina lunii, Médor o adusese acasă leşinată.

Bunul băiat găsise la poalele copacului o grămăjoară de frunze uscate, pe care ar fi trebuit să le recunoască, întrucât fusese adunată chiar de turma doamnei Noblet. Lily îl aştepta de cealaltă parte a gardului de zăbrele. Nu se îndoia de cele ce văzuse, deşi avea simţurile rătăcite. Era nebună de bucurie.

Se prăbuşise la pământ ca moartă, în clipa când Médor, în loc să revină cu fetiţa în braţe, împinsese cu piciorul mormanul de frunze uscate, care foşniseră şi se împrăştiaseră sub razele înşelătoare ale lunii.

Lily se prăvălise fără un geamăt. Pierderea ultimei speranţe îi zdrobise inima. Médor venise spre ea şi, sărind din nou gardul, o ridicase în braţe. Lily nu se trezise decât în patul de-acasă, după un leşin adânc.

Médor o veghea, aşezat la căpătâiul ei.

Începând din acea clipă, băiatul n-o mai părăsise. La Gloriette se obişnuise să-l vadă lângă ea. Îi dădea de mâncare. Fără el, sărmana n-ar fi pus nimic în gură. Médor îşi făcuse un culcuş din paie, lângă foc. Avea un somn atât de uşor, încât la cel mai mic geamăt al bolnavei sărea în picioare.

Am spus "bolnavă", în lipsă de alt cuvânt mai potrivit. La drept vorbind, Lily nu suferea de nici o boală — sau poate de cea mai cumplită dintre toate: durerea, chinul, care nu-i dădea pace şi-o măcina ca o otravă fatală.

În prima zi, tânără mamă compusese o scrisoare de câteva rânduri şi acest efort o lăsase aproape fără suflare.

În cea de-a doua zi, pusese adresa: "Domnului Justin de Vibray, castelul Monceaux, Bléré, lângă Tours".

Médor dusese scrisoarea la poştă.

În cea de-a treia zi, Lily golise micul dulăpior în care ţinuse lucruşoarele fetiţei şi pusese toate hăinuţele pe pătuţ. Din acel moment, începuse o muncă fără odihnă, aşa cum fac copiii când aranjează o căsuţă imaginară.

Tot ce-i aparţinuse Justinei, tot ce atinsese copilul, obiectele de toaletă, jucăriile — mai ales bietele jucării, acum nişte relicve sfinte — fuseseră aşezate pe pătuţ, ca pe un altar.

Mai în spate, între perdelele pătuţului, Lily pusese acea fotografie în care părea că ţine în braţe o umbră.

Un simbol dureros: tânără mamă strângând la piept un norişor.

Uneori, Lily privea fotografia ceasuri întregi, căutând printre acele linii înceţoşate nişte trăsături, o imagine.

Şi imaginea revenea, de îndată ce era evocată: Lily o revedea pe Petite-Reine, dar vai! numai aşa cum o văzuse în lumina lunii, lângă copacul din Jardin des Plantes.

Era un joc crud şi în acelaşi timp încântător: un joc care o ucidea pe sărmana La Gloriette, dar o şi făcea să viseze atât de frumos!

Când înceta să mai contemple acea himeră, săruta portretul şi-şi încrucişa pe genunchi mâinile lipsite de vlagă.

Apoi, de parcă şi-ar fi reproşat că stătea degeaba, se ridica, simţindu-şi trupul prea greu pentru picioarele ce refuzau s-o sprijine. Începea să se agite, aranjând — nu camera, ci pătuţul, altarul, iar şi iar!

Într-o zi venise lăptăreasa cea cumsecade. La Gloriette îi arătase buchetul de liliac ofilit. Nici una din ele nu rostise vreun cuvânt. Apoi lăptăreasa zisese încet, nemaiputându-şi stăpâni lacrimile:

— Parc-ar fi un copil suferind, care-şi aşteaptă sfârşitul. A redevenit copil. Şi-i atât de frumoasă şi de blândă, că ţi se frânge inima!

Cu greu ar fi putut găsi cuvinte mai nimerite!

Lily era din nou un copil.

Altfel nici n-ar fi fost în stare să suporte aşa o durere sfâşietoare.

Avea puţine gânduri, în afară de acest cult pios şi copilăresc al pătuţului Justinei.

Nu ieşea din casă. Îi pierise dorinţă de-a căuta. Totuşi, nu se putea spune că-şi pierduse speranţa. În sufletul unei mame, speranţa nu moare niciodată. Dar nu mai făcea nici un fel de efort; spera ca în vis. Era un copil, un biet copil sărman.

Médor muncea pentru ea. Între ei există o înţelegere tacită: pe Lily n-o mai mira prezenţa lui în odăiţă. Nu se întrebase niciodată de ce o slujea omul acesta.

Médor se ocupa de gospodărie: mătura, se ducea la cumpărături. Trăiau din banii luaţi pe vălul brodat. Le-ar fi ajuns pentru mult timp: Lily mânca mai puţin decât o vrabie, iar Médor se hrănea cu pâine goală.

Băiatul ieşea din casă în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Culegea informaţii, căuta. Un lucru era sigur: dacă bătrâna cu voal albastru i-ar fi ieşit în cale, n-ar fi scăpat prea ieftin!

De fapt, pe ea o şi căuta. Păstra în minte chipul acelei femei şi era convins că o va recunoaşte, oricum s-ar fi deghizat.

Îşi spunea, fără ocolişuri: "Am să-i sucesc gâtul, până când va spune unde-a ascuns fetiţa. Pe urmă am s-o sugrum!"

Şi s-ar fi ţinut de cuvânt, cu mare plăcere.

De-acum era binecunoscut la comisariatul de poliţie. Toţi se temeau de el. Într-adevăr, cercetările — mai întâi pline de zel, datorită promisiunilor de recompensă — rămăseseră fără rezultate. De la expediţia din piaţa Tronului, efectuată de Rioux şi Picard, nu se mai descoperise nici o urmă. Or, în astfel de vânători, fiecare ceas ce trece este în avantajul vânatului, reducând şansele haitei aflate pe urmele lui.

Şi totuşi, exista un fapt ce dădea de gândit. Rioux, care la începutul căutărilor se dovedise cel mai înverşunat dintre cei doi poliţişti, îşi încetase brusc acţiunile.

Vorbea de oboseală, de dezgust şi nu-şi ascundea intenţia de-a renunţa în curând la postul său din Serviciul de Siguranţă. Rioux fusese însărcinat să-i raporteze ducelui de Chaves stadiul cercetărilor.

Médor se arăta neînduplecat faţă de slujbaşii Siguranţei. El, care era atât de timid, le vorbea cu asprime, iar agenţii îl lăsau să vorbească, deşi după straie şi înfăţişare, făcea parte dintre cei cărora li se închide gură imediat. Dar "afacerea Petite-Reine" era deja pe buzele tuturor parizienilor, iar domnii de la Siguranţă nu prea aveau motive de mândrie.

Rareori se întâmpla ca Médor să-i povestească bietei Lily despre insistenţele lui inutile. Întotdeauna se întorcea acasă cu zâmbetul pe buze şi nu deschidea gura decât dacă era întrebat.

Ceea ce nu i se prea întâmpla. La Gloriette vorbea foarte puţin despre prezent. Iar atunci când o făcea, era pentru a depăna amintiri scumpe inimii ei.

În astfel de situaţii nu se mai sătura povestind cum dormea Justine, cum se trezea, cum surâdea, cât fusese de iubită şi de admirată, ce succes avea când sărea coarda. Repeta răspunsurile ei copilăreşti, naivităţile, drăgălăşeniile, capriciile, micile-i răutăţi şi pornirile generoase ale inimioarei ei bune. Era un fel de litanie de iubire, în care un suflet rănit îşi mărturisea întreaga suferinţă.

Médor asculta cu religiozitate toate aceste amănunte, pe care le mai auzise de-atâtea ori, şi continua să-şi vadă de ale lui, dând răspunsul cel mai potrivit, amintind el însuşi de unele lucruri mărunte, pe care biata mamă le trecuse cu vederea.

Cât e lumea de mare, bunul Dumnezeu n-ar fi putut găsi o pernă mai moale şi mai odihnitoare, pe care să-şi poată culca fruntea îndurerată sărmana La Gloriette.

Îi era recunoscătoare? Avea inimă bună, dar era greu de spus dacă îşi dădea seama de alinarea pe care i-o aducea acest devotament nesperat. Trăia închisă în sine sau, mai degrabă vegeta, absorbită de durerea sufletului ei amorţit.

Oricum ar fi stat lucrurile, Médor nici nu-i pretindea mai mult. I se îngăduia să-şi arate credinţa. Fără a-şi pune nici el mai multe întrebări decât Lily, îşi vedea de drumul lui, mulţumit şi recunoscător.

Şi totuşi, pe Lily o mai preocupa ceva, în afara amintirilor scumpe ei: era vorba de scrisoarea trimisă a treia zi după nenorocirea petrecută cu Justine. Notând adresa, îşi spusese:

— Răspunsul trebuie să sosească în trei zile.

În cea de-a treia zi, spre seară, auzise poştaşul. La fel şi în ziua următoare. Îşi clătinase capul blond, cu fruntea îngrozitor de palidă, murmurând:

— Totul s-a sfârşit! S-a sfârşit!

Începând cu acel moment, odată cu lăsarea serii o cuprindea neliniştea. Asculta.

Dacă auzea pe scară zgomot de paşi, aştepta.

* * *

În ultima zi a celei de-a două săptămâni, când Médor se întoarse de la târguieli, o găsi, ca de obicei, preocupată de aranjarea relicvelor adorate.

Părea ceva mai veselă. Obrazul ca de marmură era însufleţit de culoare. Urcând scara, Médor o auzi fredonând un cântecel pe care cândva i-l cântase şi Justinei.

Avea un glas ca de copil. S-ar fi zis că Lily încerca să se amăgească, închipuindu-şi că ascultă glăsciorul cristalin al fetiţei pierdute.

În clipa când intră Médor, ea se opri din cântat şi întrebă:

— N-ai aflat nimic nou?

Médor făcu ochii mari. Nu-l mai întrebase nimic de-aproape o săptămână.

— Totul merge bine, răspunse el. Poliţia o caută şi-o va găsi!

Lily îi întinse mâna. Făcea gestul acesta pentru prima oară. Inima bietului băiat bătea să-i spargă pieptul.

— O iubeai mult, vorbi Lily. De dragul ei ţi-e milă de mine.

— De dragul ei şi de dragul dumneavoastră, se grăbi Médor să răspundă.

Apoi se întrerupse, ca să adauge:

— Da, aşa e, o iubeam mult! Vă ajut de dragul fetiţei.

Discuţia se opri aici. La Gloriette se întoarse la îndeletnicirea ei.

După vreo câteva clipe, se apropie de Médor, care se aşezase lângă uşă, cufundat în gânduri. La Gloriette ţinea în mâna doi pantofiori, ca de jucărie.

— Uite ce-am găsit! zise ea fericită. I-a purtat în ziua botezului.

Şi începu să-i povestească lui Médor despre botez, cu aceeaşi însufleţire care o cuprindea de fiecare dată când vorbea despre Petite-Reine.

— Ce fericit era şi tatăl ei în ziua aceea! sfârşi Lily, suspinând adânc.

Niciodată nu pomenise de tatăl Justinei, deşi Médor ghicise că era vorba despre omul care locuia la castelul Monceaux, în Bléré, lângă Tours.

Rămase tăcut. Lily continuă:

— Poate c-a murit, din moment ce nu-mi răspunde. Era bun la suflet şi o adora pe Petite-Reine...

— Poate-i plecat în vreo călătorie, îşi dădu cu părerea bunul Médor, descoperind cu uimire că nu-l prea trăgea inima să susţină cauză tatălui Justinei.

— Sau poate că nu i-am scris ce trebuie, gândi cu voce tare La Gloriette. N-am fost în stare să scriu mai mult, îmi tremură mâna îngrozitor. Încerc să-mi aduc aminte.

Îşi apăsă mâna pe frunte.

— Da, urmă ea. Asta e! I-am scris aşa: "Dragul meu Justin, am pierdut-o pe fetiţa noastră. Mi-a fost răpită. Te chem în ajutor." Oare nu era prea puţin?

— Ah! exclamă Mddor. Eu şi de-aş fi fost la capătul lumii sau pe patul de moarte...

Nu-şi sfârşi fraza. La Gloriette continuă să vorbească aproape ca pentru sine:

— Da, era prea puţin. Ar fi trebuit să adaug: "Nu te voi sili să rămâi alături de mine. De cum vom găsi fetiţa, eşti liber să pleci unde vrei."

— Îl iubiţi mult? îngăimă Médor, fără voia lui.

Lily îl privi.

— Nu ştiu, răspunse ea. E tatăl Justinei.

Apoi sărută pantofiorii şi le făcu loc pe altar.

— Cu siguranţă că în Jardin des Plantes se vorbeşte despre ea, urmă La Gloriette. Azi-noapte mă gândeam că doamna Noblet merge acolo în fiecare zi, cu copiii. Probabil că ea ştie tot ce s-a mai aflat, tot ce se cunoaşte, toate zvonurile care circulă... Ce-ar fi să te duci să vorbeşti cu doamna Noblet?

Médor era deja în picioare. Îşi puse şapca, apoi ieşi pe uşă, coborând scările câte patru trepte deodată.

— Deşi... murmură Lily, în vreme ce licărul din privire i se stingea încet-încet, doamna Noblet e o femeie de treabă. Dac-ar fi aflat ceva, n-ar fi stat prea mult pe gânduri şi-ar fi venit să mă vadă... Cincisprezece zile! se întrerupse ea. Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Au trecut cincisprezece zile de când n-o mai am?

Se prăbuşi pe un scaun, lângă pătuţ, şi rămase nemişcată, cu mâinile încrucişate în poală.

Era nespus de frumoasă, cu obrazul de o paloare aproape transparentă, încadrat de părul despletit pe umeri. Postul din ultimele zile o făcuse să se tragă la faţă, astfel încât ochii păreau şi mai mari. Chiar şi zâmbetu-i îndurerat păstra o încântătoare duioşie. Purta în jurul frunţii aceeaşi aureolă a suferinţelor îndurate în tăcere, ce luminează chipul Maicii lacrimilor.

Rămase astfel multă vreme, tăcută şi cufundată în visul ei — mereu acelaşi — reînviind bucuria nostalgică a trecutului.

Ziua era pe sfârşite. Pe scară răsună zgomot de paşi.

— S-a întors! şopti ea, închipuindu-şi că e vorba de Médor.

Dar de-abia rosti aceste cuvinte, că gâtu-i graţios se întinse înainte, în timp ce obrazul i se colora uşor.

Făcu ochii mari.

— Nu-i Médor! murmură. Ce-ar fi să se fi întors...

Numele lui Justin îi veni pe buzele deschise într-un zâmbet de bucurie — cea mai mare bucurie dintre toate: sosirea cuiva pe care nu spera să-l mai revadă.

Se ridică, însufleţită de o speranţă atât de copleşitoare, încât aproape devenise certitudine. Era Justin, şi-odată cu Justin, curând va fi găsită şi Petite-Reine!

Cineva bătu la uşă.

— Intră!

Uşa se deschise. La Gloriette se prăbuşi, zdrobită, pe un scaun. Nu era Justin.

Lily îl recunoscu pe omul cu chipul ars de soare, cu părul şi barba negre ca pana corbului: cel care i se ivise de-atâtea ori în cale, în urmă cu cincisprezece zile, care se aşezase nu departe de ea, la teatrul din bâlci, cel pe care Médor îl înşfăcase de guler acolo, în parc, învinuindu-l că stătuse de vorbă cu hoaţa de copii.

Înainte, prezenţa lui îi inspira o spaimă vagă, dar acum nu mai avea motive să se teamă.

Străinul făcu vreo câţiva paşi spre ea, salutând-o cu respect. În atitudinea lui se ghicea o mare nobleţe, dar şi o mare stânjeneală.

Frumuseţea întunecată a chipului său putea fi cea a unui Don Juan, dar astfel de purtări nu păreau a-i sta în fire, întrucât trăda o timiditate de sălbatic sau de copil.

Îşi plecă ochii sub privirea ei şi-i întinse cartea de vizită exact aşa cum procedase şi la comisariatul de poliţie.

Lily se uită la cartea de vizită, pe care stătea scris:

"Herman-Maria Gerès da Guarda, duce de Chaves,
grande de Portugalia clasa întâi, trimis extraordinar
al Maiestăţii Sale, împăratul Braziliei."

— Ce doriţi de la mine? întrebă ea, cu liniştea obosită a marilor dureri.

— Vă iubesc, răspunse ducele, abia auzit.

Cartea de vizită alunecă dintre degetele tinerei femei, căzând pe podea. Ea îşi întoarse faţa.

Acest bărbat, cu înaltele sale titluri şi cu dragostea pe care i-o purta, însemna pentru ea mai puţin decât nimic.

N-o jignise spunându-i "vă iubesc", iar Lily nu-şi dădea seama nici de amestecul de îndrăzneală şi timiditate din vorbele ducelui, nici de ridicolul acestei scene, în acelaşi timp stranie şi dramatică.

Nu-şi dădea seama de nimic.

Chipul bronzat al ducelui se împurpură uşor. Poate îi era ruşine.

— Vă iubesc, repetă el, vorbind cu efort şi căutându-şi cuvintele într-o limbă pe care n-o cunoştea. Vă iubesc cu patimă, cu durere. Mi-aş dărui bucuros tot sângele din vine, ca să nu mai simt astfel.

Lily nu-l asculta.

"Am crezut că-i Justin", îşi spuse ea. "Mi s-a spulberat şi ultima speranţă. Sunt douăsprezece zile de când a primit scrisoarea mea. Nu se va întoarce niciodată"

Se răsuci brusc spre duce, privindu-l cu îndrăzneală:

— Sunteţi bogat? îl întrebă ea.

— Sunt foarte, foarte bogat!

— Foarte bogat, repetă Lily, începând să vorbească doar că pentru sine. De-aş fi şi eu bogată, aş spune tuturor: "Îmi dau bucuroasă toată averea celui ce-o va găsi pe Justine."

— Dacă doriţi, pot spune şi eu asta! zise cu gravitate ducele.

— De ce mă iubiţi? îl întrebă Lily, aproape la întâmplare.

El vru să îngenuncheze, dar un gest categoric al tinerei femei îl făcu să se ridice, uluit.

— Aşteptaţi! spuse ea. O cunoaşteţi pe hoaţa de copii?

— Nu, răspunse ducele. Nu cunoşteam decât fetiţa.

— Aţi putea-o recunoaşte pe femeia aceea?

— Cu siguranţă.

— Aşezaţi-vă aici, lângă mine.

Ducele se supuse. Rostise adevărul, căci fruntea i se umbrise de-un nor de tristeţe.

Lily încercă să-şi adune gândurile.

— Am crezut, murmură ea după câteva clipe, că dumneavoastră eraţi cel care a răpit-o.

— Aş fi făcut-o, răspunse ducele, dacă mi-aş fi închipuit că luându-vă copilul, v-aş fi adus spre mine.

Lily se cutremură, dar zâmbi.

— Şi de-atunci, urmă ea, n-aţi mai văzut-o pe hoaţa de copii?

— Niciodată. Totuşi, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. De două săptămâni încoace, n-a fost zi în care să nu împart promisiuni sau să nu ofer bani celor însărcinaţi cu găsirea răpitorului.

Spunea adevărul. La Gloriette citea asta limpede din privirea lui. Îi întinse mâna, iar ducele o duse la buze.

— De ce mă iubiţi atât? întrebă ea din nou.

— Nu ştiu, răspunse ducele, cu un uşor tremur în glas. V-am văzut... atâta tot. Eraţi de mâna cu fetiţa. Poate mai există şi alte femei frumoase ca dumneavoastră, dar eu n-

am întâlnit nici una. Am coborât din trăsură şi v-am urmărit până acasă. Din acel moment, n-am mai avut alt gând.

Lily murmură:

— Mă iubiţi aşa cum o iubesc eu pe Petite-Reine...

— Şi-aş iubi-o pe Petite-Reine tot atât cât o iubiţi şi dumneavoastră, zise ducele cu glas coborât.

Avea o voce caldă şi blândă.

Lily se gândea intens.

— Şi... şovăi ea, n-aţi aflat nimic?

Nu îndrăzni să-l privească în timp ce-i adresa această întrebare, pe care o ştia inutilă. Dacă l-ar fi privit, ar fi ghicit o uşoară tulburare în ochii lui, care-şi plecară pleoapele.

— Ba da, răspunse el pe un ton ceva mai stăpânit. Am aflat ceva.

Lily îşi apăsă amândouă mâinile pe inimă, fără a mai întreba nimic. Aştepta, ţinându-şi răsuflarea, de teamă să nu-i scape vreun cuvânt.

— Ascultaţi-mă, vorbi cu hotărâre ducele de Chaves. Am să pledez cauza mea şi-a dumneavoastră. Fericirile noastre se vor uni într-una singură: trebuie, sau de nu, se vor schimba în două nenorociri. Nu ştiu cine sunteţi, nici cum aţi trăit până acum. Nici nu mă interesează, pentru că am destule bogăţii şi destulă nobleţe pentru amândoi. Nu vă cer decât viitorul. Când mi-am început căutarea, speram să vin la dumneavoastră cu fetiţa şi să vă pot spune: "Iat-o, v-o înapoiez, răsplătiţi-mă acceptând să deveniţi ducesa de Chaves..."

— Ducesă de Chaves! îngăimă Lily. Eu!...

Nu era uluită. Nici vorbă! Există dureri atât de profunde, încât ucid orice ambiţie — chiar şi acele năzuinţe fireşti, nutrite de orice făptură omenească, precum visul în care ciobăniţa ia de soţ un rege, vis ce nu se împlineşte decât în basme.

E adevărat: toţi purtăm în suflet astfel de iluzii copilăreşti. Mărturisite sau nu, ele trăiesc în noi până în ceasul din urmă.

Lily nu mai avea astfel de ambiţii, pentru că în ea murise aproape totul. Ceea ce o mai ţinea în viaţă era speranţa de a-şi regăsi fetiţa. I se făcu frică. Omul acesta, care nutrea şi el nădejdea supremă a propriei ei existenţe, era probabil un nebun. Ducesă de Chaves!

— N-am putut, urmă ducele. În loc să găsesc copilă, n-am reuşit decât să dau de urma ei.

De astă dată, Lily îi apucă mâna, ducând-o la buze. Ducele era foarte palid.

— O urmă neînsemnată, continuă el. Chiar azi am aflat că o trupă de saltimbanci s-a îmbarcat la Le Havre, cu destinaţia America, ducând cu ei o fetiţă de trei ani, ale cărei semnalmente...

— Oceanul! izbucni în plâns Lily. Între mine şi ea este acum un întreg ocean!

Fruntea ducelui era scăldată în sudoare.

— Atunci am venit, sfârşi el, ca să vă spun: "Dacă acceptaţi să fiţi ducesa de Chaves, să plecăm! Averea, relaţiile, viaţa mea: totul vă stă la dispoziţie, ca să găsiţi fetiţa."

La Gloriette se ridică. Înlănţui cu braţele gâtul acestui om, pe care nu-l cunoştea şi care ar fi putut foarte bine s-o înşele.

Ar fi vrut să-i îmbrăţişeze genunchii. Ducele o strânse la piept cu o bucurie aproape sălbatică şi coborî scările, cu ea în braţe. În stradă îl aştepta o trăsură cu storurile lăsate. Ducele o ajută pe La Gloriette să urce, şi în clipa următoare, caii se îndepărtară la galop.

Trăsura de-abia dădu colţul bulevardului Contrescarpe, când o birjă se opri în faţa casei din strada Lacuée, numărul 5. Din ea coborî un bărbat tânăr şi frumos, care întrebă o vecină la ce etaj locuia doamna Lily.

— Tocmai a ieşit, răspunse vecina, având tactul să nu adauge: "Într-o trăsură, împreună cu unul plin de bani!"

Tânărul urcă scara. Uşa odăii lui Lily era larg deschisă. Intră, şi privirea-i emoţionată fu atrasă din primul moment de pătuţul deasupra căruia era agăţat portretul tinerei mame, ţinând în braţe imaginea înceţoşată a micuţei Petite-Reine.

Se aşeză chiar pe scaunul de unde abia se ridicase Lily şi începu să aştepte.

Capitolul XIV - Justiţia

Castelul Monceaux era o reşedinţă frumoasă, înălţându-se falnic între o minunată pădure şi câmpiile ce coborau spre Loara, tot acest ţinut arăta ca o grădină, ale cărei splendori se dezvăluie într-un tablou liniştit şi roditor.

De la ferestrele castelului se puteau zări alte zece domenii, de-o parte şi de alta a fluviului ce şerpuia ca o panglică argintie printre siluetele de un verde întunecat ale plopilor. Şlepurile mari erau într-un permanent du-te vino, cu uriaşele lor pânze pătrate

înălţate în bătaia leneşă a vântului. În depărtare se vedea oraşul Tours, cu domurile şi clopotniţele lui, ca un miraj.

Aici locuia Justin de Vibray, fostul rege al studenţilor, împreună cu minunata sa mamă, care-l iubea la nebunie, ţinând neapărat să-l însoare.

Nici nu trebuia să se străduiască prea mult. În împrejurimi existau o mulţime de moştenitoare, iar fetele de pe lângă Tours îşi merită cu siguranţă reputaţia de frumuseţe, bunătate, virtute, spirit şi farmec, pe care le-au creat-o adoratorii lor.

Mama lui Justin rămăsese văduvă. Se bucura de o avere respectabilă, astfel că studentul nostru — unicul ei fiu — putea fi considerat o partidă foarte reuşită. Ştim că era foarte frumos, foarte inteligent şi foarte învăţat. Mai ştim şi că se înflăcăra foarte repede, că avea o inimă bună, dar şi gustul aventurii — lucru destul de neobişnuit în acel ţinut, unde oamenii sunt la fel de liniştiţi ca şi peisajul.

Însuşi Justin nutrea convingerea că şi-a cheltuit cea mai mare parte a energiei în micile chefuri de la palatul Corneille. Se plictisise de romanul vieţii de student sărac. Cât despre poemul a cărui eroină era Lily, nu prea ştim ce să credem.

Începuturile extravagante ale acestei aventuri depăşeau cu mult limitele romantice, aşa cum le concepea imaginaţia lui Justin. Fără îndoială, atunci fusese clipa lui de slăbiciune.

Sau aşa-i era scris, cum spuneau cărţile din vechime.

Dar odată acceptată aventura — şi era silit s-o accepte, din moment ce ţinea de domeniul trecutului — trebuie spus că felul cum se purtase cu tânără mamă nu se potrivea câtuşi de puţin cu firea sa loială.

Părăsise lângă un leagăn tocmai femeia pe care o idolatrizase, în faţa căreia îngenunchease cândva. Totodată, părăsise şi copilul acela drăgălaş, pe care-l iubise cu pasiune.

Totuşi, era un om cinstit, curajos şi generos.

Vă amintiţi prima lui scrisoare către Lily, care o făcuse să tremure şi să se albească la faţă, de cum deschisese plicul?

"Mama mea a venit să mă caute. Pe curând. N-aş putea trăi nicicând fără tine“ .

Era adevărat. Dar asta era tot.

Nu mai scrisese nimic altceva.

Mama lui Justin aflase de întâmplare. Cum? Eu unul habar n-am, însă mamele ştiu tot. Mama lui Justin venise şi-i spusese fiului ei: "Sunt văduvă, nu te am decât pe tine. Vrei să mă faci să mor de supărare?"

Nu exagerase cu nimic. Şi ea îşi construise un castel în Spania, aşa cum fac toate mamele: fiul iubit să se însoare cu o femeie pe care ea s-o iubească la fel ca pe o fiică. Şi amândoi să aibă copii, pe care bunicuţa să-i răsfeţe care mai de care!

Deseori, nora aduce un grăunte de venin în realizarea unui astfel de vis, însă oricum, rămân nepoţii: ei nu refuză nici o ocazie de a fi răsfăţaţi.

Aceasta este realitatea: o mamă riscă să moară de supărare dacă cineva îi năruie castelul tocmai în clipa când nora — care n-a fost pusă încă la încercare — îi apare într-o aureolă îngerească.

Or, frumosul Justin îşi cunoscuse tatăl prea puţin. Mama — în acelaşi timp stăpână şi sclavă — fusese tot universul copilăriei lui.

I se părea de neconceput — o adevărată cruzime — să-i provoace vreo supărare. O urmase pur şi simplu pentru că aşa îi ceruse ea. Ce era rău în a petrece la castel o săptămână sau două? Exact timpul necesar ca mama să-i poată vorbi, să-l facă să-şi vină în fire, să înţeleagă...

Prima oară când Justin vru să rostească numele lui Lily, maică-sa îi luă mâinile într-ale ei, şi-i spuse, cu lacrimi în ochi:

— Ascultă-mă, n-am să-ţi fac niciodată reproşuri. E o nenorocire pe care trebuie s-o ascunzi de ochii lumii. A fost o nebunie din partea ta, aşa-i? Atunci la ce bun să mai pomenim despre asta?

Şi tăcu, îmbujorată de mânie — sau poate de ruşine — înfrânându-şi cuvintele ce stăteau gata să-i ţâşnească de pe buze.

Lui Justin îi veni în minte o imagine: ulicioara murdară din cartierul negustorilor de haine vechi, apoi ticălosul care voise s-o strângă în braţe pe Lily — şi în sfârşit, Lily în persoană, de o frumuseţe nepământeana în zdrenţele ei.

Ah! Asta nu-l împiedica s-o iubească, însă încercă să nu mai vorbească despre ea.

Poţi fi foarte bine regele studenţilor, fără a avea rezistenţa stoică a lui Cato cel Bătrân.[31]

Frumosul Justin v-ar fi uimit pe câmpul de luptă, cu spada sau cu pistolul în mână. Însă când trebuia să-şi joace propria viaţă, era de o indiferenţă fără margini.

Suferea însă de slăbiciunea celor puternici. Era laş cu cei pe care-i iubea. Nora din visul cu castelul în Spania avea deci un mare avantaj.

Şi să vă mai spun un secret: dacă Lily s-ar fi putut apăra, făcând apel la dreptul pe care i-l dădea pătuţul Justinei şi atacând la rândul ei, nu se ştie de care parte ar fi înclinat firea slabă a lui Justin.

---

[31] *Cato cel Bătrân* (Marcus Porcius Cato Maior) 234–149 î.e.n. — om politic şi scriitor roman, a cărui severitate a rămas proverbială. (n.t.)

Pentru că o iubea pe Lily din toată inima. La fel şi pe Petite-Reine! Cu siguranţă că Lily ar fi avut posibilitatea să se apere. Numai că nu era de faţă. Şi de altfel, oare s-ar fi apărat? În sufletul tinerei femei sălăşluia o altfel de mândrie decât cea a lui Justin.

Poate chiar o mândrie exagerată, căci iată, de cum văzuse că scrisoarea ei rămâne fără răspuns, nici nu mai trimisese alta.

Trecură aproape şase luni. Nora, faimoasa noră, îşi făcuse apariţia: bogată, frumoasă, cu maniere desăvârşite, cu toalete aduse de la Paris — într-un cuvânt, aleasă cu cea mai mare grijă.

Şi cred că Justin o găsea aproape pe gustul său.

Lucrurile merseră şi mai departe Se vorbi chiar şi despre darul de nuntă. Numai că scara, după ce închidea ochii, Justin (fie că-i aprobaţi comportamentul monden, fie că-l socotiţi vinovat, după codul onoarei) trăia momente de tristeţe sfâşietoare. Gândul îi zbură la o femeie tânără şi frumoasă, cu un copil în braţe.

Imaginea se asemăna puţin cu fotografia agăţată deasupra pătuţului lui Petite-Reine. Chipul palid şi melancolic al lui Lily îi apărea clar, în vreme ce acela al copilului de-abia se ghicea. O părăsise la o vârstă atât de fragedă! Fetiţa crescuse! Ce zâmbet frumos trebuie să fi avut acum!

Căsătoria cu prima noră prezumptivă eşuă. Justin nu reuşi să ia o hotărâre. Curând se ivi în calea lui a doua — mai frumoasă; cu maniere şi mai alese. În plus, îşi comandă de la Paris până şi botinele sau mănuşile.

Neobosita mamă tocmai începuse tratativele pentru o a treia noră — un adevărat înger! — când la castelul de Monceaux sosi scrisoarea de la Lily. Scrisoarea fu primită de mama lui Justin, care o citi şi o vârî în buzunar.

Era ziua primei întâlniri dintre Justin şi noua sa logodnică. Cei doi tineri se plăcură destul de mult unul pe altul.

Dar când veni seara şi mama rămase singură, înainte de culcare, îşi simţi inima foarte grea. Reciti scrisoarea o dată, de două, de douăzeci de ori. Într-o caligrafie tremurată, care rănea ochiul tot aşa cum un hohot de plâns face rău urechilor, scrisoarea spunea: "Dragul meu Justin, am pierdut-o pe fetiţa noastră, a fost răpită. Te chem în ajutor!"

Mama lui Justin încercă să-şi împietrească inima faţă de acest strigăt de disperare. Ce conta o fată străină? Totuşi plânse, pentru că era şi ea mamă.

Apoi se gândi că Justin era foarte schimbat. Tânjea în preajma ei, melancolic şi tăcut. Dimineaţa îşi lua cartea — aproape de fiecare dată Horaţiu sau Virgiliu, pentru că era un om de cultură şi în plus, se temea de acele opere în care arta nouă îngrămădeşte emoţii din viaţa reală.

Apoi plecă să se plimbe, mergând cu paşi rari pe sub copacii de pe alei.

Se întorcea mai posomorât decât plecase.

Nu rostea niciodată numele lui Lily, dar când mama lui îl întreba, îi răspundea cu surâsul lui trist dintotdeauna:

— Să nu mai vorbim despre mine. A fost o nebunie.

Viaţa era departe de a fi fericită la frumosul şi liniştitorul castel de Monceaux.

Dar curajul revine odată cu primii zori. A doua zi de dimineaţă, mama lui Justin se miră de slăbiciunea ei din ajun. Îşi reluă strădaniile matrimoniale şi afacerea celei de-a treia nurori făcu un pas înainte.

Odată cu lăsarea serii, reveni şi îndoiala din ziua precedentă. Din nou, avu o strângere de inimă. De voie de nevoie, deschise şi reciti de mai multe ori scrisoarea de la "fata aceea". De astă-dată, se gândea la copil: "Dragul meu Justin, am pierdut-o pe fetiţa noastră, a fost răpită. Te chem în ajutor!"

Mama lui Justin, care era o femeie curajoasă şi neînduplecată, rezistă zece zile încheiate, în care se chinui atât de mult, încât în cea de-a unsprezecea zi fu silită să cedeze.

Era ajunul după-amiezei în care s-au petrecut evenimentele relatate în capitolul precedent. Justin tocmai servea prânzul, împreună cu mama sa. Era trist şi absent, ca de obicei. Nu schimbară decât câteva cuvinte, urmate de tăceri îndelungate.

— Ei bine! i se adresă contesa, după ce se aduse desertul. Poţi să-mi spui ce impresie ţi-a făcut Louise?

Acesta era numele celei de-a treia nurori.

— E încântătoare, răspunse Justin. Absolut încântătoare!

— Asta înseamnă c-ai s-o poţi iubi?

— Nu cred, mamă.

Contesa nu-şi ascunse un gest de nerăbdare.

— Nu te supăra, mamă, urmă Justin, cu un surâs descurajat. Ştii bine c-a fost o nebunie din partea mea. Din când în când, îmi aduc aminte de asta.

Apoi se ridică şi ieşi.

Două lacrimi se prelinseră din ochii contesei, care se retrase în apartamentul ei.

Către orele opt seara, coborî să întrebe dacă Justin se întorsese. Când servitorii îi răspunseră că nu, se duse în salon, unde dădu porunca următoare:

— Spuneţi-i domnului conte să nu meargă la culcare înainte de a vorbi cu mine. Îl aştept aici.

Când Justin sosi acasă, se făcuse deja târziu. Fu condus în salon, unde contesa îl aştepta în picioare.

— Sărută-mă! îi zise ea.

Justin îi purta mamei lui o adâncă afecţiune.

— S-a întâmplat vreo nenorocire? bolborosi el, văzând-o că se clatină şi repezindu-se s-o sprijine la pieptul său.

Apoi, auzindu-i suspinele, adăugă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă! Ce s-a întâmplat? Ce vrei de la mine?

În copilărie, prin lacrimi obţinuse de la ea tot ce-şi dorise. Dar de când devenise bărbat, şi el era constrâns să se supună, tot prin lacrimi.

— Sărută-mă, repetă contesa. Sărută-mă din tot sufletul. S-a întâmplat o nenorocire, o mare nenorocire, şi nu mă vei putea ierta niciodată pentru ceea ce-am făcut!

Justin îi zâmbi neîncrezător. Ea îi întinse scrisoarea deschisă. Justin o citi dintr-o ochire şi se prăbuşi într-un jilţ, fără vlagă. Contesa îngenunche lângă el.

— Tot o mai iubeşti, murmură ea. O iubeşti mai mult decât pe mine! Vezi? Vezi? N-ai să-mi ierţi asta niciodată!

Justin o trase spre el şi o sărută pe frunte.

— Te iert, mamă! îi spuse.

Dar nu-şi putea dezlipi privirea de acel scris tremurat, care părea că strigă după ajutor.

— Zece zile! gândi el cu voce tare.

— Nu te am decât pe tine, vorbi contesa, de parcă fiul ei ar fi copleşit-o cu reproşuri. De-ai şti cât însemni tu pentru mine!

— Te iert, mamă! repetă Justin.

Însă era atât de palid, încât contesa îşi acoperi disperată faţa cu palmele, strigând:

— O iubeşti! Ah, o iubeşti!

Justin duse la buze, aproape fără voie, hârtia cu scrisul lui Lily şi spuse:

— M-ai întrebat: "Vrei să mă faci să mor de supărare?..." Te iubesc, mamă! Pentru dumneata am părăsit-o!

Contesa repetă, într-un soi de nebunie:

— Nu te am decât pe tine!

— Aşa e! Şi ea avea numai fetiţa! vorbi aproape în şoaptă Justin. După plecarea mea, s-a consolat cu copilul. Acum e singură...

— Vrei să mă duc la ea? sări în picioare contesa.

Justin clătină din cap.

— Nu mi-ai greşit cu nimic, mamă! zise tânărul. Şi nici ei. Eşti o femeie de lume şi ai urmat legile lumii noastre. Eu sunt un om slab şi cu inimă largă. Pentru mine, lumea nu înseamnă nimic: m-am comportat de parcă i-aş fi fost sclav. Ah, sigur că te iubesc, mult!

Contesa îi luă obrazul în mâini şi-l sărută cu patimă.

— Justin al meu! murmură ea. Fiul meu! Sufletul meu!

Dar în acest timp Justin se gândea: "Fetiţa s-a pierdut!Iar ea m-aşteaptă de zece zile! Poate c-a şi murit!"

Dădu şi el să se ridice.

— Vrei să pleci! izbucni contesa, înspăimântată. N-ai să te mai întorci niciodată.

Justin, care deja pornise spre uşă, îşi duse mâna la frunte, după care îşi pierdu cunoştinţa.

Contesa îl ridică de jos, cu puterea unui bărbat.

— Îţi spun că mă voi duce acolo! gâfâi ea, cuprinsă de o emoţie năvalnică. Dacă va trebui, am s-o iubesc! S-o iubesc? Dumnezeule! Simt c-am să-mi pierd minţile!

Dar Justin n-o auzea. Rămase astfel, fără simţire, aproape toată noaptea.

În zori, caii fură înhămaţi la trăsură. Justin şi mama lui porniră spre Tours.

Făcură drumul în tăcere.

La gară, în clipa despărţirii, contesa îi spuse:

— Fiule, îţi mulţumesc pentru zilele fericite pe care mi le-ai dăruit. Toată noaptea m-am gândit şi m-am rugat. Există pe lume lucruri imposibile. Va trebui să alegi între mine şi ea.

— Bine, mamă, am să aleg! răspunse Justin, cu ochii goi şi uscaţi.

Se îmbrăţişară cu disperare, apoi Justin urcă în tren.

Contesa rămase o clipă nemişcată ca o statuie.

În ajun spusese: "Dacă va trebui, am s-o iubesc!..."

Sui în trăsură, de astă dată singură. Vizitiul se miră că n-o aude plângând. Servitorii care-o văzură înapoindu-se la castel îşi ziseră între ei: "Doamna contesă a îmbătrânit cu douăzeci de ani!"

Trenul gonea spre Paris.

De la ferestrele iatacului, contesa zări în depărtare fumul locomotivei, ca o panglică fluturând pe deasupra câmpiei.

Îngenunche în faţa icoanei şi rămase aşa multă vreme. Apoi se întinse pe pat, deşi soarele era încă sus.

La sosirea în Paris, Justin n-ar fi putut spune dacă în compartiment călătorise singur sau nu. Era cufundat în propriile-i gânduri: se pregătea să aleagă.

În clipa când dădu adresa casei unde locuia Lily — strada Lacuée, numărul 5 — alegerea lui era făcută.

E drept că avea inima zdrobită, dar marea-i iubire, acea nebunie din tinereţe îl cuprindea din nou, parcă trezită din somn. O revedea pe Lily, visul lui fermecător. Oare ar fi putut trăi fără ea? Atunci cum de-şi iubea mama atât de mult?

Ah, de i-ar fi fost îngăduit să spere că într-o zi tristeţea lui va regăsi cealaltă tristeţe, de care astăzi îl despărţea o prăpastie adâncă!

Mama lui spusese: "Există lucruri imposibile!" Dar în ceaţa viitorului, Justin desluşea un chip îngeresc: un chip de copil, într-o aureolă de păr bălai.

Fetiţa lui! Oare maică-sa ar putea rezista mângâierilor micuţei ei nepoate?

L-am văzut sosind la locuinţa tinerei mame, acum plecată, şi aşezându-se lângă pătuţul gol, transformat în altar, ca s-o aştepte.

În acest timp, luă în mână fotografia lui Lily şi zâmbi înduioşat, rostind două cuvinte, ce-ar fi venit pe buzele oricui ar fi văzut conturul neclar al copilului, într-o poză în care mama "a ieşit bine": "S-a mişcat!"

Se mişcase chiar mult, de vreme ce în fotografie nu apărea decât un fel de pată albă şi ceţoasă — ceva ce nu avea formă, şi totuşi era frumos: un norişor care zâmbea!

Iar Lily! Chipul lui Lily îi atrăgea privirea ca un magnet. Avea un aer melancolic şi era neînchipuit de frumoasă.

În făptura ei era ceva — poate surâsul afectuos cu care se apleca deasupra norişorului — ceva care spunea că nu se dusese la fotograf decât ca să aibă imaginea fetiţei.

Tot atât de limpede era că pentru ea nu exista nimic pe lume în afară de copilaşul care nu se vedea, dar pe care îl privea cu mândrie şi blândeţe.

Era încântătoare, deşi lipsită de cochetărie. Asta însemna prea mult sau poate prea puţin. Există femei care din fire nu sunt cochete, nici măcar în acel sens restrâns, care se referă la plăcerea nevinovată de a se găti. Numai tinerele mame uită cu totul de sine, rămânând fermecătoare, chiar şi fără voia lor.

Justin o privea pe Lily. În trăsăturile acelea tinereşti şi grave citea o poveste frumoasă, scumpă inimii lui. Părul ei minunat era pieptănat cu sobrietate, iar talia neasemuit de graţioasă punea în valoare cutele neîndemânatic aşezate ale rochiţei sărăcăcioase.

Justin înţelese şi-şi spuse: "În inima ei nu voi mai putea fi decât pe locul al doilea."

Constatarea îl umplu de bucurie. Era un loc minunat: lângă scumpa lui Justine.

Atât se simţea de fericit, încât i se păru că nu-i va fi greu s-o regăsească pe Petite-Reine. Aproape se înserase. Justin continua să privească fotografia, dus pe gânduri.

Pe scară răsunară paşi grei.

— Am lipsit cam mult, auzi el pe palier. N-am vrut să mă întorc înainte de-a încerca pe toate căile să aflu ceva. Nimic! Madam Noblet şi-a pierdut jumătate din clienţi şi zice că asta s-a întâmplat din cauza noastră. Cât despre ceilalţi, parcă le-ai pomeni de lucruri petrecute cine ştie când! Ah!

Glasul i se frânse într-o exclamaţie: dăduse cu ochii de Justin.

— Nu cumva am greşit uşa? mormăi el, uluit. Nu! Uite pătuţul! Unde-i La Gloriette?

— O aştept pe doamna Lily! i se răspunse.

— Ah! se miră Médor. Aveţi vreo veste pentru ea?
— Nu, nu ştiu nimic.
Médor se apropie şi-l cercetă pe străin cu luare-aminte. Se întunecase aproape de tot.
— Dar cine sunteţi dumneavoastră ca s-o aşteptaţi chiar aici, la ea acasă? întrebă băiatul. În odăiţa asta n-am văzut niciodată pe nimeni.
Justin şovăi. Médor se aşezase între el şi fereastră, ca să-l poată privi mai mine.
— Ah! exclamă băiatul pentru a treia oară, pe un ton ce nu trăda prea multă simpatie. Vă recunosc! Sunteţi cel care... În sfârşit! Sunteţi cel cu castelul din Touraine!
Justin încuviinţă din cap. Médor se îndepărtă de el.
— Dar dumneata? întrebă Justin. Dumneata cine eşti?
— Sunt cel care-a pierdut copilul, răspunse cu duritate Médor. Aşa că încerc şi eu să-mi răscumpăr greşeala cum pot.
Zicând acestea, ieşi şi porni în jos pe scări. În clipa următoare, Justin îl văzu revenind cu sufletul la gură. În mână ţinea un sfeşnic aprins, pe care-l aşeză pe măsuţă. Se apropie de Justin şi-i spuse, foarte tulburat;
— De n-aţi fi aici, aş crede că sunteţi dumneavoastră. Dar pentru că vă văd, mi se pare cu neputinţă.
Justin nu înţelegea.
Privirea sărmanului Médor era atât de rătăcită, încât Justin îşi închipui că era beat.
Dar Médor nu băuse. Vorbea ca pentru sine, urmând acea logică bizară, menită a-i limpezi propriile gânduri, fără a se sinchisi de efectul cuvintelor sale supra interlocutorului.
— Pe dumneavoastră nu vă iubesc. Sigur că nu vă iubesc, pentru că ea v-a aşteptat şi dumneavoastră n-aţi venit. Eraţi într-un castel, iar ea într-o mansardă. Dacă fetiţa l-ar fi avut pe tatăl ei alături, n-ar fi fost răpită. N-am dreptate? Cum să n-am? Da' nu numai atât: doamna nu vorbea decât de dumneavoastră. Toată ziua Justin, Justin şi iar Justin. Aşa că dacă aţi fi venit s-o luaţi cu o trăsură frumoasă, ar fi fost simplu. Dar celălalt...
— Care celălalt? întrebă Justin, simţind o cumplită strângere de inimă. Despre cine vorbeşti? Te rog, spune-mi!
Lui Médor îi dădură lacrimile.
— Aş fi plâns, nu-i aşa? continuă el. Mă obişnuisem să am grijă de ea şi s-o slujesc... Ah, ascultaţi-mă! Tare necăjită era biata femeie! Dar nu asta am vrut să spun! se întrerupse el, trecându-şi mâna mare peste frunte. Atunci cine era în trăsura aia frumoasă în care s-a suit doamna Lily, din moment ce dumneavoastră sunteţi aici?
Justin, care se ridicase în picioare, îngăimă:
— Asta înseamnă că a plecat?

— Şi ce dacă? i-o întoarse Médor, înfuriindu-se fără un motiv anume. Nu era liberă să plece?

Îşi puse palma grea pe umărul lui Justin, care stătea cu spatele încovoiat.

— Acum şi dumneavoastră sunteţi liber, zise el cu amărăciune. Nu-i cunosc bine pe cei ca dumneavoastră, dar îi pot ghici. Doamna Lily v-a oferit un pretext: de data asta, plecaţi! Plecaţi pentru totdeauna! Dar înainte de-a pleca, să nu îndrăzniţi să rostiţi vreun cuvânt împotriva ei! Nici măcar unul singur! Altfel vă sfărâm capul de zidul de colo! Aţi auzit, domnule de la castel?

Médor aştepta, cu nările dilatate şi cu ochii arzând.

Într-adevăr, Justin nu rosti un cuvânt, nici măcar unul! Dar nici nu plecă! Médor îl văzu cum se clatină şi sări să-l sprijine, apoi să-l ridice, apoi să-l culce, fără simţire, pe patul sărmanei La Gloriette.

Capitolul XV - Scoaterea la mezat a lucrurilor lui Lily

Prima oară când Médor coborâse scara, pradă uimirii din prima clipă, nu avusese alt gând decât s-o aştepte pe Lily, jos în faţa intrării. Lily nu ieşea niciodată. Probabil că era undeva prin apropiere, pândind întoarcerea lui. Iar Médor — aşa cum recunoscuse singur — întârziase cam mult.

Însă la intrare o întâlnise pe vecina care se arătase discretă şi caritabilă la venirea lui Justin.

Însă, pe de altă parte, femeia adunase în jurul ei vreo zece persoane de ambele sexe, dornice de bârfa, cărora le povestea, cu multe înflorituri, despre trăsura cu care plecase La Gloriette.

— Nimeni nu jeleşte o veşnicie, spunea ea. Pe urmă, domnul cu pricina e probabil cineva cu funcţie înaltă. Se zice că şefii reuşesc să facă astfel de cunoştinţe, fără să dea un ban. Ajunge să spună: "Păpuşo, am relaţii peste tot!" Doar trebuie să mai şi râdem un pic! Ce dacă La Gloriette era doar în capot! N-o deranja prezenţa acestui domn prefect sau marchiz, fercheş nevoie-mare, cu barba tăiată după ultima modă, cu părul aranjat savant... Şi ce păr! Negru ca smoala! Iar vizitiul avea perucă albă, cu treiş'pe bucle! La fel şi valetul! Ce să mai spun de caii cu hamuri de piele lăcuită, de trăsura cu portiere pictate: nişte sălbatici cu măciuci în mână, susţinând o coroană, iar deasupra ei, un blazon! Aşa-i zice, am auzit la teatru. Şi cu câtă nobleţe i-a întins mâna doamnei Lily! Da' ce fiţe făcea ea! Mâna, birjar, şi gata! În galop spre insula iubirii sau oricare alta, la Asnières... Patruzeci de franci bucata... Asta e!

Cât timp durase discursul, Médor îşi încleştase şi-şi desfăcuse pumnii uriaşi de mai multe ori. Şi dacă n-o făcuse una cu pământul pe vecina cea vorbăreaţă, asta nu se întâmplase nicidecum pentru că i-ar fi lipsit dorinţa.

Venirea lui Justin — omul de la castel — făcuse să-i renască speranţa.

Se gândea la el, de parcă i-ar fi putut aduce ceva veşti. Sau poate, dat fiind sentimentul dureros din inima lui, Médor voise să transfere asupra lui Justin o parte din chinurile care-l torturau cu atâta cruzime. Bietul băiat luase asupră-i dreptul de-a pedepsi pe cel pe care-l socotea vinovat.

Era o făptură bună şi cinstită. Oare nu devenise într-o oarecare măsură — chiar şi fără ştirea lui — rivalul lui Justin? Numai că era ultimul care s-o poată spune: E drept, devotamentul faţă de Lily aducea mai curând a cult, dar să nu uităm că această religie izvorâse în primul rând din recunoştinţă, iar apoi din milă.

— Femeia asta e prea necăjită, spusese el.

La recunoştinţă şi compasiune se mai adăugase un sentiment, nespus de duios, cuprinzând în el grijă unei mame, supunerea unui sclav şi respectul arzător al iubirilor cavalereşti: într-un cuvânt, o pasiune profundă, dar complet dezinteresată, care umplea tot sufletul bietului băiat.

Dând cu ochii de Justin, leşinat la pământ, rămase uluit.

"Va să zică, totuşi o iubea!" îşi zise el.

Apoi se întrebă: "Bine, dar atunci de ce-a părăsit-o?"

Bunul Médor n-avea cum să răspundă la asemenea întrebare subtilă, care uneori îi pune în încurcătură şi pe filozofi. Oricum, prima lui grijă trebuia să fie aceea de a-l ajuta pe Justin — ceea ce şi făcu, dându-şi toată silinţa.

Se pare că asta-i soarta mea, murmură bărbatul, consumându-şi ultimul strop de ranchiună. Să-i îngrijesc pe cei ce-mi sunt dragi, dar şi pe cei pe care nici nu pot să-i sufăr.

Médor nu avea cine ştie ce cunoştinţe într-ale medicinei, aşa că turnă apă în capul bolnavului, însă acesta rămase nemişcat.

După cum am spus, Justin era un tânăr nespus de frumos. Tot străduindu-se să-l repună pe picioare, Médor făcea tot felul de aprecieri asupra lui, care mai de care mai "binevoitoare".

După el, "omul de la castel" avea pielea prea albă şi semăna prea mult a femeie, deşi chipul îi era împodobit de o mustaţă mătăsoasă. Pe urmă, avea talia prea subţire şi părul prea moale.

"Nu face parte din lumea noastră", îşi zise băiatul. "De-alde ăştia n-au parte în viaţă decât de bucurii, da' ei aduc nenorocire altora. Frumos, nu?"

Justin deschise pleoapele şi Médor rămase uimit de propria-i tulburare.

"Ea îl iubeşte", se gândi băiatul. "Nu se poate să nu-l iubească. Are aceeaşi privire ca Petite-Reine!"

După câteva clipe, Justin îşi reveni cu totul. Începu să-i pună întrebări lui Médor, iar acesta se miră de blândeţea cu care îi dădea răspunsurile.

Asta se întâmplă pentru că recăpătându-şi stăpânirea de sine, Justin îi spusese: "Cred că astăzi dumneata eşti mai puternic ca mine, prietene. Ai fi avut dreptate să-mi fărâmi capul, de-aş fi spus vreun cuvânt rău despre ea."

Apoi Justin îi întinse mâna, pe care Médor i-o atinse, fără ca neîncrederea să-i piară cu totul.

Numai că în loc să-i facă plăcere să rănească inima, "omului de la castel", băiatul încercă prin toate mijloacele să atenueze lovitura pe care i-o dăduse. Din toată bârfa vecinei, alese numai amănuntele ce lăsau loc pentru speranţă şi le relată în felul său caracteristic.

— Păi nu se ştie! vorbi el. De când s-a întâmplat nenorocirea, biata femeie n-a mai avut mintea întreagă. Există un om, pe care l-am învinuit pe nedrept c-ar fi răpit copilul. Se zice c-ar fi duce. N-arată mai grozav decât alţii: cu părul şi barba negre ca tăciunele, înţelegeţi? Şi cu pielea arsă de soare. Or individul cu trăsura în care a urcat doamna Lily se potriveşte cu această descriere... Aşteptaţi! Poate n-am vorbit prea limpede... De fapt, voiam să vă spun că doamna a plecat cu trăsura numai şi numai ca să dea de urma fetiţei şi sunt sigur că nu şi-a călcat jurământul faţă de dumneavoastră.

Justin îi întinse mâna pentru a doua oară, apoi se aşeză la căpătâiul patului.

— Şi din ziua aceea nefericită, întrebă el, dumneata n-ai mai plecat de lângă ea?

— Nu voi pleca de lângă ea niciodată, răspunse Médor, afară de cazul când aş deveni o povară pentru dânsa, atins de boală sau de bătrâneţe.

— Vorbea şi despre mine câteodată? întrebă Justin.

— Număra zilele. Eu nu-i spuneam ce zace-n mintea mea, da' să ştiţi că n-aveam o părere bună despre dumneavoastră.

— Pe bună dreptate, încuviinţă Justin, cu adâncă tristeţe.

— Asta se întâmplă atunci! exclamă Médor, ale cărui sentimente erau complet schimbate. Acu', cine-ar îndrăzni să se lege de dumneavoastră ar avea de-a face cu mine! Păi cum! Mai bine mai târziu decât niciodată! Aşa se zice, nu? Păcatul mărturisit e pe jumătate iertat. Ar mai fi un singur lucru...

Se întrerupse şi privirea i se întunecă.

— Numai dacă acolo... nu v-aţi însurat cu alta! sfârşi el în şoaptă, după o scurtă tăcere.

Justin îi răspunse printr-un zâmbet.

— Atunci, izbucni fericit Médor, e foarte bine! O să vă căsătoriţi cu doamna Lily! Şi vom porni cu toţii în căutarea fetiţei! Eu voi face ceea ce mi se va cere. Am fost câine de pază. Dacă veţi vrea să vă slujesc, mă voi supune. Dacă nu veţi mai avea nevoie de mine după ce va fi regăsită fetiţa, nu-i nici o supărare! În Paris poţi oricând să câştigi un codru de pâine, când ai braţe puternice şi ştii să te porţi. Am să vin duminica s-o văd pe doamna Lily şi sunt sigur că-i va face plăcere să-mi ofere o farfurie cu supă!

Simţi mâna lui Justin apăsându-l pe braţ.

— Deci dumneata crezi că se va întoarce? întrebă el.

Bucuria băiatului se topi într-o clipă şi obrazul îi deveni palid.

— Cum! îngăimă el. Dacă eu cred... Dar dacă nu se întoarce, atunci unde să se ducă?

Se lăsă o tăcere adâncă. Se auziră bătăile orologiului din Gare de Lyon. Justin şi Médor numărară până la zece, apoi se priviră unul pe altul.

Neliniştea lui Justin îl molipsise şi pe Médor.

— Niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva, spuse el.

Mai aşteptară o oră. Médor începu să umble de colo-colo prin odaie, ca un leu în cuşcă.

Apoi se opri brusc în faţa lui Justin: tânărul îşi simţea sufletul zdrobit.

— Poate că iar a apucat-o! zise băiatul. Vorbesc de nebunia ei....

Şi-i povesti lui Justin, care-l ascultă plângând, scena din faţa porţii cu zăbrele din strada Buffon: cum Lily crezuse c-o zăreşte pe Petite-Reine la poalele unui copac, cum o striga cu nume care mai de care mai alintătoare şi cum zgâlţâia grilajul cu mâinile-i lipsite de vlagă; apoi cum el, Médor, sărise gardul, negăsind lângă copac decât o grămăjoară de frunze uscate, ce păreau albe în lumina lunii.

— Când i-am spus asta, urmă el, parcă a primit o lovitură de măciucă în moalele capului. Şi am văzut că de mai multe ori i-au revenit aceste năluciri. I se părea că oriunde-şi întorcea privirea, vedea fetiţa.

În timp ce vorbea, orologiul bătu miezul nopţii.

Se ridicară. Era termenul acordat lui Lily de amândoi, fără să-şi spună gândul: limita extremă, dincolo de care nu avea rost să mai spere că Lily se va întoarce.

Médor îşi tot răsucea câte-o şuviţă din părul lui lânos, acum năclăit de sudoare.

— Un duce, murmură el, ar putea fi şi un escroc, mai ales dacă-i american sau de alt neam. Se ştie sigur că i-a dat bani hoaţei de copii. Paznicul mi-a spus asta cu gura lui. Eu nu mă sfiesc să-i sfărâm capul chiar şi unui duce, dacă îndrăzneşte să-i facă vreun rău doamnei Lily!

— Şi unde locuieşte ducele ăsta? întrebă Justin.

— Habar n-am, dar voi afla. Până atunci, însă, nu putem sta cu braţele încrucişate. Simt că-mi arde pământul sub picioare.

Şi alergă în jos pe scări.

Justin mai rămase câteva minute în odăiţa pustie, apoi ieşi şi el. Mergea fără nici o ţintă.

Porni cu paşi rari de-a lungul cheiului. Nu căuta. La ce bun? Inima îi era sfâşiată de o adâncă disperare şi de o cumplită remuşcare, când se gândea la mama lui.

"Lily m-a aşteptat cincisprezece zile!" îşi zise pentru a suta oară, aşa cum se întâmpla în toate durerile profunde. "M-a chemat şi-n somn, şi când veghea. În mine îşi

pusese toate speranţele, dar eu n-am venit... A obosit tot aşteptându-mă. Ah, de-ar şti cât mi-e de dragă... Nici eu nu mi-am dat seama până acum cât o iubesc!"

Era adevărat. Cu o zi înainte, nu ştiuse. Trăise trist, dar liniştit, în castelul Monceaux, la adăpostul autorităţii materne.

Această aventură pătimaşă, această iubire tânăra şi nebunească, la început ţinută în frâu de sentimentul posesiei, se dezlănţuise în absenţa tinerei Lily. Justin nu izbucnise, pentru că era domol din fire, având certitudinea că nu trebuia să facă decât un pas ca să-şi recapete fericirea abandonată.

Din păcate, mulţi dintre noi — la fel că Justin — nu ne plecăm urechea decât în ultima clipă la murmurul discret al conştiinţei.

Acum însă, Justin ajunsese tocmai la acel punct critic. În astfel de cazuri, o fiinţă omenească fie începe să urle că un leu rănit, fie se prăbuşeşte neputincioasă.

Justin se stăpâni chiar în clipa când era pe cale să-şi blesteme mama.

Simţea crescând în el iubirea, ca o boală.

Se reîntoarse în odăiţa sărmanei La Gloriette. După vreun ceas, îl năpădise o speranţă sălbatică.

"Poate s-a întors acasă", îşi spuse el. "Am s-o regăsesc, am să îngenunchez în faţa ei, am s-o rog cu atâta patimă, încât mă va ierta. Am să-i dărui viaţa, toată viaţa mea..."

Începuse să alerge pe cheiul pustiu.

Şi Médor alergase mult: fără vreo ţintă anume, numai fiindcă simţea nevoia să fugă.

Alergând, îl cuprinse iar furia faţă de "omul de la castel". Dar imediat îl revăzu în gând, cu ochii mari şi plini de lacrimi şi-l năpădi un sentiment de milă.

Colindă peste tot. Şi de câte ori — exact aşa cum se întâmplase şi cu biata La Gloriette, în clipele de nebunie — nu i se păruse că vede în lumina îndepărtată a felinarelor o rochie fluturând în noapte sau o umbră ghemuită la pământ, pe care o chema pe nume, dar care dispărea.

Multă vreme dădu târcoale în jurui Morgii — această macabră sală de aşteptare, care înspăimânta şi fascinează.

În imensul Paris, câţi oameni necăjiţi nu privesc Morga înfioraţi, aşa cum şi regele Louis al XIV-lea simţea cum îi îngheaţă sângele în vine la vederea turnului alb ce se înălţa deasupra cavourilor din Saint-Denis!

În zori, când se întoarse în strada Lacuée, numărul 5, Médor îl găsi pe Justin singur, îngenuncheat lângă pătuţ.

Îl doborâse oboseala. Ţinea în mână fotografia, iar fruntea lui odihnea pe pernuţa micuţei Petite-Reine.

Médor se aşeză şi aşteptă să se facă ora când ar fi putut merge la comisariatul de poliţie. Justin deschise ochii. Nu-şi adresară nici un cuvânt. Totuşi, înainte de-a pleca, Justin se întoarse spre el.

— Ar trebui să vă găsiţi o locuinţă. Nu puteţi rămâne aici.

Cazurile petrecute cu cincisprezece zile în urmă sunt deja învechite pentru un comisar de poliţie, ca pentru toată lumea. Dar în acest caz, existase un element care împrospătase în permanenţă memoria comisarului şi a subordonaţilor săi. Ducele de Chaves urmărise evoluţia cazului mai îndeaproape chiar decât Lily şi reprezentantul ei, Médor. Cheltuise mulţi bani, se oferise să dea şi mai mulţi, nu numai aici, dar chiar şi la administraţia centrală, şi desigur, dacă cercetările nu duseseră nicăieri, cel puţin făcuse tot ce-i fusese în putinţă pentru că ele să aibă un rezultat.

După incursiunea ratată de la bâlciul de turtă dulce, Siguranţa îşi extinsese căutările în întregul Paris, apoi în împrejurimile oraşului. Singurii care fuseseră scoşi de sub bănuială erau saltimbancii plecaţi din piaţa Tronului înainte de răpirea micuţei Justine. Cititorul poate n-a uitat că Teatrul Francez şi Hidraulic al doamnei Canada făcea parte exact din această categorie.

Ducele de Chaves era un om influent şi cu o poziţie bună din toate punctele de vedere, deşi obiceiurile sale cam excentrice îl ţineau oarecum departe de cercurile mondene. Prefectura îi pusese pe agenţii Rioux şi Picard — care cunoşteau începuturile acestui caz — la dispoziţia abilului inspector însărcinat cu continuarea cercetărilor. Într-adevăr, se depuseseră toate strădaniile, numai că Justine rămânea de negăsit.

Vestea pe care ducele i-o dăduse tinerei Lily — plecarea spre America a unei trupe de saltimbanci, între care s-ar fi aflat şi Petite-Reine — fie ea reală sau falsă, oricum nu provenea de la Prefectură, nici de la comisariatul de poliţie.

De astă-dată, Médor nu se duse la comisar că să-i ceară noutăţi despre fetiţă şi nici măcar pentru a anunţa dispariţia lui Lily. Instinctul îi spunea că o astfel de declaraţie ar fi absolut inutilă. Scopul său era mult mai uşor de atins: voia pur şi simplu să afle adresa ducelui de Chaves.

Asta fiindcă pentru el, ducele de Chaves şi necunoscutul care o luase pe Lily în frumoasa trăsură cu blazon erau una şi-aceeaşi persoană.

Ştim foarte bine că nu se înşela.

De cum făcu rost de adresă, porni spre palatul unde locuia domnul de Chaves.

Aici i se spuse că ducele şi suita sa părăsiseră palatul cu o seară mai înainte, înapoindu-se în Brazilia.

Médor pomeni cu timiditate despre o tânără femeie, încercând să-i schiţeze portretul. I se răspunse că ducele era însurat cu o frumoasă ducesă, după care fu scos în stradă.

Acest ultim amănunt copleşi de îndoială şi tulburare mintea sărmanului băiat. De nu i s-ar fi vorbit de o căsătorie, Médor i-ar fi propus lui Justin să plece în America.

Se întoarse cu capul în piept. Întâmplarea din ajun i se înfăţişa acum ca o enigmă de nedezlegat.

Mai trecură câteva zile. Médor păstrase secretul faţă de Justin, care îşi găsise o cămăruţă prin vecini, venind zilnic să petreacă vreo câteva ceasuri lângă pătuţ. El şi Médor nu-şi vorbeau aproape deloc: sfârşiseră tot ce aveau să-şi spună.

Şi totuşi, într-una din zile, Justin povesti cum o cunoscuse pe Lily şi începuturile iubirii lor — poate nu exact aşa cum se petrecuseră lucrurile în realitate, ci cum le vedea în amintirea pioasă pe care i-o păstra şi în pasiunea care creştea în el din zi în zi.

Când ajunse cu povestirea la momentul sosirii mamei lui, îmbrăcată în doliu — scumpa lui mamă, care-i spusese: "Nu te am decât pe tine. Vrei să mă faci să mor de supărare?" — Médor se văzu pus în cea mai mare încurcătură din viaţa sa.

Nu mai ştia ce să spună, ce era rău şi ce era bine, căci dragostea de mamă e înţeleasă chiar şi de cei pe care mamele i-au părăsit în paturile unui orfelinat.

Urmându-şi mama cu preţul propriei fericiri, Justin ajunsese să trezească în sufletul lui Médor acel respect pe care-l inspiră minţilor primitive victimele părinţilor.

Iar când află că pentru a da ascultare celeilalte chemări — "Fetiţa noastră s-a pierdut" — Justin o părăsise şi pe mama lui, lăsând-o singură şi disperată, Médor îşi împreună mâinile murmurând:

— Aşadar, există oameni fericiţi care suferă mai mult ca noi!

Médor continuă să caute, animat de o vagă nevoie de a spera. În acea dimineaţă, hoinări cu gândul până la Épinay zicându-şi că poate Lily dorise să revadă paradisul primei ei iubiri.

Justin, dimpotrivă, se cufundă într-o apatie aproape ascetică. Nu avea decât un singur gând, lucru ce devenea din zi în zi mai limpede din însăşi tăcerea lui. Fotografia, acea femeie blândă care legăna în braţe un norişor, era pentru el însuşi simbolul existenţei prezente a bietei Lily. Şi-o închipuia ascunzându-se cine ştie pe unde, alergând pe câmp sau prin păduri, pradă unei nebunii inofensive şi cântând cântece de leagăn unei năluci micuţe şi scumpe, pe care delirul se îndura să i-o aducă înapoi.

Alteori şi-o imagina moartă.

Moartă sau nebună, o iubea cu atâta ardoare, încât Médor, înduioşat, ajunsese să-l iubească, la rândul lui, pe acest om.

Dar să revenim la realitate. Proprietarii nu sunt prea impresionaţi de astfel de poveşti fără sare şi piper. Ei vor să fie plătită la timp chiria. După vreo trei săptămâni, la douăzeci şi patru de ore de la împlinirea scadenţei, pe uşa casei fu lipită o hârtie, care anunţa scoaterea la mezat a lucrurilor doamnei Lily.

Médor de-abia ştia să silabisească. Justin nu vedea nimic din ce era în jurul lui. Nici unul, nici celălalt nu aflară de conţinutul anunţului.

Justin se schimbase văzând cu ochii. Se făcuse slab şi palid, avea pleoapele înroşite, iar silueta nobilă şi elegantă se gârbovise ca cea a unui om bătrân. Şi mai era ceva ciudat: în fiecare dimineaţă, Médor îl zărea sosind cu ochii obosiţi, dar arzători, cu obrazul palid plin de pete roşii, ca nişte urme de lovituri.

În astfel de clipe, Justin îşi ţinea capul sus. În el se citea exaltarea şi un fel de veselie lugubră.

Hainele, de-acum uzate şi murdare, ceea ce nu părea să-l deranjeze cine ştie ce, răspândeau un miros ciudat: anason amestecat cu un iz pătrunzător de amăreală.

Cei ca Médor n-au nasul prea sensibil. Şi totuşi, de vreo câteva ori, băiatul îşi spusese: "A băut absint, ca să-şi mai dea curaj!"

Spre seară, energia lui Justin se topea. De la ceas de ceas se prăbuşea sufleteşte tot mai mult, până ce devenea complet indiferent la tot ce se petrecea în jur.

Proprietarul nu era omul care să neglijeze uzanţele sau convenienţele, astfel că nu se ocupă de scoaterea la mezat decât a doua zi după expirarea termenului legal.

Pentru Médor şi Justin, vestea fu o cumplită lovitură. Nici unul din ei nu se aşteptase la aşa ceva. Părea că acesta era sfârşitul. Rămaseră uluiţi în faţa celor cinci-şase cumetre de prin vecini, venite ca să cumpere. Nici unul nu găsea cuvinte pentru a implora sau măcar a întârzia această groaznică profanare.

Patul frumoasei La Gloriette! Pătuţul micuţei Petite-Reine! Vândute!

Lui Justin îi trebui destul de mult până să-i vină în minte soluţia cea mai simplă:

— Cumpăr eu tot!

Vru să păstreze şi odăiţa, dar fusese deja închiriată.

Médor se ocupă de mutarea lucrurilor. Avea senzaţia că nu-l mai ţine inima. Picioarele vânjoase îi tremurau sub cea mai uşoară povară.

Justin îl ajută să scoată mobila în strada lipsită de ruşine şi respect uman.

Către seară, tot ce-i aparţinuse tinerei La Gloriette se afla în locuinţa lui Justin.

— Aici te rog să te simţi ca la ea acasă, îi zise el lui Médor. Poţi să vii şi să pleci oricând doreşti, după cum ţi-e voia, ca şi când ai fi la dumneata.

Médor îi mulţumi şi se grăbi să iasă. Îl îneca plânsul. Justin rămase singur.

Când Médor se întoarse, era ora unsprezece noaptea. În cameră era întuneric beznă şi îşi închipui că Justin dormea. Lampa, lăsată să ardă, aproape se stinsese şi fumegă.

Dar când ochii i se obişnuiră cu întunericul, Médor îl zări pe Justin prăbuşit pe podea, cu pleoapele deschise, umflate şi sângerii.

Lângă el se afla pătuţul, aranjat din nou ca un altar. Pe jucăriile rămase de la Petite-Reine se găsea portretul lui Lily.

La picioarele lui Justin, Médor văzu o sticlă de absint, complet goală.

— Aha! mormăi Médor, dându-se un pas înapoi, ca din faţa unei vipere. Va să zică, vrea să termine cu viaţa!

Degetele lui Justin se încleştaseră pe o hârtie mototolită, cu chenar mare, negru, purtând ştampila poştei din Tours.

La lumina slabă a lămpii, Médor silabisi primele rânduri ale scrisorii.

— Maică-sa! bolborosi el.

Îngenunche şi-l sărută pe Justin pe fruntea brobonită de sudoare rece.

— A murit maică-sa! repetă băiatul. El a ucis-o! De acum, el e cel mai vrednic de plâns!

Capitolul XVI - Memoriile lui Échalot (începute în decembrie 1883)

"Am luat condeiul în mână, pentru că ştiu să scriu destul de bine, fiindcă în adolescenţă am fost ucenic la un spiţer, şi pe urmă am trecut pe rând prin diferite slujbe, unde mi se cerea să ştiu carte (de exemplu, agent de afaceri şi altele), asta înainte să pozez ca model de bust şi să mă fac artist de circ, după care am ajuns asociatul scumpei mele Amandine, văduva legitimă a domnului Canada, fostul director, o femeie ale cărei virtuţi şi calităţi vreau să le însemn aici, aşteptând cu nerăbdare, clipa când voi putea renunţa la baracă pentru totdeauna, odată ce voi fi făcut avere, ca s-o pot conduce în faţa altarului, în dublul scop de a legaliza legătura noastră şi dintr-un alt motiv, pe care-l voi explica în continuare pe îndelete.

Cum toate făpturile, chiar şi cele mai înzestrate de natură — ca Amandine — sunt pieritoare, vreau să las o mărturie a întâmplărilor ce-au adus în casa noastră binecuvântarea şi prosperitatea, sub înfăţişarea primei noastre dansatoare pe sârmă, domnişoara Safir, eleva mea pentru ţinută, a domnişoarei Freluche pentru dans şi a lui Saladin în ce priveşte educaţia. Şi asta pentru ca în caz că părinţii ei buni mai trăiesc, faţa să-i poată regăsi, bucurându-se de afecţiunea lor, pe care-o merită din plin, chiar de-ar fi vorba de capete încoronate, marchizi sau mari industriaşi.

Dimpotrivă, dacă, din nefericire, părinţii ei au murit, dezvălui aici cel de-al doilea scop al căsătoriei mele cu văduva Canada, şi anume acela de-a adopta pe domnişoara Safir, făcând din ea astfel fiica noastră legitimă, cu acte în regulă, şi unica moştenitoare a averii adunate în cea mai mare parte graţie ei şi economiilor noastre.

Dar să încep cu începutul.

Luni, 30 aprilie 1852, la orele opt seara, am oprit rulota trasă de Sapajou — calul nostru, suferind de-o boală veterinară de care a şi murit — între Charenton şi Ville-neuve-Saint-Georges. Veneam dinspre Paris, din piaţa Tronului, de la bâlciul de turtă dulce, cu destinaţia Melun, pentru a participa la serbare, cu îngăduinţa autorităţilor.

În ajun, doamna Canada şi cu mine vorbisem de una, de alta, aşa cum îşi spun dorinţele personajele dintr-o poveste. Ziceam c-ar fi grozav dacă ne-ar pica din cer o fetiţă drăgălaşă, ca amoraşii

lui Venus şi-ai lui Pafos[32] din Cipru, ca s-o punem să danseze pe sârmă. Ne-a auzit însă o ureche indiscretă: nu a vreunei zâne, ci una şi mai ascuţită: cea a tânărului Saladin, prim-înghiţitor de săbii şi responsabil cu trianglul în orchestră, fiu natural al lui Similor, fostul meu prieten, de care nu mă voi despărţi până la moarte.

Ar fi mai multe de spus despre cei doi — tată şi fiu — a căror destrăbălare mi-a pricinuit singurele momente cu adevărat neplăcute din cariera mea: amândoi sunt mincinoşi, profitori şi hoţi, însă prefer să nu le pătez reputaţia, singura avere a oamenilor săraci.

La orele opt şi jumătate, deci, Saladin a sosit, aducând o domnişorică de doi-trei anişori, mult mai drăgălaşă decât ne-am fi putut dori vreodată şi pe care ne-a vândut-o pentru suma de o sută de franci bani gheaţă. În prima clipă madam Canada a socotit preţul niţel cam piperat, dar mai târziu, n-ar fi renunţat la fetiţă nici pentru dublul sau triplul lui, ba nici chiar pentru greutatea copilului în aur, căci în inima ei, interesul comercial ajunsese să se împletească cu afecţiunea maternă.

Copila era leşinată, bănuiesc că se speriase rău în cursul călătoriei, iar Similor — căruia i s-ar face o nedreptate de nu i s-ar recunoaşte toate însuşirile unui om de lume şi multe altele — a readus-o în simţiri, printr-un mijloc numai de el ştiut. Drept care fetiţa a adormit îndată între mine şi madam Canada, chiar în «odăiţa» noastră, în vreme ce noi am petrecut o bună parte din noapte admirând-o cât era de frumoasă şi spunându-ne că fusese

[32] *Pafos* — oraş situat în sud-vestul Ciprului. Échalot alătura, din ignoranţă, numele zeiţei frumuseţii şi un toponim. (n.t.)

o josnicie ca cei ce-o aduseseră pe lume să renunţe la ea aşa, pentru şaizeci de franci.

De altfel, sunt sigur că Saladin a câştigat la chestia asta patruzeci de franci dintr-un foc.

Poate că nu făcuse decât s-o răpească. Ar fi fost mai aproape de firea lui, fiindcă-i dibaci ca o maimuţă. Oricum, a rămas cu buzele umflate, pentru că Similor i-a luat toţi banii, sub motiv că-i era tată şi tutore. Pe Amandine şi pe mine, treaba ne-a amuzat grozav! Asta da, glumă!

Trebuie c-am adunat multă amărăciune în suflet, după cât de urât s-au purtat amândoi, ca să ajung să vorbesc astfel despre Amédée Similor, prietenul meu de inimă, şi despre Saladin, căruia i-am fost dădacă, hrănindu-l cu lapte de la mine şi-apoi înţărcîndu-l, totul pe cheltuiala mea, atunci când era încă bebeluş.

Răposata maică-sa nu avusese purtări prea frumoase, întinzându-se la beţie cu toţi răcanii — chiar şi cu ăi betegi! — dar ce inimă bună! În sfârşit, ce importanţă are? Fiecare om cu defectele lui.

În regnul animal, se cunosc făpturi la care totul este bun, chiar şi rebuturile. La fel s-a întâmplat şi cu fetiţa. Abia trecuse o săptămână de când se găsea în grija noastră, că-n prima duminică în care am dat reprezentaţie la bâlciul din Melun, Saladin i-a pregătit o iesle, cu tot bunul-gust de care era în stare un şmecher ca el, aşa c-am prezentat-o între două animale, în chip de pruncul Isus. Domnişoara Freluche era steaua după care se călăuziseră cei trei magi, jucaţi de Colonie, Poquet şi Similor. Cât despre madam Canada şi cu mine, noi făceam pe Sfânta fecioară şi pe Sfântul Iosif, cu Saladin pe post de înger.

Copila era atât de drăgălaşă încât tot oraşul, cu mic cu mare, s-a îmbulzit s-o vadă. Nu ştiu de ce la Melun, care-i situat în departamentul Seine-et-Marne, se vorbeşte despre ţipari. Aici se mănâncă un iepure pe varză nemaipomenit, datorită apropierii de pădurea Fontainebleau,'cunoscută graţie palatului regal, cu havuzuri în care înoată crapi cât braţul, din meritul lui Henri al IV-lea[33], al lui Francisc I[34] sau al frumoasei Gabrielle[35].

Când călătoreşti, afli tot soiul de lucruri.

La Melun ne-am ales cu un câştig de o sută treizeci de franci — asta scăzând toate cheltuielile — iar Similor a cerut doisprezece franci primă, pentru că el reprezenta autoritatea paternă faţă de cel ce adusese fetiţa. De teama scandalului, li s-a fixat provizoriu o leafă zilnică de şaptezeci şi cinci de centime, pe care le-a încasat Similor. Saladin i-a spus: «Tată, ai face bine să-ţi vezi de treabă! Când ai să îmbătrâneşti, iar eu am să fiu puternic, am să m-aşez pe burta dumitale, ca să poţi răsufla mai uşor.»

Iată cu ce se aleg taţii denaturaţi, în urma judecăţii Domnului.

Astfel, deşi nu trecuse cu mult de vârsta scutecelor, copila câştiga pe an două sute şaptezeci şi cinci de franci şi cincisprezece centime, ceea ce însemna douăzeci şi doi de franci şi cincizeci de centime pe lună. Şi când te gândeşti câte se pun în seama atâtor copii-minune, care nu şi-au început cariera la fel de spectaculos!

---

[33] *Henri al IV-lea* — regele Navarrei (din 1572) şi al Franţei (1589–1610), întemeietor al ramurii de Bourbon a dinastiei Capet. (n.t.)

[34] *Francisc I* (1515–1547) — rege al Franţei, mare strateg, om de stat şi protector al artelor. (n.t.)

[35] *Gabrielle d'Estrées*, marchiză de Monceaux şi ducesă de Beaufort (1573–1599) — amantă a lui Henri al IV-lea. (n.t.)

Micuţa nu vorbea deloc. Avea aerul că nu înţelege nimic din ce auzea în jurul ei. Pe madam Canada n-o prea deranja acest lucru, pentru că o surdo-mută stârneşte curiozitatea publicului în plus fiind utilă şi la pantomime. Dar eu îmi dădeam bine seama că nu era nici mută şi nici surdă. Printre numeroasele mele calităţi se numără şi spiritul de observaţie. Am trecut prin viaţă fără să fac vâlvă. Totuşi, îmi cunosc bine talentele.

Mie fetiţa îmi amintea de un ţiglar, care-a comis imprudenţa să cadă de la etajul cinci şi care, având norocul de a nu muri, rămăsese totuşi ameţit de cap pentru un timp.

Nu se purta rău, dar mintea-i era zdruncinată. Similor m-a luat în râs de nu ştiu câte ori pentru părerea asta, dar mie puţin îmi pasă. Similor are tot atâta minte cât un pui de găină şi la nevoie, deşi suntem de-o vârstă, am să-l înfrunt cu spada sau cu băţul în mână, pentru că eu nu mă tem de luptă.

Saladin e mult mai viclean că taică-său, fiind înzestrat cu sângele rece al trădătorului din «Clopotarul de la Saint-Paul» sau din «Mila Domnului».

Drept dovadă că nu mă înşelam, într-o bună dimineaţă, la Clermont-Ferrand, în munţii Puy-de-Dôme, păpuşica a început să îngâne nu ştiu ce cântecel, făcând-o pe madam Canada să plângă şi să râdă totodată. Amândoi am copleşit-o cu mângâieri şi sărutări. Se obişnuise cu noi şi cred că ne şi iubea un pic. Trebuie să spun că noi o adorăm. O creşteam în puf. Similor ar fi vrut să-i fie încredinţată imediat domnişoarei Freluche, care s-o înveţe tainele mersului pe sârmă, dar Amandine şi cu mine rezistam tuturor presiunilor. N-am cedat nici un pas şi i-am zis copilei doar

atât: «Ţine-ţi spatele drept şi vârfurile picioarelor în afară!» — primele noţiuni ale unei educaţii viitoare.

Mai trebuie să adaug că încasările mergeau foarte bine. La bâlci, dacă ai un copilaş drăguţ şi ascultător, poţi face treabă mai bună decât cu o întreagă trupă de maimuţe, care te costă între doiş'pe şi paiş'pe franci pe zi; în plus, se îmbolnăvesc uşor şi deseori mor de plămâni, astfel că o pierdere din asta te duce până la o sută cincizeci de franci. E mai uşor să fii director la Opera Mare din Paris, unde cel puţin, angajaţii se bucură de subvenţii guvernamentale. La fel stau lucrurile şi cu câinii, care nu-s niciodată mulţumiţi de hrana primită, deşi-s nişte animale de treabă şi prieteni ai omului, însă atât de plini de purici, încât dacă-i ai în preajmă, nici vorbă să poţi păstra curăţenia.

Acu', dacă vreţi părerea mea în ce priveşte menajeriile ambulanţe, când le vezi, pur şi simplu te cuprinde jalea. Mândria de a avea un leu sau un elefant a însemnat ruina multor taţi de familie, ca să nu mai amintesc de faptul că mai curând sau mai târziu, fiara tot îşi mănâncă binefăcătorul.

Aşa a lăsat Dumnezeu, dăruindu-le instincte carnivore: şarpelui să muşte, tigrului să sfâşie cu ghearele.

Ca s-o sfârşesc, dintre animalele sălbatice nu mai rămân decât focile şi oile merinos: numai ele sunt atât de răbdătoare încât să le reuşească operaţia cu cel de-al cincilea picior al minunii umblătoare — confecţionat din lemn sau cauciuc, bine înfipt în locul lui şi care pare absolut natural, dacă cicatricea e ţinută curată. În plus, dacă se îmbolnăveşte, animalul îşi pierde pofta de mâncare şi hrana lui te costă mai nimic.

Foca e şi mai profitabilă, pentru că se hrăneşte, cu pălării vechi, de fetru moale.

E mai bună decât clovnii şi jonglerii, aceştia fiind de regulă nişte şnapani. Omul-schelet te ruinează cu câte dulciuri mănâncă; femeia-gigant are nevoie de patru-cinci livre de carne la fiecare masă, pe lângă bere şi tutun. Dacă-i mai creşte şi barbă, să nu mai vorbim, fiindcă atunci dă dovadă de porniri pe care nici nu îndrăznesc să le pomenesc în memoriile mele.

Ei bine, toate cele de mai sus nu înseamnă nimic pe lângă gemenii siamezi sau taţii care joacă volei cu copiii lor, în loc de minge. Nici o şansă să pui mâna pe-o pereche de siamezi bine lipiţi, pentru mai puţin de şase franci pe zi, plus cafeaua. Trebuie să-i mai şi serveşti. Sunt prost crescuţi şi-şi petrec întreaga viaţă bătându-se unul cu altul. Dar tot atât de păguboşi sunt şi femeia-encefal sau omul care scrie cu piciorul. Ca s-o scurtez, toate minunile astea sunt o adevărată belea: plesnesc de orgoliu şi se uită de sus în jos la toţi oamenii normali din născare.

În cuprinsul memoriilor mele îmi voi da şi adresa, astfel încât cei ce doresc şi alte informaţii privind teatrul din bâlci să mi le poată cere. Nu există secret de stat pe care să nu-l cunosc, de la electricitate la ghicitul în cărţi. Cum rândurile mele sunt destinate strict familiei fetiţei cu pricina, mă opresc aici cu destăinuirile, adăugând că ventrilocul reprezintă o excepţie fericită: îşi iubeşte aproapele şi-i plin de intenţii bune atunci când are burta goală.

Din păcate, trage prea des la măsea şi băutura îl face arţăgos.

Să revin la avantajul de-a avea printre artişti un copil. Atât madam Canada, cât şi eu am prefera mai curând să murim decât să smulgem un micuţ din căldura căminului părintesc, deşi citim în

ziare despre puşti cu care părinţii se poartă mai rău decât nişte sălbatici. Fetiţa ne aparţinea, din moment ce-o cumpărasem şi plătisem pentru ea. Însă, iată, cedez unei porniri spontane şi-i informez pe taţii şi pe mamele ce dau dovadă de atâta nepricepere încât îşi umplu copiii de vânătăi, folosindu-se de obiecte contondente, că acesta e un lucru lipsit de raţiune. Mai bine i-ar vinde cu cincizeci-o sută de franci bucată, ba chiar mai mult, dacă au un talent oarecare. Pot cere până la o mie de franci, când e vorba de monştri.

Fără a fi monstru şi fără a avea un talent ieşit din comun, copilul obişnuit, dacă-i frumuşel, poate aduce tot atâtea încasări cât un crocodil — asta în caz că în trupă există şi un om capabil să realizeze o operă dramatică. Or, în teatrul nostru eram trei inşi în stare de asemenea performanţe: în primul rând eu, care mi-am petrecut copilăria pe la Bobino şi Odeon; apoi Amédée Similor, care fusese ani de zile figurant pe scenă, şi cel de-al treilea, Saladin, născut în teatru, din moment ce la vârsta de doi ani jucase deja rolul unui copil de carton, într-o piesă de mare efect, la sfârşitul căreia fusese chemat la rampă, împreună cu domnul Mélingue şi doamna Laurent.

Eu uluiam prin imaginaţie, Similor se pricepea la tot felul de trucuri, iar Saladin avea geniu. Ce autor! Făcea ce vrei şi ce nu vrei! Confecţiona costume ce-i veneau fetiţei ca turnate, pentru roluri în care nu trebuia decât să apară, ca să câştige între 12 şi 15 franci de reprezentaţie.

Micuţa a fost pe rând: Moise scăpat de năvala apelor de către prinţesa egipteană; Zélisca sau copilul scăpat de muşcătura unui şarpe boa din America, de către un câine; Winceslas sau micul

prinţ, scăpat dintr-un incendiu de către husarul din Felsheim. Şi câte şi mai câte! Spiritul creator al lui Saladin îl întrecea pe ce-l al domnului Scribe[36]. I se plăteau câte treizeci de gologani de fiecare piesă. Cum se pricepea să joace «dopul» mai bine ca oricine şi trişa la cărţi fără cusur; nu mai ştia pe unde să-şi ţină banii!

Dar Similor îi găsea întotdeauna ascunzătorile, aşa că banii intrau în buzunarul lui, pe motiiml drepturilor paterne.

În primul an, copilul apăru pe afiş sub numele de «domnişoara Cireaşă», datorită unei împrejurări ieşite din comun, care va fi amintită mai târziu, în folosul părinţilor.

La capătul a douăsprezece luni, madam Canada şi cu mine am vrut să vedem cât câştigasem de pe urma domnişoarei Cireaşă. Registrul meu de socoteli e un exemplu de corectitudine faţă de asociata mea. După zece minute de calcule, i-am putut comunica Amandinei că fetiţa ne adusese un câştig net de 1629 de franci, scăzând toate cheltuielile.

Asta se întâmpla la Orléans (Loire), în piaţa oraşului. Madam Canada mi-a spus:

«Minunat! Fac cinste cu o cafea!»

«Primesc», am răspuns eu. «California e chiar la mine-n casă, zău că-mi place!».

«Ca să nu mai vorbim de satisfacţia pe care ne-o aduce», a adăugat Amandine. «Nu mai pot de dragul micuţei ăsteia, cred că nici pe propria-mi fiică n-aş iubi-o atât!»

Madam Canada e renumită pentru cafeaua pe care o prepară: catifelată la gust, fără a-i lipsi nici unul din ingredientele ce-i dau o

---

[36] *Eugène Scribe (1791–1861)* — dramaturg francez, autor de comedii de moravuri, ca *Paharul cu apă* şi librete de operă: *Fra Diavolo*, *Hughenoţii*. (n.t.)

savoare unică. De astă dată a pregătit o oală plină, pentru că date fiind încasările, nu ne uitam la cheltuieli. Toată noaptea am petrecut-o vorbind despre fetiţă.

Cu siguranţă că pe măsură ce îmbătrâneşti, devii mai bun la suflet: acum şi Amandine nutreşte speranţa onorabilă de a-i găsi pe părinţii micuţei. Dar la vremea aceea, lucrurile nu stăteau chiar aşa, pentru că ea mi-a spus:

«Cireaşă! Ăsta nu-i un nume!»

«E nostim!» am protestat eu. «Sare-n ochi!»

«Posibil, dă-i ca şi cum i-ai agăţa o tăbliţă pe spate. Dacă-şi păstrează numele, părinţii ar putea şti despre cine-i vorba. Şi cum valorează atâţia bani, n-ar trece zece luni şi-ar veni să ne-o ceară înapoi.»

Era adevărat, şi în curând se va vedea de ce.

«La urma urmei, părinţii au vândut-o», am spus eu, nu prea sigur că lucrurile stăteau tocmai astfel.

Madam Canada a ridicat din umeri.

«Aşa e!» a încuviinţat ea, cu oarecare nerăbdare în glas.

Dar în fundul sufletului, amândoi nutream aceeaşi convingere: părinţii unui astfel de înger trebuie să fi fost nespus de bogaţi.

«Drept care», am continuat eu, «din moment ce avem un drept asupra ei, s-o păstrăm, pentru c-am plătit-o cu bani şi să-i găsim puicuţei alt nume.»

Zis şi făcut. Numai Cel-de-sus ştie cât ne-am bătut capul. De cum ne trecea prin minte un nume nou, îl suceam pe toate părţile, îl discutam, renunţam la el, socotindu-l mai prejos de cel de «Cireaşă», care venise de la sine.

Şi în tot acest timp, îi priveam căpşorul drăgălaş, pielea albă, bujorii din obrajii bucălaţi: micuţa dormea în pătuţul ei, cu zâmbetul pe buze, semănând într-adevăr cu o cireaşă.

Pentru că păpuşica noastră se întremase repede! Era toată numai farmec şi prospeţime. Iar noi o răsfăţăm mai ceva ca nişte seniori.

Tocmai eram pe cale de-a renunţa să-i găsim alt nume, când «domnişoara Cireaşă» a deschis ochişorii ei mari şi albaştri, aţintindu-i asupra noastră.

«Parcă-s două safire», a spus madam Canada.

«Safir!» am repetat eu.

Şi fetiţei i-a rămas numele de Safir.

Copila şi-a închis pleoapele cu gene lungi şi-a adormit din nou.

Începând de a doua zi, nimeni n-a mai avut voie să-i spună domnişoarei Cireaşă altfel decât «domnişoara Safir». Ordinul administraţiei: contravenienţii aveau să plătescă cinci centime.

Cu această ocazie, fetiţa a avut prima manifestare de personalitate. Domnişoara Cireaşă părea supărată că-şi pierduse numele. Refuza să adreseze cuiva vreun cuvânt. Dar în clipa următoare uitase totul. De altfel, n-avea minte nici cât un pui de vrabie. În schimb, avea inimă şi cred că începuse să ţină la noi.

Până atunci cântase când şi când, pronunţând destul de bine cuvintele cântecului, însă niciodată nu vorbise. Cam la vremea aceasta, de la o zi la alta, a început să bălmăjească unele cuvinte, nu ca şi cum abia le-ar fi învăţat, ci de parcă şi le-ar fi amintit dintr-o dată.

De altfel, era limpede că ciripeala asta nu avea nici o legătură cu noi. Nu repeta nimic din ce obişnuiam noi să ne spunem. Era

altceva: ceva ce nu reuşeam întotdeauna să înţelegem. Vorbea despre Médor, despre o băciţă, despre lăptăreasă. Din toate aceste amănunte, se vedea clar că fusese crescută la ţară. Nu-l chema niciodată pe tatăl ei. Când spunea «mamă», începea să tremure, ceea ce însemna probabil că maică-sa o bătea.

De altfel, nu slujea la nimic să-i punem întrebări. Întorcea brusc ochii spre noi, fără să înţeleagă, sau plângea de ţi se rupea inima. De nenumărate ori am încercat să-i aflăm numele de familie, sau măcar numele pe care i-l dăduseră părinţii. Cu neputinţă! Ai fi jurat că şi-a pierdut memoria. Şi totuşi, îşi amintea cu exactitate tot ce se petrecuse de la sosirea ei în teatru.

Madam Canada era încântată.

«Ca şi cum s-ar fi născut aici», spuse ea. «N-are habar de nimic altceva pe lume.»

Şi cu aceasta, ajung la educaţia ei.

Madam Canada nu ştia atâta carte pe cât şi-ar fi dorit, deşi era uluitoare când venea vorba să-i spargi pietre pe burtă. Nu mai spun de cafea şi de inteligenţa ei din născare! Eu eram ocupat cu treburile gospodăreşti, cu registrul de socoteli şi cu născocirea strigărilor către public, concepute de mine într-un mare număr de variante, care mai de care mai atrăgătoare, împănate cu vorbe de duh. Saladin, însă, era tobă de carte. Când nevastă-mea şi cu mine am hotărât că fetiţa trebuia să fie educată ca o prinţesă, ne-am gândit imediat la Saladin, cel mai în măsură s-o înveţe să citească, să scrie şi să socotească. Colonie putea să-i predea muzica, mergând până la cântecele tiroleze, Similor i-ar fi fost profesor de scrimă (femeia-spadasin se bucura întotdeauna de aprecierea publicului) şi de dans, discipline în care nu avea

pereche în Paris. În sfârşit, ca să încheiem cu esenţialul, domnişoara Freluche urma să-i destăinuie toate tainele mersului pe sârmă, din care noi speram să-şi facă o carieră serioasă.

În afară de asta, Poquet zis şi Atlas, şi-a oferit cu plăcere serviciile în ce priveşte chiromanţia, somnambulismul şi toate felurile de jocuri de cărţi pe care le practicase cu succes în nenumărate oraşe ale Europei.

Imaginaţia tăticilor şi mămicilor nu are niciodată limite. Madam Canada şi cu mine — mai înflăcăraţi şi mai entuziaşti decât fuseseră probabil părinţii buni ai fetiţei, cărora noi le ţineam locul — tot nu ne declarăm mulţumiţi. Madam Canada fusese pregătită pentru contorsionism încă din fragedă pruncie şi spunea adeseori că pentru viitorul copilei, ar fi fost foarte nimerit să-i mai moaie încheieturile, în vreme ce eu aş fi vrut ca în timpul liber s-o învăţ totul despre leacuri.

Amândoi am respins varianta înghiţitului de săbii, dintr-un motiv pe care-l voi aminti imediat, însă am căzut de acord că la întoarcerea în Paris, fetiţa va merge la atelierul Inimă-de-Oţel, ca să ia lecţii de pictură artistică de la domnii Baruque şi Gondrequin-Militarul, autorii primelor decoruri de bâlci.

Nu s-ar putea spune că toate acestea au fost vise deşarte. Totuşi, era prea mult pentru mintea unui copil abia trecut de trei ani. Din această cauză, madam Canada şi cu mine am lăsat-o în continuare să mănânce, să bea şi să doarmă cât pofteşte, mărginindu-ne la o singură lecţie pe zi, pe care i-o dădea domnişoara Freluche.

Aici trebuie să notez două amănunte şi un fenomen, în folosul părinţilor (adevăraţi).

Fenomenul e cireaşa pe care fetiţa o poartă din născare, pe piept, sub umărul drept. Acum, micuţa noastră are paisprezece ani şi semnul şi-a mai schimbat culoarea, dar se vede încă foarte bine. Mai e nevoie oare să adaug că acest fenomen se aflase la originea primului ei nume? Mie mi se pare inutil, iar cititorul poate-a şi ghicit.

Cât despre cele două amănunte, iată-le, în ordinea în care le-am remarcat:

1. Mult timp, fetiţa n-a venit în teatru decât ca să facă figuraţie. Era adusă în ieslea pruncului Isus sau în leagănul lui Moise, apoi scoasă de pe scenă. Atâta tot. Nu ştia nimic din ce ţinea de meseria noastră. Într-o seară, la puţină vreme după ce-şi recăpătase graiul, am luat-o cu mine, ca să i-o arăt pe domnişoara Freluche dansând pe sârmă: voiam să-i deschid gustul pentru meserie.

De cum a sărit pe sârmă domnişoara Freluche, micuţa a început să tremure, aşa cum se întâmplă atunci când o chema pe maică-sa, dar mult mai tare. S-a ridicat de pe locul ei, albă ca varul la faţă, de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

«Mămico! Mămico! Mămico!» a strigat ea de trei ori. «Sub fereastră... Podul.. Râul... Ah, nu-mi mai amintesc!»

Acest ultim cuvânt a fost rostit cu mare efort, după care fetiţa s-a aşezat din nou, sfârşită.

Madam Canada bănuia că maică-sa fusese dansatoare pe sârmă. Eu eram de altă părere. Degeaba am întrebat-o pe micuţă, n-am aflat nimic.

Adevărul era cuprins în cele câteva cuvinte: «Nu-mi mai amintesc!» Să încerc să fiu mai clar: cred că sub fereastra camerei

unde locuia, obişnuia să apară o dansatoare pe sârmă. Undeva lângă râu, în apropierea unui pod...

2. Saladin mă tot bătea la cap s-o aduc să vadă cum înghite el săbii. N-am văzut de când sunt pe cineva mai orgolios decât puştanul ăsta! Cum am avut din totdeauna pentru el slăbiciunea unei doici, am cedat acestor insistenţe.

De obicei, fetiţei îi plăcea să se joace cu Saladin, care-i un băiat drăguţ şi se poartă frumos cu ea.

Când l-a văzut apărând pe scenă, mititica noastră l-a privit zâmbind. Dar în clipa când ei şi-a pus în gură vârful săbiei, ea s-a tras cu violenţă înapoi, strigând ca şi data trecută: «Mămico! Mămico! Mămico!»

Tremura din toate încheieturile, cu ochii măriţi de groază. Apoi, printre dinţii încleştaţi i-a scăpat un geamăt: «El e!»

Şi-a căzut la pământ, fără suflare."

Capitolul XVII - Urmarea memoriilor lui Échalot

"Trebuie spus că madam Canada şi cu mine am găsit o explicaţie. În ultima seară a bâlciului de turtă dulce, din piaţa Tronului de la Paris, venise la reprezentaţie o doamnă micuţă, cu o fetiţă delicioasă, cum nu se mai văzuse. Ei bine, în momentul când

Saladin începuse să-şi înghită săbiile, micuţa pariziancă izbucnise în plâns, ţipând: «Ce urât e! Ce urât e!» Iar Saladin al nostru, care-i un munte de orgoliu, se înfuriase la culme.

Nenorocirea e că de-atunci a trecut prea multă vreme. Dacă am fi făcut cercetări imediat după aceea, am fi aflat câte ceva, dar aşa, aveam scuza că ne găsim departe de Paris.

Cum-necum, domnişoara Safir s-a arătat atât de înspăimântată de numărul cu înghiţirea săbiilor, încât şi Amandine, şi eu ne-am gândit îndată la fetiţa aia din piaţa Tronului, lucru care ne-a întristat, pentru că tânără mamă părea să-şi adore copila.

Am încercat să-l tragem de limbă pe Saladin. Dar Saladin răspundea după cum avea chef. Pe zi ce trecea, devenea tot mai obraznic, umbla prin toate tripourile şi oriunde mergea, se înhăita cu tot felul de haimanale.

Îşi exprima în gura mare dispreţul la adresa noastră. Derbedeii lui îl numeau «marchizul» şi nu-i mai ajungeai nici cu prăjina la nas. Nu eram în cine ştie ce relaţii cu Similor, care nu se gândea decât cum să ne stoarcă de bani. Dar atât cât stăteam la taclale cu el, mi-am dat seama din capul locului că tatăl vinovat încerca să-şi păstreze influenţa asupra progeniturii, care-l întrecea cu mult în viclenie, împăunându-se cu vechile noastre escapade şi povestindu-i aventurile trăite alături de «Fracurile Negre».

E drept că şi eu am cunoscut «Fracurile Negre», întrucât am ţinut o agenţie chiar pe palierul unde locuia faimosul domn Lecoq de la Perrière. De-aş vrea să dezvălui acum tot ce-am văzut şi-am auzit, fiind în relaţii cu notari şi cu nobili, apoi trăgându-i de limbă pe servitorii lor, la cunoscută tavernă «L'Épi-Scié», aş ului pe mulţi. M-am întâlnit faţă în faţă, şi nu numai o dată, cu fiul lui

Louis al XVII-lea, blond ca ştiuletele de porumb, cu contesa Corona, mai frumoasă că zânele din basme; în fiecare zi mă vedeam cu Trei-Labe, fostul soţ al baroanei Schwartz, cel care în final a retezat gâtul domnului Lecoq cu uşa unui seif. Pare caraghios, însă când trânteşti o astfel de uşă cu putere, e ca o ghilotină. Dar despre asta am vorbit destul.

De altfel, pe tot parcursul acestor aventuri, am ştiut să-mi păstrez respectul faţă de mine însumi, la care ţin tot atât de mult ca la onoare. De cum am avut posibilitatea să muncesc, am renunţat la «Fracurile Negre». Dar Similor, cu înclinaţia lui spre eleganţă şi pofta de mâncare proverbială, n-a părăsit niciodată ideea de-a descoperi restul membrilor asociaţiei, folosindu-se de ei pentru a face avere.

Şi pe Saladin îl atrăgea perspectiva, acesta fiind singurul motiv pentru care mai accepta că taică-său să-şi exercite autoritatea asupra lui.

Dar însemnările de faţă nu sunt menite să descrie nici neghiobiile lui Similor sau Saladin, nici crimele «Fracurilor Negre», cu care n-aş vrea să mai am de-a face vreodată, de dragul liniştii mele. Singurul scop pentru care mânuiesc condeiul este acela de a-i fi util fiicei noastre adoptive şi nu doresc să mă opresc decât asupra faptelor care au vreo legătură cu ea.

Încă de pe-atunci avea un fel de-a fi ciudat, pe care n-ar fi reuşit să-l descrie nici minţi mai pătrunzătoare ca a mea. Nu s-ar putea zice că era veselă, deşi întotdeauna avea zâmbetul pe buze. În spatele acestui surâs exista un fel de tristeţe sau mai curând de răceală. În felul ei, ţinea mult la noi. Părea să-i facă plăcere să fie alintată de noi şi ne răspundea în aceeaşi măsură, dar fără

sentiment. Să încerc să fiu mai clar: nu-şi arăta răceala, dar noi i-o ghiceam.

Nu ştiu câte n-am făcut, Amandine şi cu mine, ca să înţelegem ce se petrecea în inimioara ei. O iubeam atât de mult, încât gândul că în adâncul sufletului suferea, ascunzându-şi durerea, ne întrista pe amândoi peste măsură. Avea amintiri? Se ferea să le dea la iveală? Nu reuşea să capete atâta încredere în noi încât să ne destăinuie micul ei secret?

Sau poate — aşa cum ne-am gândit de multe ori — lovitura pe care o primise prin despărţirea de familie lăsase urme adânci în mintea ei? Existau clipe când privirea-i fixă părea a spune:

«Caut în străfundurile memoriei mele şi nu găsesc nimic decât un gol imens.» Aşa se întâmpla de cele mai multe ori când credea că-i singură şi că n-o observă nimeni. Alteori, ochii ei mari şi albaştri se aprindeau brusc şi-ai fi zis că era pe cale să reînnoade firul rupt al amintirii. Atunci chipul fermecător i se lumina îndată de bucurie.

Dar în clipa următoare, flacăra din privire i se stingea: redevenea la fel de palidă, iar buclele mari şi blonde recădeau ca un voal peste figura pe care nu se mai putea citi nimic.

«Eu mă tem că până la urmă fetiţa asta o să-şi piardă minţile", zicea deseori Amandine. "Ce nenorocire!»

Dar deocamdată, copila creştea sănătoasă şi plină de haruri. Deja în bâlci, ceilalţi începeau să ne invidieze pentru ea şi de-am fi vrut s-o vindem, am fi luat bani buni; cele mai înstărite trupe ne credeau tot săraci, dată fiind baraca noastră dărăpănată, şi nu se jenau să ne facă tot soiul de propuneri.

Dar chiar şi fără speranţele pe care ni le puneam în cariera de dansatoare pe sârmă a micuţei Safir, Amandine şi cu mine oricum nu ne-am fi despărţit de ea, nici pentru toate averile din lume; iar cum Saladin, care ne-o adusese, ar fi fost în stare să facă din proprie iniţiativă un astfel de târg, l-am prevenit odată pentru totdeauna, de faţă cu taică-său şi cu încuviinţarea doamnei Canada:

«Bagă de seamă, deşi am faţă de tine sentimentele unui tată, care ţi-a ţinut loc de doică, dacă îndrăzneşti cumva să te atingi de ea, te fac una cu pământul!»

În teatru, toată lumea ştia cât eram de blând şi că o ameninţare de-a mea era apă de ploaie.

De altfel, Saladin nu numai că nu avea nimic cu fetiţa, ba chiar dimpotrivă: uneori ne temeam că într-o bună zi să n-ajungă să ţină la ea mai mult decât era cazul. Se ocupa de copilă şi de educaţia ei mai mult decât am fi sperat, date fiind năravurile lui. Se scula dimineaţa pentru a-i da prima lecţie şi în numeroase rânduri renunţa seara să meargă la distracţii, ca să mai petreacă un ceas cu ea, învăţând-o să scrie şi să citească.

Cât despre fată, ea îi purta o recunoştinţă blânda, dar rece. Faţă de el avea, ca şi faţă de noi, un fel de-a fi de nepătruns. Şi când spun asta, mă refer la o perioadă mai lungă, întrucât începând de la trei ani şi până la doisprezece-treisprezece ani, domnişoara Safir a continuat să rămână o enigmă pentru toţi.

Nu pentru că s-ar fi ascuns sau s-ar fi ferit de noi. Oriunde am mers şi în orice clipă, ea a fost bucuria căminului meu şi a Amandinei. Probabil că dacă meseria mea ar fi fost arta scrisului, m-aş fi făcut înţeles mai bine. Copila avea ceva ce nu înţelegea

nici ea sau poate-l ascundea, făcându-ne să ne dăm de ceasul morţii.

În primii ani, acest ceva — fie că era sau nu vorba de o amintire — se manifesta prin tremurăturile despre care am mai pomenit şi prin acel ţipăt, mereu acelaşi: «Mămico! Mămico! Mămico!» Mai târziu însă, pentru că strigătul adresat maică-sii atrăgea tot felul de întrebări din partea noastră (la care poate că nu era în stare să dea un răspuns că lumea), fetiţa a ales altă cale, şi în astfel de crize, de cele mai multe ori sfârşind în plâns, nu-l mai chema decât pe Dumnezeu.

Nantes, oraş mare şi frumos, situat pe malurile fluviului, în departamentul Loarei inferioare, a fost locul unde domnişoara Safir a apărut pentru prima dată pe marile afişe, că principală dansatoare pe sârmă, înlocuind-o pe madam Saqui.

Domnişoara Freluche s-a îngălbenit de ciudă, dar restul trupei a fost de acord cu hotărârea noastră, întrucât de peste şase luni micuţa Safir era pregătită pentru a da ochii cu publicul şi demnă de aprecierile lui, chiar şi într-un mare oraş.

Avea şase ani: era foarte înaltă pentru vârsta ei, cu un trup frumos şi zvelt. Amandine şi cu mine îi făcusem un costum azuriu, potrivit cu numele. Când a apărut fetiţa, asemenea unui norişor albastru, dintre spectatori s-a înălţat un murmur, care nu însemna nici admiraţie, nici surpriză, ci pur şi simplu iubire.

Asta pot afirma cu mâna pe inimă, pentru că aşa s-a întâmplat pretutindeni. Oriunde mergeam, în oraşele din est, ca şi în cele din vest, în nordul ca şi în sudul Franţei, publicul se topea de dragul ei: lumea o mângâia din priviri, o aplaudă încetişor şi toţi surâdeau cu emoţie şi tandreţe.

Aşa s-au petrecut lucrurile cât timp a fost copil. Când a crescut şi-a devenit o domnişoară frumoasă, spectatorii au reacţionat şi mai puternic.

Ca să revin la debutul ei, am făcut sală plină, deoarece lipisem afişele cu trei zile înainte, cu îngăduinţa domnului primar. Cu numele nu-i de glumit. Un nume nu aduce automat succesul, dar are o contribuţie esenţială, şi vă rog să credeţi că cel de «domnişoara Safir», datorat mie şi Amandinei, confirma regulă! Fusese scris cu litere albastre, fiecare având faţete, ca un diamant, şi ocupa mijlocul afişului, părând că străluceşte într-un spaţiu complet gol. Tot oraşul Nantes îl văzuse şi se întrebase: «Ce-i cu domnişoara Safir asta? Ia să vedem!»

Şi tot oraşul venise să vadă, astfel încât multă lume rămăsese pe dinafară.

Pe vecinii noştri de bâlci îi cuprinsese o asemenea invidie, de-ţi stârneau mila.

Safir dânsa ca un înger, fără teamă şi fără emoţii. Publicul nu-i făcea nici o impresie, era obişnuită cu mulţimea încă din fragedă copilărie, când era adusă în iesle. De altfel, aşa cum ne spusese deseori, nici nu vedea publicul.

Aplauzele o legănau şi o însufleţeau ca o muzică. Niciodată însă n-o entuziasmau.

Avea un stil de dans pe care cunoscătorii l-ar fi numit «clasic»: de-o puritate cuceritoare. Amandine obişnuia să spună râzând, dar cu ochii în lacrimi: «Dacă şi-n Paradis se dansează pe sârmă, atunci cam aşa trebuie s-arate!»

A fost o seară memorabilă şi regret că nu mi-am notat data, ca s-o trec în însemnările mele. Dar dacă fac o socoteală, probabil că era spre sfârşitul lui mai 1858.

Toţi o priveau fascinaţi. Până şi domnişoara Freluche uitase de regretele şi speranţele ei năruite şi-şi admira elevă. Similor îşi umfla obrajii, spunând: «Să ştiţi că puştoaica asta are stofă!»

Întotdeauna vorbea în argou sau pe-aproape, ca urmare a indivizilor cu care se înhăita în oraş.

L-am auzit şi în aceeaşi clipă, am văzut în culise ochii lui Saladin, care aveau o sclipire ciudată. I l-am arătat Amandinei şi amândoi am hotărât să nu-l scăpăm din ochi pe puştanul ăla, aflat în pragul bărbăţiei.

«Deşi» a zis madam Canada, «şi derbedeul ăsta are dreptul să se minuneze, ca şi toţi ceilalţi!»

Când domnişoara Safir a executat ultimul salt, fără prăjină, a izbucnit un ropot de aplauze şi din toate părţile a început să plouă cu flori. În afară de cei cinci-şase prieteni, pe care-i plătisem cu vreo treizeci de gologani, ca să-i încurajeze primii paşi în carieră, cu ajutorul buchetelor de flori suportate de administraţie, existau totuşi o mulţime de spectatori care ieşiseră din sală special ca să cumpere liliac şi trandafiri. Cei ce nu apucaseră să-i ofere flori strigau că-i vor aduce a doua zi. Fără teamă de exagerare, trebuie să spun că nantezii adunaţi în acea seară la Teatrul Francez şi Hidraulic — ai cărui directori eram eu şi doamna Canada — şi-au manifestat un entuziasm mergând până la delir.

După numărul ei, a plecat aproape toată lumea, în afară de-o mână de oameni, rămaşi să-l vadă pe Saladin cum înghite săbii. Nu ştiu dacă mă înşel, dar din observaţiile mele ar trebui să

rezulte că numărul înghiţitorului — de altfel foarte interesant — continuă să-şi piardă din popularitate. Lucrurile se schimbă. Cândva ar fi dat năvală toată lumea bună din oraş la simplul anunţ al unui astfel de număr, realizat de cine ştie ce artist mult sub nivelul lui Saladin, care cu toate lipsurile lui intelectuale şi sufleteşti, cunoştea meserie, nu glumă!

Domnişoara Safir a revenit în culise, străbătând culoarul format de membrii trupei noastre, aşezaţi pe două rânduri. Colonie, Poquet şi chiar Similor băteau din palme, entuziasmaţi. Ea nu părea a fi mai mândră de succes ca de obicei. Însă când doamna Canada, cu lacrimi de fericire în ochi, a vrut s-o strângă la piept, fetiţa a avut un fel de spasm şi s-a tras brusc înapoi tremurând, în timp ce pe buze i-am ghicit cuvintele pe care se ferea să le rostească: «Mămico! Mămico! Mămico!»

În clipa următoare, s-a repezit la mama sa adoptivă, copleşind-o cu mângâieri.

«Bătrâne!» mi s-a adresat Similor, întotdeauna gata să profite de împrejurări pentru a-şi asigura satisfacerea necesităţilor unei existenţe dereglate. «E o nimica toată să răsplăteşti o asemenea artistă fără pereche numai cu şaptezeci şi cinci de centime. Întrucât mi-am păstrat tutela asupra fiului meu, Saladin, care va fi major abia peste opt luni, pretind ca farmecele domnişoarei Safir să fie plătite cu 1 franc şi 50 de centime pe zi, bani pe care eu să-i primesc în mână.»

Madam Canada era pe cale să-i refuze, dar în scopul evitării oricărui conflict, am acceptat şi această nouă exagerare a vechiului meu prieten.

«Lasă lucrurile să meargă de la sine», i-am zis asociatei mele. «Fără voia lui, Saladin s-a plătit cu prisosinţă pentru grija pe care i-am arătat-o de mic copil. Să nu uităm că lui i-o datorăm pe domnişoara Safir şi că fata asta e găina cu ouăle de aur: ea ne va da posibilitatea să ne trăim anii bătrâneţii în bogăţie.»

Nu exagerăm câtuşi de puţin. A doua zi n-am mai lipit afişe; în schimb, în faţa galeriei unde avea loc reprezentaţia, am pus o mică tăbliţă, unde anunţam că pentru numărul domnişoarei Safir preţul biletelor era dublu. Colegii din bâlci au citit pancarta în cursul dimineţii şi s-au declarat cu toţii împotriva unui astfel de procedeu. Totuşi, încă de la primul spectacol, multă lume a rămas pe dinafară şi înainte de culcare, am putut număra un câştig de 150 de franci.

Era cu adevărat Peru! El Dorado! Visul imposibil! Niciodată nu văzusem ceva asemănător!

Am rămas la Nantes vreme de zece zile. Am fi putut la fel de bine să rămânem şi o sută de ani, dacă atât ar fi durat bâlciul. Încasările nu scăzuseră nici măcar cu o centimă.

Dar ce mai conta de-acum încotro ne îndreptam? Aveam cu noi un talisman. Oricare ar fi fost numele oraşului, succesul nostru era acelaşi.

Toate oraşele Franţei — Bordeaux, Marsilia, Toulouse, Rouen, Lyon, Lille, Strasbourg şi multe altele — au îngrămădit în sipetele noastre mărturia palpabilă a admiraţiei lor. De cum apăream, reuşita ne era asigurată. Faima stelei dansului pe sârmă ne deschidea drumul şi numeroase consilii municipale ale unor localităţi mai mici ne-au făcut oferte substanţiale, pe care interesele trupei ne-au silit să le refuzăm.

În luna august a anului 1859, Teatrul Francez şi Hidraulic a fost demontat în bucăţi şi vândut ca lemn de foc. În locul lui, la bâlciul din Saint-Sever, mai jos de Rouen, s-a inaugurat

TEATRUL DOMNIŞOAREI SAFIR,

pe al cărui frontispiciu scria doar atât:

«Trucuri savante, acrobaţii, graţie, îndemânare!»

Era o construcţie destul de frumoasă, deşi realizată astfel încât să poată fi demontată. Ceva mai mică decât teatrele domnitor Cocherie şi Laroche, le întrecea pe acestea în eleganţă. Safa încăpătoare şi confortabilă era menită a face publicul să se simtă bine: avea multe locuri clasa întâi şi câteva clasa a doua, pentru oamenii fără pretenţii şi pentru militari; nu existau locuri de categoria a treia, pentru că lumea de rând e o adevărată pacoste la spectacolele destinate în primul rând celor din înalta societate.

De la început, am stabilit clar costul biletelor. Cele clasa întâi erau 50 de centime. Vă închipuiţi la ce cifră ajungeau încasările, cu asemenea preţuri!

Cititorul se va mira probabil că Parisul nu figura printre oraşele ce şi-au adus omagiul domnişoarei Safir. M-am apucat de scris, pregătit pentru orice fel de mărturisiri. Parisul n-o cunoştea pe domnişoara Safir şi iată de ce: acelaşi gând — poate vinovat — care ne determinase cândva să-i schimbăm numele de «Cireaşă» ne împingea pe mine şi pe doamna Canada, cumva fără voie, să evităm capitala, în care intuiam primejdia de-a ne pierde comoara adorată.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu mă refer la beneficiile considerabile pe care le obţineam de pe urma fiicei noastre adoptive: cuvântul «comoară» are aici un sens sufletesc. Nu dispreţuiesc banii, şi nici madam Canada. Dar de-ar fi să alegem între bani — toţi banii din lume — şi copila asta scumpă, nici unul din noi n-ar sta vreo clipă pe gânduri. Pun mâna în foc!

Rândurile de faţă reprezintă însăşi dovada că ne-am schimbat părerea. Regretăm trecutul şi avem de gând ca pe viitor să nu mai repetăm vechile greşeli.

Nu vom cruţa nici un efort pentru a-i găsi pe părinţii fetei. Şi nici nu ne va sta nimic în cale, căci — har Domnului! — suntem liberi ca păsările cerului. Deşi fostul meu prieten, Similor, şi fostul meu sugar, Saladin, nu erau asociaţii noştri, deseori ne dominau prin aroganţă. Similor, care se făcuse din ce în ce mai leneş, refuzând orice servicii i s-ar fi cerut, era din ce în ce mai exigent în privinţa pretinselor drepturi asupra fiicei noastre; iar Saladin, ajuns la majorat, se arăta la fel de lacom de bani ca tatăl său.

Într-adevăr, ca artist de bâlci nu avea pereche şi n-aş vrea să nu-i recunosc calităţile. De unul singur, reuşise să-şi facă o educaţie aleasă, citind fel de fel de cărţi, acolo în colţişorul lui şi pregătindu-se pentru ceea ce el numea «atac».

De mult nu se mai ducea la cabaret şi nu mai urma exemplul rău al tatălui său. Dimpotrivă: era foarte chibzuit, ba chiar zgârcit, deşi se pricepea să mizeze toate economiile pe o singură carte, când era vorba de câştig.

Nu mă pot împiedica să nu afirm că flăcăul ăsta ar fi ajuns departe de-ar fi avut cine să-l îndrume.

Cum înghiţitul săbiilor devenea din ce în ce mai puţin rentabil, Saladin apărea tot mai rar în public!În plus, de mai mulţi ani îşi lua măsuri de precauţie înainte de a-şi face numărul, machindu-se când în băştinaş din Marea Caraibilor, când în patagonez, lucru de care ne foloseam şi noi, trecând pe afiş numele acestor populaţii de sălbatici. Toată trupa păstra secretul cu sfinţenie, şi uneori, în oraş, chiar şi Saladin ascundea relaţiile în care se afla cu noi.

În multe localităţi se dădea drept un tânăr de familie, care călătorea ca să-şi desăvârşească educaţia. Nu mi-a ajuns la ureche nici un zvon despre vreo fărădelege aducătoare de profit material, dar ştiu că s-a fofilat în multe case unde în mod normal n-ar fi avut ce căuta, şi că în numeroase rânduri, aflându-se în vizită la oameni cu stare, Similor se dăduse drept tutorele lui.

Libertate, libertate! Nici madam Canada şi nici eu nu suntem nişte jandarmi, dar ulciorul nu merge de multe ori la apă... Cunoaşteţi urmarea! Ne temeam că lucrurile să nu se sfârşească rău. Deseori se iscau scandaluri. Unde pui că madam Canada avea unele bănuieli şi-mi spunea că probabil Saladin clocea ceva cu privire la inocenta domnişoară Safir.

Nu mă îndoiam că mucosul ăla era în stare de orice, deşi în general nu se arăta prea sensibil la farmecele feminine. Îşi menţinea autoritatea asupra fetei prin lecţiile pe care continua să i le dea şi din care ea trăgea atâtea foloase. Domnişoara Safir nu-l iubea, dar se temea de el şi ne-am dat seama curând că nu-i ieşea din cuvânt.

Acum crescuse şi era cu adevărat o domnişoară. Ştia o mulţime de lucruri, însă îşi păstrase firea temătoare, care ne dădea atât de mult de furcă. În copilărie vorbise puţin, nu se

destăinuise nimănui şi deseori se îndepărtase de noi, tocmai când ne aşteptam să ne arate afecţiune. Acum se cufunda în visări fără sfârşit.

Saladin îi făcea rost de cărţi, pe care ea le citea pe nerăsuflate şi în ascuns. Tot căutând, am dat peste una, care se chema «Atexis sau căsuţa din pădure», de un anume domn Ducray-Duminil. M-am sfătuit cu doamna Canada şi ne-am înţeles ca eu să-l plătesc pe un librar, ca să-mi spună dacă era sau nu o lectură primejdioasă.

Într-o dimineaţă, domnişoara Safir a ieşit în fugă din camera unde Saladin îi dădea lecţii de gramatică. Fata era tare tulburată, o cuprinsese acelaşi tremur despre care am mai vorbit de multe ori şi buzele îi fremătau, rostind mut cuvântul «mamă», pe care-l ocolise atâta timp.

Împreună cu doamna Canada, am luat-o la întrebări, dar a refuzat să ne răspundă. Ar fi trebuit să punem asta pe seama caracterului ei ciudat, totuşi am fost cât se poate de îngrijoraţi.

Seara, i-am invitat pe Similor şi Saladin la o cafea, în camera noastră. Aşa cum aranjasem cu Amandine, eu am luat cuvântul primul şi-am spus: «Amédée, am fost pentru tine o pildă de prietenie! Iată aici, lângă noi, pe tânărul care-mi datorează şi aerul pe care-l respiră. În schimb, nici unul, nici altul nu ştiţi să vă purtaţi cum trebuie faţă de mine.»

Amândoi au vrut să protesteze, dar doamna Canada le-a şoptit la ureche:

«Échalot e mult prea blând. Eu v-aş fi făcut portretul în numai trei cuvinte: sunteţi nişte canalii.»

Mi-am închipuit că va urma o luptă, întrucât altă dată Similor mă provocase la duel pentru motive fără importanţă; dar Saladin l-a oprit, chiar în clipa când dădea să se ridice, furios.

«Ni se vor face unele propuneri», a zis cu răceală netrebnicul. «Urmează-mi exemplul şi fii calm.»

Apoi, întorcându-se spre mine, a adăugat:

«Taică Échalot, eşti un om de ispravă şi nu-ţi port pică pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Tata Similor m-a exploatat cât a putut. Era dreptul lui, recunosc! Cât despre madam Canada, ea o să ne numere frumuşel 1000 de franci, ca o femeie de treabă ce este, după care o să vă facem câte o plecăciune şi nu veţi mai auzi de noi până în ziua de apoi.»

Într-adevăr, Amandine şi cu mine voisem să provocăm o ruptură şi cu toate astea, vorbele mucosului ne-au lăsat cu gura căscată. În ce mă priveşte, mărturisesc că niciodată nu mi s-a părut atât de amabil ca în momentul când ne-a adresat această cerere neruşinată.

Însă asociata mea îi dusese prea mult în spate pe cei doi: tată şi fiu. Aşa că dintr-un salt a fost în picioare şi, repezindu-se la şifonier, a scos de-acolo un săculeţ cu o mie de franci, pe care i-a azvârlit cu putere spre Similor, de parcă ar fi vrut să-i spargă capul.

Similor n-a păţit nimic, deoarece Saladin a prins săculeţul din zbor, zicând:

«Tanti Canada, te anunţ că de-acum încolo plăţile mi le faci mie!»

Asociată mea a făcut ochii cât roata carului.

«Care plăţi?» am întrebat eu.

«De azi înainte, eu sunt tutorele lui taică-meu», a răspuns Saladin, cu obişnuitul lui surâs batjocoritor. «Iar dumneata, tată Échalot, eşti un om prea drept ca să ne refuzi o amărâtă de rentă viageră de 100 franci pe lună, dat fiind faptul că eu ţi-am adus norocul în casă.»

«Fie!» a vorbit madam Canada, care se făcuse stacojie la faţă. «Acum piei din ochii mei, până nu-ţi sucesc gâtul ca la un pui de găină!»

Saladin l-a apucat de braţ pe taică-său.

«Hai, moşulică!» i s-a adresat el. «Hai să te găzduiesc în palatul meu. Mâine o să ne întoarcem să ne luăm rămas-bun de la tata Échalot şi de la buna noastră doamnă Canada. Ce rost are să ne certăm, când ne putem despărţi prieteneşte? Suntem siguri că, în adâncul sufletului lor, amândoi ţin la noi, iar dacă cei 100 de franci pe lună nu ne vor ajunge, ei bine, vom veni la ei ca să le-o spunem verde-n faţă!»"

Capitolul XVIII - Sfârşitul memoriilor lui Échalot, primul roman al lui Safir

"Mi-am revenit cu greu după această despărţire. Timp de ani şi ani, Similor fusese singura mea familie. Nu mă puteam gândi la tinereţea noastră năvalnică sau la zilele grele pe care le trăisem împreună, fără să-mi dea lacrimile.

Sensibilitatea e marele meu defect; de el am să mă vindec poate numai în clipa morţii. Banii pe care mi-i storsese Saladin nu erau un motiv ca să-i port pică, astfel că madam Canada a avut întrucâtva dreptate să-mi facă un mare tărăboi atunci când răspunzând plângerilor ei, am izbucnit aproape fără voie:

«Dar cât e de talentat şi ce uşor se exprimă!»

Amandine m-a iertat, pentru marea bucurie pe care i-o făcuse plecarea celor doi. La început, mi s-a părut un sentiment denaturat. Însă după câteva săptămâni, am fost nevoit să cedez în faţa evidenţei.

Dacă absenţa lui Amédée şi a lui Saladin îmi lăsase un gol în inimă, în schimb cu sipetele noastre se întâmplă exact contrariul. Nu ştiu cum reuşiseră să mă fure pe vremea când erau aici, însă de când am renunţat la onoarea de a-i mai avea în mijlocul nostru, câştigurile ne-au sporit simţitor.

Plecarea lor a avut încă o consecinţă, mult mai importantă, pentru mine şi pentru Amandine. Fetiţa noastră scumpă s-a făcut

mai vorbăreaţă şi mai afectuoasă. În primele zile, am avut impresia că o eliberasem de o mare spaimă.

Şi totuşi, de mai multe ori şi-a manifestat regretul pentru absenţa lui Saladin, în calitate de profesor. Avusese o încredere absolută în el în privinţa studiilor, şi când i-am sugerat să-i găsim o profesoară — întrucât de-acum ne permiteam o astfel de cheltuială — ea ne-a refuzat categoric.

Cam acestea ar fi faptele pe care am ţinut să le aştern pe hârtie. Domnişoara Safir are acum paisprezece ani şi succesul ei întrece tot ce s-a putut vedea vreodată în cele mai mari teatre din principalele capitale ale Europei. Pe cât e de talentată, pe-atât e de modestă.

Îşi continua studiile de una singură; acum citea, nu romane din cele pe care i le împrumuta ticălosul de Saladin, ci cărţi de istorie şi poezie, semnate de nume celebre.

Madam Canada şi cu mine ne-am temut că pe măsură ce-şi va cultiva inteligenţa, va ajunge să ne dispreţuiască. Lucrurile se petrec, însă, tocmai invers. Cu cât i se luminează mai mult mintea, cu atât devine mai blândă şi mai apropiată faţă de noi, şi nu-i zi de la Dumnezeu în care să nu mulţumim cerului că ne-a trimis aşa un înger.

Chiar şi gândul de-a ne ruga lui Dumnezeu i-l datorăm tot ei. Nu sunt un habotnic, madam Canada nici atât, dar zău că la capătul unei zile de lucru, dormim mai liniştiţi după ce ne-am aşezat în genunchi, unul lângă altul, pentru a-i mulţumi Celui de Sus.

Într-o dimineaţă, fata i-a cerut doamnei Canada s-o ducă la biserică. Întorcându-se de-acolo, Amandine mi-a spus:

«S-a rugat ca un îngeri Până la urmă am făcut şi eu la fel.»

În aceeaşi seară, domnişoara Safir ne-a îmbrăţişat pe amândoi, după care s-a aşezat pe genunchii Amandinei, începând să pălăvrăgească ba de una, ba de alta. Apoi, sărind brusc în picioare, ne-a privit ţintă şi ne-a întrebat:

«Voi aţi cunoscut-o pe mama mea?»

Amândoi am rămas muţi de uimire, fata ne-a luat mâinile într-ale sale.

«Spuneţi-mi, vă rog, spuneţi-mi!» a insistat ea. «Nu-mi ascundeţi nimic. Mama mea a murit?»

Amandine a fost cea care i-a dat răspunsul. Eu nu găseam puterea s-o fac. Nu-mi puteam lua privirea de la fetiţa asta frumoasă şi bună la suflet, cu obrazul palid de nerăbdare şi de teamă, cu ochii mari, înlăcrimaţi şi rugători pironiţi asupra noastră.

Dar de unde-i venise gândul la mama ei? Şi de ce tocmai în acea zi şi nu în ajun?

Doamna Canada i-a destăinuit tot adevărul. În câteva cuvinte, i-a povestit cum ajunsese în baraca noastră, pe când era numai un copilaş, adusă în braţe de Saladin, pe-atunci adolescent.

În timp ce Amandine istorisea, Safir se străduia din răsputeri să-şi amintească. S-ar fi zis că încerca să-şi limpezească o imagine, care-i scăpa tot timpul.

Apoi a început să tremure şi pentru ultima oară am auzit-o murmurând acele cuvinte, aproape de neînţeles: «Mămico! Mămico! Mămico!»

Pe urmă ne-a lăsat singuri, nu înainte de-a ne săruta obrazul, apoi mâna. Când am rămas numai noi doi, Amandine — cu inima

ei bună cum nu-i alta-n lume — mi-a zis, ştergându-şi lacrimile pe care nu şi le mai putea stăpâni:

«Ah, dacă mama ei ar mai trăi!»

Şi începând din seara aceea, am luat obiceiul să vorbim amândoi despre mama fetiţei, dându-ne cu părerea ba că ar fi fost bogată, ba săracă, ba tânără, ba bătrână şi tot întrebându-ne dacă într-o bună zi s-ar bucura sau nu de i s-ar spune: «Iat-o pe fiica dumitale.»

Înainte de a-mi încheia însemnările, trebuie să mai amintesc de o împrejurare, care va dovedi pe de-o parte sentimentele inspirate de domnişoara Safir unui public ce-o idolatriza, iar pe de altă parte, cât de corecţi şi incoruptibili ajunsesem eu şi doamna Canada, de când trăiam alături de îngerul nostru păzitor.

În oraşul Le Mans, capitala departamentului Sarthe, am susţinut câteva reprezentaţii, extrem de apreciate de public, în care numărul înghiţitorului de săbii şi altele, la fel de demodate, au fost înlocuite că trapezul sau mersul pe tavan; la acestea se adăugau două vodeviluri, pe care, dată fiind alcătuirea trupei, le puteam juca foarte bine.

În lunea de după Rusalii, a venit la noi un bărbat cu înfăţişare de burghez, care ne-a propus să-i închiriem toată sala pentru o instituţie sau un colegiu ţinut de călugări şi frecventat de tineri şi tinere din înalta societate a oraşului. Ni s-a cerut să nu prezentăm decât numere demne de ţinuta morală a acestui tineret virtuos, iar când Amandine a întrebat dacă sfinţiile lor, călugării, doreau s-o vadă pe domnişoara Safir, răspunsul a fost:

«Pentru ea vine toată lumea!»

Bun! Am renunţat, deci, la unele părţi din vodeviluri şi am dat o reprezentaţie la care puteau asista şi tinerele domnişoare de la mănăstire.

Însuşi directorul colegiului a venit după spectacol, să ne felicite. Dar să vedeţi ce-a urmat.

Către orele unsprezece noaptea, pe când ne pregăteam de culcare, s-au auzit ciocănituri la uşa noastră.

«Cine e?» a întrebat doamna Canada.

«Contele Hector de Sabran», a răspuns un glas subţirel, care încerca să pară bărbătesc, deşi părea să aparţină unei domnişoare.

«Şi ce doriţi?» a mai întrebat Amandine.

«Să vorbesc cu directorul, în legătură cu o afacere importantă.»

Amandine a deschis, fără fereală. Nu ne temeam nici de hoţi, nici de vreo vizită.

Contele Hector de Sabran a fost poftit în iatacul nostru şi deşi purta haine de oraş, l-am recunoscut dintr-o privire pe unul din elevii colegiului ecleziastic.

Era un tinerel frumos, de vreo şaptesprezece-optsprezece ani, proţăpit în faţa noastră ca un june prim dintr-un teatru de mâna întâi, arătos nevoie-mare, fără a părea prea stânjenit de împrejurarea în care se găsea.

«Domnule director», mi-a spus el, cu fruntea sus, dar cu obrazul uşor îmbujorat. «Sunt cel mai bun gimnast din colegiu. Mă pricep la trapez mai bine decât angajatul dumneavoastră şi vă asigur că dacă m-aţi vedea executând la trambulină dublul salt mortal, aţi rămâne fără grai. Nu sunt mulţumit de profesorii mei.

Voiam să urmez Şcoala politehnică, dar m-am răzgândit. Sunt orfan, şi peste patru ani voi intra în stăpânirea averii lăsate de părinţii mei. Aş dori să mă angajez aici, în teatru, şi cum am cinstea de a fi un gentilom, în loc să primesc bani de la dumneavoastră, eu sunt cel care vă voi plăti.»

Aceste cuvinte fuseseră rostite pe un ton de o mare nobleţe.

Cititorul n-are decât să râdă, dar la bâlci se întâmplă deseori astfel de lucruri şi nu toată lumea dă dovadă de acelaşi bun-simţ ca mine şi ca doamna Canada.

I-am pus tânărului câteva întrebări dibace, aflând astfel că era îndrăgostit lulea de fetiţa noastră scumpă, pe care a şi cerut-o în căsătorie, ca un gentilom ce era.

Doamna Canada m-a ciupit de braţ şi mi-a şoptit la ureche:

«Începe circul! De-acu' să vezi cum o să curgă unul după altul, de n-o s-o mai scoatem la capăt!»

Eu m-am dus, înduioşat, cu gândul la primele zvâcniri ale inimii mele, din anii tinereţii. Băiatul acesta mă interesa şi de-aş fi sperat că într-o zi, contele Hector de Sabran va deveni soţul legitim al domnişoarei Safir, mi-ar fi făcut plăcere să-l ajut, într-o formă cât se poate de corectă şi onorabilă.

Numai că văzusem prin teatrele de bulevard destule piese istorice, inspirate de prin arhive sau mai ştiu eu de unde, în care nobilii profitau de inocenţa tinerelor fete din popor.

I-am răspuns contelui în mod politicos, dar ferm; că principiile mele nu-mi permit să-i accept oferta.

Cum încerca să mă convingă, cu cei doisprezece ludovici pe care-i avea asupra sa, un ceas de aur şi o pipă din spumă de

mare, montată într-un soclu din acelaş metal, l-am apucat de braţ şi slujindu-mă de forţa mea fizică, l-am dus înapoi la colegiu.

Amandine a încuviinţat gestul meu, deşi amândoi eram de părere că tânărul acela frumuşel ar fi fost un mire straşnic pentru Safir.

Tineretul din zilele noastre e viclean şi învaţă de timpuriu ce înseamnă să ştii să te descurci. N-am idee cum a făcut contele Hector de Sabran, însă domnişoara Safir a primit mai multe scrisori din partea lui, iar odată am surprins-o privind un portret, care zău că semăna cu tânărul, căci i-am recunoscut mustaţa abia mijită.

Am plecat din Le Mans, astfel că povestea asta s-a încheiat.

De-atunci a trecut câtăva vreme şi iată că acum ne aflăm în drum spre Paris.

E ultimul nostru voiaj. După ce şi Parisul o va vedea pe domnişoara Safir, ne vom ocupa aşa cum trebuie de fetiţa noastră. Şi eu, şi doamna Canada suntem hotărâţi să ne lăsăm artiştii să plece care încotro şi să facem tot ce ne stă în putinţă ca să-i găsim părinţii, în caz că mai trăiesc, iar dacă au murit, să aflăm măcar unde le sunt mormintele.

Avem destui bani ca să pornim în căutarea lor, nemaivorbind de semnul din naştere al fetei, ce pare a fi fost o măsură de precauţie a destinului.

Şi chiar dacă strădaniile noastre ar fi zadarnice, asta nu ne-ar împiedica să oferim fetiţei un nume şi o situaţie. În nopţile de insomnie, Amandine şi cu mine am luat o hotărâre, urmând a fi pusă în aplicare cu ajutorul unui om al legii: să mergem în faţa altarului, ca să întărim o legătură ce se cere sfinţită de biserică.

Astfel vom avea dreptul de-a menţiona în acte că recunoaştem copilul avut dinainte de căsătorie. Or copilul nostru e domnişoara Safir.

În caz de deces sau de s-ar întâmpla să nu-i găsim pe adevăraţii părinţi, soluţia de mai sus ar mulţumi pe toată lumea, întrucât noi am reuşit să adunăm mai mult de treizeci de mii de scuzi şi am putea renunţa la numele de Canada, bun doar la bâlci, pentru cel de Échalot, mai potrivit în comerţ sau industrie.

Şi unul, şi celălalt avem de-acum o vârstă. Ne-am săturat de viaţa asta, totuşi dorim la fel de mult ca ultima noastră apariţie să uluiască tot Parisul. Dispunem de toate mijloacele pentru a ne asigura succesul şi nu vom precupeţi nici un efort ca să lăsăm în lumea artiştilor de bâlci o amintire de neuitat. M-am gândit chiar cum o să sune afişul:

«Domnişoara Safir, primă stea a dansului pe sârmă, mult mai presus decât doamna Saqui, într-un număr absolut nou, a renunţat la succesele din provincie şi, după ce prin talentele ei a adunat o avere, acceptă cererea generată a admiratorilor de a susţine la Paris un număr de numai douăsprezece reprezentaţii, după care se va retrage definitiv, la neobişnuita vârstă de cincisprezece ani, dispărând de pe firmament, asemeni unui meteor.»"

Aici se sfârşesc memoriile lui Échalot.

Échalot, pe care în altă povestire l-am întâlnit ajuns într-un asemenea hal de sărăcie încât se văzuse nevoit să-şi vaccineze sugarul, pe Saladin, ca să obţină trei franci din partea primăriei, nu se lăuda pe degeaba cu realizările lui. Într-adevăr, pusese deoparte mai mult de o sută de mii de franci, iar teatrul lui, aflat în drum spre Paris, stârnea admiraţia tuturor celor întâlniţi în cale.

Era un spectacol măreţ. Sărmanul Sapajou — mârţoaga moartă de prea multă oboseală, pe vremea barăcii vechi şi mizerabile — fusese înlocuit cu trei minunaţi cai de

tracţiune, înhămaţi la o gigantică rulotă, încăpătoare cât patru omnibuze la un loc. În partea din faţă, construită ca o cabrioletă uriaşă, doamna Canada, îmbrăcată arătos, se putea bucura de plăcerile călătoriei, alături de Échalot al ei şi de principalii membri ai trupei. "Plevuşca" îi urmă pe jos, ca să nu obosească aşa splendoare de cai, ce păreau mândri să tragă după ei o încărcătură atât de nobilă.

Pe la mijlocul imensei rulote, nu departe de cabina slujind drept iatac cuplului Canada, se afla o odăiţă încântătoare: domeniul intim al domnişoarei Safir.

Spun "încântătoare", pentru că fusese aranjată simplu şi tinereşte, de însăşi Safir.

Există fiinţe alese, pe care contactul cu burlescul le lasă neatinse; tot astfel, sunt pe lume lucruri atât de poetice şi de frumoase, încât n-au a se teme de vecinătatea cu ridicolul.

Cu toţii aţi văzut, desigur, trandafiri împodobind părul unei grăsane sau urâte. Femeia rămânea tot grasă şi urâtă, în timp ce trandafirul nu-şi pierdea nimic din frumuseţe. Cu toţii aţi admirat într-un interior burghez până la limita caraghioslâcului, vreo făptură tânără, purtându-şi — uneori chiar fără a şti — distincţia cu care fusese hărăzită de natură: zveltă ca în visele lui Goethe, suavă ca suspinele lui Weber. Lucrurile drăguţe au de cele mai multe ori nevoie de un cadru potrivit, pentru a li puse în valoare. Însă lucrurile frumoase au o strălucire de sine stătătoare, indiferent unde s-ar găsi, iar uneori însuşi contrastul, prin capriciile lui, adaugă perfecţiunii lor un farmec nebănuit.

Colţişorul în care locuia Safir avea o ferestruică, unde atârnau perdele de mătase, şi care se deschidea spre una din laturile rulotei. Înăuntru se aflau un pat, un mic divan, o măsuţă de brodat şi o alta, pe care se găseau câteva cărţi. Pe perete erau agăţate două florete şi o mandolină spaniolă, cu bogate încrustaţii de sidef. La capul patului se vedea o icoană a Sfintei Fecioare.

Safir se apropia de şaisprezece ani. Crescuse înaltă şi zveltă şi, cu tot talentul ieşit din comun pentru dansul pe sârmă, silueta ei avea acea graţie indolentă, ce pare a exclude orice violenţă a mişcării. Era de-o frumuseţe inocentă şi nobilă. Trăsăturile, de o puritate fără cusur, păstrau ceva din veselia unui copil, deşi chipul ei purta pecetea unei minţi visătoare, aproape melancolice.

Efectul se datora ochilor mari şi albaştri, cu privirea adâncă şi în acelaşi timp absentă, parcă întoarsă spre lucruri dintr-o altă existenţă.

De când se ştia, Safir dansase pentru oamenii de rând, veniţi la bâlci ca s-o admire. Nu-i făcea plăcere, dar nici nu-i era ruşine cu meseria ei. Doamna Canada se străduise mult — dar zadarnic — să-i cultive sentimentul de mândrie faţă de propriu-i succes; însă pentru urechile frumoasei Safir, ovaţiile nu erau decât un zgomot fără importanţă, întrucât niciodată nu i se întâmplase să apară în public fără a stârni ropote de aplauze.

La fel de indiferentă se arătase şi faţă de darurile cu care o înzestrase natura, în pofida anumitor sfaturi primite de la excesiv de zelosul Saladin, asta până în ziua când colegiul ecleziastic din Le Mans închiriase toată sala. De atunci, Safir devenise conştientă de propriu-i farmec şi deşi n-ar fi meritat prin nimic învinuirea de cochetărie, totuşi ţinea mult la frumuseţea ei.

Să lămurim în câteva cuvinte acel aspect al firii lui Safir, care în ochii cuplului Canada părea o adevărată enigmă. Din fragedă copilărie, fata avusese un secret: gândul la mama ei: nu datorită amintirilor confuze pe care le păstrase după boala de atunci, ci graţie unor amintiri noi, căpătate oarecum artificial, prin eforturile prevăzătorului Saladin.

Nu trebuie uitat că încă de la început, Saladin primise însărcinarea de-a se ocupa de educaţia intelectuală a domnişoarei Safir. Chiar de pe-atunci, băiatul ticluise un plan, nu lipsit de isteţime, dar pe care împrejurările, precum şi repulsia instinctivă a copilei faţă de el, îl făcuseră să cadă baltă.

Saladin era un om de afaceri şi nu un seducător. Dispreţuia viciile lui taică-său, care nu-i aduceau nici un câştig, predicând sus şi tare principiul că orice păcat trebuie să fie profitabil pentru punga sau pentru poziţia în societate a celui care l-a comis.

— Lumea, spunea el când avea chef de filozofie, e ceva mai mare decât o baracă, dar în rest, nici o deosebire! Toată chestia e să înghiţi săbii! Numai că în timp ce la baracă asta-ţi aduce treizeci de gologani pe zi, în lume poţi avea norocul să dai peste cine ştie ce fiare vechi, pe care înghiţindu-le, să te trezeşti milionar!

Saladin se gândise cam aşa: "Afacerea cu puştoaica mi-a adus o sută de franci, pe care mi i-a umflat taică-meu. Pentru asta o să-şi ia el papara, am eu grijă! Dar frumuseţea ar fi să fac avere acum, procedând exact invers, adică ducând fata înapoi la familie sau folosindu-mă de ea în vreun fel. Rămâne de văzut!"

Mama micuţei Petite-Reine nu era bogată, Saladin era convins de asta. Exista însă un personaj pe care îl remarcase imediat, păstrându-l în memorie ca pe o făgăduială desprinsă dintr-un basm cu zâne: omul cu chip ars de soare şi barbă neagră, cel ce-i dăduse douăzeci de franci, în dreptul chioşcului din strada Cuvier.

Saladin regreta că nu încheiase un târg cu acesta chiar atunci, pe loc.

Răbdător de felul său, negustor de suflete, gata să sacrifice prezentul în folosul viitorului, Saladin o considera pe Petite-Reine una din miile de seminţe pe care le semăna în pământ la întâmplare, în vederea unor recolte viitoare.

Îi vorbise despre maică-sa încă de la început — mai precis, de îndată ce copila fusese în stare să-l înţeleagă: se folosise de cuvinte bine alese, pentru a întreţine flacăra şi dorinţa din sufletul fetiţei.

O făcuse să creadă că la mijloc era o taină grozavă. Aici trebuie căutată şi sursa ciudatei influenţe pe care Saladin continuase s-o aibă asupra domnitoarei Safir, cu toată antipatia instinctivă pe care fata o resimţea faţă de el.

Această aversiune se declanşase în ziua când Saladin — nu din galanterie, ci din interes — încercase să meargă prea departe şi prea repede.

Iată, deci, cauza plecării lui. De data asta, aşa cum se exprimase însuşi Saladin faţă de taică-său, înghiţise sabia de-a curmezişul.

Lucru surprinzător, plecarea lui Saladin lăsase un mare gol în inima domnişoarei Safir, gol pe care îl exprimase printr-un cuvânt pe care nu-l rostea niciodată decât pentru sine: "Mama!"

Aşadar, uriaşa rulotă a doamnei Canada gonea pe drumul spre Paris.

Soarele cobora în dreapta drumului, prin spatele vârfurilor înalte ale copacilor din pădurea Maintenon. Era o zi fierbinte de vară. Aversă de ploaie, care mai aşezase praful, lăsase o puzderie de picături sclipitoare pe frunzele măceşilor de pe margini.

Domnişoara Safir stătea pe micul ei divan, cu braţele sub cap, învăluită într-o minunată cascadă de păr blond. La picioarele ei zăcea o broderie începută, care-i alunecase de pe genunchi.

Visa, dar nu la întâmplare şi nu de una singură. Citise şi recitise trei scrisori, mototolite şi întoarse pe toate părţile, scrisori care fără îndoială, prezentau pentru ea un interes deosebit.

Le ţinea pe toate trei în mână-i micuţă, deschise în evantai, acoperind pe jumătate o fotografie de mărimea unei cărţi poştale.

Cele trei scrisori şi portretul erau toată istoria vieţii ei: singurul eveniment pe care-l trăise, în afară de nenorocirea ce-o despărţise de mamă.

Ca urmare, printr-o bizară asociaţie de idei, acest prim capitol dintr-o poveste adolescentină, care probabil nu avea să ducă nicăieri, o făcea să-şi îndrepte gândul spre mama ei.

Nu cunoştea nimic despre viaţă. Era lipsită de experienţă şi, de altfel, tinerele fete nu râd cu una, cu două, de naivităţile pe care le întâlnesc în declaraţiile liceenilor. Prima scrisoare din partea contelui Hector de Sabran îi fusese adusă domnişoarei Safir în mare taină, a doua zi după faimoasa reprezentaţie, de către un copil amărât, care curăţa lămpile cu ulei ale teatrului. A doua nu se deosebea prea mult de cea dintâi şi semăna foarte mult cu cea de-a treia. Toate elogiau frumuseţea şi farmecul ei, la care se adăuga făgăduiala că va fi adorată în genunchi şi că va fi singura femeie din viaţa contelui.

A treia scrisoare conţinea şi portretul contelui Hector, iar noi ştim că tânărul gentilom nu era un mincinos, întrucât o ceruse în căsătorie pe domnişoara Safir, după cuviinţă, de la cuplul Canada.

Tânăra fată nu se sfiise să primească şi să citească scrisorile. Fusese încântată mai ales de fotografie. Nu-l remarcase pe domnul Hector în timpul reprezentaţiei, dar în poză îi plăcea cât se poate de mult.

Pentru moment, lucrurile se opriseră aici. De-atunci trecuseră trei ani şi domnişoara Safir, care-l revăzuse pe Hector o singură dată, recitea şi acum scrisorile, privind portretul. Portretul i se părea şi mai frumos.

Şi totuşi, atrăgătorul domn Hector dăduse semnalul unei epoci noi. Ca şi cum dintr-o dată, un mare număr de tineri s-ar fi apucat să-l imite, începând de-atunci şi vreme de trei ani, domnişoara Safir primise cantităţi inimaginabile de scrisori de dragoste, ba chiar şi madrigaluri, cu iz de provincie.

Cuplul Canada era destul de măgulit de această ploaie de declaraţii. Échalot şi partenera sa îşi spuneau: "Cu educaţia pe care-a primit-o, nu va face un pas decisiv fără să se gândească bine, iar faptul că în jurul ei se îmbulzesc atâţia tineri e de bun augur pentru uşurinţa încheierii unei căsătorii, ceva mai târziu."

Cât despre domnişoara Safir, uneori citea primul rând al scrisorii, rareori pe al doilea, fără a ajunge vreodată la semnătură.

"Hector mi-a spus deja totul", se gândea ea.

Şi fiecare nou îndrăgostit o făcea să viseze la Hector.

Într-una din scrisorile lui exista o frază banală, din cele pe care tinerele fete le iau în serios:

"Dacă vreodată cruda soartă ne-ar despărţi vreme de ani întregi, amintirea dumneavoastră va dăinui de-a pururi în sufletul meu şi nu voi înceta niciodată să vă iubesc."

Crudă soartă nu-i reunise decât o singură dată, după trei ani. Cu ce se ocupase inima domnului Hector în răstimpul acestor trei ani n-aş şti să vă spun; cert e că astăzi, în această seară senină şi caldă de vară, domnişoara Safir privea fotografia cu ochii în lacrimi.

Buzele-i trandafirii, întredeschise precum caliciul unei flori, lăsau să-i scape cuvinte fără şir:

— Paris! Ah, de-aş regăsi-o aici pe mama! Dac-ar cunoaşte-o el! Pentru că el e conte, iar ea s-ar putea să fie de familie nobilă.

Drumul de la Versailles la Chartres şerpuieşte printr-un peisaj magnific, trecând pe sub apeductul Maintenon, după care întâlneşte o alee ce se pierde în pădure.

Safir nu admira peisajul. Există mai multe feluri de firi poetice sau, mai degrabă, elementul poetic se modifică la fiecare om, odată cu trecerea timpului. Safir nu ajunsese la vârsta acelor emoţii pe care le trezeşte o privelişte frumoasă. Ea era absorbită de scrisori şi de portret.

Deodată, răsună zgomot de roţi pe aleea ce ducea în pădure şi, chiar în clipa când rulota doamnei Canada trecea în trapul solemn al superbilor ei armăsari, o elegantă trăsură descoperită se ivi în galop la cotitură drumului.

În caleaşca, pe a cărei portieră putea fi văzut un blazon cu coroana ducală, se găsea o femeie încă tânără şi atât de atrăgătoare, încât Safir, care de-abia o zărise, se repezi la fereastră ca s-o privească mai bine.

Lângă femeia pe care galopul cailor o îndepărta cu repeziciune, astfel că acum nu mai putea fi văzută decât din spate, cu părul blond fluturând în vânt de sub umbreluţa albă, de soare, stătea un bărbat între două vârste, cu chipul bronzat, cu spatele drept şi fruntea sus. Părul şi barbă, cândva negre ca pana corbului, erau brăzdate de fire albe.

Safir îl văzu, şi persoana lui îi reţinu atenţia. Poate nu l-ar fi observat, dacă privirea nu i-ar fi fost atrasă de un tânăr mândru, care călărea de cealaltă parte a trăsurii, râzând şi discutând cu înalta doamnă.

De cum îl zări, Safir îşi pierdu cumpătul. Obrazul i se făcu alb ca varul; îşi împreună mâinile marmoreene şi simţind că n-o mai ţin picioarele, căzu în genunchi, îngăimând:

— Hector! E Hector!

Într-adevăr era Hector, conte de Sabran. Îi însoţea, în drumul spre Paris, pe domnul duce şi pe doamna ducesă de Chaves.

Capitolul XIX - Marchizul Saladin

Saladin nu mai înghiţea săbii decât la figurat. Îşi făcuse debutul în marele teatru, unde de-atâta vreme tânjea să aibă un loc rezervat. Era comerciant la Paris.

În capitalele civilizaţiilor moderne există atâţia comercianţi ca el, încât mă încearcă un vag sentiment de jenă să specific comerţul cu care se ocupa.

Era cunoscut — ba chiar prea bine — în împrejurimile Bursei şi în dreptul pasajului Operei, unde marsiliezul care-i etichetează pe "rechini", spunea despre el:

— Are papagal, nu glumă! Face pe nebunu' nu-i vorbă, da' parcă tot mereu înghite săbii!

Marsiliezul cu pricina dăduse porecle la vreo treizeci-patruzeci de diplomaţi corupţi din Paris. Asta era specialitatea lui. Lui Saladin îi rămase numele de "înghiţitor de săbii", poreclă cu atât mai ciudată, cu cât nimeni de pe bulevard nu cunoştea vechea meserie a domnului marchiz.

Am omis să vă spun că printr-una din acele stângacii care ratează spectacolele teatrelor de provincie, Saladin se făcuse marchiz. Era prea mult. Un marchiz telal nu inspiră încredere decât atunci când şterpeleşte milioane.

Or Saladin nu lucra aşa. El opera cu paşi mărunţi, locuia la etajul cinci şi nu-şi îngăduia decât un singur lux: valetul său de cameră.

Acesta era un individ deja bătrân şi destul de urât, care-şi tira livreaua veche prin toate cabaretele deocheate din cartierul Montmartre. Se pricepea să povestească la fel de bine ca stăpânul său, ale cărui aventuri le istorisea oricui se arăta dornic să-l asculte.

Tânărul marchiz de Rosenthal era — după spusele vorbăreţului valet de cameră — vlăstarul unei vechi familii, originare din Germania. Descrierea castelului cu foişor, turnuri de apărare şi pod mobil, în care domnul marchiz văzuse lumina zilei, dura zece minute.

Povestirea diferea deseori din punct de vedere al detaliilor, dar subiectul ei rămânea în linii mari acelaşi: domnul marchiz avusese o tinereţe nefericită, datorită afecţiunii pe care i-o purtase mamei sale, o poloneză de viţă nobilă, victimă a unui soţ prusac. Tatăl său îl alungase de-acasă la vârsta de paisprezece ani, după care tânărul Frantz de Rosenthal colindase toată Europa, cu ajutorul banilor pe care-i primea din grija mamei.

Aşa se făcea că-şi pierduse cu totul accentul nemţesc, câştigându-şi faima de neîntrecut cavaler la multe curţi europene.

Din păcate, mama lui se prăpădise de pe urma cruzimilor la care fusese supusă de josnicul ei soţ; acesta încetase să-şi mai subvenţioneze fiul, pe Frantz de Rosenthal.

— Necazurile acestea sunt trecătoare, sfârşea valetul de cameră, pe nume Meyer. Călăul nostru nu-i nemuritor şi, după legile de neclintit ale firii, nu peste multă vreme, domnul marchiz se va bucura de o avere întrecând pe cele ale multor prinţi.

N-aş vrea să afirm că Parisul e incapabil să cadă în plasa unor astfel de înşelătorii. În capitală se minte pe rupte. Însă prietenul nostru Similor, care se ascundea în spatele numelui cu rezonanţe teutone de Meyer, îşi păstrase în asemenea măsură accentul parizian, înfrumuseţat de stilul emfatic al strigărilor de bâlci, încât în cazul lui, excesul de încredere ar fi fost cu adevărat de neiertat.

Sărmanul Similor era isteţ de felul său; avea un anume fel de abilitate şi fără îndoială că nu se prea sinchisea de prejudecăţi. Însă după cum spunea, norocul nu prea fusese de partea lui, cu excepţia legăturilor amoroase.

De altfel, marchizul de Rosenthal nu manifesta faţă de el respectul datorat unui vechi servitor. Bătrânul Meyer fusese deseori azvârlit afară, după vreun scandal în care-şi susţinuse părerea cu prea mare insistenţă, ajungând să-şi petreacă noaptea sub cerul liber sau în vreunul dintre acele cabarete milostive din cartierul Halelor, care rămâneau deschise în permanenţă.

A doua zi de dimineaţă însă, se întorcea acasă, iar tânărul său stăpân, care totuşi nu era rău la suflet, îl primea înapoi de fiecare dată.

E drept că alteori, când vreun furnizor intra neanunţat în locuinţa marchizului, îl găsea pe acesta aşezat la aceeaşi masă cu valetul Meyer, amândoi bând şi fumând ca doi buni prieteni.

Aşa se întâmpla şi în această seară de august a anului 1866, când pătrundem în cămăruţa modestă în care vegeta domnul marchiz, în aşteptarea imensei moşteniri lăsate de străbunii săi.

Era o odăiţă la mansardă, situată pe strada Neuve-Saint-Georges şi mobilată destul de curăţel. Alte două încăperi completau un apartament închiriat cu şapte sute de franci pe douăsprezece luni, domnul marchiz fiind dator cu plata chiriei pe trei ani.

Masa era pusă: pe un ziar bancar, care ţinea loc de faţă de masă, se vedeau nişte resturi de mezeluri, o bucată de brânză, pâine şi doi litri de vin în sticle destupate.

Meyer-Similor mânca, în vreme ce marchizul Saladin de Rosenthal se plimba prin încăpere, cu paşi rari şi cu mâinile încrucişate la spate.

Acum avea vreo douăzeci şi opt-treizeci de ani, dar silueta sa subţire îl făcea să pară mai tânăr. Mulţi l-ar fi găsit atrăgător. Părul des, de un negru strălucitor, îi încadra fruntea înaltă şi albă ca fildeşul. Avea nasul drept şi subţire, gură cam mare, dar ştia totuşi să surâdă graţios; însă privirea ochilor rotunzi, ca de pasăre, lăsa o senzaţie ciudată, la fel ca şi albeaţa neobişnuită a obrazului fără pic de barbă.

Cât despre Similor, el îşi păstrase chipul naiv şi totodată şmecher, rămânând neclintit în ce priveşte părerea bună despre sine însuşi.

— Vezi tu, băiete, spuse el, mestecând cu râvnă. Nimic nu-mi scoate din cap ideea că ai talent, pentru că eşti fiul meu legitim. Numai că acum trei ani ţi-ai ratat intrarea în Paris. Suntem faliţi, fără a fi muncit nici măcar o zi. Lumea îmi râde în nas când încep să atac subiectul originii tale nobile. Ar fi fost mai bine să ne dăm pur şi simplu drept mic-burghezi şi să nu fi stat cu mâinile încrucişate.

Saladin încetă să se mai plimbe prin odaie şi-şi aţinti ochii rotunzi asupra lui, fără să-şi poată ascunde dispreţul.

— Am un gând, vorbi el aproape în şoaptă.

Similor dădu pe gât un pahar de poşircă şi-şi îngădui să ridice din umeri.

— Am un gând, repetă Saladin, făcând un pas spre el. Unii oameni sunt puternici, iar alţii bicisnici — asta se ştie! Dumneata ai dat nenumărate lovituri la viaţa dumitale şi-ai ajuns un vai-de-lume. De ce?

Similor îşi îndreptă spatele şi deschise gura, ca să protesteze.

— Taci! îi ordonă cu asprime Saladin. Mintea dumitale nu slujeşte decât ca să scoţi din ea tot felul de nerozii, la care râd doar imbecilii. Eu sunt un om al prezentului: un om serios. Nu voi da decât o singură lovitură, care însă îmi va schimba cursul vieţii.

Se răsuci pe călcâie şi-şi reluă plimbarea prin odaie.

Fără a înceta să mestece, Similor îl urmărea cu coada ochiului. Avea o expresie de nedescris: mândră şi umilă totodată, iar în dispreţul faţă de acest fanfaron, care de trei ani făcuse eforturi zadarnice, se ghicea o speranţă involuntară şi tainică, precum şi un strop de admiraţie.

"Când era mic", gândea bătrânul, "se pricepea la tot soiul de şmecherii. Dar dacă într-adevăr cloceşte o lovitură în stil mare?"

— Ce importanţă are? reluă el cu glas tare. Oricum, dacă n-am fi avut banii de la alde Canada, ni s-ar fi lipit burta de spinare.

— Banii de la alde Canada, vorbi cu răceală Saladin, îi avem pentru că i-am obţinut eu. Le merg bine afacerile. Luna trecută, în loc de o sută de franci, am încasat douăzeci de ludovici.

Similor îşi umflă obrajii.

— Şi mi-i şterpeleşti de sub nas, strigă el, când renta asta se datorează în primul rând prieteniei care mă leagă de Échalot, cu care-am fost ca Damon şi Pythias![37]

În loc să-i răspundă, Saladin îşi reluă locul de la masă şi-şi turnă o jumătate de pahar de vin:

— Astăzi am stat de vorbă cu domnişoara Safir, zise el pe un ton nepăsător.

Similor sări de pe scaun.

— Sunt la Paris? izbucni el.

— De patru zile, răspunse Saladin.

— Şi tu ştiai!

— Ştii bine că eu aflu tot, bătrâne!

— Iar mie nu mi-ai spus nimic!

— Ştii bine că nu-ţi spun niciodată nimic!

Îşi bău vinul, sorbindu-l cu înghiţituri mici, apoi puse paharul pe masă, cu un gest profund dispreţuitor.

[37] *Damon* şi *Pythias* — filozofi din Siracuza (aprox. 360 î.e.n.), celebri prin prietenia care-i lega. (n.t.)

— Nici nu se compară cu vinul de Johannisberg pe care-l beam în casa margrafului[38], ilustrul meu tată, zise el râzând. I-am oferit domnişoarei Safir o slujbă grozavă.

— Aia n-are nevoie de tine, ripostă Similor. Întotdeauna o să capete tot ce-i va pofti inima.

Saladin şterse un colţ de masă cu ziarul bancar, ca să-şi sprijine cotul.

— Tată, spuse el, dac-ai fi numai niţel mai isteţ, mi-ai fi tare util, fiindcă bunăvoinţa nu-ţi lipseşte. Din păcate, eşti needucat şi neserios. N-am ce face cu dumneata! E drept, însă — continuă el mai însufleţit — că uneori ai nevoie să-ţi deschizi inima faţă de careva, n-are importanţă cine...

— Faţă de un câine! îl întrerupse cu amărăciune Similor. Am văzut mulţi fii denaturaţi, prin piesele de teatru, da' zău că tu-i întreci pe toţi, băiete!

Ochii ca de pasăre ai lui Saladin se opriră asupra lui, fără urmă de tulburare.

— Taci! repetă el. Am şi eu suflet. Când voi fi milionar, am să te fac administratorul meu, până la sfârşitul zilelor dumitale.

Similor îşi umplu ochi paharul.

— Haide, haide! zise el, înăbuşindu-şi un suspin şi dându-şi silinţa să surâdă. Să ştii că eşti grozav, copile! La vârsta ta şi eu eram la fel de pus pe rele. Fă-te tu milionar, şi pe urmă vedem noi! Şi ce slujbă zici că i-ai oferit domnişoarei Safir?

Saladin rămase pe gânduri.

— E o poveste mai complicată, murmură el. Uneori pare aproape imposibil să-i mai dai de capăt. Am o idee, limpede ca lumina zilei, însă există o groază de amănunte, încât de multe ori, mă pierd şi eu în hăţişul lor. E drept că aici mâncam prost, bem numai poşircă şi locuim ca nişte calici...

— Lăsând deoparte faptul că nici n-am plătit chiria, insinuă Similor.

— Lăsând deoparte faptul că nici n-am plătit chiria, repetă Saladin. Şi totuşi, bătrâne, de trei ani încoace le-am smuls la alde Canada atâţia dinţi, că te-aş lăsa cu gura căscată. Pe urmă, deşi ţi se pare că mereu am dat greş, să ştii că am încheiat destule târguri, deşi câştigul n-a ajuns în casă...

— Şi unde a ajuns, mă rog? întrebă Similor. Ai vreo simpatie prin oraş?

Privirea lui, de astă-dată batjocoritoare, se oprise asupra obrazului spelb al domnului marchiz.

Acesta nici nu clipi.

— Nu-mi dau seama prea bine dacă o iubesc sau o urăsc pe domnişoara Safir, răspunse el. În viaţa mea n-am văzut o făptură mai încântătoare decât fata asta. Ce slujbă i-am oferit? Să fie fiică unei ducese!

— Ce fel de ducesă? Aşa cum eşti şi tu marchiz?

---

[38] *Margraf* (germ.) — marchiz. (n.t.)

— Unica fiică a unei ducese veritabile, cu mai multe sute de mii de livre rentă.

— Şi te-a refuzat? îl întrebă Similor, nu prea impresionat.

— M-a refuzat.

— Pentru c-ar fi trebuit să se mărite cu cineva, pe care-l cunosc bine şi eu?

— Poate. Fata asta e pe cât de frumoasă, pe-atât de proastă. Dacă i-aş fi putut dezvălui tot secretul meu, aş fi avut-o la picioare... Însă, uite, se fac paisprezece ani de când îmi ţes planul: singura mea lovitură, începută de la cei o sută de franci pe care mi i-ai furat, ca un imbecil ce eşti, şi care o să-mi aducă saci de aur — numai pentru mine.

Saladin se opri. Similor devenea din ce în ce mai atent.

— Zi înainte, băiete, zi înainte! zise el cu umilinţă, văzând că domnul marchiz nu mai continua. Deschide-ţi inima! Chiar tu ai spus, sau poate eu: parc-ai sta de vorbă cu câinele tău. Voi fi mut ca mormântul.

Saladin îşi duse degetul la frunte, cu un gest teatral.

— Totul este aici, zise el. Pus la punct până în cele mai mici amănunte. N-am nici o îndoială asupra reuşitei.

Similor îşi apropie scaunul, dar Saladin, care nu-şi lua de la el privirea impertinentă, adăugă:

— Pentru dumneata e ca şi cum aş vorbi chinezeşte. Nu te duce mintea atât cât să mă înţelegi.

Urmară câteva minute de tăcere, timp în care Similor dădu pe gât două pahare pline, ca să-şi mai înece amarul.

— Uneori, zise el, cu mâinile încrucişate pe burtă şi învârtindu-şi degetele mari ca pe-o morişcă, oamenii nu merită atâta dispreţ cât li se arată. Nu-ţi cer să ţii seama şi de mine în calculele tale politehnice, dar dacă-i vorba de vreun rol unde se cere îndemânare, cred că sunt în stare să-i fac faţă. M-ai convins că ai ceva în cap, fiule. Mi te-ai dezvăluit sub un aspect nou şi interesant. Bănuiesc că în planul tău intră şi mama domnişoarei Safir.

La acest ultim cuvânt, Saladin îi aruncă o privire atât de tăioasă, încât Similor tresări ca sub efectul unui şoc electric.

"Atins!" se gândi el. "O lovitură drept la ţintă."

Apoi adăugă cu modestie:

— În afară de asta, băiete, îţi mărturisesc că nu pricep o iotă din planul tău, aşa că taina îţi aparţine în întregime.

Teama din ochii lui Saladin începu să se risipească. Fără îndoială că gândindu-se la sine, îi creştea inima de mândrie, la gândul superiorităţii absolute pe care o avea faţă de tatăl său. Prin urmare, îşi luă un aer măreţ şi îngăduitor.

— Tată, zise el, nu afirm că nu eşti în stare să-mi dai o mână de ajutor la nevoie. De pregătit, pregătesc lovitura eu singur, până la ultimul detaliu, însă pentru a o pune în practică voi avea nevoie de ajutor, lucru de care te vei ocupa dumneata.

— Bravo! izbucni Similor.

Domnul marchiz îi întinse mâna peste masă, într-un elan de generozitate.

— Ai păstrat legătura cu "Fracurile Negre"? întrebă el, coborându-şi glasul, aproape fără voie.

— Nu, răspunse fostul saltimbanc. I-am căutat, dar n-am mai dat de ei. Mă bate gândul că organizaţia s-a dus pe apa sâmbetei.

— Te înşeli, murmură marchizul.

Ochii lui Similor exprimau surpriză, amestecată cu sinceră admiraţie.

— Faci cumva parte din confrerie, fiule? bolborosi el, cu emoţie în glas.

— Şi eu i-am căutat, replică Saladin şi, într-un târziu, le-am dat de urmă! Dumneata n-ai prea contribuit la educaţia mea, tată, dar din tot ce mi-ai spus, un singur lucru mi-a reţinut atenţia: povestea cu *Se va lumina de ziuă mâine?*, singură ce mi-a rămas întipărită în minte. Aici era vorba de o idee — o idee extraordinară — şi de oameni adevăraţi. Acum cunosc istoria Colonelului mai bine decât tine. Era dracul gol! Cât despre Lecoq, mai rar unul ca el!

— Amândoi sunt morţi, zise Similor.

— De mult... îl completă marchizul. Păcat! Adineauri m-ai întrebat pe ce s-au dus câştigurile mele. M-a costat ceva bani să aflu unde sunt ceilalţi membri ai bandei, întrucât de la nenorocirea petrecută în palatul de Clare[39], asociaţia şi-a pierdut puterea, iar acum se ascunde.

— Şi eu am făcut parte din organizaţie, se umflă în pene fostul saltimbanc.

— Am impresia că umblă să recruteze noi membri, reluă Saladin. Asociaţia şi-a păstrat vechea structură. În prezent, Tatăl-tuturor e vicontele Annibal Gioja, din marchizii Pallante.

— Îl cunosc, interveni Similor. Nu-i cine ştie ce de capul lui. Ce se-aude cu notariatul Deban?

— Comayrol...

— Îl cunosc şi pe-acesta!

— Jaffret...

— Bunul Jaffret, care dă de mâncare la păsărele!

— Doctorul Samuel, fiul lui Louis al XVII-lea...

— Şi mai cine? insistă Similor, văzând că marchizul s-a oprit.

— Şi eu! sfârşi Saladin, după o scurtă pauză.

---

[39] *Palatul de Clare* — teatrul deznodământului romanului "Inimă-de-Oţel", din acelaşi ciclu. (n.t.)

Fostul saltimbanc sări ca un arc şi-i întinse mâinile, într-un gest plin de pioşenie.

— Încă nu fac parte din asociaţie, urmă Saladin zâmbind. Dar voi fi cu ei. Pentru că aşa vreau eu! Du-te să-mi cauţi o birjă, schimbă el vorba. Mi s-au cam încins creierii şi simt nevoia să respir puţin aer curat. Dar mai am ceva să-ţi spun: dumneata vei veni cu mine.

— Eu! murmură Similor, mai mulţumit decât un nobil de ţară de pe vremea lui Louis al XIV-lea, care-ar fi fost invitat să suie în caleaşca regelui. Cu tine, fiule!

— Dă fuga! Galop!

Similor coborî treptele câte patru deodată, iar Saladin începu din nou să se plimbe prin mansardă cu paşi mari. De câte ori trecea prin faţa oglinjoarei dintre cele două ferestre, se oprea şi se privea, luând o postură de orator.

— Alde Canada vor fi pe Esplanadă pentru serbările de 15 august! zise el, de cum se aşeză pe bancheta cupeului, alături de "tăticul" lui. De două ori mi-am verificat înfăţişarea, să văd dacă nouă ţinută mă schimbă destul de mult.

— Cu o mustaţă abia mijită... începu Similor.

— Şi ce dacă? îl întrerupse marchizul. De trei ori am trecut prin faţa lui Colonie, mi-am aprins ţigara de la pipa lui Poquet şi nici unul dintre ei nu m-a recunoscut.

— Dar domnişoara Safir?

— Am întâlnit-o când ieşea de la liturghie, pe treptele bisericii Saint-Pierre-du-Gros-Caillou. I-am oferit braţul, iar ea mi-a spus: "Vezi-ţi de drumul dumitale." Atunci eu mi-am rostit numele. Ea m-a privit lung şi-a murmurat: "Te-ai schimbat mult de când nu te-am văzut!" Cred că totuşi ţinea la mine, şi că amândoi simţim la fel: când ne întâlnim, nu ştim dacă să ne îmbrăţişăm sau să ne arătăm colţii. I-am turnat povestea pregătită dinainte: fapte clare ca lumina zilei şi care ar fi făcut să plângă şi-o mumie. Ea m-a lăsat să termin, apoi s-a desprins de braţul meu, repetând: "Vezi-ţi de drumul dumitale."

Suspină şi adăugă:

— Asta s-a întâmplat pentru că nu i-am putut dezvălui secretul.

Se făcuse aproape zece seara. Trăsura cobora spre bulevarde. Saladin îşi puse mâna pe braţul lui Similor, zicând:

— Dumneata ai să mă înţelegi: la Paris există o femeie, căreia i-am răpit copilul, pentru o sută de franci. Pe atunci era foarte săracă şi nu şi-ar fi putut răscumpăra fetiţa decât cu propriu-i sânge.

— Dar tu nu de-aşa ceva aveai nevoie, zise Similor, încercând să glumească.

— Taci! se răsti pentru a treia oară tânărul, căruia îi tremura glasul de emoţie. Întâmplarea aşează lucrurile mai bine decât orice mână omenească. Femeia despre care îţi vorbesc s-a măritat cu un duce multimilionar. De paisprezece ani, în acest mediu nou în care a adus-o soarta, nu trece o clipă fără să se gândească la fiica ei, fără s-o caute,

făgăduind lui Dumnezeu, tuturor oamenilor averea şi viaţa, în schimbul fetei! E o patimă, o nebunie care creşte odată cu trecerea timpului.

— Şi fiica ei e Safir? întrebă fostul saltimbanc, neîndrăznind nici să respire.

În loc să-i răspundă, Saladin ordonă birjarului să oprească.

— Dacă i-aş fi spus lui Safir: "Eşti fiica ei" — murmură tânărul — n-aş mai fi avut asupră-i nici o putere... Nu, a trebuit să găsesc o altă cale.

Sări pe trotuar, urmat de Similor.

Amândoi se opriră în faţa unui magazin de modă, aflat nu departe de strada Saint-Marc.

— Priveşte! zise Saladin. A treia femeie din dreapta... cea blondă... O vezi?

— Da.

— Cu cine seamănă?

Similor şovăi o clipă, dar când fata îşi ridică ochii din lucru, privind spre vitrină, bătrânul îşi pocni palmele una de alta, izbucnind:

— Afurisit să fiu dacă nu seamănă cu domnişoara Safir!

Saladin îl strânse puternic de braţ, spunând:

— Să ne întoarcem acasă, bătrâne! Mi-era teamă să nu mă înşel. Acum afacerea e ca şi încheiată. Suntem deja bogaţi.

Capitolul XX - Saladin îşi recunoaşte duşmanul

Nu pretindem altceva decât să i-l prezentăm cititorului pe Saladin ca pe un animal ciudat, surprins pe viu, cu forţa şi cu slăbiciunile lui. Provenea din bâlci, care-i un univers vesel şi pus pe glume. Tânărul nostru nu era nici vesel şi nici pus pe glume.

Acei oameni cu înfăţişare grotescă, spre care aruncăm de regulă doar o privire distrată şi dispreţuitoare, trăiesc într-o lume sărmană, dar care participă şi ea la feerie. Nouă din zece saltimbanci cred în strălucirea paietelor lor.

Saladin nu credea în nimic şi, totuşi, se afla sub efectul — încă puternic — al acelei false străluciri. Păstrase — şi acest lucru avea să-l marcheze pe tot parcursul vieţii sale — o vanitate puerilă, boală de care suferă cam toţi comedianţii. Orice i s-ar fi întâmplat, n-ar fi renunţat la emfază — elocinţa scenei de bâlci.

Se credea foarte talentat şi nu era prea departe de adevăr. Poseda un talent fără pereche pentru intrigă, la care se adăugau răbdarea şi voinţa.

Era o mână de om, dar în el exista ceva ce amintea de tăişul prorei vaselor ce-şi croiesc drum printre gheţuri.

Poate încă din vremea şederii în baraca doamnei Canada, poate după ce-o părăsise, strădaniile lui solitare fuseseră impresionante, deşi cu rezultate incomplete. Îşi făcuse singur o educaţie — desigur îndreptată spre rău şi plină de influenţe nefaste — dar care cuprindea, în general, cam tot ce trebuie să cunoască un om civilizat. Mersese chiar mai departe, fără a se îndoi de nimic, aşa cum se întâmpla cu toţi cei ce nu au habar de alcătuirea lumii. Îşi închipuise că putea cunoaşte societatea numai privind de jur-împrejurul său. Adevărul afirmaţiei că lumea nu poate fi văzută decât dintr-un anumit punct, sub un anumit unghi şi prin prisma unui anumit mediu, scapă chiar şi unor persoane mai experimentate decât Saladin.

Uneori am întâlnit prin cărţi descrieri de saloane ce păreau a fi fost concepute în bâlci.

După atâta trudă, principala pretenţie a lui Saladin era să devină un bărbat desăvârşit din punct de vedere monden. În sinea lui se compara cu Alcibiade[40], putând vorbi în orice limbă şi juca orice rol. Şi cum se observa pe sine fără încetare, remarca plin de orgoliu deosebirile de limbaj dintre modul în care i se adresa lui Similor, atunci când stăteau de vorbă împreună, şi întrevederea în cursul căreia făcuse pe vrăjitorul în budoarul ducesei de Chaves — căci Saladin trecuse pragul casei unei singure doamne din înalta societate, încercare din care ieşise victorios.

Siguranţa de sine înseamnă să nu iei în seamă aspectele ridicole ale propriei persoane. Timiditatea nu-i decât o clarviziune mai mult sau mai puţin exagerată, care conferă vanităţii bolnave aparenţele modestiei. Deghizat pur şi simplu în om de lume, Saladin ar fi fost un clovn de proastă calitate, însă oferindu-i-se ocazia să se joace de-a Rose-Croix[41], reuşea să devină ridicol.

Marile dureri duc la încredere oarbă, marile pasiuni sunt superstiţioase. În prezenţa lor, nimic nu e mai de efect decât înghiţitul săbiilor. Asta o ştiu toţi şarlatanii.

---

[40] *Alcibiade* (450–404 î.e.n.) — general şi om politic atenian, renumit pentru inteligenţa, ambiţia şi nestatornicia sa. (n.t.)

[41] *Rose-Croix* — frăţie constituită în sec al XV-lea, în jurul lui Christian Rosencreutz. (n.t.)

De altfel, există pe lume lucruri ce pot fi mai uşor realizate de un sălbatic decât de un om de lume, pentru simplul motiv că unui orb nu-i vine ameţeală când se află la marginea prăpastiei.

Neîndoielnic, Saladin avea să reuşească. Nu suferea de nici o fantezie care să-l îndepărteze de ţintă şi nici nu nutrea vreo dorinţă care să-l oprească din drumul său.

Era foarte sobru, iar acel freamăt pe care-l resimte orice tânăr în prezenţa unei femei frumoase îi era cu desăvârşire necunoscut.

Nu acţiona după toane: avea în el ceva de armăsar de cursă lungă şi ceea ce-l ţinea în putere era febrilitatea rece a adevăraţilor avari, al căror scop este însăşi posesia.

Saladin dorea banul de dragul banului. Calculele lui erau stricte. Se dovedea un ambiţios înţelept: mai întâi voia să adune, şi-abia pe urmă să-şi dubleze averea, s-o tripleze şi aşa mai departe.

Se întâlnesc din ce în ce mai puţini avari naivi. Sunt periculoşi, pentru că-şi croiesc drum cu o încetineală plină de înverşunare, ca viermele, care în cele din urmă roade şi lemnul cel mai tare sau ca burghiul, care trece şi prin metal.

Forţa lui zăcea în adevărul enunţat de el însuşi: de când începuse să gândească, nu avusese în minte decât o singură idee. Îşi făurise un plan — la început fantezist — dar căruia perseverenţa să îi dădea o bază reală. Muncise numai pentru a-şi atinge ţinta. Comportamentul faţă de domnişoara Safir, calculat cu îndrăzneală dar şi cu prudenţă, fusese dictat tot de scopul pe care-l urmărea. În primii ani de la răpirea micuţei Petite-Reine, atunci când nimeni nu-l băga în seamă, găsise mijlocul de-a pleca din baracă de mai multe ori, întinzându-şi antenele până la Paris, fiind nevoit să întreprindă adevărate călătorii.

Aici, unde era vorba de mici şmecherii sau de tras cu urechea, se simţea în elementul său. Bătuse cartierul Mazas în lung şi-n lat, convins că nu putea fi recunoscut, şi ajunsese să adune — de la vecini, de la doamna Noblet, de la slujbaşii mai mărunţi ai Prefecturii — toate informaţiile despre La Gloriette: numele adevărat, felul de viaţă pe care o dusese, plecarea misterioasă, ba chiar şi numele persoanei ce-o luase cu trăsura — detaliu pe care ceilalţi nu-l cunoşteau.

De fapt, acest nume era cheia întregii afaceri, iar Saladin îl aflase printr-o strălucită muncă de deducţie. Tânărul nostru îşi amintea foarte bine de străinul care-l oprise la intrarea din strada Cuvier, în ziua când răpise fetiţa. Din câte povesteau vecinii, nu se îndoia că era vorba tocmai despre persoana în trăsura căreia se suise La Gloriette. Ca să-i cunoască numele, îşi pierduse o săptămână întreagă, cheltuindu-şi toţi banii de buzunar pentru a potoli setea aprodului de la comisariat. Acesta nu-i putea spune ceea ce nu ştia nici el, însă tot întrebându-l, Saladin descoperise secretul.

Exista un bărbat ce oferise sume de bani spre a impulsiona cercetările legate de dispariţia copilului. Numele lui era ducele de Chaves.

Saladin terminase cu întrebările şi încetase să mai dea târcoale prin cartierul Mazas.

Din acel moment, avusese o unică preocupare: să dea de urma ducelui de Chaves. Primele investigaţii îl convinseseră de un fapt pe care-l bănuia de la început: ducele de Chaves era nespus de bogat.

Numai că în luna mai a anului 1852 ducele părăsise Franţa, împreună cu toată suita, iar Saladin, cu toată diplomaţia de care era în stare, n-avea totuşi posibilitatea de-a explora şi Lumea Nouă, spre care se îndreptase domnul de Chaves.

Tânărul nostru nu-şi pierduse răbdarea şi nici nu renunţase la visul său. Timpul ţine foarte bine loc de unealtă. Un prizonier poate desprinde o piatră din zid cu ajutorul unui cui, la fel cum poate tăia gratiile cu un fir de păr — numai că are nevoie de timp.

Confreria artiştilor de bâlci — deşi departe de organizaţia francmasoneriei — dispune de mijloace prin care braţu-i slăbănog se poate întinde uneori până la marginile lumii. Nu ştiu care mare trapezist ajunge câteodată să traverseze oceanul, iar despre omul cu păpuşa se spune că i-a uluit chiar şi pe australieni cu darul lui de ventriloc.

După ani întregi de eforturi zadarnice, Saladin reuşise dintr-o dată să capete informaţii complete asupra necunoscutului, aflând că ducele era grande de Portugalia clasa întâi, înrudit cu familia regală de Braganza şi totodată moştenitorul ei.

Ducele de Chaves se căsătorise pentru a doua oară cu o franţuzoaică, măcinată de dorul de ţară. Se pare că făcea demersuri în vederea vânzării imenselor sale proprietăţi din Brazilia, provincia Pară, în intenţia de-a se întoarce în Europa.

Saladin trăise o zi măreaţă. Ţinta — până atunci iluzorie — a planului său începea să devină realitate. În entuziasmul fără margini al acelui moment, comisese prima şi ultima imprudenţă.

Până atunci, acţionase asupra minţii şi inimii domnişoarei Safir pe căi alese în funcţie de nivelul intelectual al fetei.

Practicul Saladin nu era un adorator, dar ar fi putut deveni un corupător — dacă şi-ar fi cunoscut mai bine interesul. La vremea aceea, el vedea *afacerea* sub forma unei căsătorii cu unică moştenitoare a ducelui de Chaves. Ca să ajungă aici, trebuia să se facă iubit. La asta nu se pricepea mai deloc, iar dacă pentru a înflăcăra inima viitoarei sale iubite nu alesese ceva mai bun decât paginile puerile scrise de cetăţeanul Ducroy-Duminil, faptul se datora în primul rând unei prudenţe înnăscute şi-apoi ignoranţei sale în materie de literatură.

De altfel, să nu uităm că avea de-a face cu un copil şi că dintre toate capodoperele geniului uman, cărţi ca *Alexis sau căsuţa din pădure*, *Victor sau copilul din pădure* şi alte

câteva de soiul acesta, sunt cele mai nimerite ca să înfierbânte o imaginaţie naivă cu poveşti despre mame pierdute şi regăsite.

Ca toţi ticăloşii de excepţie, Saladin era stângaci şi timid, prin urmare brutal atunci când se silea să pară îndrăzneţ.

Amintiţi-vă, printre altele, că nici la treizeci de ani nu avea să-i crească barbă.

Câtă vreme vorbise despre sfânta pe care Safir o vedea în vis, despre imaginea aproape ştearsă a mamei adorate, fata îşi plecase urechea, ascultându-l cu lacrimi în ochi. Însă atunci când încercase să-şi pledeze propria cauză devenise imprudent, iar ea reacţionase printr-o spaimă instinctivă.

Restul îl cunoaştem. Safir ieşise în fugă din odăiţa ei, venind să se pună sub protecţia cuplului Canada.

Însă tocmai aici ni se dezvăluie adevărata valoare a eroului nostru.

Era o situaţie cumplit de grea, ruşinoasă şi insuportabilă. Oricare altul şi-ar fi plecat capul. Însă Saladin rămăsese cu fruntea sus.

— Am înghiţit o sabie, îi spusese el lui Similor, tulburat de acea convocare solemnă. Taica Échalot şi madam Canada vor să ne facă zile amare. A sosit momentul să pornim spre capitală, cu bani de buzunar şi cu o pensie viageră, pe care mă angajez să le obţin eu. Dumneata fă pe mortul şi lasă-mă pe mine să vorbesc.

Similor era copleşit. Făcuse pe mortul şi s-a văzut cum reuşise Saladin să pună mâna pe o mie de franci, plus o rentă de o sută de franci pe lună.

La Paris, tânărul fusese nevoit să aştepte mai mult decât îşi închipuise. Ducele şi ducesa de Chaves se întorseseră în Europa, însă printr-un ciudat capriciu, al cărui motiv cititorul îl va ghici cu siguranţă — ducesa îşi convinsese soţul să pornească într-o lungă călătorie prin Franţa. Colindaseră, aşadar, toate provinciile, mergând din oraş în oraş, fără să le scape nici unul.

Saladin, care nu bănuia nimic, scotocise tot Parisul vreme de trei ani, uluit că nu dădea de nici o urmă. Procedase ca orice general abil şi prudent, care profită de ceasurile de răgaz, pentru a-şi întări poliţia. Saladin era tot un fel de Wellington, iar precautul erou englez l-ar fi admirat pentru fortificaţiile înălţate în jurul *afacerii*.

Planul lui îşi modificase de vreo zece ori detaliile, deşi în linii mari rămăsese acelaşi. Saladin îl sucise pe toate părţile, studiindu-l sub toate aspectele, ca în cele din urmă să-l pună la punct atât de bine, încât ar fi fost nedrept ca milioanele ducelui de Chaves să-i scape printre degete.

Nu-i mai rămânea decât să dea ochii cu duşmanul. Şi iată, acum găsise ocazia de-a se afla, în sfârşit, faţă în faţă cu el.

Pe atunci era plătit ca să tragă cu ochiul la Bursă, în profitul unei somnambule hiperlucide, domiciliată în strada Tiquetonne, pe nume doamna Lubin. Numărul mare de

somnambuli din vecinătatea străzii Tiquetonne va fi întotdeauna unul din marile mistere ale Parisului.

Într-o dimineaţă, doamna Lubin îl opri, radioasă, la umbra copacilor din piaţa Bursei, ca să-i încredinţeze o serie de operaţiuni.

— Am dat peste o cucoană care-a pierdut o brăţară de treizeci de gologani, zise ea. Numai că eu am să fac o groază de bani din chestia asta.

Pe Saladin, bântuit de ideea lui fixă, îl frapă cuvântul. Pe înserat, se duse acasă la somnambulă, pretextând că avea să-i dea socoteală de cifră de vânzări şi cumpărări.

Femeia era preocupată tot de norocul ce dăduse peste ea.

— O afacere grozavă, zise doamna Lubin, deşi cucoana a venit cu birja, însoţită de-un individ fugit de la colegiu — altfel băiat drăguţ, nu zic! Mai sunt şi oameni care nu detestă tineretul. Da' asta-i tare frumuşică, zău aşa! Ştii, genul care nu-şi arată vârsta, între două'ş-opt şi trei'ş-opt de ani. Tinerelul se numeşte Hector de Sabran.

— Şi cucoană? întrebă Saladin, căruia puţin îi păsa de tânărul fugit de la colegiu.

— Habar n-am! răspunse doamna Lubin. Persoane ca ea nu-şi dau numele şi adresa aşa, cu una cu două. A zis că se întoarce peste trei zile şi că dacă aflu ceva nou, să-i spun contelui Hector, care stă la Grand-Hôtel, apartamentul 38. Mi-a plătit trei ludovici.

Când coborî în stradă, după ce-şi luase rămas-bun de la doamna Lubin, Saladin era tulburat, simţind că se apropia clipa cea mare. Se întoarse acasă, unde petrecu o noapte albă, punându-şi la punct *afacerea* până în cele mai mici detalii, aşa cum avocatul îşi revede dosarele în ajunul unei înfăţişări la tribunal.

A doua zi de dimineaţă, ieşi împreună cu Similor, care în zadar încercă să-l descoase. Până ce dădură colţul bulevardului cu strada Chaussée d'Antin, Saladin nu scoase nici o vorbă. Ajunşi aici, tânărul îşi puse o mână pe umărul lui taică-său.

— E vorba de o trebuşoară măruntă, zise el, cu un aer nepăsător. Nu-i mare lucru, dar nu mi se îngăduie nici o greşeală. Ai să intri la Grand-Hôtel, aici, la doi paşi, şi-ai să întrebi de contele Hector de Sabran.

— Deci contele Hector de Sabran, repetă Similor, ca să reţină bine numele.

Saladin îi întinse un petec de hârtie, pe care scrisese cu mâna lui: "Contele Hector de Sabran, Grand-Hôtel".

— Tânărul locuieşte în apartamentul 38, urmă el. Ai să baţi la uşă şi, dacă-ţi deschide contele, ai să-l întrebi: "Am onoarea de a mă adresa domnului Guinguenot?"

— Ca atunci când umbli să dai o spargere? îl întrerupse Similor.

— Exact! Numai că aceasta e o treabă cinstită şi corectă. Dacă, dimpotrivă, îţi va deschide un servitor, vei întreba de domnul conte.

— Ia stai, ia stai! îl opri Similor. Poţi să-mi spui şi mie de ce?

— Pentru că trebuie să-l vezi la faţă pe conte. Scopul vizitei dumitale nu-i altul decât să te uiţi bine la el, ca să-l poţi recunoaşte mai târziu.

— Aha!... încuviinţă Similor. Începe să fie interesant... Şi pe urmă?

— Vei fi poftit înăuntru, continuă Saladin. Te vei uita la tânăr, vei afişa o mare surprindere şi vei spune: "Iertaţi-mă, nu pe dumneavoastră vă caut. Eu vreau să vorbesc cu domnul conte Hector."

— Bine, dar o să-mi răspundă că el e contele Hector!

— Atunci ai să exclami: "Deci am fost jefuit!" Ai să faci o plecăciune şi ai să dispari, afară de cazul când ţi se va cere o explicaţie.

— În această situaţie, se grăbi să spună Similor, am să-i povestesc că un individ a intrat în prăvălia mea, unde şi-a cumpărat ba una, ba alta, dându-se drept contele de Sabran. Aşa-i? Bun, şi pe urmă?

— Pe urmă nimic. Asta-i tot. Întinde-o!

Similor păşi în holul de la Grand-Hôtel. Saladin avusese grijă să-i mai aranjeze ţinuta pe ici-pe colo şi, de altfel, nici Grand-Hôtel nu-i ferit câteodată de lumea interlopă.

Saladin începu să se plimbe pe bulevard, aşteptându-l.

Zece minute mai târziu, Similor se întoarse cu acel aer triumfător pe care-l arbora omul şi în zilele lui nefaste.

— S-a făcut! zise el. Domnul conte e un tinerel foarte simpatic şi s-a supărat grozav, aflând că cineva ne furase trei perechi de cizme lăcuite, folosindu-se de numele lui.

— Eşti sigur c-ai să-l poţi recunoaşte?

— Cât se poate de sigur!

Saladin îi făcu semn să se aşeze pe o bancă, în faţa intrării de la Grand-Hôtel, şi luă loc lângă el.

— Fii atent la trăsurile care pleacă din faţa hotelului, îi zise el lui taică-său.

După o jumătate de oră de aşteptare, din hotel ieşi un tânăr extrem de elegant, care se îndepărtă, nu cu trăsura, ci pe jos.

— Uite-l! sări Similor. Nu-i aşa că-i drăguţ contele ăsta?

Dădu să se ridice de pe bancă, dar Saladin îl opri. Abia după ce Hector de Sabran făcuse vreo cincizeci de paşi, îndreptându-se spre Chaussée d'Antin, porni şi Saladin în urma lui, spunând:

— Chiar de-ar fi să mă ţin după el cât e ziua de lungă, şi tot am să aflu ce mă interesează!

Prima etapă nu dură prea mult. Contele intră la cafeneaua "Désirée", ca să-şi citească ziarele, bând o ceaşcă de cacao.

Saladin era cât se poate de bine dispus. Cum Similor, din ce în ce mai curios, îi cerea cu insistenţă explicaţii, Saladin îl mângâie, părinteşte pe obraz, zicând:

— Bătrâne, e o chestiune complicată şi delicată. Mai târziu am să-ţi şoptesc la ureche tot ce ai nevoie să ştii. Până atunci nu uita că ai de jucat un rol: te rog să fii la înălţimea misiunii pe care ţi-o încredinţez.

Misiunea consta în ocolirea grupului de case, pentru a face de sentinelă la intrarea în cafeneaua "Désirée", din strada Le Péletier, în vreme ce Saladin avea să stea de strajă la intrarea din strada Laffite.

— În felul acesta, n-are cum să ne scape. Uite cum facem: dacă iese prin partea ta, îl urmăreşti, chiar de-ar fi s-ajungi la antipozi. Ţii bine minte în ce case vă intra, după care vii să-mi dai raportul.

— Dar la ce ne foloseşte flăcăiandrul cu pricina? întrebă Similor.

— Într-o zi ai să afli la ce şi asta-ţi va fi toată răsplata! Dă-i bice!

— Rămas singur, marchizul de Saladin începu să se plimbe de colo-colo pe trotuarul de vizavi. Onorabilii săi confraţi într-ale relelor, care mişună în tot cartierul, îl recunoşteau fără doar şi poate, însă îi respectau meditaţia, zicându-şi în sinea lor: "La dejun marchizul înghite o sabie! Mai e mult până s-ajungă ca familia Rothschild."

Poate că lui Saladin nici nu-i dăduse prin minte să rivalizeze cu familia Rothschild, însă în imaginaţia lui prindea contur plăcuta perspectivă a unui seif imens, adânc şi solid, plin de fişicuri cu aur şi de bancnote, apărat de cea mai complicată încuietoare care s-a văzut vreodată la o casă de bani.

După o oră de aşteptare, timp în care stomacul lui îi atrăsese de mai multe ori atenţia că era gol, văzu ieşind din cafeneaua "Désirée" un ospătar, care alergă să oprească o birjă pe bulevard. Trăsura era pentru domnul conte. Acesta părăsi restaurantul, vesel şi bine dispus, după ce-şi băuse ceaşca de cacao.

Birja dădu colţul bulevardului, îndreptându-se spre Madeleine.

"Tăicuţul o să cam gâfâie, dar n-are importanţă. Ceea ce mă supără e că nu pot să-i folosesc picioarele, cruţându-le pe ale mele!".

Nu era cazul să-l pună în temă pe Similor. Printr-o întâmplare fericită, calul înhămat la birjă mergea cu o viteză rezonabilă, aşa că lui Saladin nu-i rămânea decât să nu-l piardă din ochi. Tânărul nostru era zvelt, cu picioare subţiri, ca de cerb, şi cu plămâni atât de buni, încât putea rezista trei minute cu capul sub apă. Când birja se opri, cam după o jumătate de milă, în faţa porţii unui minunat palat din cartierul Saint-Honoré, Saladin abia dacă avea câţiva stropi de sudoare pe frunte.

Contele plăti birjarului şi dispăru prin portalul înalt care se închise în urma lui.

Lui Saladin nu-i bătuse inima atât de tare nici atunci când alergase în urma trăsurii. Acum însă, tânărul nostru începea să răsufle mai iute.

— Ăsta zic şi eu noroc! şopti el. Pun prinsoare pe trei franci că am dat de pasărea noastră din primul foc!

Cercetă cu atenţie palatul. Era una din acele superbe locuinţe, împrejmuită de curte şi grădină, cu faţada spre cartier, în vreme ce partea din spate, şi mai luxoasă, dădea spre bulevardul Gabrielle.

Nu se ştie de ce, dar Saladin se gândi: "E chiar lângă palatul Praslin, unde un duce a ucis o ducesă."

În vreme ce-şi urma şirul cugetărilor, cineva trecu pe lângă el, lovindu-l din greşeală.

Saladin îşi scoase pălăria şi se dădu la o parte din drum, pentru că era un tânăr prudent şi politicos. Omul care trecuse pe lângă el nici nu-l băgă în seamă. Era un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare, cu părul şi barba negre ca tăciunele, dar înspicate cu fire albe.

Multă lume spune că bogăţia poate fi ghicită sub orice fel de veşminte sau alte semne exterioare. Mai mult decât atât, deseori culoarea sau mirosul bogăţiei nu au nimic de-a face cu distincţia.

Saladin ar fi făcut prinsoare că bărbatul cel cărunt era cel puţin milionar.

Necunoscutul pătrunse pe o alee din faţa maiestuosului palat, ascunzându-se cu stângăcie: părea un personaj de comedie care făcea pe spionul, astfel că oricine şi-ar fi putut da seama de firele ce alcătuiau intriga piesei.

Saladin nu era un spirit aventuros. Câtuşi de puţin! Respinse, deci, ideea prea comodă că acest bărbat ar putea fi faimosul duce care-i dăruise o monedă de douăzeci franci, în dreptul intrării din strada Cuvier. După părerea lui, ar fi fost prea norocos să pice dintr-o dată chiar în miezul unei drame care-ar fi tulburat atât de profitabil apele unde avea de gând să pescuiască. Şi totuşi, în minte începeau să i se contureze nişte amintiri: era convins că omul din strada Cuvier, cel care oferise recompense agenţilor de poliţie pentru a grăbi găsirea micuţei Petite-Reine — în sfârşit, ducele de Chaves, actualul soţ al frumoasei La Gloriette — avea obrazul bronzat şi o barbă neagră ca abanosul.

Fără voie, Saladin reflectă în sinea lui, de astă dată cu un surâs plin de cruzime: "E chiar lângă palatul Praslin, unde un duce a ucis o ducesă."

Capitolul XXI - Ducele de Chaves

Trecu destul de mult timp. Ochii lui Saladin devorau preparatele din vitrina restaurantului din apropiere, însă era prea prudent din fire pentru a risca să piardă o astfel de ocazie, numai de hatârul burţii sale goale. Căută din priviri o brutărie, undeva pe lângă palat. Cum nu zări nici una, se resemnă să suporte foamea cu stoicism, rămânând la postul său de observaţie.

Cu siguranţă că pleca de la un fapt destul de vag. Somnambula din strada Tiquetonne nu-i spusese nimic altceva, în afară de faptul că o înaltă doamnă părea să cheltuiască sume considerabile pentru a găsi o mică brăţară fără valoare.

Fusese pronunţat un singur nume, cel al contelui de Sabran. Cât despre înalta doamnă, Saladin n-avea nici un motiv temeinic de a-şi închipui că se afla la poarta locuinţei sale. Iar presupunând una ca asta, singura concluzie rămânea aceea că stăpână palatului era însăşi La Gloriette, cu alte cuvinte ducesa de Chaves.

Pe de altă parte, incidentul cu aşa-zisul milionar care-l atinsese în treacăt mai adineauri nu avea sens decât dacă palatul din faţa lui era, într-adevăr, al ducelui de Chaves. Totul se învârtea într-un cerc vicios. Şi totuşi, pe măsură ce trecea timpul, Saladin era din ce în ce mai convins că degeaba îşi făcuse reproşuri pentru o speranţă ce nu se sprijinea pe nici un fapt real. Acum nu mai era vorba de o speranţă: căpătase o certitudine.

Contele Hector coborâse din trăsură în faţa palatului de Chaves cam pe la ora prânzului. Acum se auzi un orologiu din vecinătate, bătând de două ori.

"La nevoie, rămân şi peste noapte", îşi zise Saladin cu hotărâre. "Am timp berechet... Negriciosul meu şi-a cam pierdut răbdarea", urmă el. "Văd c-a renunţat să mai facă de strajă."

Într-adevăr, necunoscutul dispăruse.

Însă la picioarele lui aterizase o ţigară abia pe jumătate fumată. Ridică instinctiv privirea şi zări doi ochi mari, strălucind în spatele jaluzelelor întredeschise ale unei ferestre de la parter:

— E-e! murmură. Se-ncurcă treaba! Bogătaşul meu şi-a găsit alt post de observaţie.

În aceeaşi clipă; portalul palatului se deschise larg.

Viaţa marchizului de Saladin nu fusese prea plină de emoţii. Nu iubise nici mamă, nici tată, nici frate, nici soră. Dar inima cuiva poate bate şi din alte motive. Saladin se iubea nespus pe sine. Or, în acest moment era vorba de propria-i persoană. Fu nevoit să se sprijine de obloanele unei prăvălii, pentru că nu-l mai ţineau picioarele.

Oare ce-i va fi dat să vadă în faţa ochilor? Ruină? Pierduse său câştigase prima rundă a acestei partide aventuroase, pe care o pregătise de-atâţia ani?

Portalul rămânea deschis, dar în cadrul lui nu se ivea nimeni.

În spatele jaluzelelor de la parter, omul cu barba ca tăciunele tuşi, aprinzându-şi altă ţigară.

Saladin îşi încordă ochii până la durere. Nu-şi făcea iluzii.

Trecuseră paisprezece ani de când n-o mai văzuse pe La Gloriette, iar atunci, abia dacă o zărise de departe: o dată în baraca doamnei Canada şi a doua oară în piaţa Mazas, când tânără mamă i-o încredinţase pe Petite-Reine doamnei Noblet, zisă şi Băciţa.

Nu spera s-o recunoască, în sensul propriu al cuvântului: era prea isteţ pentru asta. Avea însă în minte chipul domnişoarei Safir şi-şi spunea pe bună dreptate: "O voi recunoaşte pe mamă cu ajutorul fiicei."

În curte răsună un tropot de copite; îşi făcură apariţia doi rândaşi, înveşmântaţi în tunică lungă de culoare roşie, apoi o pereche de căi ce nu-şi găseau astâmpărul.

Pe unul călărea contele Hector, pe celălalt o femeie îmbrăcată în negru şi purtând pe cap o pălărie mexicană, la care flutura un voal:

Într-o pornire irezistibilă, în care era mai mult decât curiozitate, Saladin traversă strada, ieşind în întâmpinarea celor doi călăreţi, în vreme ce porţile palatului se închideau în urma lor.

Primul lui gând fusese: "E prea tânără!"

Într-adevăr, fericitul conte Hector era însoţit de-o tânără femeie, de o mare graţie şi frumuseţe.

Sub văl se ghicea un chip palid, dar surâzător, cu ochi mari, a căror privire avea acea strălucire caracteristică a tinereţii.

Saladin era atât de aproape, încât contele Hector fu nevoit să-şi strunească bidiviul, ca să nu-l lovească.

— Dă-te la o parte, dobitocule! se răsti el, aproape fără voie.

Saladin nici nu se dădu la o parte şi nici nu se supără. Era pradă unei mirări vecine cu stupefacţia.

Cel de-al doilea gând care-i veni în minte fu: "Ea e! Aceeaşi de altădată! N-a îmbătrânit deloc!"

Nici vorbă de asemănarea cu domnişoara Safir, pe care conta ca să-şi recunoască zână bună ce-i va dărui bogăţia. Dar nici nu era nevoie de vreo asemănare. Printr-un fel de miracol, după paisprezece ani, Saladin regăsise tânăra şi frumoasa făptură care se aşezase cândva la câţiva paşi de el, pe banca Teatrului Francez şi Hidraulic: aceeaşi care a doua zi îşi sărutase plângând fetiţa adorată, pe Petite-Reine, pe, care n-avea s-o mai revadă niciodată, datorită lui Saladin.

Exista o singură deosebire: veşmintele purtate de La Gloriette.

Al treilea gând al lui Saladin era unul admirativ, la adresa graţiei şi naturaleţei cu care La Gloriette cea de altădată se adaptase noii sale poziţii.

— S-ar zice că nici n-a făcut altceva de când e lumea, mormăi el printre dinţi, în vreme ce caii o porneau la pas spre cartierul Saint-Honoré.

— Păzea! îi strigă şoferul unui omnibuz.

Saladin, care rămăsese în mijlocul străzii, sări brusc într-o parte.

— Păzea! se auzi glasul unui birjar.

Saladin abia avu timp să facă un salt pe trotuar. Întorcându-şi din întâmplare privirea spre prăvălia de unde pândise mai adineauri, dădu cu ochii de fereastra de la parter. Negriciosul trăsese jaluzelele, iar acum, sprijinit de pervaz, urmărea cu un aer mulţumit, dar şi uşor batjocoritor, plimbarea călare a celor doi tineri.

Pe chip i se citea o veselie stranie, iar buzele întredeschise lăsau să se întrevadă două şiruri de dinţi albi, care străluceau în contrast cu pielea tuciurie, dându-i un aer de fiară sălbatică.

La oamenii a căror imaginaţie se hrăneşte cu ipoteze la fel de şubrede ca un castel din cărţi de joc, atunci când se întâmpla ca una din aceste supoziţii să devină realitate, întregul edificiu se consolidează într-o clipă.

Identitatea tinerei La Gloriette, devenită doamna şi stăpâna palatului de Chaves, lămurea în acelaşi timp şi identitatea brunetului cu fire argintii, care nu putea fi altul decât ducele de Chaves, surprins în postura sa de soţ gelos.

Saladin încă nu-şi dădea seama la ce i-ar fi putut sluji o astfel de împrejurare şi se întreba de ce închiriase ducele o odaie ca să se uite la nevastă-sa, din moment ce i-ar fi fost mai uşor s-o facă de după jaluzelele propriului său apartament.

Se afla chiar în faţa sursei de informaţii, aşa că se hotărî să afle totul. Pentru diplomaţi de soiul lui, orice amănunt era important. Apăsă butonul strălucitor de alamă, care servea de sonerie la palatul de Chaves, şi în clipa următoare uşa se deschise.

Saladin intră cu un aer dezinvolt şi întrebă valetul — de altfel, mult mai bine îmbrăcat decât el — dacă putea vorbi cu ducele.

— Excelenţa Sa e plecat de două zile într-o călătorie, răspunse plin de importanţă slujitorul, iar atunci când doriţi să aveţi onoarea de-a fi primit, trebuie să cereţi audienţă în scris.

Saladin mulţumi, apoi salută şi ieşi. Cum îi stătea în fire să nu-i scape nimic, se aplecă şi ridică din praful drumului un obiect strălucitor, ce putea fi din aur, şi-l strecură în buzunar.

La fel s-a întâmplat şi cu domnul Jacques Laffitte[42], cel care într-o bună zi şi-a cerut iertare de la Dumnezeu şi de la oameni pentru că făcuse revoluţia din iulie: şi el a început să-şi strângă legendara-i avere, pornind de la un ac cu gămălie.

De-acum, Saladin era preocupat de motivele care-l îndemnaseră pe Excelenţa Sa să-şi aleagă fereastra de la parter drept post de observaţie.

Era limpede că ducele juca de la un capăt la altul vechea comedie a soţului bănuitor, care voia să-şi surprindă nevasta.

Acum fereastra fusese închisă. Ducele sfârşise ce avea de făcut — ca şi Saladin.

"Numai că el n-a avut parte de-aşa o zi bună ca mine!" îşi zise acesta din urmă.

Foarte încântat de realizare şi întrezărind viitorul în culori trandafirii, Saladin intră în restaurantul a cărui vitrină îl supusese chinurilor lui Tantal[43] şi contrar pornirilor sale spre economie, îşi comandă o masă copioasă, ce-i ţinea loc şi de prânz, şi de cină.

În acest timp, contele Hector şi frumoasa sa însoţitoare, care era într-adevăr ducesa de Chaves, dăduseră colţul bulevardului Marigny, ajungând pe Champes-Élysées.

Contele Hector era fără îndoială un călăreţ admirabil, însă ducesa se întorsese dintr-o ţară unde femeile în şa fac adevărate minuni. Era o amazoană desăvârşită. Mulţimea elegantă, aflată la acel ceas pe drumul spre lac, o cunoştea şi întorcea capul după ea, plină de admiraţie şi curiozitate.

Se zice că toate echipajele cochete care merg zilnic, la aceeaşi oră, în căutarea celei mai voluptoase dintre plăcerile pariziene — plimbarea prin pădure — sunt adevărate cuiburi de bârfa.

Aceste flori de femei, ce strălucesc de-a lungul bulevardului Étoile, au reputaţia de-a fi pline de spini ascuţiţi.

Poate că, într-adevăr, îi vorbeau de rău pe doamna ducesă şi pe mult prea tânărul ei însoţitor, însă îşi ascundeau cu grijă colţii, în spatele saluturilor respectuoase şi zâmbetelor binevoitoare.

În schimb, nimeni nu-l ierta pe duce, pentru că nu era de faţă. Toate doamnele cădeau de acord că-i un sălbatic, cu atât mai antipatic cu cât părea să fi fost cândva un bărbat atrăgător — lucrul cel mai detestabil din lume. Se spunea că-i un jucător împătimit, un spadasin de temut, cu aerul unui tiran de melodramă, un băutor pe care nu-l înveselea nici vinul şi că până şi aventurile sale galante aveau un iz tragic şi funebru.

---

[42] *Jacques Laffitte* (1767–1844) — bancher şi om politic francez. (n.t.)

[43] *Tantal* (mitol.) — rege al Frigiei (sau al Lidiei), osândit la foame şi sete veşnică, în infern, pentru vina de a-şi fi servit propriul fiu drept bucate la un ospăţ dat zeilor. (n.t.)

Desigur, în acele încântătoare consilii, care se îndreptau spre pădure, sucind câte o bârfă pe toate părţile, ducesa nu era învinovăţită de nimic. Ba chiar i s-ar fi găsit o scuză, de s-ar fi ştiut de unde provenea.

Dar nu se cunoştea mare lucru şi asta era îngrozitor. Vă puteţi imagina o ducesă căreia nimeni să nu-i fi putut afla numele de domnişoară?

De altfel, ducesa îşi vedea de treaba ei, lucru pentru care toate celelalte doamne îi erau recunoscătoare. Nu-şi făcea apariţia decât la ceremoniile oficiale şi, cu toate că ducele era neînchipuit de bogat, soţia să nu se arătase niciodată prin saloanele unde cele mai strălucitoare femei îşi disputau întâietatea.

La Arcul de Triumf, Hector şi frumoasa sa însoţitoare părăsiră drumul urmat de toată lumea. În vreme ce echipajele, înşirate unul după altul ca oile, coteau la stânga, pierzându-se pe bulevardul împărătesei — singura cale de acces spre pădure — Hector şi ducesa îşi continuară drumul înainte, galopând spre Neuilly.

Până acum, abia dacă schimbaseră un cuvânt.

— Presimt că voi avea o bucurie, zise ducesa. Cred că voi primi o veste bună. Nici o clipă n-am încetat s-o caut. Îngeraşul acela de copil era totul pentru mine. Nimic pe lume n-ar putea să-i ia locul în sufletul meu, însă deseori mi-am pierdut speranţa. Pe măsură ce trecea timpul, îmi spuneam: "Şansele de-a o găsi se reduc cu fiecare zi." De câte ori nu m-am trezit noaptea, cuprinsă de-o spaimă nedefinită, pentru că o visasem moartă!

— Ea a fost toată viaţa dumitale! repetă gânditor contele Hector. Doamne, cât o iubeşti!

— Da, frumosul meu îndrăgostit, fetiţa asta a fost toată viaţa mea şi nici nu-ţi pot spune cum îmi arde sufletul de dorul ei. În amintirea mea există un singur bărbat pe care l-am iubit cu adevărat. Uneori îmi vine greu să cred că m-a părăsit, pentru că avea o inimă nobilă, şi nu-l cred în stare de-o asemenea laşitate... Ciudat cum nu mi s-au şters din minte aceste lucruri, după atâta amar de ani! Nu numai că acele imagini nu s-au stins, dar devin mai clare pe zi ce trece. Ce încântare şi ce chin a fost să mi-o închipui crescând pe Petite-Reine, să ghicesc în ea schimbările petrecute de la o săptămână la alta, de la un an la altul: cum s-a înălţat, cum a devenit din ce în ce mai frumoasă... Am impresia că mulţumită acestor gânduri, cu care mi-am umplut ceasuri întregi, de s-ar ivi în calea mea, aş recunoaşte-o!

Hector surâdea, plin de compătimire.

— Ce fericită ai fi fost, frumoasa mea mătuşă! gândi el cu voce tare. Şi ce fericit ar fi fost şi bărbatul acela!

— Sigur că da! încuviinţă ea. L-aş fi iubit mult, de dragul fetiţei. Şi el era un gentilom, deşi nu un mare senior, ca ducele. În naivitatea mea, îmi închipuiam că mă iubeşte prea mult, iar eu nu-i puteam oferi decât inima, pe care era stăpâna Justine...

Hai să nu mai vorbim decât despre ea! Nimeni nu moare din prea mare bucurie, altfel mă tem că dacă aş găsi-o, nu i-aş mai putea da decât o singură sărutare... Asta dacă Dumnezeu s-ar îndura de nebunia mea şi mi-ar da înapoi copilul!

— Nu te-ai gândit niciodată să-l cauţi pe Médor? întrebă tânărul conte. Băiatul acela de treabă, despre care mi-ai povestit că te-a ajutat cu un devotament înduioşător prin simplitatea lui?

— De când m-am întors în Franţa, răspunse ducesa de Chaves, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să dau de urma lui. Zadarnic! Pur şi simplu a dispărut! Probabil a murit.

— Dar unchiul meu a încetat să te mai sprijine?

— Ducele e la fel de bun cu mine. Îmi îndeplineşte cele mai mici dorinţe, cu aceeaşi curtoazie. Numai că marea pasiune pe care i-am inspirat-o cândva s-a stins, făcând loc unei atenţii pline de respect. El şi-a recăpătat libertatea, fără a mi-o reda pe-a mea. Pentru c-am atins acest subiect, Hector, aş vrea să avem o discuţie serioasă. Nu ştiu dacă unchiul tău este gelos sau doar face pe gelosul, însă...

— Cum! exclamă tânărul. Te bănuie pe dumneata?...

— Ascultă-mă, urmă doamna de Chaves. Prietenia noastră trebuie să înceteze. Înainte de plecare, ducele mi-a dat a înţelege că desele tale vizite la palat i-au trezit suspiciuni.

— Nu se poate! protestă Hector. Chiar el a favorizat şi încurajat prietenia noastră. Iar acum, frumoasa mea mătuşă, ţin la dumneata ca la o soră...

— Poate că la o mamă... îl întrerupse doamna de Chaves.

— Am spus "ca la o soră", zise Hector, roşind.

Urmă o scurtă tăcere.

Frumoasa ducesă clătină din cap, zâmbind.

— Iată pericolul de a rămâne tânăra atâta vreme. Sper că mă înţelegi, Hector. Fie că ducele se înşeală sau nu, eu sunt la cheremul lui. Am nevoie de averea şi influenţa soţului meu ca să-mi pot continua căutările.

Hector o privi cu un aer mirat.

— Vorbeşti de parcă ar sta în puterea unchiului meu să-ţi schimbe soarta.

Ducesă îşi struni brusc calul. Ajunseseră în dreptul porţii Maillot.

— Vrei să intrăm în pădure? întrebă tânărul conte.

— La poarta Orléans e mai puţină lume, răspunse doamna de Chaves, dând pinteni calului, care porni la trap.

Un timp călăriră amândoi în tăcere.

Hector de Sabran, care i se adresa ducesei spunându-i "frumoasa mea mătuşă", iar ducelui numindu-l "unchiule", era în realitate chiar nepotul domnului de Chaves; sora mai mică a ducelui se căsătorise la Rio de Janeiro cu contele de Sabran, ataşat al

ambasadei franceze sub domnia lui Louis-Philippe. Din această căsătorie se născuse Hector, care-şi pierduse de mic ambii părinţi. În afara unui văr din partea tatălui, care fusese numit tutore, nu mai avea altă rudă decât pe domnul de Chaves.

La întoarcerea în Franţa, ducele îl chemase să locuiască în palatul lui. Îi făcuse o primire părintească, apoi îl prezentase soţiei sale, zicând:

— Lilias, iată-l pe fiul scumpei mele surori, despre care ţi-am vorbit de-atâtea ori.

Or, de doisprezece ani, de când se afla alături de Lily — sau Lilias — ducele nu pronunţase numele "scumpei sale surori" nici măcar o singură dată.

Domnul de Chaves avea o fire ciudată. Lily nu exagerase vorbind de bunătatea lui. Era de-o generozitate fără margini, dar uneori peste mintea lui părea că se aşterne o umbră, trădând o suferinţă sufletească.

Şi tatăl său făcuse o mezalianţă. Ducele de Chaves era fiul unei femei de-o mare frumuseţe, care cu vreo patruzeci de ani în urmă subjugase întreg oraşul Rio de Janeiro; dar în vinele ei se bănuia că ar fi curs un sânge amestecat.

Romanul acestei iubiri pătimaşe avusese un deznodământ tragic, asupra căruia, de altfel, plutea un mister de nedezlegat.

Domnul de Chaves-tatăl fusese găsit mort, în patul său din vechiul castel pe care-l stăpânea în provincia Coïmbre, din Portugalia.

Se descoperi că soţia sa părăsise castelul cu o seară în urmă, luându-şi cu ea fiul în vârstă de unsprezece ani şi fetiţa, cu doi ani mai mică.

Acest fiu era actualul duce de Chaves, căsătorit cu La Gloriette. Fetiţa avea cândva să dea naştere contelui Hector de Sabran.

Ducele de Chaves fusese crescut de mama sa, în Brazilia. Deşi neînchipuit de bogată, ducesa era ţinta unei ostilităţi abia disimulate.

Astfel, sora ducelui, mama lui Hector, deşi frumoasă şi dispunând de o zestre apreciabilă, şi-ar fi găsit cu greu un soţ, de nu s-ar fi întâmplat ca domnul de Sabran, străin de partea, locului şi deci necunoscând istoria funestă a acelei familii, să se îndrăgostească nebuneşte, luând-o de soţie făr-a sta prea mult pe gânduri.

Ducele, care crescuse pe întinsele domenii ale familiei, în centrul provinciei Pară, nu prea avusese de-a face cu tineri de rangul lui. Înconjurat de servitori şi paraziţi — care în Brazilia fac parte din cea mai josnică speţă de aventurieri — îşi petrecuse tinereţea în plăceri brutale şi într-un dezmăţ sălbatic. Mama să îi încuraja acest stil de viaţă, printr-o purtare mai mult decât suspectă.

În casa lor aveau loc scene violente şi uneori orgiile sfârşeau înecate în sânge.

După moartea mamei, survenită când fiul ei împlinise aproape douăzeci de ani, tânărul îşi părăsise domeniile, pentru a se prezenta la Curte, unde numele şi averea îi asiguraseră o primire favorabilă.

De altfel, moartea ducesei, fosta văduvă a unui mare senior, arunca un văl de umbră asupra unui trecut plin de nenorociri şi crime, la care tânărul duce nu putea fi socotit complice.

Întâia oară când fusese la Curte, la auzul numelui de don Hernan-Maria da Guarda, duce de Chaves, toată lumea se întorsese spre noul venit, cu o nestăpânită curiozitate, în care se simţea deja o undă de invidie.

Hernan-Maria era un bărbat extrem de atrăgător, însă părul negru şi pielea închisă la culoare îi trădau originea mulatră — sau cel puţin aşa afirmau curtenii portughezi şi brazilieni pur sânge (care în realitate erau mai tuciurii decât metişii).

Încă de la prima sa audienţă, îi ceruse Maiestăţii Sale, pe un ton rece şi mândru, să i se acorde onoarea de-a fi primit în slujba Coroanei.

La Curte se avansează rapid, atunci când ai în spate un nume mare şi o avere de milioane. La douăzeci şi patru de ani Hernan-Maria, duce de Chaves, era un personaj de vază, astfel că-şi putuse dubla averea dintr-odată, luând în căsătorie pe una dintre cele mai frumoase şi mai bogate moştenitoare din întreg imperiul.

Timp de şase luni, fusese îndrăgostit de ducesă, pe care-o adora în genunchi, ca un sclav. Ori de câte ori i se întâmpla să iubească, făcea acelaşi lucru.

După şase luni, răpise o cântăreaţă de la Grand-Théâtre şi mobilase un palat numai pentru ea.

Din acel moment, se dezlănţuiseră toate vechile-i năravuri. Patima sa pentru jocul de cărţi scandaliza chiar şi oraşul în care toate clasele sociale împingeau plăcerea jocului până la nebunie.

Într-o seară, la şcoala de echitaţie, ucisese un colonel mexican, în urma unui duel cu cuţitele; la scurt timp după aceea, fusese rănit de două gloanţe pornite din revolverul unui cetăţean american, cu care de asemenea se duelase.

La Curte tocmai se dădea un bal. Ducele se dusese acasă, ca să-şi schimbe hainele, după care se întorsese şi dansase cadrilul, cu braţul prins în eşarfă. Cu această ocazie, începuse să se bucure de atenţia opiniei publice. O frumoasă doamnă, ale cărei sfaturi aveau influenţă asupra şefului de stat, ceruse pentru el o misiune diplomatică, şi dorinţa îi fusese îndeplinită.

Aşa se întâmplase că ducele nostru ajunsese la Paris, cu sarcina de a regla pe căi neoficiale problema unor indemnizaţii foarte importante.

Deşi în Franţa trăia pe picior mare, totuşi obiceiurile complet deosebite şi dificultatea de-a se exprima într-o limbă necunoscută îi accentuaseră timiditatea pe care o avea din fire. Ducea o viaţă retrasă, astfel că în societatea pariziană trecea drept un sălbatic, cu purtări austere până la stoicism.

Capriciile lui de-acum se limitau la a plăti vreunei dansatoare o leafă de ministru.

Întâmplarea i-o scosese în cale pe La Gloriette, într-o zi când se plimba în Jardin des Plantes. Fusese o dragoste la prima vedere. În Brazilia, ar fi pus ca fata să fie răpită în aceeaşi seară. La Paris se temea să facă aşa ceva, astfel că începuse să joace rolul unui Céladon[44] tăcut şi neîndemânatic.

Zile şi săptămâni în şir, o urmărise pe La Gloriette ca o umbră.

Ştim cum se terminaseră toate astea şi cu ce minciună grosolană reuşise să înşele simţămintele materne ale tinerei femei. Ştim şi că-i făgăduise s-o ia de soţie.

Ar mai rămâne de adăugat un singur lucru: pentru că ducele să-şi ţină cuvântul, ar fi trebuit să înlăture din calea lui o piedică — şi încă una vie. Prima ducesă de Chaves se afla chiar pe vaporul ce-o ducea pe La Gloriette către Brazilia.

---

[44] *Céladon* — personaj din romanul *Astreea*, de Honoré d'Urfé, prototipul îndrăgostitului statornic. (n.t.)

Capitolul XXII - Ducesa de Chaves

La poarta Orléans, între cele două mari bulevarde, se deschide un drum de vânătoare, care taie pădurea în diagonală, trecând prin acele desişuri singuratice, pe care cei mai mulţi care se plimbă de-a lungul lacului nici măcar nu le cunosc.

Trebuie să ştiţi că există oameni ce merg în Bois de Boulogne de trei sute şaizeci şi cinci de ori pe an, parcurgând de trei sute şaizeci şi cinci de ori acelaşi drum.

Iată cum e plămădit cel mai spiritual popor din univers.

Hector şi însoţitoarea sa mergeau la pas, pe sub umbra deasă a copacilor. Discutau tocmai despre prima ducesă de Chaves, de care am pomenit la sfârşitul capitolului precedent. Lily îşi coborâse glasul, aproape fără voie, vorbind rar şi cu tristeţe.

— Pe pachebot am fost foarte izolată, povesti ea. Unchiul tău cumpărase tăcerea tuturor celor care mi-ar fi putut dezvălui secretul. Deseori o vedeam pe punte pe femeia aceea nespus de frumoasă, dar abătută, cu un chip palid, încadrat de păr lung şi negru. Ducele nu i-a adresat cuvântul nici măcar o singură dată de faţă cu mine şi nu i-am aflat numele decât după ani de zile — exact acelaşi nume pe care-l port şi eu acum: ducesa de Chaves.

— Atunci ai auzit vorbindu-se...? începu Hector.

Lili îl întrerupse, cu un gest grav.

— După un an de la venirea noastră în Brazilia, spuse ea de-abia auzit, ducele de Chaves mi-a dat numele său, în capela Santa-Maria-de-Gloria, din Rio de Janeiro. Mai târziu, a ajuns la urechile mele zvonul că prima lui soţie murise cu şapte luni în urmă. Nu mă întreba nimic! Nu ştiu nici eu mai mult decât ţi-am spus, dar chiar şi atâta e lipsit de importanţă. Ducele de Chaves îi prezentase primei soţii pe unul din tinerii lor veri, de-abia ieşit de pe băncile Universităţii, rugând-o să-l scoată în lume. Apoi, într-o zi, i-a făcut reproşuri pentru că-i ascultase îndemnul. Tânărul a fost ucis noaptea, în urma unei încăierări cu un adversar necunoscut. Ducesă s-a prăpădit şi ea. Iar fratele ei, care până atunci fusese bine văzut la Curte, a fost exilat numai pentru că pomenise ceva despre otravă.

— Doamnă, zise Hector, încruntându-şi sprâncenele. Ai dreptate. Am să-mi mai răresc vizitele la locuinţa dumitale.

— Oh! exclamă râzând doamna de Chaves. Nu-i cazul s-o iei chiar în tragic! Aici nu-i Brazilia. La Paris nu-i la modă otrava. De altfel, urmă ea pe un ton mai grav, poate că nu-s decât calomnii.

Tăcură din nou. Când caii ieşiră din desiş, ca să străbată luminişul din apropierea castelului Madrid, doamna de Chaves continuă, cu un aer de voită nepăsare:

— Şi-atunci cum rămâne cu cea de-a opta minune a lumii? Frumoasa frumoaselor! N-am mai vorbit de mult despre iubirea dumitale.

— Scumpă mătuşă, răspunse Hector, dacă n-ar exista această fată, unchiul meu ar avea toate motivele să fie gelos.

Lily izbucni într-un hohot de râs sincer. Rareori se întâmpla să aibă motive de veselie. Însă de vreo câteva zile, felul ei de-a fi se schimbase simţitor.

— Nepoate, spuse ea, iată o declaraţie subînţeleasă, care-i ori foarte şireată, ori foarte impertinentă.

— Aş putea fi şiret faţă de dumneata, mătuşă? murmură Hector, sincer emoţionat. Dar mai ales, aş putea fi impertinent? Ştii bine că ţin la dumneata, la fel cum ştii şi în ce fel. Fără îndoială, eşti prea frumoasă ca să-mi inspiri un sentiment fratern. Dar e la fel de sigur că iubirea din sufletul meu e cu atât mai înflăcărată cu cât a reuşit să învingă ridicolul, care — după cum se spune — ucide totul. E vorba de un ridicol concret, vizibil. Nu trebuie să glumeşti pe seama sentimentelor mele: ele deja mă fac să mă simt nenorocit şi mi-ar putea zdrobi inima pentru totdeauna.

Fără a-şi opri calul, ducesa îi întinse mâna.

— Ai împlinit douăzeci de ani, Hector? îl întrebă ea.

— Peste unsprezece luni voi face douăzeci şi unu, zise Hector. Nu peste mult timp voi fi major.

— Şi ce-ai vrea să faci atunci?

Hector nu răspunse imediat.

— Hai, spune! insistă doamna de Chaves.

— Spun! se repezi Hector, cu o asemenea patimă încât frumoasa lui însoţitoare avu o tresărire. Dacă mă iubeşte, am s-o iau de soţie. Iar de nu, am să mă omor!

Doamna de Chaves nu mai zâmbea. Caii îşi încetiniseră singuri pasul.

— Niciodată nu mi-ai povestit de-a fir a păr despre iubirea ta, vorbi ducesa cu seriozitate. Eşti bolnav şi orice femeie poate fi un doctor! Hai, spune-ţi păsul!

Tânărul conte se lumină la faţă. Cea mai mare bucurie a bieţilor îndrăgostiţi este aceea de a-şi povesti suferinţele.

Îşi începu relatarea de la prima zvâcnire a inimii, pe vremea când încă se afla la colegiul ecleziastic din Le Mans. O zugrăvi — timid şi temător de surâsul ironic ce s-ar fi putut ivi pe buzele ducesei — pe copila aceea dumnezeiesc de frumoasă, nevinovată ca

visul unui poet, nevoită să danseze pe sârmă în mijlocul unei gloate grosolane de saltimbanci. Istorisi cum era mai presus de profesia socotită de mulţi a fi ruşinoasă şi cum nu se lăsase ademenită nici chiar de beţia succesului.

Contele Hector îi intuise adevărata fire, pentru că o iubea sincer şi din tot sufletul.

Ghicise pacea îngerească din inima ei şi acea mândrie latentă, căreia nu i se ivise până atunci ocazia să izbucnească.

Doamna de Chaves îl asculta cu un interes de care aproape că nici nu-şi dădea seama; ascultă acea poveste de o naivitate copilărească, iar flacăra din ochii ei îl încuraja pe tânăr să continue.

Contele nu-i ascunse nimic. Vorbi cât se poate de serios şi cu o emoţie crescânda despre cunoscută scenă a cererii în căsătorie, adresată lui Échalot şi doamnei Canada. Îi recită pe de rost scrisorile trimise domnişoarei Safir, ba chiar pomeni şi despre fotografia strecurată între paginile uneia din ele.

Ducesă de Chaves nu râse nici acum. Dacă-l întrerupea din când în când, aceasta se întâmplă pentru că de pe buze îi scăpa câte un cuvânt, din care se ghicea cât era de prinsă de firul povestirii.

Hector îi era nespus de recunoscător şi continua să-şi depene amintirile, fericit că găsise cui să destăinuie secretul atât de scump inimii lui.

Povestea nu conţinea prea multe momente de suspans. De când venise la Paris, Hector avusese ocazia să aprecieze imensa putere de înţelegere a acestei femei de lume, care se milostivea să acorde atenţie unor astfel de lucruri lipsite de importanţă.

— Te plictisesc, scumpă şi buna mea mătuşă! se opri el. În tot ce ţi-am spus n-ai aflat nimic deosebit, decât poate că iubesc ca un nebun. Iar ca să înţelegi de ce iubesc în felul acesta o femeie cu mult sub rangul meu — cel puţin în aparenţă — ar trebui s-o cunoşti.

— Am s-o cunosc! zise doamna de Chaves, aproape fără voie.

— Nu, ah nu! protestă Hector, cu glas rugător. N-ai putea s-o cunoşti decât în plin triumf, cu alte cuvinte, în plină mizerie. Iar eu nu vreau s-o vezi aşa!

— Atunci, murmură Lily că prin vis, înseamnă că-i frumoasă... Nespus de frumoasă...

Pieptul lui Hector tresăltă, iar ochii ducesei se plecară sub privirea lui arzătoare.

— Frumoasă ca dumneata, zise el, cu glas stăpânit. Numai cu dumneata aş putea s-o compar. Nu aveţi aceleaşi trăsături, nu semănaţi, şi totuşi, ori de câte ori te văd, mă duc cu gândul la ea. Între ea şi dumneata există un fel de legătură tainică... nu ştiu cum să-ţi explic... Iubirea mea pentru această fată are ceva din afecţiunea pe care ţi-o port dumitale... Plângi?! De ce plângi, doamnă?

Ducesă îşi şterse repede lacrimile, încercând de astă dată să glumească.

— Aşa e, plâng... Nu ştiu, zău, care din noi doi e mai nebun, Hector, bietul meu nepot!... Nu uita că-ţi sunt mătuşă, aşa că va trebui să-mi asculţi sfatul... Dar mai înainte, vreau să ştiu dacă ai mai văzut-o înainte de-a o reîntâlni la Paris...

— N-am încetat s-o caut, dar numai rareori am dat de ea... răspunse Hector. Şi mă cuprinde amărăciunea la gândul că dumneata nici nu-ţi închipui durerea acestei pasiuni, care-mi pârjoleşte sufletul. Mă împotrivesc, îmi e ruşine. Aş prefera să n-o mai văd niciodată, decât să fiu silit să înfrunt acele îngrozitoare aplauze, pe care le merită pentru talentul ei, dar care îmi sfâşie inima.

— Şi totuşi... începu doamna de Chaves.

Hector o întrerupse cu un gest blând, apoi vorbi, pe un ton aproape pios.

— O singură dată, hazardul a fost de partea mea, spuse el. Povestea iubirii mele, deşi tristă, are totuşi o pagină fericită. Anul trecut s-a îmbolnăvit, pe când era în trecere prin Melun. Nici nu-ţi închipui cum o adoră acei oameni de treabă, în slujba cărora se află. Ca într-o familie unde mama şi tatăl îngenunchează în faţa copilului. Într-un fel, cred că sunt bogaţi... sau cel puţin, nu se uită la bani când e vorba de nepreţuita lor Safir. Pe timpul convalescenţei au închiriat pentru ea un mic apartament, într-o casă frumuşică de pe malul Senei, la marginea pădurii Fontainebleau. Probabil îţi închipui că e străină de temerile şi prejudecăţile altor fete de seamă ei. În fiecare dimineaţă, pleca singură, să se plimbe călare prin pădure. Frumoasa mea mătuşă, află că există un Dumnezeu al îndrăgostiţilor: încă de la prima plimbare, drumurile noastre s-au încrucişat. Desigur că aceste plimbări în pădure nu puteau duce prea departe, urmă Hector. Nu mai eram liceanul din Le Mans, îndrăzneţ şi neştiutor. Iubirea mea crescuse odată cu mine. Devenisem timid, mă ascundeam pe după copaci, ca s-o privesc trecând, şi mi se părea că nu voi găsi niciodată curajul de a-i vorbi.

— Şi totuşi, nu eşti un timid, spuse ducesa.

— Nu, întări Hector. Nu-s timid când am de-a face cu femei din lumea noastră, care sunt nobile, fericite şi ocrotite de respectul tuturor. Dar ea, ea care pentru mine e mai presus de orice prinţesă, deşi nevoită să trăiască o viaţă atât de mizerabilă, ei cum să-i vorbesc? Cum să-mi cer iertare c-am îndrăznit să-i vorbesc? Şi ce să-i spun, pe un drum unde nu puteam îngenunchea în faţa ei? într-o zi, mi-a dat prin cap să mă duc şi eu la plimbare, tot călare. În fiecare dimineaţă, ea mergea la o capelă micuţă, de pe malul apei, unde părea să se roage, căci e pioasă ca un înger, deşi nu-mi închipui cine i-a insuflat credinţa. La ieşirea din capelă, caii noştri s-au găsit faţă în faţă. Degeaba mă temusem de acest moment: nu cunosc o altă doamnă cu care să poţi intra în vorbă atât de uşor. În plus, are autoritatea celui care simte că e dreptul lui firesc să facă primul pas. Încă înainte de-a o saluta, m-a recunoscut şi-a scos o exclamaţie fericită, apoi, palidă de emoţie, mi-a rostit numele. Mi-a întins mâna, murmurând: "Azi m-am rugat la Dumnezeu

să te aducă în drumul meu." Vai, scumpă mătuşă! izbucni Hector, furios şi îndurerat. S-ar putea s-o judeci greşit. Uiţi că ea aparţine unei clase sociale la care asemenea sinceritate riscă să pară o obrăznicie.

Doamna de Chaves îi strânse mâna cu putere.

— Continuă! zise ea. Nu-i nevoie să susţii o cauză deja câştigată. Pentru că ţi-e dragă ţie, mi-e dragă şi mie.

Hector duse la buze mâna ei catifelată.

— Îţi mulţumesc! murmură el. Îţi mulţumesc din tot sufletul. Dar nu-mi cere să-ţi povestesc câte ne-am spus în cursul acestei ciudate şi încântătoare conversaţii între patru ochi, care va rămâne cea mai scumpă amintire a tinereţii mele. Mi-aduc aminte fiecare cuvânt, dar când vreau să repet frazele de atunci, mi se pare că-şi pierd sensul lor adevărat. Felul de-a gândi al lui Safir nu seamănă cu nimic din ceea ce ştim noi. E de o stranie naivitate, din care răzbat aspiraţii din cele mai pure. De parcă ar fi trăit într-un basm, iar lumea i s-ar fi înfăţişat ca prin vis. Se deosebeşte cu totul de mediul vulgar în mijlocul căruia şi-a petrecut copilăria. Singurul lucru ce-o leagă de acest univers e dragostea profundă faţă de cei doi oameni sărmani care-au crescut-o.

— Cum, deci nu e fiica lor? întrebă doamna de Chaves, cu sufletul la gură!

— Nu, nu e fiica lor.

Apoi surâse melancolic şi adăugă, aproape în şoaptă:

— Frumoasa mea mătuşă, când vorbesc despre ea, devin egoist. Uitasem că şi dumneata porţi în suflet o iubire disperată.

— Adevărat, murmură ducesa, cu obrajii cuprinşi de febră. Mă gândesc la ea clipă de clipă... Dar asta nu mă împiedică să te ascult, Hector. Te rog, spune mai departe.

— Aproape am terminat, reluă tânărul conte de Sabran. Am mers multă vreme unul lângă altul, cum facem noi acum, frumoasa mea mătuşă. Înaintam la umbra copacilor bătrâni şi nimeni n-a venit să ne tulbure singurătatea. Am vorbit despre iubire sau mai degrabă, tot ce ne spuneam trăda gânduri pline de iubire. Îţi jur că n-are nimic de ascuns şi sufletul ei se dezvăluie în toată puritatea lui mândră şi cuceritoare. După vreun ceas, eram ca nişte logodnici, siguri unul de celălalt, astfel încât nu ne rămânea decât să ne destăinuim dragostea ce ne purtam. Ce ne-am spus? Zeci de nimicuri, dintr-acelea al căror sens tainic îl pricepe doar inima şi care valorează de-o sută de ori cât un jurământ de iubire eternă. Era frumoasă ca un înger. Chipul îi radia de bucurie. Viitorul ne aparţinea. Dumnezeu ne datora fericirea. Înainte de-a ne despărţi, s-a aplecat peste gâtul calului, întinzându-mi fruntea fermecătoare, pe care am atins-o cu buzele, dându-i astfel prima sărutare. Deja copacii începeau să se rărească. Printr-o dantelă de verdeaţă se zărea drumul spre Melun. "Pe mâine!" mi-a spus ea. Am rămas singur. A doua zi n-a mai venit. Am aflat că plecase din căsuţa unde-şi petrecuse convalescenţa. Am pornit şi

eu spre Paris, supunându-mă chemării tutorelui meu. La Paris, lucrurile apar sub altă lumină. M-am întâlnit cu tineri de vârsta mea, şi mi-era ruşine de aventura pentru care n-aş fi îndrăznit să-mi caut un confident. Tot cercetându-mi noii prieteni, mă întrebam căruia dintre ei i-aş fi putut destăinui că iubeam cu adevărat, din tot sufletul, şi că doream să mă însor cu o fată sărmană şi fără părinţi, care-şi câştiga pâinea dansând pe sârmă?

Hector îşi plecă fruntea şi rămase tăcut.

— Mi-ai destăinuit mie, murmură încetişor doamna de Chaves.

— Într-adevăr, încuviinţă Hector, atât de încet încât ea abia îl auzi. Nu ştiu de ce mi s-a părut că ai fi vrut să afli.

Se priviră lung în ochi, apoi amândoi îşi plecară pleoapele.

Caii porniră din nou la trap. După ce traversară Bois de Boulogne, ajunseră în cartierul Muette.

— Văd că nu mai spui nimic, şopti doamna de Chaves.

— Ba da... răspunse Hector, fără prea mare tragere de inimă. Vreau să-ţi fac o mărturisire... Frumoasa mea mătuşă, cândva m-am temut de dumneata, aşa cum m-am temut şi de prieteni.

— Cum aşa?

— E vorba de una din zilele trecute, când ne plimbam împreună cu ducele, la Maintenon: dumneata în trăsură, eu călare. Trebuie să-ţi spun că am luptat mult ca să-mi înăbuş această pasiune şi că uneori chiar mi-am închipuit că mă aflam aproape de victorie.

— Sărmana Safir! suspină doamna de Chaves.

Hector, care o luase puţin înainte, se întoarse şi-i sărută mâna din nou.

— Eşti o sfântă, îi spuse el, şi Dumnezeu îţi va dărui fericirea. În ziua aceea, pe când ieşeam din pădurea Maintenon, chiar unde drumul coteşte spre Paris, am întâlnit în cale rulotă în care locuieşte Safir, împreună cu saltimbancii ce-i ţin loc de părinţi.

— Am văzut rulota! izbucni doamna de Chaves. Mi-amintesc că ţi-am spus ceva de genul: "Parc-ar fi arca lui Noe!"

— Da, încuviinţă Hector, îmbujorându-se la faţă. Ai glumit, iar eu sunt un laş când gluma vine de la cineva care mi-e drag. Fereastra odăiţei lui Safir era deschisă. Nu mi-am strunit calul... Nici măcar n-am întors capul...

— După toate regulile cavalerismului, zise veselă ducesa, ai făcut un mare păcat, nepoate. Va trebui să-l ispăşeşti. I-ai cerut iertare fetei visurilor tale?

— Am revăzut-o, răspunse Hector, dar nu i-am adresat nici un cuvânt.

— Unde-ai revăzut-o?

— Acolo unde ştiam prea bine c-am să dau de ea, răspunse el cu tristeţe. Toate barăcile bâlciului s-au adunat pe esplanada Invalizilor, pentru serbarea de 15 august. Nici rulota părinţilor lui Safir nu putea fi în altă parte.

Ajunseră la marele bulevard ce lega cartierul Muette de poarta Dauphine. Hector vru să pornească într-acolo, dar ducesa îl opri, spunând:

— Nu acela-i drumul nostru.

Şi cum Hector continua s-o privească nedumerit, adăugă:

— Mergem pe esplanada Invalizilor. Vreau s-o văd pe Safir!

Partea a II-a — Domnişoara Safir

Capitolul I - Médor, ultimul înghiţitor de săbii

Doamna de Chaves îşi exprimase dorinţa de-a o vedea pe Safir, vorbind pe un ton cât se poate de categoric. Hector nu se aşteptase la una ca asta. Brusc, se schimbă la faţă.

Era foarte îndrăgostit, dar păstra în suflet acea mândrie nemărturisită a "copiilor" de vârsta lui.

— Dar nu te gândeşti, doamnă? protestă el. Cum să meargă ducesa de Chaves într-un astfel de loc?

— M-am gândit şi vreau să mă duc. Te rog să nu mă refuzi. Sunt veselă, inima îmi tresaltă de-o speranţă fără nume. Îţi repet că astăzi simt împrejurul meu o adiere aducătoare de noroc.

Şi pentru că Hector tot mai şovăia, adăugă:

— Acum te implor eu să nu râzi de mine. Somnambula aceea mi-a spus câteva lucruri uluitoare. Ieri parcă nu credeam chiar atât de mult în ele... dar până la urmă, cine ştie? Dacă femeia asta va da de urma brăţării — pentru că aşa mi-a făgăduit — atunci de ce nu mi-ar găsi şi fetiţa?

Hector nu se mai împotrivi. Traversară peluza Ranelagh şi porniră pe drumul spre Passy.

Când ajunseră la podul ce ducea spre esplanadă, soarele era deja la asfinţit. Cum nu se puteau plimba călare printre barăci, o luară pe o cale lăturalnică, până în strada

Saint-Dominique-du-Gros-Caillou, unde-şi lăsară caii în grija unui băiat care vindea vin. Apoi se întoarseră pe esplanadă.

Privitorii nu se prea înghesuiau. Totuşi, ca de obicei, în jurul câtorva barăci se adunaseră grupuri de curioşi, în vreme ce restul rulotelor rămâneau nebăgate în seamă.

În mijlocul bâlciului, printre atracţiile cele mai "căutate" — după expresia prietenului nostru Échalot — se înălţa falnic teatrul domnişoarei Safir, cu faţadă în stil oriental, împodobită cu cele mai îndrăzneţe pânze zugrăvite vreodată în faimoasele ateliere Inimă-de-Oţel.

Aici se putea vedea tot ce există pe lume în materie de iluzionism, acrobaţie, îndemânare, dresură de fiare sălbatice, atleţi-fenomen şi alte minunăţii.

Prima pânza o reprezenta în prim-plan pe domnişoara Safir, costumată în silfidă cu aripi de fluture, ţinându-şi echilibrul pe sârmă numai într-un singur picior. Judecaţi şi dumneavoastră dacă Hector avea sau nu dreptate să se opună capriciilor doamnei de Chaves!

Tânăra sa iubită, Safir, visul celor douăzeci de ani ai lui, apărând într-o mâzgălitură ieşită de sub prodigiosul penel al domnului Gondrequin-Militarul — singurul pictor care, în opinia artiştilor de bâlci, întrecuse gloria lui Rafael[45].

Rivalul său, domnul Baruque, cea de-a doua stea a atelierului Inimă-de-Oţel, zugrăvise ici-colo, pe aceeaşi pânză şi cu acel inimitabil talent căruia nu-i pasă nici de desen, nici de culoare, un jongler indian, o panteră africană sărind prin cerc, un chinez dansând pe sticle şi un şarpe mare, în luptă cu un crocodil polinezian. Într-un colţ, Saladin continua să înghită săbii, în vreme ce pe burta doamnei Canada erau sfărâmaţi bolovani, nu departe de Isus răstignit între cei doi tâlhari. La orizont, pe deasupra sârmei unde dansa domnişoara Safir, se putea admira o vânătoare de tigri prin jungla Bengalului, vreme ce spre dreapta, împăratul Napoleon al III-lea se întorcea la Paris, după pacea de la Villafranca.

Tot în dreapta, printre nori, se zărea un medalion tăiat în două, înfăţişând pe-o parte cucerirea Pekinului, iar pe cealaltă, scene din *Turnul din Nesle*[46]. În stânga, tot printre nori, un medalion identic oferea privitorilor liturghia de la miezul nopţii în biserica San-Pietro din Roma şi incendiul din La Villette.

Ar putea părea de necrezut, dar în acelaşi tablou era zugrăvită o femeie cu barbă, înconjurată de jandarmi şi de membri ai Academiei de ştiinţe, care-i ajungeau până la

---

[45] *Rafael (Raffaello Sanzio)* 1483–1520: pictor şi arhitect italian, unul din cei mai străluciţi reprezentanţi ai Renaşterii. (n.t.)

[46] *Turnul din Nesle* — melodramă de mare succes din secolul al XIX-lea, printre ai cărei autori figurează, sub pseudonim, şi Alexandre Dumas. (n.t.)

buric, apoi un taur luând în coarne un toreador spaniol, o fecioară cataleptică, putând sta la orizontală în aer, ţinută doar cu un cârlig agăţat de degetul mic.

Numai atelierul Inimă-de-Oţel, a cărui măreaţă şi adevărată poveste am relatat-o cu altă ocazie, era capabil să realizeze astfel de pânze, unde să nu rămână nici măcar un centimetru pătrat de spaţiu neutilizat. Şi nu costa mai scump ca în alte părţi. Domnii Baruque şi Gondrequin-Militarul se mai ocupau şi cu restaurarea vechilor picturi bisericeşti, deteriorate odată cu trecerea timpului.

Pe estradă teatrului domnişoarei Safir, totul era în plină mişcare. Échalot, costumat în paiaţă, ţinea în mână o porta-voce, iar madam Canada, gătită cu o perucă de câlţi nou-nouţă, bătea cu sete în toba mare. Însă în afară de minunata pereche, de cocoşatul Poquet, zis şi Atlas, şi de uriaşul Colonie, repartizaţi unul la toba mică, celălalt la clarinet, personalul Teatrului Francez şi Hidraulic suferise o miraculoasă transformare.

Orchestra număra nici mai mult, nici mai puţin de şase muzicanţi, trei costumaţi în lăncieri polonezi şi trei în turci.

Mai erau patru domnişoare, înveşmântate toate în odalisce, un măscărici deghizat în marchiz şi cinci-şase artişti de mâna întâi, fiecare bucurându-se în domeniul lui de o reputaţie mai mult decât europeană.

Pe lângă toate acestea, se auzea şi scrâşnetul turbat al unor tam-tam-uri uriaşe, precum şi şuierul asurzitor al unei maşini cu aburi.

Nici nu era nevoie de mai mult ca să eclipseze cele mai strălucitoare atracţii ale bâlciului: familia Cocherie şi epicul Laroche, ale căror rulote, aflate în imediată vecinătate, păreau nişte cocioabe nenorocite pe lângă palatul doamnei Canada.

În momentul când contele Hector şi însoţitoarea sa se strecurau prin mulţime, Échalot tocmai anunţa prin porta-voce că urma senzaţionalul număr al domnişoarei Safir.

— Deşi azi nu-i chiar în formă, adăugă el, veţi vedea că nu are nevoie de îngăduinţă din partea publicului.

Hector era roşu ca racul; transpiraţia îi umezise tâmplele.

Într-adevăr, făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru a se împotrivi capriciului însoţitoarei sale, propunându-i să se întoarcă seara, când cel puţin n-ar mai fi purtat costumul de amazoană, ce atrăgea toate privirile.

Dar frumoasa ducesă rămăsese neînduplecată, repetând câteva cuvinte care la o femeie ţin loc de orice explicaţie: "Aşa vreau eu!"

Ducesă de Chaves era cel puţin la fel de emoţionată ca şi contele, care-i putea simţi tremurul braţului.

Mulţimea se înghesuia în baraca numărul unu a bâlciului cu o însufleţire de nedescris, în sunetele unei muzici asurzitoare.

Doamna de Chaves încercă să-l tragă după ea pe Hector, care, complet lipsit de vlagă, se supunea nerăbdării ei numai în virtutea inerţiei. Între cei doi şi estradă se găsea o mare de oameni.

În rest, bâlciul era destul de pustiu. Teatrul Canada pur şi simplu monopoliza succesul.

La vreo cincizeci de paşi mai încolo, printre alte barăci sărăcăcioase, se putea vedea una — cea mai prăpădită dintre toate — înjghebată din câteva scânduri prost îmbinate, care se clătinau la cea mai mică adiere.

Aici nu exista, nici o pânză pictată; ci doar o firmă scrisă cu cremă de ghete, care spunea:"Mare atracţie: Claude Morin, ultimul înghiţitor de săbii."

În faţa barăcii se afla un om amărât şi prost îmbrăcat, al cărui chip supt dispărea aproape cu totul sub o enormă claie de păr creţ. Stătea ghemuit pe caldarâm, cu bărbia sprijinită pe genunchi, aruncând din când în când câte-o privire întristată spre teatrul victorios al doamnei Canada.

Nimeni la Paris nu auzise de sărmanul scamator. Până şi cititorul a uitat, de bună seamă, că "Claude Morin" era adevăratul nume al lui Médor.

Doamna de Chaves şi Hector se găseau cu spatele la înghiţitorul de săbii, între cocioaba lui şi estrada teatrului Canada.

În aceeaşi clipă, lângă şanţul de la marginea esplanadei opri o trăsură. Din ea coborâră doi bărbaţi, care se pierdură în mulţime. Amândoi erau între două vârste, cu o înfăţişare şi-o ţinută bătătoare la ochi în mijlocul acestei adunări de mic-burghezi.

Unul dintre ei, tuciuriu la obraz, îşi înfundase pălăria peste părul negru ca pana corbului, în care luceau ici-colo fire argintii.

Celălalt avea o piele albă ca fildeşul. Părul şi barba, de un negru sclipitor, erau aranjate cu mare artă, deşi la o privire mai atentă, se vedea că fuseseră cănite.

Primul părea că doreşte să nu fie văzut. Cel de-al doilea îşi ţinea fruntea sus, zâmbind mulţumit, cu ochi strălucitori, dar reci.

Acesta din urmă îl conducea pe cel dintâi. Străbătu mulţimea, făcându-şi loc cu coatele şi răspunzând murmurelor cu vorbe politicoase şi un potop de scuze, debitate cu accent italienesc. Reuşi astfel să-şi conducă însoţitorul — dotat cu mult mai puţină iniţiativă — până la marginea estradei. Aici i se adresă cu un surâs slugarnic, ce dezvelea două şiruri de dinţi mai albi ca cei ai unui hipopotam:

— Domnule duce, am ajuns cu bine. Nu există mari plăceri fără mici dureri. Excelenţa Voastră poate judeca şi singură. Îmi pun gâtul că veţi fi încântat de descoperirea mea.

Ducele răspunse printr-un gest îmbufnat.

Doamna de Chaves şi contele se găseau doar la câţiva paşi de cei doi bărbaţi. Hector, care deschidea drumul, se opri brusc şi, văzând mirarea ducesei, întinse în tăcere degetul spre scară pe care începuse să urce ducele, pe urmele însoţitorului său.

Zărindu-l, ducesa nu-şi putu stăpâni un ţipăt uşor.

Cei doi bărbaţi întoarseră capul.

Doamna de Chaves se aplecă repede, închipuindu-şi că astfel ocolea privirea aţintită asupra ei. Dar când omul cel negricios, care fusese numit "domnul duce", reîncepu să urce treptele, pe buze îi flutura un surâs ciudat: acelaşi pe care-l remarcase Saladin cu numai câteva ore în urmă, în spatele jaluzelelor pe jumătate trase ale ferestrei de la parter, cu vederea spre intrarea în palatul de Chaves.

— Ei, ce facem? întrebă strălucitorul personaj, cu un zâmbet larg pe chipu-i ca de fildeş. Urcăm sau nu?

Ducele îl ajunse din urmă cu paşi greoi şi-l strânse de braţ, spunând:

— Prietene Gioja, chiar de-ar fi să ne pierdem vremea înăuntrul dărăpănăturii ăsteia şi tot nu-mi pare rău c-am bătut drumul până aici.

Întreaga înfăţişare a acestui Gioja avea o strălucire provocatoare, de la cizmele lăcuite până la reflexul metalic al părului său cănit. Ochii lui reci şi inexpresivi se aţintiseră, întrebători, asupra ducelui, cu o privire tăioasă ca o lamă de oţel. Dar ducele nu găsi de cuviinţă să-i mai dea vreo altă explicaţie.

Cum le venise rândul să intre, păşiră în teatrul domnişoarei Safir.

Doamna de Chaves rămăsese nemişcată ca o stană de piatră. Hector îi aştepta hotărârea fără un cuvânt.

Tot în tăcere, ducesa îi strânse mâna şi-l trase după ea, croindu-şi drum prin mulţime. Trecură din nou prin faţa cocioabei bietului Médor, care făcuse ochii cât cepele, văzându-l pe duce că intră în teatrul doamnei Canada.

Médor avea ţinere de minte. Îşi amintea mai cu seamă faptele legate de cea mai importantă întâmplare din viaţa sa: răpirea micuţei Petite-Reine. Din prima clipă îl recunoscusem pe "lordul" din strada Cuvier. Există favoriţi ai soartei, tot aşa cum există şi oameni pe care nenorocirea îi urmăreşte şi-i ajunge din urmă cu perseverenţă. Afirm acest lucru fără a avea intenţia să dau câştig de cauză acelora ce-şi scuză incapacitatea, punându-şi eşecurile pe seama unei sorţi nefavorabile. De paisprezece ani, de când nu l-am mai întâlnit, Médor făcuse tot ce-i stătea în putere — de altfel destul de limitată. Profesia de dulău ciobănesc, la ordinele doamnei Noblet, era singura pe potriva inteligenţei sale, punându-i în valoare principala însuşire: fidelitatea.

Într-adevăr, băiatul avea ceva din firea unui câine, astfel că nici ambiţiile lui nu depăşeau pretenţiile unui astfel de patruped: să mănânce când îi era foame, să bea când îi era sete şi să doarmă până se sătura. Şi totuşi, în tinereţe cunoscuse un moment

de emoţie şi tulburare, datorat unei profunde afecţiuni. E vorba de devotamentul lui faţă de sfâşietoarea nebunie a frumoasei La Gloriette, care plânsese aproape să-şi dea sufletul, lângă pătuţul fetiţei răpite.

Nici n-are rost să mai încercăm a descrie un astfel de sentiment copleşitor.

Fusese oare dragoste, în accepţia curentă a cuvântului? S-ar putea, pentru că, la început, Médor suferise din cauza întoarcerii lui Justin. Prin urmare, era gelos. Dar şi câinii îşi manifestă câteodată gelozia.

N-am fost niciodată de acord cu acele persoane pedante, care pretind că iubirea unei făpturi inferioare, că bietul Médor, poate umbri strălucirea celei mai frumoase femei. Oricine are dreptul să admire stelele, iar această umilă adoraţie nu-i cu nici un chip înjositoare.

De altfel, e limpede că simplul cuvânt "iubire", are o serie întreagă de semnificaţii, în funcţie de inteligenţa şi caracterul fiecăruia.

Un lucru e sigur: pentru La Gloriette, Médor s-ar fi lăsat ucis cu mare bucurie. Tot de hatârul ei începuse să-l îndrăgească şi pe Justin, văzându-l cât era de nenorocit şi învins.

Iar când într-o zi îl găsise pe Justin beat, lângă a sticlă goală de absint — cu alte cuvinte, pradă celei mai cumplite şi mai negre disperări — Médor îşi spusese: "Pe el l-am pierdut de ajutor. De-acum încolo, va trebui să duc treaba la bun sfârşit de unul singur."

"Treaba" lui Médor era s-o găsească pe Petite-Reine. Această dorinţă arzătoare, născută din disperarea frumoasei Lily, la care fusese martor zi de zi, dăinuise în sufletul lui chiar şi după plecarea tinerei mame.

De regulă, ideile îi veneau greu, dar odată înfiripate, nu mai dispăreau, pentru că nu se mai iveau şi altele, care să le alunge sau să le umbrească.

De altfel, poate încolţise în el gândul că dând de urma fetiţei, Lily se va întoarce ca atrasă de un magnet, iar speranţa de a o revedea îi umplea ochii de lacrimi.

De paisprezece ani căuta, după puterile lui. Şi de astă dată, exista în mintea lui o singură idee, pe care o urmă cu încăpăţânare, deşi se dovedise un efort îndelungat şi inutil.

Încă din primele zile, bazându-se pe instinct şi pe presupunerile poliţiei, îşi spusese că Petite-Reine fusese, fără îndoială, răpită de saltimbanci.

Prin urmare, ca s-o regăsească, cel mai simplu mijloc era de-a trece în revistă toţi saltimbancii din Franţa, iar ca să reuşească, cel mai bine era să se facă el însuşi saltimbanc.

Nici o minte strălucită, nici chiar Saladin, n-ar fi putut avea o idee mai bună. Numai că de la schiţarea unui plan şi până la punerea lui în aplicare e cale lungă. Or, omul nostru nu-şi putea întrebuinţa în acest plan decât inteligenţa de care dispunea.

Iată de ce vorbeam adineauri despre ghinion. Dintre miile de posibilităţi aflate la îndemâna saltimbancilor pentru a câştiga o pâine, sărmanul Médor o nimerise pe cea mai puţin rentabilă, ba chiar pe cale să dispară.

Devenise înghiţitor de săbii, în momentul în care Saladin — deşi neîntrecut în meserie — ajunsese deja la disperare în ce priveşte arta "înghiţitului".

Tot mâncând pâine goală şi primind mai mult şuturi în fund decât gologani, Médor ajunsese totuşi să colinde toată Franţa.

Era un "înghiţitor" sub orice critică.

Publicul, nemulţumit, îl huiduia. Însă văzându-l atât de bun la suflet şi de necăjit, directorii de trupă îl păstrau, pentru a şterge banchetele şi lămpile cu ulei.

Numai un matematician ar putea calcula câte leghe poţi parcurge urmărind pe cineva din oraş în oraş. Dar Médor, care nu era matematician, îşi spusese după atâţia ani: "Dac-am umblat peste tot şi n-am găsit-o nicăieri pe Petite-Reine, înseamnă că-i de negăsit... sau moartă."

Atunci se întorsese la Paris, încercând să dea de urma lui Justin, singura fiinţă care-l mai interesa de aici încolo. Dar Justin dispăruse, sau mai curând, ajunsese atât de jos, încât Médor nu-l mai găsise nici în mediul în care se mişca el însuşi.

Când, în sfârşit, într-o zi întâmplarea i-l scosese în cale pe Justin, Médor nu-l mai recunoscuse.

Justin, "omul de la castel" — domnul conte de Vibray — avea în spate un coş de nuiele, în mână un băţ cu cârlig[47] şi-abia se ţinea pe picioare, fiindcă acum, rareori se mai trezea din beţie.

Médor încercase să-l scoată din starea aceea, atât cât îi îngăduiau propriile posibilităţi — însă Justin acceptase numai să i se facă cinste cu un pahar de băutură.

Nici urmă din tânărul de altădată. Până şi colegilor de breaslă le era milă de el.

Şi totuşi, păstrase ceva din viaţa lui de odinioară. În vizuina în care dormea, ghemuit pe un braţ de paie, se găseau patru-cinci volume, pe care atunci când avea mintea limpede, le citea şi le recitea de zeci de ori. Printre aceste cărţi — cele mai multe tipărite în latineşte — se afla şi una franţuzească: "Cele Cinci Coduri". Justin o recitise de atâtea ori, încât paginile se desprindeau ca nişte frunze moarte, în miez de toamnă.

"Colegii" de breaslă spuneau că de-ar fi fost treaz, n-ai fi găsit un avocat ca el în tot Parisul. Tot ei afirmau că atunci când era doar pe jumătate beat, putea încă să dea sfaturi pe care să te bizui.

Din acest punct de vedere, se bucura de o reputaţie considerabilă, nu numai printre "colegi", dar chiar şi printre saltimbanci şi artişti de bâlci, cu care avusese de-a face în repetate rânduri, împins probabil de acelaşi instinct ca şi Médor.

---

[47] Uneltele "gunoierilor" vremii, care culegeau hârtiile şi zdrenţele de pe stradă. (n.t.)

Toţi îl numeau "taica Justin". Deşi încă tânăr — după spusele celor ce-l cunoşteau de multă vreme — avea deja trăsături de om bătrân.

De vreun an, Médor nu mai găsea de lucru în lumea bâlciului, datorită pierderii treptate a interesului pentru "înghiţitul săbiilor". Nevoia îl silise să-şi deschidă propria-i firmă — ceea ce făcuse fără nici o tragere de inimă. Câteva scânduri împrumutate de la vechea lui locuinţă şi o mână de cuie ruginite fuseseră de-ajuns pentru a ridica o cocioabă strâmta, dar oricum prea mare pentru cât de prost îi mergeau afacerile.

Muncea cu disperare, cărându-şi casa în spinare de la un bâlci la altul, prin satele din împrejurimile Parisului şi culegând ici şi colo câţiva bănuţi, atunci când trei-patru admiratori fideli ai acestei mari arte — dispărută, la fel că tragedia — catadixeau să păşească pragul acelei cuşti dărăpănate.

Se consolă cu gândul că acum rămăsese primul şi ultimul înghiţitor din Franţa şi Navarra, ceea ce era adevărat, din lipsa oricărei concurenţe.

Médor mai avea şi un alt motiv de mândrie. Era singurul om pe care "taica Justin" îl primea în bârlogul său. E drept că Médor nu-l vizita niciodată fără a-i duce ceva de băut, dar mergea la el ori de câte ori i se ivea prilejul. Se simţea cumva atras de transformarea într-o brută a acelui beţiv nenorocit? Nu! Fie că bătea câmpii într-un hal fără de hal, sub influenţa alcoolului, fie că printr-o întâmplare fericită rămânea treaz, şi-atunci, cu gravitate şi măreţie, se întorcea la vorbă lui de altădată — acum ridicolă, pe buzele unuia ca el — Médor nici nu-l asculta. Îl lăsa să îndruge verzi şi uscate, cu glasu-i răguşit, să citească texte de lege, sau să recite, plin de importanţă, versuri latineşti. De altfel, puţin îi păsa ce făcea Justin.

Ceea ce îl atrăgea ca un magnet era o relicvă pe care o descoperise într-un cotlon al magherniţei în care locuia beţivul: un obiect aproape acoperit de praf. Era un pătuţ de copil, pe care se aflau mici zdrenţe şi câteva jucării; de perdeluţele lui atârnă o fotografie, înfăţişând o tânără mamă în braţe cu un copii — sau, mai curând, un norişor: conturul nelămurit al unei fetiţe, care se mişcase în timpul fotografierii.

Cititorul a recunoscut, probabil, pătuţul micuţei Petite-Reine, transformat de La Gloriette într-un altar, precum şi portretul frumoasei femei, strângându-şi la piept copila iubită.

Iată de ce venea Médor atât de des la "taica Justin", plătindu-şi intrarea cu resturi de băutură, adunate de prin sticle. Odată intrat, îl lăsa pe Justin să bea, să cânte, să citească, în timp ce el se ducea în ungherul unde era pătuţul, pe care-l contempla ceasuri întregi, împreună cu fotografia.

În momentul când treceau prin faţa lui Médor, Hector şi doamna de Chaves înaintau destul de încet, din cauza mulţimii. Médor, care tocmai îl recunoscuse pe ducele de

Chaves la intrarea în teatrul Canada, îşi pironi privirea asupra tânărului, însă fără să-l vadă. Nu la fel se întâmpla cu ducesa, deşi aceasta îşi coborâse voalul pe faţă.

Zărind-o, Médor tresări din cap până în picioare şi tot sângele îi năvăli în obraz. Sări în sus ca împins de-un arc.

Rămase o clipă fără grai, apoi îşi frecă ochii cu amândouă mâinile, repetând de mai multe ori:

— Amândoi! El! Şi ea! Oare dormeam? Am visat cumva?

Între timp, Hector şi însoţitoarea sa grăbiseră pasul, dând colţul străzii Saint-Dominique.

Cu atât mai rău pentru cei aflaţi între ei şi Médor! Bietul om se năpusti prin mulţime, cu capul înainte, străbătând-o ca o ghiulea de tun. Sosi exact la timp ca să-i vadă pe amazoană şi pe tânărul călăreţ încălecând şi luând-o la trap spre Sena.

Şi de astă dată, Médor reuşi să distingă trăsăturile femeii şi-şi apăsă inima cu amândouă mâinile, zicând:

— Ea e! Chiar ea!

Degeaba mergeau la trap cei doi armăsari! Médor nu avea picioarele lungi ale lui Saladin, însă motivele sale erau cu totul altele, mult mai convingătoare.

Ajungând la portalul palatului de Chaves, ducesa, care până atunci nu scosese nici un cuvânt, se întoarse spre conte:

— La revedere, Hector! Să nu mai vii până nu primeşti o scrisoare de la mine.

Se despărţiră. Câteva secunde mai târziu, Médor, cu sufletul la gură şi leoarcă de sudoare, se prăbuşea în faţa porţii.

Rămase astfel câtva timp, ca să-şi recapete suflul, apoi murmură:

— Nu ştiu cum am să fac, dar am să reuşesc!

Capitolul II - Saladin sapă primele tranşee

L-am lăsat pe Saladin la un restaurant din cartierul Saint-Honoré, prinzând cu acea poftă de mâncare pe care o dă numai o conştiinţă curată. Nu ne este îngăduit să-l părăsim prea mult timp, în primul rând pentru că este eroul nostru, iar în al doilea

rând pentru că personalitatea lui, descrisă cu fidelitate, absolvă povestirea noastră de acuzaţia de ficţiune, rămânând mai curând un document.

Ca cei mai mulţi eroi ai secolului nostru, Saladin nu avea o genealogie în adevăratul sens al cuvântului. Era un fel de ciupercă, crescută pe acel strat de bălegar ce s-ar putea numi "viciul parizian". Legenda ruşinoasă şi ridicolă a mizeriei plutise în jurul leagănului său, ca un nor mistic. În felul lui era un zeu, ba chiar avea şi propria-i capră Amaltheea[48]. Taică-său, Similor, recunoscut prin toate saloanele pentru talentul său de dansator, apoi Échalot, care-i fusese doică, maică-sa, Ida Corbeau, acea Venus invalidă, au fost cu toţii preamăriţi de noi, într-un poem din care acei pierde-vară din cartierele bogate au luat cunoştinţă, cu mirare şi curiozitate, de descoperirile şi călătoriile noastre prin subsolurile civilizaţiei.

Cumplită călătorie! Totuşi, în ciuda calomniilor răspândite de o literatură violentă şi sângeroasa, aici cele mai multe vicii par detestabile din cauza mizeriei, iar tragismul şi grozăviile unei astfel de existenţe sunt întrecute cu mult de comedia sălbatică, împingând grotescul până la neverosimil.

Este acelaşi Paris, dar coborât la o sută de picioare sub pământ: Parisul fără ştiinţă de carte, trăind din pildele nesănătoase de prin melodrame — singura licărire de lumină ajunsă la aceste adâncimi.

Acelaşi Paris, dar cu un suflet ce înspăimântă, cu o eleganţă care inspiră milă şi cu nişte pretenţii, în acelaşi timp ilare şi dureroase, la binefacerile bunelor maniere.

Nu noi am inventat această faţă a oraşului: am descoperit-o într-o zi, aflându-ne în căutarea unor absurde subterane locuite de sute de mii de bandiţi care, vezi Doamne, înjungheau, gâtuiau, pocneau cu măciuca sau otrăveau sute de mii de victime, tocate zilnic în bucătăria literaturii mondene.

Pe urmele mele au venit şi alţii, pătrunzând în acest tărâm straniu, care nu-i altul decât cel descris de Eugène Sue[49] — o cavernă mai reală, dar mai puţin strălucitoare decât centrul pământului, aşa cum l-a imaginat prietenul meu, Jules Verne. Sunt convins că într-o bună zi, se va tăia un bulevard până în aceste străfunduri, populate de figuri aproape neverosimile, iar parizienii înstăriţi vor avea ocazia să călătorească într-un tren de plăcere, pentru a vedea ce-a rămas din sarabanda sumbră, dansată odinioară de ambiţiile ivite din ignoranţă şi mizerie.

Ida Corbeau murise înecată în rachiu. Pe Échalot îl scosese din necaz bunul lui simţ înnăscut. Până şi Similor, care nu renunţase nici o clipă la firea-i vicioasă, îşi luase obiceiul de a se spăla pe faţă şi pe mâini.

---

[48] *Amaltheea* (mitol.) — capră legendară, care l-a alăptat pe pruncul Zeus, în insula Creta. (n.t.)

[49] *Eugène Sue* (1804–1857) — romancier francez, creatorul celebrului foileton *Misterele Parisului.* (n.t.)

Saladin făcea parte din cea de a doua generaţie, astfel încât îi era sortit să profite de acest progres şi, cine ştie, poate chiar să pătrundă prin straturile noastre sociale, atât de uşor de străbătut, ajungând pe culmile cele mai înalte ale respectului şi consideraţiei publice.

Până atunci, însă, prânzea, comandând tot ce era mai bun, în ciuda înclinaţiei sale spre economie. Era cât se poate de încântat, ca un om de afaceri care descoperise chichiţa vreunei tranzacţii dificile. Ideea lui Saladin era simplă, ca orice idee genială. În plus, la fel ca toate inspiraţiile acestei populaţii "sub-pariziene", îşi trăgea seva din amintirile căpătate din lumea teatrului.

Nu ştiu cine nu cunoaşte povestea chirurgului, care considerând că nu are destui pacienţi, rupea braţele şi picioarele trecătorilor de pe stradă, ca să aibă ce să pună în ghips. Pe tema asta s-a scris o dramă jucată în cinci sute de reprezentaţii.

Saladin inventase ceva asemănător. Dacă o răpise odinioară pe Petite-Reine, pentru o sută de franci (de care profitase escrocul Similor), acum voia să câştige de o sută, de o mie de ori mai mult, ducând fetiţa înapoi, la mama ei.

La început, planul lui suferise de un mare neajuns: Petite-Reine era faţa unei femei sărmane, care nu putea oferi drept recompensă decât o sumă simbolică.

Apăruse, însă, bărbatul cel brunet, străinul cu barbă neagră ca pana corbului, care-i dăduse un ludovic lui Saladin, deghizat în bătrânică.

Chiar de-ar fi cumsecade, fricoşi, calculaţi, locuitorii adâncimilor — despre care pomeneam mai adineauri — sunt idealişti până în vârful unghiilor.

Închipuiţi-vă că mizează întotdeauna douăzeci la unu, pierzând totul de la primul joc. În ultimii patru-cinci ani, şi-au procurat mai mult de treizeci de milioane de bilete a câte douăzeci şi cinci de centime, de la loteriile oficiale, spre marea glorie a moralei publice.

Dar "rechinii" noştri cunosc prea bine acest adevăr miraculos, cum că se pot smulge sume ameţitoare chiar şi de la oameni care n-au în buzunar nici măcar un sfanţ.

Aşadar, în prima variantă, Saladin se gândise să revândă ceea ce furase. Însă odată cu trecerea anilor, flăcăul nostru îşi sporise pretenţiile în privinţa acestui târg uluitor, pentru că dorinţa, preschimbată în convingere, îi spunea că mama cea săracă devenise peste măsură de bogată.

O idee fixă are aproape întotdeauna valoare. Într-adevăr, s-ar spune că omul deţine darul misterios de a-şi putea schimba soarta, când urmăreşte cu stăruinţă şi răbdare un ţel bine determinat.

Nu dau greş decât firile nehotărâte sau nestatornice.

În a doua variantă, ideea lui Saladin era un vodevil, cu un pronunţat caracter dramatic. Tânărul îşi spusese că regăsindu-şi fiica, fericită mamă n-ar putea refuza nimic

(nici chiar mâna acesteia!) îngerului salvator care i-ar înapoia-o. Presupunerea nu era câtuşi de puţin lipsită de temei. Saladin sucea şi învârtea problema pe toate părţile. Îşi imagina că se găseşte în faţa mamei — acum contesă sau marchiză — şi încerca să descopere ce motive ar fi găsit ca să-l refuze.

În familiile bune nu putea fi acceptat un saltimbanc. Asta era limpede. Prin urmare, Saladin făcuse în aşa fel încât să renunţe la meseria de artist de bâlci. După cum am spus, îşi modelase spiritul, printr-o educaţie — desigur incompletă — dar pe care el o considera fără cusur, nutrind mai presus de orice o mare admiraţie faţă de propria-i persoană.

Nu trebuie să zâmbiţi. S-au dus acele vremuri când modestia era la mare preţ. Orgoliul este una dintre cele mai eficiente însuşiri care asigură succesul, cu condiţia să fie suficient de puternic şi sigur pe sine.

În plus, Saladin îşi dăduse toată silinţa să-şi asigure bunăvoinţa viitoarei sale logodnice. Îi adusese importante servicii, căpătând asupră-i o oarecare autoritate.

Spre nenorocul lui, avea de-a face cu o fiinţă care-l întrecea cu mult. În copilărie, Safir manifestase faţă de el un fel de teamă, amestecată cu respect. Safir, adolescenta, îl ghicise dintr-o singură privire şi-i întorsese spatele, cu dispreţ.

Nici măcar nu încercase să-şi ascundă dispreţul. Dacă Saladin se mai îndoia încă de adevăratele ei sentimente, asta se putea întâmpla pentru că nu-şi putea închipui nici în ruptul capului că cineva ar avea o astfel de atitudine la adresa preţioasei sale persoane.

După ani întregi de eforturi zadarnice, având drept unic sprijin convingerea încăpăţânată că dorinţa lui valora cât o certitudine, Saladin se trezise faţă în faţă cu adevărul.

Aşadar, rămăsese orbit de acest adevăr, care se dovedea a fi împlinirea vechiului său vis.

Nu se mira prea mult, ci doar simţea crescând în el un imens orgoliu, la care se adăuga bănuiala instinctivă că ar fi trebuit să elaboreze şi o a treia variantă a ideii iniţiale.

"Sunt puternic!" îşi spuse el, înfulecând prânzul care-i ţinea loc şi de cină. "Cunosc o groază de lume, dar printre ei nu-i unul care să-mi ajungă măcar la degetul mic! Am ghicit corect, numai că, în locul unei marchize sau contese, e vorba de o ducesă. Doar n-o să mă supăr pentru atâta lucru!"

Şi între două înghiţituri, îşi freca mâinile de mulţumire.

La felul întâi, se lăsă în voia gândului la victorie. Abia la desert începu să se întrebe prin ce mijloace s-ar fi putut folosi mai bine de norocul ce dăduse peste el.

Deşi refuzase să se împace cu refuzul domnişoarei Şafir la adresa lui, deja nu mat ţinea socoteală de fată, căutând un mijloc — în aparenţă imposibil — de-a acţiona şi fără ea.

Afacerile reuşesc în funcţie de talentul fiecăruia. În definitiv, o mamă putea foarte bine să-i ofere 10.000 de franci celui care i-ar fi adus fiica, tot aşa cum s-ar fi simţit obligată să-l răsplătească printr-o rentă de 20.000 de livre.

Totul depindea de priceperea cu care-şi punea planul în aplicare.

Până acum, Saladin nu se gândise la acest aspect. Cum să procedeze? În ce chip să se înfăţişeze la palatul de Chaves? Cum să facă să fie primit înăuntru? Cum să reuşească din primul foc, producând efectul scontat, astfel încât să ajungă să fie privit ca un posibil viitor ginere?

De departe, aceste dificultăţi ar fi putut părea neînsemnate pentru un aventurier de teapa lui Saladin, a cărui ignoranţă crasă în ce priveşte mersul lumii îi dădea curajul nebun al orbului aflat pe buza unei prăpăstii.

Însă văzută îndeaproape, problema se dovedea nespus de complicată. Cu puţin bun simţ — de care Saladin nu era lipsit chiar cu desăvârşire — n-ar fi fost greu de imaginat că totul se putea sfârşi cu o recompensă bunicică.

Brânză din care mânca i se păru dintr-o dată amară. Ultimul pahar de vin îi rămase în gât.

Mintea îi lucra febril, astfel că cei ce-l văzuseră începându-şi prânzul cu poftă de mâncare dată de izbândă, abia l-ar fi recunoscut acum, când îşi ceru cafeaua cu un glas aproape suferind.

Câteva clipe chibzui la ce i-ar fi putut servi descoperirea întâmplătoare că ducele de Chaves îşi pândea nevasta, de după jaluzelele unei ferestre de la parter. Dar o astfel de linie de acţiune nu intra în vederile lui. Abia dacă intuia că aici s-ar fi putut interveni cumva. Cât privea modul concret de operare, despre ăsta n-avea nici cea mai mică idee.

Inhală aburii cafelei, cu un surâs melancolic.

Înainte de a-şi bea ultima înghiţitură, îşi vârî mâna în buzunar, căutând portofelul, şi dădu peste un obiect necunoscut, care habar nu avea ce reprezintă. Îl scoase la iveală, recunoscând cu un zâmbet amar şi furios "chilipirul" pe care-l culesese cu două ceasuri mai înainte, de lângă o colonadă, în curtea palatului de Chaves.

Brusc, în mintea lui se făcu lumină. Surâsul îi încremeni pe buze şi în ochii lui rotunzi se aprinse o licărire de-o clipă.

— Brăţara... murmură el. Brăţara fetiţei!

Într-adevăr, era o mică podoabă, complet lipsită de valoare, din mărgele de sticlă montate pe un suport de aramă aurită.

"Puştoaica avea una la fel!" îşi zise Saladin, alb la faţă şi cu tâmplele zvâcnind. "Mi-aduc aminte, de parc-ar fi fost ieri! M-am uitat să văd dacă-i aur sau argint, da' cum nu făcea doi bani, am îngropat-o în bălegar, împreună cu celelalte lucruri, acolo, între Charenton şi Maisons-Alfort..."

— Hei, băiete, socoteala! strigă el cu glas răsunător, bătând cu cuţitul în masă.

Nu mai era acelaşi om. Parcă se mai înălţase cu o palmă, iar în ochi i se ivise o sclipire de orgoliu viclean.

Ieşi din restaurant, mândru ca un învingător, cu pălăria pe-o ureche, cu pieptul înainte. Găsise cea de-a treia variantă a ideii sale!

Mergând pe stradă, surâdea tuturor trecătorilor şi privea spre toate cuconiţele, cu un aer protector.

"Ăştia nici n-au habar", îşi spuse el plin de veselie şi bunăvoinţă, "că frumosul care le zâmbeşte astfel e pe cale să dea o lovitură nemaipomenită. Nu mai e mult şi voi fi marchiz cu adevărat: cu rente, decoraţii şi tot tacâmul!... Când mă gândesc la taica Similor, care dă târcoale în strada Le Peletier!..." îşi aminti el, pufnind în râs. "Pff! Nu-s rău la suflet, aşa c-am să-i fac o situaţie mediocră, potrivită cu talentele lui!"

Ajungând în apropiere de Madeleine, opri o trăsură, zicând birjarului:

— Strada Tiquetonne, numărul 13.

Douăzeci de minute mai târziu, urca pe scara cumplit de întunecoasă, spre locuinţa lui madam Lubin, singura somnambulă superlucidă din Paris.

Ca toate somnambulele supralucide sau de orice alt gen, madam Lubin avea şi ea un "medic", care o cufunda în somn prin hipnoză, după care îşi îngrijea bolnavii cu ajutorul revelaţiilor făcute de ea.

E unul din aspectele meseriei de somnambulă, iar eu cunosc persoane cât se poate de respectabile, care manifestă o încredere absolută în acest soi de tratament.

Alt aspect constă în regăsirea obiectelor pierdute şi descoperirea hoţilor. Acest ultim har — foarte primejdios, de altfel — le aduce deseori pe respectabilele somnambule pe băncile poliţiei corecţionale.

Vreo două au fost chiar chemate în faţa Curţii cu juri, unde s-au înfăţişat pline de demnitate şi foarte mirate că nu li se îngăduia să îndeplinească (în paralel cu treburile bucătăriei) funcţiunile procurorului imperial.

Nu trebuie ascuns faptul că majoritatea acestor femei încetează curând să aparţină clasei şarlatanilor. După un an-doi de exerciţiu, îmbătate de propriile maimuţăreli, la fel ca sibilele din antichitate, ar prefera să fie supuse la cazne decât să recunoască deschis că nu practică un ritual.

"Medicul" e rareori convins de harul lor. Îşi face meseria tot aşa cum ar face-o pe cea de aprod sau de ajutor de portărel, fără alte pretenţii morale decât să cineze zilnic în restaurantele cele mai convenabile.

Când Saladin intră la doamna Lubin, aceasta tocmai ciocnea un păhărel de afinată cu "medicul", la gura sobei.

Există cupluri în care medicul joacă rolul sexului slab.

— Doctore! zise Saladin, păşind peste prag. Te rog să-mi faci plăcerea să ne laşi singuri. E vorba de-o afacere colosală. Am onoarea să te salut!

Cerând din ochi aprobarea suzeranei sale, "medicul" îşi luă pălăria murdară şi ieşi.

— Dormeai, tuşico? întrebă râzând Saladin.

— Domnule marchiz, răspunse cu demnitate somnambula, ştiţi bine că eu nu glumesc niciodată cu astfel de lucruri. Da, *dorm*, şi totuşi, sunt lucidă!

Saladin trase cu piciorul un fotoliu şi se aşeză.

— Aş fi preferat să fii trează, zise el. Dar... la război ca la război! Fă-te încoa, avem de discutat!

Madam Lubin era o femeie de vreo treizeci de ani, trecută şi ofilită, dar păstrând o urmă de drăgălăşenie. Se aşeză lângă Saladin, îşi luă un aer cochet şi zise:

— Să discutăm... A mers bine treaba la Bursă?

— Nu despre asta-i vorba! răspunse Saladin cu voce gravă. Alea-s fleacuri! Cât ţi-a oferit cucoana dacă, prin imposibil, îi găseşti obiectul?

— Care cucoană? întrebă somnambulă. Care obiect?

Ochii lui Saladin se aţintiră asupra ei ca două felinare.

— Ah! exclamă ea îndată. Cucoana cu brăţara! Ţi-a folosit la ceva adresa de la Grand-Hôtel, pe care ţi-am dat-o?

Saladin încuviinţă, cu un aer serios.

— Şi eu sunt lucid, scumpă doamnă! rosti el cu glas solemn. Supralucid! Cucoana aia care ţi-a cerut sprijinul e ducesa de Chaves, proprietara unui superb palat din strada Faubourg Saint-Honoré.

— Nu zău! făcu ochii mari madam Lubin. Vorbiţi serios? O ducesă? De unde ştiţi?

— Eu ştiu multe, replică Saladin, deşi nu mă laud cu harurile mele. Ai putea să-mi descrii brăţara pe care-a pierdut-o ducesa?

Somnambula deschise un carneţel, pe care începu să-l răsfoiască.

În acest timp, Saladin scoase din buzunar brăţara.

— Am găsit! zise ea. O brăţară micuţă, cu perle albastre şi montură de aramă aurită.

Saladin îi aruncă podoabă, care căzu exact pe carnet.

— Ia te uită! exclamă madam Lubin, sărind de pe scaun. V-aţi comandat una la fel? Ce-aveţi de gând cu asta?

Saladin zâmbi în barbă.

— Nu mi-am comandat-o, scumpă doamnă! zise el. De altfel, dacă te uiţi mai bine, îţi poţi da seama că-i un obiect vechi.

— Adevărat! aprobă somnambulă. Atunci, aţi cumpărat-o de ocazie? În orice caz, aţi ales bine. Numa' că persoana care a pierdut-o o cunoaşte până-n cele mai mici amănunte. Trebuie să fi fost vreo amintire, la care se uita destul de des. Da' să ştiţi că eu nu mă bag să-i dau tinicheaua asta ducesei!

Saladin îşi luă un aer din ce în ce mai impozant.

— Păi nici nu-ţi cer aşa ceva, scumpă doamnă! zise el. Ţi-am adus doar obiectul prin care-ţi poţi dovedi înalta măiestrie — sau luciditate — numeşte-o cum vrei. Prin arta dumitale, ai aflat două lucruri: în primul rând numele şi adresă celei care ţi-a cerut sfatul, iar în al doilea rând, ai descoperit o persoană înzestrată cu însuşiri ieşite din comun şi care pretinde a fi în posesia obiectului pierdut de ducesă... Ei, ce zici, nu-i drăguţ?

— Atunci, întrebă doamna Lubin, dumneavoastră sunteţi persoana înzestrată cu însuşiri ieşite din comun?

— Bineînţeles, răspunse Saladin, făcând o plecăciune.

— Îmi iese şi mie ceva la afacerea asta?

Saladin se înclină din nou, repetând:

— Bineînţeles.

— Ei bine, domnule marchiz, zise somnambula, ducesa trebuie să vină aici chiar mâine. Am să-i transmit tot ce mi-aţi spus, şi dacă vreţi, o pot trimite şi la dumneavoastră acasă — deşi e clienta mea.

Saladin clătină uşor din cap.

— Nu asta urmăresc, murmură el. N-am intenţia să-ţi iau clienţii. E vorba de alte interese, mai vechi şi mai importante, pe care nu ţi le pot împărtăşi, datorită relaţiilor mele cu înalta societate. Adu-ţi aminte de fabula aceea isteaţă, cu cocoşul şi perlă; există în viaţă ocazii de care-un om de rând nu poate profita.

— Un om de rând! repetă madam Lubin, scandalizată.

— Scumpă doamnă, replică Saladin, plin de respect. Dumneata eşti o femeie cumsecade, n-am nici o îndoială, dar faţă de cineva de rangul meu rămâi un om de rând.

Se ridică, dându-şi pe spate capul ca de pasăre, şi adăugă:

— Sub înfăţişarea mea de misit ascund un destin de excepţie. Mă mir că nu ţi-ai dat seama până acum.

Deşi nu lucra la bâlci, madam Lubin aparţinea şi ea, din toate punctele de vedere, acelei categorii de inşi care trăiesc din iluzii şi respiră ficţiunea prin toţi porii.

Cum îşi câştigă pâinea jucând un rol, nimic din ce ţinea de teatru n-o lăsa indiferentă.

Ochii ei căpătară o expresie nouă. Îl privi pe Saladin, care parcă se mai înălţase cu un laţ de palmă.

— E-adevărat că dumneavoastră aveţi ceva aparte, bolborosi ea. Doctorul meu nu s-ar fi retras astfel din calea oricui. Cu ce vă pot fi de folos?

— Cine ştie dacă nu cumva această seară e pentru dumneata începutul unei situaţii sigure şi onorabile? Aşează-te la măsuţă şi scrie ce-ţi dictez.

Madam Lubin nu aşteptă să i se spună de două ori. Luă loc la măsuţă şi se pregăti de scris.

— Aştept, zise ea. Nimeni nu rezistă în faţa dumneavoastră, domnule marchiz.

Saladin începu să se plimbe prin odaie, cu aerul cuiva care se gândeşte profund. Părea un poet pe punct să zămislească o capodoperă.

"Trebuie să fie ceva bine pus la punct, astfel încât să-mi creeze o situaţie sigură şi solidă, absolut de neclintit!" îşi zise el. "Fără vorbe inutile! Musai s-o impresionez pe cucoană, s-o fac să se gândească la mine toată noaptea, ca la o şaradă chinezească!"

— Aştept, repetă somnambulă.

Saladin veni în faţa ei şi începu să dicteze:

"Doamnă,

Ştiinţa mea m-a ajutat să descopăr numele şi adresa respectabilei persoane care mi-a făcut onoarea de a-mi cere sfatul.

Pe aceeaşi cale, am aflat de existenţa unui om, ale cărui puteri sunt mai presus de ale mele.

Obiectul la care ţineţi atât de mult, şi pe care l-aţi pierdut, vă va fi înapoiat de către el.

Poate că omul despre care vă vorbesc v-ar putea vindeca de durerea unei altfel de pierderi, mult mai crude...

Asta-i tot ce pot să vă destăinui.

Mâine, la prima oră, la dumneavoastră se va prezenta fostul agent de poliţie Renaud. Primiţi-l de îndată, pentru că cel pe care-l veţi vedea este tânărul şi cunoscutul marchiz de Rosenthal."

— Semnează! îi zise Saladin.

Madam Lubin făcu precum i se ceruse.

— Ce se-ascunde sub toate astea? întrebă ea.

— Dacă mâna mea dreaptă ar descoperi secretul, vorbi solemn Saladin, mi-aş tăia-o fără zăbavă. Pune adresa!

Madam Lubin adresă scrisoarea doamnei ducese de Chaves, la palatul ei din strada Fauburg-Saint-Honoré.

Saladin îşi luă pălăria. Înainte de-a trece pragul, îşi duse degetul la buze, apoi ieşi, fără a mai rosti vreun cuvânt.

Capitolul III - Saladin trece la atac

Există în viaţă lucruri absurde, dar sortite să reuşească, tot aşa precum în artă sunt creaţii complet lipsite de valoare, care se bucură de un succes nemeritat. Pentru a le judeca, însă, ele trebuie privite din anumite puncte de vedere.

Romanul s-a integrat în obiceiurile noastre mai mult decât ne-am putut închipui: mă refer la marea majoritate a oamenilor. Dar pentru aceia sau acelea care suferă de pe urma unei răni adânci, viaţa însăşi devine un roman.

Iar dacă această rană — cu durerile pe care le pricinuieşte şi cu speranţele ei de vindecare — se leagă în vreun fel de universul rezervat de regulă povestitorilor, atunci invazia romanului în viaţa reală devine tiranie absolută.

Într-adevăr, povestirile au întotdeauna ca punct de pornire un fapt autentic şi, ca să nu ne abatem de la subiectul istorisirii de faţă, trebuie să recunoaştem că, din păcate, răpirea unui copil nu reprezintă un caz neobişnuit.

Plecând de la întâmplarea petrecută în realitate, romancierul o îmbogăţeşte după gustul său, brodind în jurul ei tot felul de complicaţii. De-aici începe romanul.

Pentru mulţi e vorba de-o simplă minciună. Alţii, însă, o numesc deducţie logică a evenimentelor.

Nu mi se pare exagerată afirmaţia că imaginaţia a unei mame rănite, căreia i s-a răpit copilul, poate inventa într-o săptămână mai multe intrigi de roman decât cel mai prolific scriitor în zece ani.

În aceeaşi seară, doamna de Chaves primi prin poştă scrisoarea somnambulei. Ducesă era pradă unei mari nelinişti, legate de un pericol care o ameninţa personal. După cum ştiţi, doamna de Chaves cunoştea prea bine firea ciudată şi sălbatică a soţului ei. De asemenea ştia câte ceva despre povestea celei ce purtase mai înainte numele şi titlul de "ducesă de Chaves".

Citi scrisoarea cu oarecare îngrijorare, nu pentru că i-ar fi fost teamă, căci era curajoasă, ca toţi cei ce-au trecut printr-o mare suferinţă, ci pentru că se agăţa — aşa cum unii nu renunţă la ultima iubire — de acea speranţă vagă, care acum însemna toată viaţa ei.

Aşa am cunoscut-o în cămăruţa din strada Lacuée, îngenuncheată lângă pătuţul gol al micuţei Petite-Reine, aşa rămăsese şi după atâta amar de ani.

Fetiţa ei! Îi umplea tot sufletul. De n-ar fi existat regretele şi speranţele legate de Petite-Reine, ar fi purtat în piept inima unei moarte.

Azvârli de-o parte scrisoarea ce-i fusese adusă în iatac şi începu din nou să se gândească la strania întâmplare din cursul dimineţii: ducele de Chaves, omul acela întunecat şi rece, urcând treptele unui teatru de bâlci.

Lucru surprinzător, în general pe Lily n-o prea interesa purtarea ducelui. Ceea ce i se întipărise în minte era privirea ciudată pe care i-o aruncase soţul ei.

Domnul de Chaves se afla la Paris, deşi îşi anunţase plecarea cu surle şi fanfare. Înainte de-a părăsi palatul, îi dăduse a înţelege, cu blândeţe şi curtoazie, că insistenţa tânărului Hector de Sabran putea fi primejdioasă.

Dacă există pe lume o femeie a cărei viaţă să se deruleze sub semnul ficţiunii, aceea era cu siguranţă doamna de Chaves. Din clipa-n care venise pe lume, ficţiunea o însoţise în permanenţă, deşi nici că minte, nici ca suflet nu se arăta a fi o fire romanţioasă.

Trecuse prin multe, lăsându-se purtată de cursul evenimentelor; în toată viaţa nu avusese decât o singură pasiune: fiica ei.

Până şi Justin îi lăsase doar o amintire blândă şi duioasă. Dar literatura o asalta din toate părţile. Relaţia dintre ea şi soţul pe jumătate sălbatic reedita o poveste bine cunoscută, o legendă, un basm: Barbă-Albastră.

Ducele nu era omul care să umble după intrigi complicate. El iubea nebuneşte, aproape violent. Lily era convinsă că domnul de Chaves se descotorosise de prima sa soţie, pentru a se căsători cu ea.

Deşi i se părea imposibil, nu-şi putea alunga gândul că ducele n-ar fi ezitat să scape şi de cea de-a doua ducesă, pentru a lua de nevastă altă femeie.

Nu-l iubise niciodată. Faţă de el simţea aceeaşi repulsie şi teamă ca şi copiii închişi de-un căpcăun. Se resemnase la chinul de-a trăi alături de un astfel de om, numai pentru că acest sacrificiu i se păruse singura cale de-a o regăsi pe Justine.

Ar fi făcut şi mai mult, de i s-ar fi ivit prilejul.

De altfel, ducele de Chaves o iubise cu patimă timp de câţiva ani şi, până nu de mult, Lily exercitase asupra lui o mare fascinaţie.

Domnul de Chaves era mândru de frumuseţea soţiei sale. Clipă de clipă se arăta de o gelozie feroce, iar Lily, al cărei singur gând rămânea acela de a-şi regăsi fetiţa, se străduise să-l păstreze la picioarele ei, învingându-şi un sentiment mai chinuitor decât indiferenţa.

În astfel de momente, ducele redevenea îndrăgostitul înfocat de altădată.

Când ducesa îşi făcea apariţia, la pădure sau la primirile din înalta societate, nobilă, mândră, surâzătoare şi în aparenţă fericită de-a fi socotită pretutindeni regina frumuseţii, nimeni n-ar fi putut ghici că sufletul îi era o rană deschisă.

Ducele de Chaves îşi îndeplinise cu corectitudine cel puţin o parte a pactului încheiat. Îşi pusese averea la dispoziţia soţiei, ori de câte ori fusese vorba de căutarea micuţei Petite-Reine.

Nu minţise decât o singură dată: atunci când o făcuse pe tânără mamă să creadă că fiica ei plecase în America.

Minţise ca s-o poată lua cu el pe femeia iubită, ducând-o ca pe-o pradă.

Singură în iatac, Lily depăna în gând aceste întâmplări de demult, însă scrisoarea începu s-o frământe, aproape fără voie.

Amintiţi-vă că doar cu puţin înainte de primirea mesajului, îi spusese lui Hector, superstiţioasă ca orice fiinţă supusă suferinţei: "Dacă somnambula îmi va găsi brăţara, poate îmi va găsi şi fetiţa."

Scrisoarea era pe noptieră. Ducesă de Chaves începu s-o cerceteze pe toate părţile. De la primă privire, misiva îşi trăda provenienţa: fusese aşternută pe o hârtie impregnată cu un parfum de proastă calitate şi introdusă într-un plic cu peceţi sofisticate.

Doamna de Chaves o deschise, începând s-o recitească. Fu şocată, sau mai curând rănită, de emfaza şi neghiobia conţinutului ei. Aceste fraze, meşterite cu măreţia unui oracol, îi săriră în ochi ca o înşelătorie grosolană.

Şi totuşi o reciti, nu o dată, ci de zece ori.

Ah, romanul! Romanul — stupid sau inteligent, cu ameninţările lui de neînţeles, cu făgăduielile lui misterioase!...

Nu cred că există în lume om, pe care să-l lase rece invitaţia de a vizita un notar necunoscut.

În asta constă literatură şi prestigiul ei! Iată ce guvernează trei sferturi din viaţă la trei sferturi dintre noi!

Dacă aş vrea să intru în amănunte, aş spune că atunci când în viaţa cuiva îşi face loc ficţiunea, aceasta e cu atât mai captivantă cu cât devine mai absurdă.

De altfel, scrisoarea spunea totuşi ceva. Somnambula descoperise numele şi adresa ducesei, pe care aceasta încercase să le păstreze secrete. Îi găsise brăţara. Mai mult decât atât: îi ghicise — printr-un adevărat miracol! — tainica frământare din suflet.

Ce putea fi acel lucru, mult mai scump şi pe care-l jelea amarnic — spunea scrisoarea — decât fiica ei?

Ducesă se întinse pe pat, cu gândul la scrisoare.

Vru să adoarmă, dar pagina aceea o preocupa până la obsesie.

Şi, ciudat, printre enigmele îngrămădite în câteva rânduri, cel mai mult o nelinişteau acelea din care nu pricepea nici un cuvânt.

Descoperirea adresei, găsirea brăţării, aluzia la fetiţa ei, toate i se ştergeau treptat din minte, făcând loc unei noi nedumeriri, exprimate în cuvinte aparent fără rost: marchizul de Rosenthal se va înfăţişa la palat, sub numele de Renaud, fost slujbaş al poliţiei.

Lily se sculă foarte devreme. Nu putuse închide ochii toată noaptea. Încă înainte de ora opt se instală în budoar, cuprinsă de nelinişte. Marchizul de Rosenthal întârzia. Ducesă dăduse poruncă servitorilor ca domnul Renaud să fie condus la ea de îndată ce-şi va fi făcut apariţia.

Acum, ascunsă pe după perdele, cerceta curtea, pândind poarta înaltă a palatului. Cu câteva minute înainte de ora nouă, se ivi un tânăr îmbrăcat în negru, care îi adresă câteva cuvinte portarului. Acesta îl ascultă, apoi îl însoţi el însuşi până la scară mare de la intrarea palatului.

În timp ce străinul traversa curtea, cu paşi rari şi solemni, Lily putu să-l studieze pe îndelete.

Era un student german — nu chiar aşa cum vezi în Leipzig sau în Tübingen, ci din cei aduşi pe scenele de teatru, ca să dea culoare locală: cizme din piele moale, pantaloni negri, strâmţi, vestă şi haină neagră, cămaşă cu guler mare şi răsfrânt. Numai şapca tradiţională fusese înlocuită de o pălărie tiroleză, cu boruri mari, de sub care scăpau câteva bucle de păr negru şi strălucitor.

Lily sperase, într-o oarecare măsură, să descopere în noul venit o figură cunoscută, însă îşi dădu seama că nu-l văzuse în viaţa ei.

Câteva clipe mai târziu, un servitor îl anunţă pe domnul Renaud. În budoarul doamnei de Chaves îşi făcu apariţia Saladin.

Ducesă se ridică, venindu-i în întâmpinare. El salută, fără a se apleca prea mult, după care îşi aţinti asupra ei ochii rotunzi, cu o privire care o tulbură până în adâncul sufletului.

— Sunt mulţi ani de când mă ocup de dumneavoastră.

Vorbea cu un uşor accent nemţesc.

Doamna de Chaves nu ştia ce să-i răspundă, continuând să-l privească pe noul venit cu un soi de teamă.

Saladin zâmbi îngăduitor şi rece.

— Nu vă vreau răul, rosti el din vârful buzelor.

Ducesă îi arătă un scaun.

— Vă implor, domnule! şopti ea. Spuneţi-mi ce pot spera de la dumneavoastră.

Saladin îşi încrucişă braţele pe piept. Aerul lui grav şi important era de-a dreptul impresionant. Îi trebuise o noapte întreagă ca să-şi studieze, să-şi înveţe şi să-şi repete rolul.

Languedoc, pe care Similor îl descoperise undeva, în bâlci, venise să-l machieze, creându-i un chip ca de marmură: rece şi imperturbabil.

Dacă ar fi avut cât de cât idee ce înseamnă un om de lume, Saladin poate s-ar fi temut de îndrăzneaţa scenă pe care-şi pusese în gând s-o joace, sau măcar şi-ar fi ales alte mijloace şi altă înfăţişare.

Fără a susţine că altă stratagemă n-ar fi avut succes faţă de biata femeie, pregătită dinainte să creadă orice, trebuie totuşi spus că Saladin îşi alesese bine personajul.

E cazul să adăugăm că astfel de scene au succes tocmai datorită elementelor celor mai incredibile.

Uneori, şarlatanii îi salvează pe cei condamnaţi de medicină serioasă; în viaţă se întâmplă câteodată că disperarea să-şi găsească refugiu în imposibil.

De altfel, fiecare secol se află întrucâtva sub influenţa poeziei caracteristice lui, care parcurge scara socială de sus în jos. Suntem nevoiţi să culegem inefabilul de acolo de unde l-au aşezat poeţii.

Vrăjitorii Evului-Mediu — urmaşi ai oracolelor antice — se angajau să răspundă unor întrebări trădând ambiţii nebune sau deznădejde fără leac. Neîncrezătorul veac optsprezece a descoperit hipnotizatorii şi-a băut, râzând, elixirul vieţii, preparat de contele de Cagliostro. În zilele noastre, sunt la mare cinste ghicitorii şi spiritismul.

Toate acestea închid în ele miracolul pur, supranaturalul inexplicabil.

Dar miracolul poetic este de cu totul altă esenţă: gândiţi-vă la bagheta magică a zânelor, la minunile săvârşite de lancea cavalerilor, la actele de vitejie ale bravului d'Artagnan sau ale bogatului Monte-Cristo.

Sigur că aceste poveşti nu pot fi crezute în întregime, însă ele conţin, totuşi, un sâmbure de adevăr.

D'Artagnan e mort de mult.

După Monte-Cristo, acel Jupiter înveşmântat în negru, care azvârlea bancnote în loc de fulgere, miracolul a început să fie căutat cu mult mai jos.

Unii s-au oprit asupra asasinilor şi hoţilor, îmbrăcându-i cu un fel de zdrenţe magice. Alţii, mai puţin nebuni dar mai îndrăzneţi, au avut curajul de a-şi alege drept personaj o fiinţă detestată şi dispreţuită — agentul de poliţie — încununându-i fruntea cu raze, pe piedestalul lipsit de ruşine al ficţiunii. În aceste vremuri de secetă, fiecare îşi pescuieşte eroii de unde poate. E original şi generos să preferi drept eroi jandarmii şi nu hoţii, într-o ţară că Franţa — destul de spirituală pentru a-i huidui pe primii, aclamându-i neobosită pe cei din urmă. Nu pot decât să-i admir din toată inima pe acei scriitori de mare talent,

care şi-au asumat dificila sarcină de-a reabilita agentul de poliţie. A sosit vremea să dăm cărţile pe faţă, dezvăluind neajunsurile inocenţei incurabile a opiniei publice, care se face complicea criminalilor şi pungaşilor, tunând şi fulgerând împotriva modeştilor slujbaşi ce ocrotesc cu curaj tihna nopţilor noastre, pentru o leafă de mizerie; iar în schimbul ei, nu au parte nici măcar de stimă celor pe care-i apără.

Însă între o reabilitare echitabilă şi apoteoză există, totuşi, o limită: poate nu era necesar ca inspectorii de la siguranţă să poarte o aureolă în locul pălăriei lor de toate zilele.

Ni se va răspunde că pentru a place, un scriitor trebuie să exagereze fie într-un sens, fie în celălalt.

Cei ce afirmă astfel de lucruri mint, insultând deopotrivă şi pe cititori, şi pe slujbaşii condeiului.

Convingerea mea este că poţi să placi chiar atunci când nu te abaţi cu o iotă de la adevăr. Am credinţa că în fiecare zi, întâlnim pe stradă realităţi cu mult mai incredibile decât ar putea născoci imaginaţia celor ce se fac luntre şi punte ca să-i uluiască pe naivi.

Saladin, care nu era actor de mâna întâi, dar dădea dovadă de precauţie şi îndemânare, profita pur şi simplu de mersul evenimentelor. Detectivii erau, oricum, la modă.

După ce-o privi ţintă pe ducesă, exact atâta timp cât trebuia ca să producă efectul scontat, se aşeză pe scaunul ce-i fusese arătat şi-şi scoase din buzunar un portvizit destul de mare, precum şi un obiect înfăşurat în hârtie, pe care-l înmâna doamnei de Chaves.

— Mai întâi, iată brăţara micuţei Petite-Reine! zise el.

La auzul acestui nume, ducesa se făcu albă ca varul.

Efectul fusese mai puternic decât o lovitură de trăsnet.

Se clătină în jilţul unde şedea, şi murmură:

— Cum, domnule! Dumneavoastră ştiţi?...

— Sunt Renaud, răspunse Saladin, cu voce joasă şi sacadată.

În acelaşi timp, începu să-şi frunzărească în grabă carnetul.

— Strada Lacuée numărul 5, spuse el, întorcând prima pagină. Doamna Lily, zisă şi La Gloriette, în vârstă de optsprezece-douăzeci de ani, foarte frumoasă, bine-crescută, având un copil pe al cărui tată nu-l ştia nimeni. Avea o fetiţă, Justine, cunoscută în cartier mai mult sub numele de Petite-Reine... E ceva neadevărat în toate astea?

Ducesă îl privea năucită.

— Deci nu tăgăduiţi nimic. Am rostit adevărul.

Dădu încă o pagină.

— La sfârşitul lui aprilie 1852, reluă el, mama şi fiica au intrat într-o baracă de bâlci din piaţa Tronului. La întoarcere, din cauza ploii, au fost nevoite să ia o trăsură...

Doamna de Chaves scoase un ţipăt uluit.

— Cum?! Chiar şi aceste amănunte! îngăimă ea.

Cu un semn al capului, Saladin îi impuse tăcerea.

— Sunt Renaud, repetă el.

Apoi adăugă, cu o voce de gheaţă, aproape fără intonaţie:

— Trăsura v-a fost adusă de un tânăr, de profesie înghiţitor de săbii; vârsta: paisprezece ani. Numele: Saladin.

Întoarse altă filă din carnet.

— Ziua următoare a fost foarte încărcată. Principalele evenimente: tânără mamă a plecat la Versailles, Petite-Reine fiind încredinţată unei femei pe nume Noblet, poreclită şi Băciţa, a cărei sarcină era de a-i plimba pe copiii sărmani prin Jardin des Plantes. Un anume Médor, ajutorul doamnei Noblet, a îngăduit unei necunoscute să se apropie de copii: un fel de cerşetoare, care-şi ascundea chipul sub o pălărie cu văl albastru — de fapt un bărbat deghizat: acelaşi tânăr care cu o seară în urmă adusese trăsura.

— Sunteţi sigur? gâfâi Lily.

— Sunt absolut sigur de tot ce vă spun acum, răspunse scurt Saladin. Chiar eu l-am interogat pe individ, care-i acum bărbat în toată firea.

— Şi fetiţa mea? izbucni ducesa. Fetiţa mea trăieşte?

Saladin întoarse brusc pagina, prefăcându-se că-şi studiază celelalte însemnări din carnet.

— Încă nu v-aţi uitat să vedeţi dacă brăţara vă aparţine! zise el, liniştit.

Era adevărat. Mâinile doamnei de Chaves desfăcură, tremurând pacheţelul.

— E a mea! strigă ea, ducând brăţara la buze. E a mea! Şi fetiţa?...

— Dacă-mi permiteţi, doamnă, o întrerupse Saladin. Să nu ne îndepărtăm de subiect. Petite-Reine avea două brăţări identice: una se afla la dumneavoastră, iar pe cealaltă o purta ea, atunci când a fost răpită...

— Atunci aceasta?...

— E cea pe care-o purta Petite-Reine.

Lily îşi împreună mâinile tremurătoare.

— Deci trăieşte! izbuti ea să articuleze. Trăieşte!... Altfel nu v-aţi fi jucat aşa cu inima unei mame!

Saladin o fixă din nou cu ochii lui rotunzi.

— Fiecare lucru la timpul său! vorbi el cu asprime. Vă rog! Când va sosi momentul, vă voi spune ce ştiu despre doamna care vă e fiică.

Capitolul IV - Saladin crează un roman

Cu o clipă mai devreme, doamna de Chaves nu şi-ar fi închipuit că ar mai exista ceva care să-i sporească uluirea. Însă auzind ultimele cuvinte ale lui Saladin, "doamna care vă e fiică", sări în picioare.

— Fiica mea s-a măritat! strigă ea. Dar e doar un copil!

Apoi, copleşită de imensă bucurie care-i umplea inima, adăugă cu tremur în glas:

— Dacă s-a măritat, înseamnă că trăieşte! La urma urmei, ce contează? Ce importanţă mai au toate celelalte? Domnule! Domnule! Cereţi-mi ce vreţi, averea, sângele din mine, numai spuneţi-mi cum să fac să-mi văd fiica!

Saladin îşi ridică bărbia, ca un pedagog cerând copiilor să păstreze liniştea.

— Fiecare lucru la timpul său, repetă el, găsind în carnet pagina pe care-o căuta. Până acum, sunteţi de acord cu tot ce-am spus?

— Tot ce mi-aţi spus, încuviinţă Lily cu o privire rugătoare, este adevărul adevărat. A fost nevoie de o mare pricepere...

— Sunt Renaud, spuse pentru a treia oară Saladin. Ducele de Chaves, reluă el, aruncându-şi ochii pe însemnările din carnet, grande de Portugalia clasa întâi, însărcinat cu misiune specială din partea împăratului Braziliei, a fost amestecat fără voia lui în această afacere. Se afla şi el la reprezentaţia din bâlci, după cum a fost prezent şi în Jardin des Plantes. A oferit recompense poliţiei din Paris, pentru găsirea fetiţei. A convins-o pe La Gloriette să plece cu el în America.

Din acest moment nu se mai ştie nimic despre persoana să.

Saladin se întrerupse din citit, zicând:

— Aceste informaţii trebuie să mi le daţi dumneavoastră. E necesar să le prezint şefilor mei.

În acelaşi timp, răsfoi repede carnetul, ajungând la ultimele pagini, unde se afla scris:

"Nici o informaţie. Întoarcerea în Franţa. Ducele ---- căsătorie cu La Gloriette. Călătorii prin toată ţara."

Cea din urmă însemnare suna astfel:

"Bănuieli. Presupusa absenţă a ducelui de Chaves. Astăzi, 19 august 1866, ducele s-a întors în taină, pentru a-şi surprinde soţia. Capcană."

— Adică ieri! murmură ducesa.

Fără a-i răspunde, Saladin continuă:

— A văzut-o plecând călare împreună cu tânărul conte Hector de Sabran, domiciliat la Grand-Hôtel, camera 38.

Ducesă rămăsese mută de uimire.

Saladin închise brusc carnetul.

— Am să vă rog, spuse el, să completaţi datele care lipsesc, privitoare la ducele de Chaves. Când îmi veţi cunoaşte mai bine poziţia faţă de dumneavoastră, veţi înţelege că modul meu de-a acţiona în această afacere trebuie să se bazeze pe informaţii cât mai precise.

Saladin îşi trase scaunul mai aproape, îşi muie creionul în gură şi-şi deschise carnetul pe genunchi, cu aerul cuiva care urmează să ia notiţe.

Prima pornire a ducesei fu aceea de a i se supune orbeşte şi fără zăbavă.

Nu avea nici o bănuială. Ba chiar se putea spune că era uluită şi subjugată. Iar dacă şovăia acum, asta se întâmplă pentru că încerca să-şi adune gândurile.

— Gata? o întrebă nerăbdător Saladin. Timpul nu înseamnă numai bani, ci şi viaţă. Aştept.

Ducesă îşi feri privirea, pentru că în minte i se conturase imaginea domnului de Chaves.

— Cum de nu cunoaşteţi o parte din adevăr, când aţi aflat lucruri atât de greu de descoperit? murmură ea.

Saladin surâse.

— Văd c-am început să gândim, zise el. Şi mie îmi place să gândesc, cu condiţia să nu dureze mai mult de trei minute. Cunosc ceea ce m-a interesat să ştiu, chiar dacă astfel de fapte n-au fost prea uşor de aflat. Cât priveşte restul, nici nu mi-am dat prea mare osteneală, convins fiind că dumneavoastră îmi veţi spune totul.

— Dar dacă n-aş putea... începu ducesa.

— Puteţi, o întrerupse Saladin, pentru că e propria dumneavoastră poveste şi nu există forţă omenească în stare să vă ferece cuvintele, când eu vă cer să vorbiţi.

Rostise totul cu glas grav şi fără să ridice tonul.

— Adevărat, zise ducesa, după o clipă de tăcere. E povestea mea, dar şi a altcuiva. Oare am dreptul să dezvălui un secret care nu-mi aparţine?

Saladin îşi încrucişă braţele pe piept.

— Tocmai acest secret ţin şi eu să-l aflu: taina celui ce stăpâneşte palatul unde ne găsim. De el depinde soarta fiicei dumneavoastră şi, dacă sunteţi mamă, veţi înţelege că pe mine mă interesează numai soarta fetei dumneavoastră.

— Va fi fericită... începu doamna de Chaves.

Saladin n-o lăsă să-şi termine fraza.

— N-aveţi încredere? întrebă el, sobru şi demn, cu talentul unui actor de meserie.

— Mă tem, şopti ducesa.

— De mine?

— Nu, de el.

Rostind aceste ultime cuvinte, doamna de Chaves îşi apăsă batista pe buze, de parc-ar fi vrut să şi le pecetluiască.

Saladin se schimbă la faţă şi pentru prima oară, privirea lui exprimă ceva ce nu făcea parte din rol: mirare şi nedumerire.

— Nu vă mai iubeşte ca un sclav? întrebă el.

— M-a iubit cândva, răspunse doamna de Chaves, cu glas aproape neauzit.

— Trebuie să ştiu tot! îşi reluă Saladin tonul imperios. Nu pentru mine, ci pentru ea.

— Pentru ea! repetă ducesa, cu voce nesigură, gata să izbucnească în lacrimi. Credeţi că tot ce-am făcut, am gândit sau am îndurat atâţia ani a fost pentru altcineva decât pentru ea? Oamenii şi cărţile spun că timpul aduce cu sine uitarea. Timpul a trecut, dar eu n-am uitat nimic. În acest moment, când Dumnezeu îmi picură în suflet un strop de speranţă, am senzaţia că îmi pierd minţile. Vă cred, tot ce mi-aţi spus e adevărat, dar oare îmi va fi dat vreodată să trăiesc bucuria de a-mi îmbrăţişa fiica, de a-i săruta fruntea! N-am trăit decât pentru această clipă, numai pentru atât! Fără asemenea ţel, nici n-aş fi avut nevoie să ies în întâmpinarea morţii, pentru că m-ar fi găsit curând. Am muncit, am luptat, am sperat, împotrivindu-mă disperării care-mi frângea inima... Şi acum, deodată, totul se limpezeşte! Ieri încă mă învăluiau umbrele, iar acum zece ani mi-aş fi dat viaţa, ca să ştiu pe unde va trece într-o anumită zi, dintr-o anumită lună... Cu zece ani în urmă, aş fi fost în stare de orice, numai să ghicesc sau să aflu un indiciu cât de neînsemnat şi iată, acum, mi se oferă certitudinea. Dumnezeu mi-a dăruit o bucurie atât de mare, încât mintea mea n-o poate cuprinde. Dumneavoastră, un necunoscut, veniţi la mine într-un fel misterios, ducându-mă cu gândul la miracole, şi-mi spuneţi în amănunt tot ce s-a petrecut, de parcă mi-aţi povesti o pagină de istorie. Aţi rostit numele fetiţei mele, aţi descoperit detaliile cele mai mărunte, de parcă acum paisprezece ani v-aţi fi găsit alături de noi: din clipa când am intrat în baraca

saltimbancilor, împreună cu scumpa mea fetiţă, până în momentul acela cumplit, când mi-a fost răpită. Ştiu că acest har al atotcunoaşterii şi al atotputerniciei e capabil de multe minuni, ştiu că ochiul poliţiei străbate tenebrele cele mai profunde, dar — în numele cerului! — nu vă supăraţi pe mine, o biată femeie neputincioasă şi cu mintea rătăcită. Uşurinţa cu care aţi descoperit acele lucruri vă poate induce în eroare... Ah! Fie-vă milă! se întrerupse ea. Fie-vă milă, domnule, n-am vrut să vă jignesc!

— Doamnă, vorbi cu răceală Saladin: îmi este milă, însă nu m-aţi jignit. În cazul femeilor, marile emoţii au nevoie de un calmant: lamentarea sau plânsul. Pentru mine, fiecare minut e preţios. Totuşi, nu v-am întrerupt. Alţii în locul meu ar fi făcut-o, doamnă, însă eu sunt stăpân pe situaţie. Aţi ghicit probabil, deşi n-aţi făcut nici o aluzie în acest sens: am şi eu drepturi egale — ba chiar mai mari decât cele ale unei mame.

Lily îşi plecă iute privirea, în care se întipăriseră o spaimă şi o ură de moarte.

Saladin o zări şi o înţelese.

— Numai dacă... — urmă el aproape în şoaptă — ... dacă nu ne unim amândoi prin cea mai strânsă legătură ce există: fiica dumneavoastră. În acest caz, vom fi duşmani de neîmpăcat.

— Sunteţi soţul fiicei mele! bolborosi ducesa, fără să-şi ridice ochii.

În acest moment, pe chipul lui Saladin se putea citi o mare încurcătură. Poate n-ar fi trebuit să arunce în joc aşa curând o carte atât de mare: era unul din principalele sale atu-uri. Desigur, făcuse tot ce-i stătuse în putere că minciună să pară adevăr de netăgăduit, însă i-ar fi plăcut să-şi aleagă mai bine momentul, ca să se folosească mai mult de efectul produs.

— Doamnă, vorbi tânărul, schimbând tonul. În interesul nostru — mă refer la noi trei, sublinie el, ar fi cazul să mă arăt cava mai ferm. Însă eu sunt gentilom şi pentru prima oară, după multă vreme, mă simt la fel de neputincios ca în tinereţe în faţa lacrimilor unei femei. Îi sunteţi mamă. Renunţ la dreptul meu de a comanda, pledându-mi cauza, ca şi când eu aş fi în situaţia de a mă ruga. Ascultaţi-mă, voi fi scurt. Veţi afla pe cine aveţi în faţa dumneavoastră, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu.

Ducesă îşi înălţă spre el ochii frumoşi, în care strălucea recunoştinţa. În aceste momente, orice răgaz era binevenit.

Saladin se reculese câteva clipe. După ce-şi trase sufletul, de parcă s-ar fi pregătit să înghită o sabie uriaşă, vorbi astfel:

— Tatăl meu, margraf sau marchiz de Rosenthal din Silezia prusacă, avea un grad înalt în armată şi s-a căsătorit cu o poloneză de viţă nobilă, prinţesa Belowska. Locuia la Posen, unde era vice-guvernator militar, în timp ce eu îmi făceam studiile umaniste la universitatea din Breslaw. La vremea când Polonia prusacă a început să fie teatrul unor mari tulburări, tatăl meu a solicitat să fie schimbat din funcţie, motivând că soţia sa era

rudă cu şefii rebelilor. Curtea de la Berlin i-a refuzat cu duritate cererea, astfel că s-a văzut silit să-şi îndeplinească în continuare îndatoririle. În anul 1854, în vacanţă, am făcut o călătorie la Posen, ca să-mi văd familia. Aici domnea o mare agitaţie. Mama — care de felul ei stătea mai mult acasă, ocupându-se aproape numai de cele creştineşti — lipsea acum zile întregi; caii erau în permanenţă înhămaţi la trăsură şi, în câteva rânduri, l-am auzit pe tatăl meu spunând: "Doamnă, dumneata ai să însemni ruina noastră, a tuturor." Într-o noapte, m-a trezit un zgomot care venea din curte. Două trăsuri sosiseră una după alta. Pe coridoare au răsunat paşi; mi-am dat seama că-i vorba de multe persoane. Începând din acest moment, mama şi-a reluat vechile-i obiceiuri, ceea ce n-a avut totuşi darul de a-l linişti pe tata. Noaptea, în casa noastră era un permanent du-te vino şi zgomotele înăbuşite pe care le auzeam îmi dădeau senzaţia că la noi locuiau nişte oaspeţi misterioşi. În oraş se vorbea mult despre generalul lituanian Gologin, care după bătălia de la Grodno, reuşise să spargă frontul, trecând frontiera spre noi, în loc să fugă în nord. Se zvonea că probabil se ascundea în împrejurimile oraşului, împreună cu statul său major. Chiar în ziua în care urma să încalec pe cal şi să părăsesc casa părintească, pentru a mă reîntoarce la studii, un mesager guvernamental i-a adus tatălui meu ordinul de-a se prezenta la baronul Koeller, care comanda provincia. Nu i s-a acordat permisiunea să comunice cu soţia, iar atunci când m-am îndreptat spre poartă mare, ca să-l văd plecând, am zărit un cordon de militari înarmaţi, care înconjuraseră toată casa. La noi, în Prusia, lucrurile avansează rapid, de cum vine vorba de conspiraţii, mai ales când acestea au vreo legătură cu Polonia. Pe mama n-am mai văzut-o niciodată, deşi nu a fost judecată. S-a răspândit vestea că murise în patul ei. Tatăl meu a fost executat în piaţa mare din Posen, după ce fusese condamnat la moarte de consiliul de război. În ajun, în câmpie, fusese împuşcat Gologin, împreună cu statul său major, în număr de treisprezece ofiţeri, dintre care trei colonei. Cât despre mine, am fost târât de la un post la altul de trei dragoni, până am ajuns la Aix-la-Chapelle, iar aici lăsat la frontiera Belgiei, cu interdicţia de a mai călca vreodată pe pământul Prusiei. Aveam optsprezece ani şi-n buzunar număram doar vreo câţiva frederici de aur. Mă simţeam orfan şi nu cunoşteam pe nimeni în lume căruia să-i pese de soarta mea. Dar nu vreau să vă spun aici povestea mea, doamnă. Aşadar, trec sub tăcere nefericitele mele aventuri, oprindu-mă asupra faptelor ce vă interesează pe dumneavoastră. Ca să-mi câştig existenţa, m-am făcut saltimbanc. Colindam toată ţara, adunând abia atâţia bani cât să nu umblu despuiat şi mâncând pe apucate. Într-o seară a anului 1857 — sunt nouă ani de-atunci! — mergeam pe jos de la Alençon la Domfront, ducându-mi în vârf de băţ traista ce reprezenta întreaga mea avere. Ziua începea să se micşoreze, era început de septembrie. Către orele şase, la vreo două leghe de un târguşor ceva mai răsărit, unde mă gândeam să-mi petrec noaptea şi al cărui nume nu mi-l amintesc, am auzit un

scâncet de copil, venind dinspre şanţul de la marginea drumului. Am alergat într-acolo: era o fetiţă de vreo şase-şapte anişori, care căzuse — aşa spunea ea — dintr-o căruţă de saltimbanci. Se jucase chiar pe marginea căruţei şi-n cădere leşinase, astfel că nu mai putuse striga după ajutor. Era rănită destul de grav, la ambele picioare. Prin urmare, n-am mai putut ajunge din urmă trupa căreia îi aparţinea. Până la urmă, am fost silit să mă opresc în cătunul cel mai apropiat, unde ea a zăcut la pat vreo două săptămâni. Desigur, în situaţia în care mă aflam, nimeni nu m-ar fi putut învinui dac-aş fi încredinţat-o milei publice. Însă eu eram fiul unor părinţi care-şi riscaseră viaţa pentru a-i ajuta pe cei aflaţi la ananghie.

Ducesă îi întinse mâna, în tăcere. Avea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Şi-apoi, reluă Saladin, însufleţindu-se pentru întâia oară în timpul acelei conversaţii, fetiţa era atât de drăgălaşă, cu ochişorii ei albaştri, plini de recunoştinţă, încât am început s-o îndrăgesc, de parcă mi-ar fi fost soră sau fiică.

— Mulţumesc! murmură ducesa, cu voce stinsă. Ah, mulţumesc! Dumnezeu te va răsplăti.

— Dumnezeu m-a răsplătit, răspunse zâmbind Saladin, pentru că am descoperit cum să facem să nu murim de foame, eu şi mica mea protejată. În lungile ceasuri petrecute la căpătâiul patului ei de suferinţă am stat de vorbă. Ore întregi! Poate că niciodată n-am mai reuşit să stăm de vorbă ca atunci, fiindcă pe măsură ce-şi scormonea memoria, îşi pierdea firul gândului, în vreme ce dacă nu căuta să-şi amintească, îi veneau totuşi pe buze, când şi când, câteva cuvinte inteligibile, uneori chiar clare. Astfel, am aflat că nu se născuse la saltimbanci şi că în mintea ei exista un fel de zid, dincolo de care zadarnic încerca să treacă, spre a-şi cunoaşte trecutul. Pe la trei ani, se trezise — erau chiar vorbele ei — în mijlocul unor oameni şi lucruri care-i erau străine. Însă impresia aceasta i se ştersese pe măsură ce se obişnuia cu noii ei protectori. Nu erau oameni răi şi n-o băteau decât atunci când trebuia să înveţe meserie.

Lily nici nu îndrăznea să respire.

— În ţinutul unde m-am născut, urmă Saladin, sunt multe cazuri de copii furaţi de ţigani sau trupe ambulante. Ştiam bine ce înseamnă asta, aşa că nu mi-a fost greu să reconstitui povestea micuţei mele prietene. Numai că gândul se îndreaptă în mod firesc spre măreţie, drept care şi eu, la început, văzându-i frumuseţea şi eleganţa aristocratică a trupului, mi-am închipuit că venea dintr-o familie nobilă. Această convingere — neîntemeiată la vremea aceea, pentru că dumneavoastră aţi ajuns abia mai târziu în înalta societate — mi-a dat ideea şi-apoi dorinţa de a-i regăsi părinţii. Noi, prusacii, când ne punem ceva în minte, nu ne mai stă nimic în cale. Am mers la Paris, împreună cu fetiţa, căreia îi spuneam Maria, după numele mamei mele. Pentru prima oară, am scris la Posen, cerând ajutorul unor rude îndepărtate, precum şi celor care erau cumva datori

familiei mele. Am primit încurajări şi bani, pentru că în ţara mea, cei ce suferă nu-s daţi uitării. Câteva scrisori chiar îmi dădeau de ştire că se făceau demersuri pentru rechemarea mea din exil. Dar prietenii mei ţinteau prea departe, iar eu deja nu mai voiam să profit de bunăvoinţa lor. Ideea care-mi venise se preschimbase de-acum într-o obsesie. Îmi continuam căutările, cu răbdarea unui indian care caută urmele duşmanului. Vreme de un an şi o lună am plimbat-o pe Maria prin Paris, arătându-i ba una, ba alta, însă ea nu recunoştea nimic. Abia în cea de-a treisprezecea lună — şi asta poate vă spune ceva despre răbdarea mea — s-au petrecut două întâmplări, care pentru mine au însemnat prima rază de lumină. Mai întâi, în Jardin des Plantes, unde n-o dusesem niciodată până atunci, a devenit brusc neliniştită, nesigură pe ea. Privind-o cu atenţie, am văzut cum s-a înroşit, apoi s-a făcut albă ca varul. În tufele dinspre strada Buffon se jucau mai mulţi copii. Maria a schiţat o mişcare de parcă ar fi vrut să alerge către ei...

Ducesă îl asculta din ce în ce mai atentă. Tot sufletul ei se adunase în privirea ce nu se putea desprinde de chipul marchizului de Rosenthal.

— Asta a fost tot, urmă el, apoi fata a revenit la apatia obişnuită. Am ieşit din parc prin strada Buffon, am plimbat-o prin împrejurimi, pe bulevardul Hôpital, pe Quai de la Gare. Zadarnic! Ajungând în piaţa Valhubert, privirea i s-a aprins pentru o clipă. Am traversat podul Austerlitz şi-am auzit-o respirând precipitat; "Recunoşti ceva?" am întrebat-o. Ea a scos un ţipăt uşor, apoi ochii măriţi de spaimă s-au aţintit asupra dansatoarei pe sârmă, care-şi făcea numărul pe malul Senei, în apropiere de strada Lacuée.

— Dumnezeule-Doamne! Dumnezeule-Doamne! murmură Lily, frângându-şi mâinile.

— Sunteţi nerăbdătoare, aşa-i? zise plin de bunăvoinţă Saladin. Dar nu pot povesti mai repede decât cere firul întâmplărilor. Din nou, flacăra din privire s-a stins brusc şi mi s-a părut că şi ea se miră de propria-i tulburare.

— Biata copilă! şopti ducesa. Era atât de mică!

— Din fericire, eu aveam mai multă răbdare decât dumneavoastră, doamnă, continuă Saladin. Am fost profund impresionat, înţelegând că de-acum nu trebuia să mă bazez pe amintirile unui copil — cel puţin pentru moment — ci să recurg la cercetări şi investigaţii sistematice, plecând de la emoţia ei de-o clipă. Îmi spuneam că, fără îndoială, revederea mamei ei îi va reda complet memoria; aşa cum se joacă şi copiii, atunci când caută ceva, zicând "Foc!" şi eu eram convins că mama trebuia să se afle prin apropiere. Biata Maria a petrecut două săptămâni îngrozitoare, rămânând aproape tot timpul singură în casă, în vreme ce eu am răscolit tot cartierul Mazas. Într-o zi, ivindu-mă în prag, i-am spus: "Bine te-am găsit, Justine!" A făcut ochii mari, ca şi atunci când o văzuse pe dansatoarea pe sârmă. "Bine te-am găsit, Petite-Reine!" am repetat

eu. Ea şi-a plecat genele mătăsoase, părând să caute ceva în adâncurile memoriei. Apoi m-a întrebat: "De ce-mi spui aşa, prietene?"

Ducesă, care se ridicase pe jumătate din jilţul unde stătea, se prăbuşi la loc, sfârşită.

Talentatul Saladin surâse din nou, murmurând:

— Doamnă, speranţele dumneavoastră s-au spulberat şi de astă dată. V-aţi închipuit că am ajuns la capătul necazurilor... Dacă totul s-ar fi sfârşit atunci, tânărul marchiz de Rosenthal nu s-ar mai fi numit niciodată domnul Renaud, agent de poliţie.

Capitolul V - Saladin dă de urma "Fracurilor Negre"

Saladin povesti toate acestea cu calm şi îndrăzneală, iar accentul său german, pe care avea grijă să nu-l exagereze, dădea istorisirii o savoare deosebită (accentul îl culesese de-a gata, de sub colonadele Bursei).

— Curând, însă, am fost nevoit să-mi încetez cercetările de unul singur, urmă el. În Franţa e interzis să faci pe poliţistul pe cont propriu. Acum aveam ceva relaţii la comisariatul din cartierul Mazas, aşa că am întrebat pe unul dintre inspectori dacă aş putea să intru şi eu ca slujbaş la Prefectură, ascunzându-mi originea nobilă sub un nume de împrumut. Aveam de ales între a deveni agent de poliţie şi a abandona cercetările, care însemnau atât de mult pentru mine. Într-adevăr, aflasem — şi dumneavoastră ştiţi asta mai bine ca oricine — că mama micuţei mele Justine plecase din cartierul Mazas cu mulţi ani înainte. În Germania, ca şi în Franţa, lumea manifestă o oarecare ostilitate faţă de poliţie. Însă scopul scuză mijloacele şi cred că de-ar fi fost nevoie să intru în rândurile răufăcătorilor, pentru a o face fericită pe Petite-Reine, n-aş fi şovăit o clipă! Cazul fusese încredinţat unui înalt slujbaş al Siguranţei, care se bucura de faimă de-a cântări oamenii dintr-o singură privire. Auzind de mine, la început s-a împotrivit, spunând că toţi marchizii sunt nişte imbecili şi că nu-i trebuia un pierde-vară în "prăvălia" pe care-o conducea. Apoi s-a arătat curios să mă cunoască, pe motiv că un astfel de marchiz trebuie să fi fost o creatură ieşită din comun. I-am fost prezentat. M-a supus unui interogatoriu de trei sferturi de ceas, timp în care i-am povestit prin ce mijloace încercasem să descopăr identitatea micuţei Petite-Reine.

"Cam naiv procedeul", a spus el, "însă, oricum, remarcabil pentru cineva care nu-i de meserie şi nu dispune de cine ştie ce posibilităţi."

M-a invitat la masă, nu fără a mă lăsa să ghicesc preţul acelei dovezi de respect şi în aceeaşi seară, mi-a relatat un fapt care mi-a făcut părul măciucă. Era vorba despre banda cunoscută sub numele de "Fracurile Negre", care din când în când îşi pierde urma, ca apoi să iasă din nou la iveală, prin crimele comise. După cum îi stătea în obicei, asociaţia jefuise şi asasinase o văduvă bogată din cartierul Saint-Lazare, apoi oferise justiţiei un aşa-zis vinovat, pe care dovezile strânse cu grijă îl condamnau fără scăpare.

Totul era la fel de bine pus la punct ca şi în cazul armurierului din Caën, sărmanul André Maynotte, care declarase judecătorilor: "Sunt nevinovat, dar de-ar fi să mă judec eu însumi, cred că m-aş condamna." Văduva avea un nepot, un neisprăvit, un beţiv ticălos, care urma s-o moştenească şi care-o ameninţase în repetate rânduri. Datorită mie, a fost descoperită *şmecheria* "Fracurilor Negre" — iertaţi-mă că folosesc astfel de expresii în faţa dumneavoastră! — şi prin aceasta, mi-am câştigat o bună reputaţie. Numai că "Fracurile Negre" continuă să existe. Nu s-au făcut presiuni asupră-mi, am fost lăsat în voia mea şi n-am fost chemat să particip în poliţia activă decât în câteva ocazii mai deosebite. Fără să mă laud, v-aş fi dat de urmă mai curând, dacă aţi fi fost în Franţa. Însă cum după cinci ani, în care aflasem tot ce mă interesa, mă găseam dintr-o dată într-un impas, pentru că informaţiile adunate nu duceau la nici un rezultat, mi-am dat demisia de la Siguranţă, îmbarcându-mă pentru America, împreună cu Justine. Dacă n-aş şti că o călătorie contribuie mult la educaţia unui tânăr, aş spune că mi-am pierdut doi ani pe aceste meleaguri. Mie şi Justinei nu ne lipsea nimic, pentru că misiunea mea era de a reprezenta acolo interesele comerciale ale unor mari firme franceze. Trebuie să mărturisesc că cercetările întreprinse de mine în Brazilia au avut succes numai în parte. Nu v-am putut găsi, pentru că deja nu mai trăiaţi acolo, însă în calitate de bun poliţist, ar fi trebuit să vă dau de urmă. Dar nu s-a întâmplat aşa, astfel că la întoarcerea în Franţa, numele de Chaves — deşi nu-mi era complet străin, pentru că figura de mult în însemnările mele — nu-mi spunea, totuşi, mare lucru. În tot ce făceam, doamnă, exista un motiv — pe care cu siguranţă l-aţi ghicit, pentru că ştiţi să citiţi în sufletul omului. Dorinţa de a-i găsi pe părinţii prietenei mele se preschimbase în căutare pătimaşă. Sau poate că nici patima nu mai era aceeaşi, pentru că entuziasmul de altădată fusese înlocuit cu un soi de teamă de-a mă găsi faţă în faţă cu mama Justinei, care avea cincisprezece ani. Justine, cea neînchipuit de frumoasă şi pură, nu se sfia să-şi arate sentimentele faţă de mine. Nu eram destul de vârstnic ca să-i fiu tată. În momentul când am dat de urma dumneavoastră, doamnă, eram pe punctul de-a pleca în Germania, împreună cu Justine. În sfârşit, prietenii au obţinut revocarea ordinului de exil, pronunţat cândva împotriva unui copil nevinovat. Chiar dacă nu am certitudinea de-a reintra în posesia întregii averi care-a aparţinut familiei mele, cel puţin sunt convins că-i voi putea oferi soţiei mele o existenţă onorabilă şi independentă, în patria unde m-am născut.

Saladin rosti această frază plină de înflorituri, vorbind rar şi cu emfază. Se vedea limpede cât era de mulţumit de el însuşi. O urmărea pe doamna de Chaves cu o privire triumfătoare.

Dimpotrivă, ducesa părea să se fi scuturat de emoţia covârşitoare cu care ascultase întreaga povestire. Căzuse pe gânduri, cu frumoasele-i sprincene uşor încruntate, cu o cută săpată pe frunte.

— Asta-i tot! sfârşi Saladin, pe un ton plin de importanţă. Sunteţi mulţumită de mine, doamnă?

Lily îi întinse din nou mâna, evitând să-i dea un răspuns.

— Domnule marchiz, spuse ea, ar fi nepotrivit din partea mea să arunc măcar umbra unei îndoieli asupra celor ce mi-aţi spus. Însă sunt mamă şi unica mea avere e în mâinile dumneavoastră. Iertaţi-mă dacă aştept cu oarecare teamă condiţiile pe care, poate, doriţi să le impuneţi.

— Doamnă, replică Saladin din ce în ce mai demn, vă garantez cu viaţa mea că nu aveţi de ce vă teme. Mă văd silit să vă repet că sunt un gentilom şi că atunci când m-am căsătorit cu biata orfană, culeasă de pe drumuri, am făcut-o pentru a-i oferi soţiei mele pâinea cea de toate zilele şi respectul celor din jur.

— Sunteţi un om de treabă, domnule marchiz, vorbi încetişor doamna de Chaves, muncită de un gând. Îmi îngăduiţi să vă pun o întrebare?

— Vă rog! răspunse Saladin, luându-şi un aer şi mai semeţ, menit a-i ascunde tulburarea.

Doamna de Chaves părea că-şi caută cuvintele.

— După atâta amar de ani, zise ea, totul s-a schimbat şi nimic nu mai aminteşte de copila din leagăn... nimic...

Şovăia, cu ochii în pământ. De l-ar fi privit pe Saladin, ar fi văzut cum în aceeaşi clipă chipul lui imobil se luminase brusc.

Întrebarea ce plutea pe buzele ducesei de Chaves şi pe care el deja o ghicise, nu-l lua prin surprindere. Se aşteptase la mai multe întrebări, dar aceasta îi prilejuia răspunsul menit să înlăture orice dubiu.

Tăcu, iar doamna de Chaves continuă să vorbească, rostind cu greu cuvintele:

— Misiunea dumneavoastră se lovea de două mari greutăţi: nu numai că trebuia să daţi de urmele mamei, dar mai era nevoie ca mama să recunoască în tânăra femeie pe care i-o aduceţi pe copila ce abia începuse să facă primii paşi... La asta v-aţi gândit?

Îşi ridică încet privirea. Ochii lui Saladin erau aţintiţi asupra ei.

— M-am gândit, răspunse el.

— Şi există vreo posibilitate de-a o recunoaşte?

— De n-ar fi existat, spuse Saladin, nu m-aş fi aventurat pe această cale, presărată cu atâtea obstacole.

Chipul doamnei de Chaves începu să prindă culoare.

— Spuneţi! îl rugă ea. Vă implor, vorbiţi!

— De ce să vă spun eu, replică Saladin, din ce în ce mai impasibil, când ştiţi la fel de bine ca şi mine?

— Vă cer să vorbiţi! rosti răspicat ducesa. Totul depinde de ceea ce voi auzi de la dumneavoastră!

Aproape că-şi ţinea respiraţia, ca să nu piardă vreun cuvânt. Saladin tăcu o clipă, profitând de această tulburare, care-o lăsa pe ducesa la cheremul său, apoi zise fără grabă:

— Dumnezeu a însemnat-o la naştere, doamnă...

— Ah! ţipă ducesa, nemaiputându-se stăpâni.

— Eram singur când am ridicat-o din drum, rănită şi fără cunoştinţă! urmă Saladin. A trebuit să fac pe doctorul şi s-o îngrijesc aşa cum s-ar fi priceput o mamă. Doamnă, fiica dumneavoastră avea pe piept, pe umărul drept, un semn din naştere: o cireaşă roşie şi catifelată, pe care îmi închipui că aţi sărutat-o de nenumărate ori...

— Mai are semnul şi acum? îngăimă Lily, tremurând din toate încheieturile.

— Cel puţin azi-dimineaţă îl avea, zise Saladin, zâmbind oarecum înţepat.

E cu neputinţă de descris ce sentimente, confuze sau poate contradictorii, ajung să se lupte într-un suflet în astfel de momente.

Sensul acestui răspuns şi mai ales, surâsul care-l însoţea, o răniră îngrozitor pe ducesă. Şi totuşi, inima îi tresărea de o emoţie mult mai puternică: bucuria imensă care-i inundă întreaga fiinţă. Se ridică din jilţ, clătinându-se pe picioare, şi veni spre el, deschizându-şi larg braţele.

— Vă cred! izbucni ea. Vă cred... Unde-i acum?

Saladin îşi păstrase sângele rece, cu o artă desăvârşită.

— Stimată doamnă, vorbi el, fără a-şi pierde zâmbetul şi luându-i afectuos amândouă mâinile într-ale sale, pentru a o ajuta să se aşeze. Chestiunea nu este dacă dumneavoastră mă credeţi sau nu. În privinţa asta, n-am avut nici cea mai mică îndoială.

— Unde e? repetă ducesa, înnebunită. Unde-i acum?

Saladin făcu acelaşi gest de pedagog aflat în faţa unei clase.

— Să nu ne pierdem cumpătul, vorbi el, fără a se tulbura câtuşi de puţin. Justine se află într-un loc unde mama ei o va putea îmbrăţişa curând, dacă aşa vreau eu. Iar dacă nu vreau, nimeni nu va fi în stare s-o găsească. Doamnă ducesă, eu sunt Renaud şi-atunci când e vorba să descopăr, şi-atunci când e cazul să ascund. Mă pricep la fel de bine şi la una, şi la alta. Îngăduiţi-mi să vă reamintesc că înainte de această mărturisire sinceră — pe care, de altfel, nimeni nu mă silea s-o fac — am avut cinstea de-a vă pune o întrebare foarte importantă.

Ducesă îşi trecu mâna peste frunte. În minte îi roiau mii de gânduri.

— Adevărat, şopti ea. Îmi amintesc.

Îl privi pe Saladin, de parcă ar fi încercat să-şi reîmprospăteze memoria, apoi îşi plecă repede ochii. Orice-ar fi făcut, omul acesta îi trezea un sentiment de teamă şi repulsie.

Desigur, încă nu era în stare să pună ordine în vălmăşagul de noi impresii şi senzaţii. Se simţea sfâşiată între două tendinţe opuse. Se afla în prezenţa unui gentilom pe care, în înflăcărarea ei, l-ar fi putut înălţa pe un piedestal, socotindu-l un erou.

Numai că în cele două ore de când stătea faţă în faţă cu eroul, acel fluid misterios ce trece de la un suflet la altul, departe de a-i stârni simpatia, avusese exact efectul contrariu. Domnul Renaud îl lăsase în umbră pe tânărul marchiz de Rosenthal şi, cu toată bucuria din inima ei, faptul că era silită să lege gândul la fiica regăsită de existenţa acestui om o umplea de amărăciune.

— Fiţi amabil şi amintiţi-mi ce doreaţi să ştiţi, zise ea. Mi se învârte capul, am nevoie să mă ajutaţi.

— Cel mai bine ar fi să vă iau un interogatoriu, replică Saladin. Însă nu-mi permit...

— Faceţi aşa cum vă este voia, îl întrerupse doamna de Chaves, ajunsă la capătul puterilor.

Saladin se grăbi să-şi deschidă din nou carnetul, începând să-şi răsfoiască însemnările.

— Văd că înţelegeţi perfect situaţia în care mă găsesc. Am o mare răspundere. Nu poţi creşte o fată — spun "a creşte", ca să mă exprim cât mai simplu şi mai modest cu putinţă, dat fiind că marchiza de Rosenthal... Sunteţi palidă, doamnă! Vă displace cumva că fiica dumneavoastră poartă acest nume şi-acest titlu?

— Iertaţi-mă, murmură ducesa, dar e pentru prima oară că o numiţi astfel...

— Vă iert, zise cu nobleţe Saladin. Mă pricep destul de bine să citesc în sufletul cuiva şi înţeleg ce înseamnă gelozia şi iubirea posesivă a unei mame. Sunt convins că pe măsură ce va trece vremea, vom deveni buni prieteni. Vă repet numai că mă simt răspunzător şi că n-aş accepta nici în ruptul capului să compromit viitorul celei ce mi-e în acelaşi timp şi fiică, şi soţie. Doamnă de Chaves, doresc să stăm puţin de vorbă.

Lily încuviinţă, dând din cap cu resemnare.

— Voi proceda aşa cum mi-aţi îngăduit, urmă Saladin, care-şi întinsese hârtiile pe masă, şi acum aştepta, cu creionul în mână. Domnul de Chaves vă iubea nebuneşte... Nu-i aşa? Bun. Îmi notez. Nu va dura mult.

Lily îl privea, într-o stare de prostraţie.

— Cum trebuia să se întoarcă în Brazilia, continuă Saladin, a născocit o poveste, ca să vă convingă să-l urmaţi. Ce poveste?

— Despre o trupă de saltimbanci, îmbarcaţi la Le Havre...

— Având-o cu ei pe Petite-Reine! Bun! Nu prea convingător, însă cei ce-au suferit mult, devin creduli. Ştim amândoi că Petite-Reine nu se afla în America. Domnul de Chaves era din ce în ce mai îndrăgostit şi când iubeşte, e un diavol! Ar fi în stare să dea foc întregului Paris, numai să-şi satisfacă un capriciu. Cum dumneavoastră eraţi o femeie cinstită, v-a vorbit de căsătorie.

— Mi-a vorbit de căsătorie încă înainte de-a pleca din Paris, spuse ducesa.

— Bun! exclamă Saladin. Ştiaţi că era deja căsătorit?

— Nu, nu ştiam.

— Probabil că nu. În piaţa Mazas nu se prea cunosc amănunte despre ce se petrece în cartierele aristocratice. Şi cum s-a descotorosit de prima sa soţie?

— Am auzit vorbindu-se despre asta mult timp după ce m-am căsătorit, îngăimă Lily. Se pare că a avut loc o scenă de gelozie...

— Flagrant delict! Codurile noastre moderne conţin denumiri extrem de dramatice. Să ştiţi însă, se întrerupse el, luând în mână una din foile de pe masă, că dat fiind caracterul şi obiceiurile domnului de Chaves, nu-mi prea place însemnarea pe care v-am citit-o mai devreme:

"Bănuială, aşa-zisă absenţă; azi, 19 august 1866, domnul de Chaves, reîntors în taină, stă la pândă pentru a-şi surprinde soţia."

— Facă-se voia Domnului, şopti ducesa.

— Dacă-mi permiteţi, n-am terminat ce aveam de spus:

"O vede plecând călare, cu tânărul conte Hector de Sabran, care locuieşte la Grand-Hôtel, camera 38."

Privirile li se încrucişară. Cea a ducesei era mândră şi senină.

— Fără îndoială! murmură Saladin, răspunzând privirii ei. Sunteţi virtutea întruchipată, pun mâna-n foc pentru dumneavoastră. Dar asta nu-i de-ajuns, când ai de-a face cu unul ca grandele nostru de Portugalia, clasa întâi! Cine ştie dacă nu cumva şi cealaltă ducesă nu fusese tot o sfântă? I-aţi luat locul, ţineţi-vă bine! Interesele marchizei de Rosenthal cer că de-acum încolo să nu-i mai oferiţi domnului de Chaves nici un pretext de-a vă surprinde în flagrant delict. Vreau neapărat să vă păstrez că soacră!

Ducesă îşi înfrână un gest de repulsie.

— Hector de Sabran nu-i altcineva decât nepotul soţului meu, zise ea. Oricum, în urma întâmplărilor de ieri, l-am rugat să-şi înceteze vizitele la palat.

— Întâmplările de ieri! repetă Saladin. Aşadar, s-a petrecut ceva?

Doamna de Chaves îi povesti pe scurt incidentul de pe Esplanada Invalizilor.

Saladin o ascultă cu un interes neobişnuit, în vreme ce creionul alerga grăbit pe hârtie.

— Ia te uită! exclamă el, cu un zâmbet ciudat. Va să zică, Excelenţa Sa a mers s-o vadă pe domnişoara Safir. Doar e cea mai bună dansatoare pe sârmă a bâlciului! Domnul de Chaves era singur?

— Avea cu el pe cineva care în ultima vreme vine foarte des pe la palat... Mai precis, de când domnul de Chaves s-a apucat de nişte afaceri în industrie...

— Vom mai vorbi despre aceste afaceri, care mă interesează mult, o întrerupse Saladin. Mi-aţi putea spune cum se numeşte persoana?

— E un viconte italian. Îl cheamă Annibal Gioja, din marchizii Pallante.

Saladin îşi umflă obrajii şi se lăsă pe spătarul scaunului, fără a se osteni să-şi ascundă mirarea.

— Îl cunoaşteţi? întrebă ducesa.

În loc să răspundă, Saladin se gândea. "Deci Fracurile Negre au ajuns aici înaintea mea! Situaţia se complică!"

Doamna de Chaves îşi încrucişase mâinile pe genunchi. Deja uitase de întrebarea pe pare i-o pusese marchizului.

Cât despre Saladin, el era din ce în ce mai adâncit în propriile-i cugetări. Aflase un fapt neaşteptat, care urma să-i modifice considerabil planul.

După cum ştim, încă din copilărie îl încântau poveştile despre isprăvile asociaţiei de răufăcători, care-şi spunea "Fracurile Negre".

Similor, ba chiar şi Échalot — bunul Échalot — vorbeau despre "Fracurile Negre" cu acel respect poetic pe care-l inspiră personajele legendare.

Am mai spus că marea lovitură — unica lovitură — din viaţa lui Saladin, îmbrăcase diferite forme, una dintre ele implicând o asociere cu "Fracurile Negre".

Aflând că organizaţia era şi ea amestecată în afacerea LUI, Saladin rămase cu gura căscată.

Imaginaţia începu să-i lucreze cu febrilitate.

"Ce-ar fi dacă însuşi ducele?..." îşi zise el. "Imposibil! E mult prea bogat pentru asta... Şi totuşi, cine ştie? Joacă până-şi pierde capul, e nebun după femei şi în plus, a mai ucis o dată... Mâine voi afla dacă Excelenţa Sa e sau nu un «Frac Negru»".

Capitolul VI - Saladin studiază

Mare tulburare se iscase în sufletul prietenului nostru Saladin, de felul lui atât de calm şi cumpătat. Era un băiat isteţ, dar nu şi un geniu. Prefera drumurile netede, oricât ar fi fost ele de lungi, evitând potecile abrupte, pe care ar fi trebuit să sară şi să se caţere.

Ca să înghită săbii în deplină siguranţă, era necesar să aibă picioarele bine înfipte pe un teren solid, unde să nu se zdruncine.

Se aşteptase să fie pus în situaţia de a-şi schimba planul în funcţie de circumstanţe; era vorba de ideea a cărei realizare ar fi însemnat o existenţă liniştită, până la adânci bătrâneţi, pentru marchizul Saladin, ajuns în palatul de Chaves în calitate de ginere. Nutrise această speranţa ca pe un vis frumos, ceea ce nu-l împiedicase să-şi pună mai multe coarde la arc. Recenta descoperire — o urmă de "Frac Negru", întipărită pe nisipul insulei sale — îi zădărnicea dintr-odată toate planurile.

Când intri ultimul într-o cetate trecută prin foc şi prin sabie, nu-ţi mai rămâne nimic de prădat.

Sentimentul său se asemăna cu dezamăgirea unui inventator, care sosind la ministru pentru a-şi primi brevetul, ar fi aflat că aici fusese deja prezentată o invenţie similară.

Să nu uităm că inventatorii sunt plini de idei, în vreme ce bietul Saladin nu fusese în stare să clocească decât una singură.

— Doamnă, reluă el, părăsindu-şi fără voie frumosul şi mândrul accent nemţesc. Binecuvântez Providenţa care m-a îndemnat să-mi iau măsuri de precauţie. Sunt convins că m-aţi şi înţeles. Toată ancheta desfăşurată de mine nu avea decât un singur scop: să cunosc poziţia pe care fiica dumneavoastră — odată regăsită şi recunoscută — ar urma s-o aibă în palatul de Chaves.

— Într-adevăr, am înţeles şi am răspuns, zise ducesa. Mai aveţi ceva de întrebat?

Saladin îşi consultă însemnările, mai mult de formă. Era cumplit de descurajat. Avea senzaţia că însuşi ducesa îşi mărturisea neputinţa. Fără îndoială, avea de-a face cu o regină detronată.

De la bun început, nu spusese "Aduceţi-mi fata!", ci întrebase "Unde-i fiica mea?"

— Nu dumneavoastră sunteţi stăpâna aici, murmură Saladin, dând glas concluziei la care ajunsese.

Ducesă înălţă spre el o privire plină de mândrie şi tristeţe, în această clipă, era atât de frumoasă, încât Saladin rămase mut de uimire.

I se părea că abia atunci o vedea pentru prima dată. În suflet i se aprinse din nou o licărire de speranţă.

— Ducele de Chaves a suferit mult, şopti ea, după o scurtă tăcere.

Saladin îşi încordă privirea, de parc-ar fi vrut să-i citească până în străfundul sufletului.

Însă ducesa îşi plecase din nou genele lungi şi rămăsese tăcută.

Saladin schimbă iarăşi tonul.

— Doamnă, zise el hotărât, am venit aici ca să vă redau fiica. La început, am citit pe chipul dumneavoastră o imensă bucurie, lucru firesc pentru o mamă. Acum vă văd inertă, parcă zdrobită sufleteşte. Se pare că între mamă şi fiică se înalţă un obstacol venit din afară. Nu vă mai înţeleg, doamnă, şi e absolut necesar să vă înţeleg.

— Chiar dumneavoastră mi-aţi provocat această tristeţe, pe lângă bucuria pe care mi-aţi adus-o, răspunse Lily. În prima clipă, am trăit o negrăită fericire — singură şi cea mai mare care poate exista pentru mine pe acest pământ. Însă pe măsură ce vorbeaţi, mi-am dat seama că mă mai desparte ceva de fiica mea şi caut în mine însămi o cale de-a înlătura şi această piedică. S-ar putea să reuşesc. Voi reuşi cu siguranţă. Dumneavoastră îmi cereţi nişte garanţii, fie pentru ea, fie pentru dumneavoastră. Vă rog să continuaţi cu întrebările. Când veţi şti tot, absolut tot, veţi citi în conştiinţa mea şi-atunci mă veţi putea judeca.

Saladin nu era omul care să se lase impresionat, şi totuşi, se simţea mişcat de iubirea arzătoare pe care o ghicea în spatele acestor vorbe de gheaţă.

Femeia aceea, care rămăsese neclintită în faţa lui, şi-ar fi dat la nevoie şi sângele din vine pentru a-şi săruta copila măcar o dată.

— Văd că ne înţelegem de minune, spuse el. Cheia întregii poveşti e ducele de Chaves. Dacă socotiţi că-i necesar să-mi mai împărtăşiţi unele detalii despre Excelenţa Sa, vă ascult.

— Domnul de Chaves, răspunse ducesa, vorbind rar şi cu glas obosit, este omul cel mai minunat, şi-n acelaşi timp, cel mai crud pe care l-am întâlnit vreodată. E capabil să adore în genunchi şi să lovească cu o violenţă sălbatică. Mărinimia lui nu are margini, ceea ce nu-l împiedică uneori să se arate la fel de lacom ca cel mai fioros bandit din America de Sud. E un gentilom, ba chiar mai mult decât atât: un mare senior, însă se poartă ca un lacheu atunci când se lasă în voia pasiunii. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă o femeie i-ar fi răspuns cu aceleaşi sentimente.

— Deci n-a fost iubit niciodată? murmură Saladin.

— Întotdeauna a avut parte numai de ură, zise ducesa cu duritate.

Saladin o aşteptă să-şi ducă gândul până la capăt, dar ea tăcu. Nu putea să nu admire frumuseţea tragică a chipului ei palid.

— Chiar şi eu, care-i datorez atât de mult, urmă ea, cu un efort aproape dureros, mă tem de mâinile lui pătate de sânge. Mi-e silă de viciile lui, mi-e groază de mânia lui şi niciodată n-am putut vedea în el...

De astă dată, se opri brusc.

Ochii lui Saladin străluceau. Aşteptă o clipă, apoi văzând că ducesa refuza să continue, vorbi fără urmă de regret, pe tonul unui om de afaceri:

— Iar averea lui?

— E încă foarte bogat, răspunse ducesa. Din banii pe care avea să-i primească din vânzarea domeniilor din provincia Pară, încă n-au ajuns la el nici jumătate.

— La cât se ridică această sumă?

— La trei sute de mii de piaştri sau un milion cinci sute de mii de franci.

— Phii! se miră Saladin. Păi ăştia-s bani, nu glumă! Probabil că pământurile valorau foarte mult. Trebuie să înţeleg că aceşti bani au fost deja cheltuiţi?

— Aproape în întregime, răspunse doamna de Chaves. Ducele are o viaţă extrem de agitată. Când şi când, îmi ajung şi mie la ureche ecouri ale nebuniilor lui, însă până azi nu le-am prea dat atenţie. Joacă şi pierde în neştire. Pentru surâsul unei femei, ar fi în stare să azvârle pe fereastră tone de aur. În plus, mai e şi acea importantă afacere a emigranţilor: Compania braziliană.

— Ah! o întrerupse Saladin. Povestea în care e amestecat şi scumpul nostru Annibal Gioja?

Ducesă înclină fruntea în semn de încuviinţare.

— Spuneam că vom discuta şi despre asta, reluă Saladin, însă înainte de-a ne opri la faptul cu pricina, aş dori să aflu când este scadenţa pentru plata celor trei mii de piaştri.

— Cunosc bine data, zise ducesa, pentru că mă tem de ea. În astfel de cazuri, soţul meu se dedă unor orgii şi mai grozave. Termenul este într-una din zilele următoare.

Saladin nu-şi mai notă nimic în carnet, dar oricine i-ar fi observat expresia feţei şi-ar fi dat seama că nici nu mai era nevoie.

Problema i se înfăţişa acum sub un nou aspect.

— Dacă se poate, reluă el, să vorbim puţin despre vicontele Annibal şi Compania braziliană. Mă interesează, deşi am impresia că strălucitorul nostru napolitan mai are şi alte însărcinări pe lângă Excelenţa Sa.

— Afacerea cu emigraţia, răspunse doamna de Chaves, nu se deosebeşte cu nimic de celelalte. E legată tot de averea noastră din Brazilia: nu de terenurile din provincia

Pară, care-au fost deja vândute, ci de unele mai îndepărtate, din sud-vest. E vorba despre o societate pe acţiuni, a cărei înfiinţare l-a costat pe duce o groază de bani şi care garantează teren agricol tuturor europenilor care doresc să se stabilească în Brazilia.

— Până-n prezent, întrebă Saladin, s-a operat cumva vreun vărsământ asupra acestor acţiuni?

— N-aş putea să vă spun, răspunse doamna de Chaves.

Saladin îşi adună paginile cu însemnări, punându-le în ordine în carnetul său.

Ducesă îşi privea interlocutorul, părând mai stăpână pe ea decât acesta.

— Mă aşteptam la altceva, zise tânărul, pregătindu-se de plecare. În situaţia de faţă, nu cred că există garanţii suficiente pentru marchiza de Rosenthal.

— Şi neavând — sau nevăzând — aceste garanţii suficiente, îl întrerupse doamna de Chaves, fără a-şi trăda amărăciunea, o ţineţi pe fiică departe de mama ei...

— E în interesul fiicei, încheie Saladin.

— În interesul fiicei, repetă ducesa. Aşa îmi închipui şi eu, altfel ar fi o ticăloşie.

Saladin făcu o plecăciune. Ştia bine că nu va pleca înainte ca ducesa să aibă ultimul cuvânt.

— M-aţi pus în gardă în ceea ce priveşte pornirea mea firească de-a face apel la judecătorul de pace, cu gând să desfac o căsătorie nelegitimă, vorbi doamna de Chaves. În definitiv, căsătoria a fost încheiată fără consimţământul părinţilor, dat fiind că-i vorba de o minoră care abia dacă a împlinit cincisprezece ani.

Saladin surâse.

— Nu-mi spuneţi nimic nou, zise el. Şi eu mi-am pus problema astfel de nenumărate ori. Deşi pot să răspund în faţa justiţiei pentru acest mariaj, am preferat s-o ascund pe doamna Renaud (şi accentuă aceste două cuvinte) la loc sigur. Poate chiar poartă alt nume — ca şi mine, de altfel: uitaţi că nu suntem la spovedanie, scumpă doamnă. Vă mărturisesc cu mâna pe inimă: sunt stăpân pe situaţie, stăpân în toată puterea cuvântului. Şi chiar de-aş fi înconjurat de jandarmi în clipa în care aş părăsi această încăpere, tot m-aş întoarce către dumneavoastră, ca să vă repet: sunt stăpân pe situaţie. Singurul lucru care mă supără e că situaţia nu-i ceva mai avantajoasă.

— Îmi îngăduiţi să-mi văd fiica? îl întrebă pe neaşteptate doamna de Chaves.

În mod cu totul bizar, Saladin nu era pregătit pentru o asemenea întrebare, de altfel cât se poate de firească. Dintr-o dată se schimbă la faţă atât de vizibil, încât doamna de Chaves se întrebă dacă tânărul acela nu făcea decât să joace teatru.

— Nu vă cer să mi-o încredinţaţi, insistă ea. Nu sunt capabilă să vă întind o cursă, aşa că accept condiţiile impuse de dumneavoastră. Sunteţi, într-adevăr, stăpân pe

situaţie şi nu vă cer altceva decât să-mi daţi prilejul să-mi îmbrăţişez fiica. Pentru aceasta, vă voi plăti preţul pe care mi-l veţi cere.

— Doamnă!... protestă Saladin, făcând pe ofensatul.

— Preţul pe care mi-l veţi cere, repetă doamna de Chaves, pentru că până acum am vorbit despre averea ducelui, fără a spune un cuvânt despre a mea.

Ochii lui Saladin, deja rotunzi din naştere, păreau gata să-i sară din orbite.

Afacerea lua iarăşi o întorsătură neaşteptată.

— N-aveţi decât să vă păstraţi secretul, urmă ducesa, cu tot mai multă însufleţire. Nu voi şti unde-i ascunsă fetiţa mea — scumpa mea fetiţă, despre care discutăm aici cu atâta sânge rece, când de dragul ei aş fi în stare să cerşesc în plină stradă! Vom urca în trăsură, mă veţi lega la ochi şi mă veţi dezlega numai în prezenţa fetei mele. Pentru asta, domnule, vă repet — şi Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să vă jignesc cu nici un chip — vă voi da orice-mi veţi cere. Ducele de Chaves mi-a dăruit, prin contractul de căsătorie, diamantele familiei sale, valorând două sute de mii de piaştri, precum şi proprietatea din Guarda, provincia Coïmbre, în Portugalia, care aduce un venit anual de o sută douăzeci de mii de franci.

Saladin se străduia din răsputeri să-şi păstreze stăpânirea de sine. La tâmple i se iviseră picături de transpiraţie.

— Doamnă! Doamnă! bolborosi el. Oare v-am făcut o impresie chiar atât de proastă? V-am spus că sunt marchizul de Rosenthal...

— Sunteţi domnul Renaud, murmură ducesa, nu fără o uşoară undă de dispreţ. Dacă nu acceptaţi, înseamnă că numai întâmplarea v-a ajutat să aflaţi amănuntele unei poveşti atât de triste şi că...

Se întrerupse şi încheie, cu glas tremurător:

— ... Că de fapt, fiica mea e moartă!

O clipă, Saladin rămase fără grai.

Ducesă îl măsură din cap până în picioare şi adăugă:

— Răspundeţi sau plecaţi din casa mea.

Saladin nu se clinti. Ducesă se ridică, privindu-l cu tot dispreţul de care era în stare. El făcu un efort supraomenesc să-şi revină.

— Doamnă! exclamă falsul marchiz, rostind pentru prima oară adevărul, pe care curând avea să-l învăluie în noi şi noi minciuni. Nu vă pot duce la fiica dumneavoastră, pentru că nu are cum să vă primească în locul în care se află acum. A sosit momentul să dăm cărţile pe faţă. În zilele noastre, nu ascunzi pe cineva în fundul pământului, ci sub masca unei meserii, la care se adaugă şi un nume fals. Dacă urcaţi în trăsură, pentru a merge la fiica dumneavoastră, cine ştie în ce atelier nenorocit o veţi găsi? Sau în ce companie? Doamnă, v-am spus adevărul în toate privinţele, cu excepţia propriei mele

persoane. Nu-mi purtaţi pică dac-am încercat să mai reduc distanţa dintre un biet proscris german şi moştenitoarea unei doamne de rangul dumneavoastră. Realitatea e că sunt sărac — iată singura mea minciună... Şi pentru că mă îngrozeşte privirea dumneavoastră, mă grăbesc să adaug că vă respect tot atât de mult ca pe Justine, astfel încât vă cer trei zile... poate-i prea mult! Două zile... chiar mai puţin... nu ca să vă conduc legată la ochi spre cea pe care aveţi tot dreptul s-o vedeţi, ci ca s-o aduc aici, unde să aibă nespusa fericire de-a vă strânge-n braţe.

Inima ducesei bătea să-i spargă pieptul.

Desigur, Saladin avusese grijă să schimbe tonul, din clipa în care doamna de Chaves pomenise de suma de două sute de mii de piaştri în diamante şi de domeniul din Guarda, provincia Coïmbre, Portugalia.

Ar fi căzut de mult la picioarele bogatei sale soacre, spunându-i: "În jumătate de ceas, Justine va fi lângă dumneavoastră!", de n-ar fi existat o piedică reală.

Saladin era un diplomat destul de versat, însă îi lipsea puterea de pătrundere necesară pentru a citi în sufletul omenesc.

Îşi închipuise că la prima întrevedere se vor discuta doar chestiuni lipsite de însemnătate.

Ca şi cum pentru o inimă de mamă ar exista aşa ceva! Lucrurile avansaseră mai repede decât se aşteptase. Iar el nu reuşea să ţină pasul.

— Două zile! repetă ducesa, ca pentru sine. E mult!

Apoi, întorcându-se spre Saladin, adăugă:

— Domnule, vă acord două zile şi pentru că aţi acceptat să-mi aduceţi fiica aici, la mine în casă, vreau să vă mai spun ceva despre ducele de Chaves. Informaţiile pe care vi le-am dat sunt exacte, numai că, aşa cum am trecut sub tăcere averea mea personală, am considerat nimerit să nu-mi dezvălui nici poziţia faţă de soţul meu. Înainte de-a pleca, aflaţi, domnule, că sunt vinovată! Nu în sensul vulgar, care-ar justifica bănuielile şi gelozia domnului de Chaves, ci vinovată în cel mai înalt grad pentru viciile, nebuniile şi nenorocirea celui de care m-am legat pe viaţă. Puterea mea asupra ducelui n-ar fi cunoscut margini, fiindcă m-a adorat în genunchi. Însă durerea de-a avea alături o statuie de marmură rece l-a împins spre desfrâul în care îşi revarsă furia şi setea de răzbunare. Venind în această casă, Justine ar putea găsi în el un tată. De mine depinde să-l opresc pe duce din drumul spre pierzaniei. Ştiu, sunt convinsă! Deseori mi-am reproşat că n-am făcut-o. Nu aveam destulă forţă pentru asta. Dar acum, de dragul fiicei mele, îmi voi aduna tot curajul. Mi se pare că nici măcar nu va fi nevoie să mă prefac: îmi voi deschide inima şi-l voi iubi, de hatârul fiicei mele... Dacă-l voi iubi, domnul de Chaves se va căi în genunchi pentru toate păcatele, iar fata mea va avea un viitor de prinţesă.

Saladin îşi puse carnetul sub braţ. Afacerea, care dispăruse pentru o clipă în spatele unui nor, acum strălucea mai mult ca oricând şi fiecare faţetă a ei sclipea de-i lua ochii.

Avea şi de ce să fie mândru.

O salută respectuos pe ducesă şi plecă, spunând:

— Doamnă, peste două zile sau poate chiar mâine!

Capitolul VII - Norul

Rămasă singură, doamna de Chaves se prăbuşi în jilţ, sfârşită. Încercă să rememoreze întreaga scenă care-i schimbase atât de neaşteptat cursul vieţii, străduindu-se să descopere vreun motiv real de speranţă sau de teamă. Dar nu reuşi. Avea mintea tulbure şi se simţea frântă de oboseală.

Îi creştea inima de bucurie, pe măsură ce se apropia clipa aşteptată de-atâta timp.

Fericirea învinse senzaţia de oboseală şi ducesa izbucni în lacrimi.

Îngenunche în faţa icoanei; rămase astfel câteva momente. Nu-şi găsea cuvintele, ca să se roage, însă tot sufletul ei se înălţă spre Dumnezeu într-un imn de recunoştinţă.

— Domnul nostru Isus Cristos! murmură ea, cu acelaşi glas dulce de altădată, când îşi alinta fetiţa. Mi-ai ascultat ruga! Cât eşti de bun! Neînchipuit de îndurător! Sunt sigură că-mi auzi cuvintele de mulţumire... Mi se pare chiar că te văd zâmbind... N-am să mai plâng, Sfânta Fecioară, eu care-am plâns atâtea lacrimi amare! Voi fi fericită! Am s-o revăd!

Zicând acestea, se opri şi-şi apăsă mâinile pe frunte, parcă temându-se să nu-şi piardă minţile.

Într-adevăr, avea dreptate să se bizuie pe frumuseţe pentru a-l readuce la picioarele ei pe îndrăgostitul cel sălbatic.

Aşa cum stătea în genunchi, prosternată în faţa icoanei, cu părul revărsându-se în bucle bogate peste mâinile-i apăsate pe tâmple, cu ochii scăldaţi în lacrimi, cu pieptul tresăltând, era frumoasă ca acele sfinte zugrăvite de geniul pictorilor creştini.

— S-o revăd! repetă ea. Peste două zile... poate chiar mâine!

Îşi îndreptă spatele, cu chipul luminat de bucuria care-o încununa, ca o aureolă.

Îşi înălţă din nou spre Dumnezeu o rugăciune plină de recunoştinţă, apoi rămase nemişcată, tăcută şi surâzătoare, ca o mamă privindu-şi copilul iubit, ce doarme fericit în leagăn.

— Petite-Reine! suspină ea. Ah, cât mă va iubi! Sunt sigură c-o voi recunoaşte!... N-am urmărit-o cu gândul zi de zi? În durerea mea, n-am văzut-o crescând, schimbându-se şi devenind tot mai frumoasă? Ştiu că nu mai are ochişorii aceia albaştri şi senini, iar părul e acum mai închis, la culoare... Ştiu, mi-am închipuit... Am văzut-o în gând de sute de ori, aşa cum o revăd şi-acum... Şi dacă ar intra în această clipă...

Tresări, auzind zgomotul uşii ce se deschisese.

— O scrisoare pentru doamna ducesă, se auzi glasul servitorului de dincolo de draperie.

Lily se ridică, oftând. Aproape că sperase într-o minune.

Slujitorul îi întinse o hârtie împăturită grosolan şi nu prea curată.

— Doamna a poruncit să-i fie aduse fără întârziere toate scrisorile săracilor.

Ducesă îi făcu semn să iasă.

Oricât de milos ai fi, uneori săracii pot să pice într-un moment neprielnic. Generoasă cum era, Lily ar fi dăruit pumni de aur primului venit.

Acum însă, visul ei frumos murise.

Scrisoarea rămase câteva clipe pe măsuţa unde-o aruncase cu o mişcare înciudată.

Dar ducesa o luă imediat, pentru că era bună la suflet şi pentru că îşi spunea în gând: "Poate că omul aşteaptă."

Scrisoarea era pecetluită cu un sigiliu încă umed. Lily o deschise fără nici cea mai mică emoţie, căci după aspect, conţinutul nu era prea greu de ghicit. Trebuia să fi fost vreo cerere de ajutor, însoţită de un certificat medical sau de dovada primăriei.

Dar nu era vorba de nici o cerere. Plicul alb, pătat în mai multe locuri, nu avea nimic scris pe el. Înăuntru se găsea un carton lunguieţ, pe dosul căruia se citea adresa unui fotograf cunoscut.

Mirată, Lily îl întoarse pe partea cealaltă şi simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

Era chiar portretul ei, făcut cu cincisprezece ani în urmă: o tânără mamă ţinând în braţe un fel de norişor, pentru că Petite-Reine se mişcase în momentul fotografierii.

Doamna de Chaves privi portretul câteva minute, încremenită de uimire. Apoi trase violent de şnurul clopoţelului.

Camerista veni într-un suflet.

— Nu pe tine te-am chemat! izbucni ea. Unde-i servitorul? Parcă Germain... Da, era Germain! Adu-l aici numaidecât!

Camerista îl căută pe Germain, care plecase să-şi vadă de treburile lui, şi-l trimise neîntârziat la ducesă.

— Cine ţi-a dat scrisoarea, întrebă ea, fără a-şi putea stăpâni tulburarea.

— Portarul, răspunse Germain.

— Să vină la mine chiar în clipa asta!

Portarul îşi făcu apariţia, nu chiar în clipa aceea — ar fi fost de necrezut — dar oricum, pe cât de repede putea să vină un slujbaş de importanţa lui.

De altfel, era un portar impunător, cum poţi întâlni numai în cartierul Saint-Honoré: cu înfăţişare de prefect şi burtă de comandant de divizie care se respectă.

La întrebarea ducesei, portarul ar fi putut răspunde că cea care discutase cu vizitatorul fusese nevastă-sa. Însă se arătă mărinimos.

— E un amărât, zise el. Ca vai de el, cu părul vâlvoi… I-am spus să aştepte afară.

— Mai e acolo? întrebă Lily pe nerăsuflate.

— Să ne ierte doamna ducesă, dar omul a plecat. Cum nevastă-mea se afla chiar la poartă, l-a auzit pe bietul om murmurând, după ce aşteptase câtva timp: "Dacă ducesa nu vrea să mă primească azi, am să mă-ntorc mâine." Pe urmă a adăugat: "Doamna îmi ştie bine numele."Mi-l amintesc şi eu, pentru că-i tare caraghios: îl cheamă Médor.

— Médor! repetă doamna de Chaves, cu voce stinsă.

Făcu semn portarului semn să plece şi se prăbuşi într-un fotoliu, murmurând din nou:

— Médor!

Simţea că-i vuieşte capul de vălmăşagul ameţitor al gândurilor.

Cu paisprezece ani în urmă, lăsase în odăiţa sa acest portret, împreună cu tot ce-i aparţinea. Fără îndoială că intenţionase să se întoarcă sau măcar să trimită pe cineva după acele relicve scumpe inimii ei, însă lucrurile se petrecuseră cu iuţeală neaşteptată. Cel care-o luase cu el nu voise să-i lase timp de gândire.

Trăsura în care suise împreună cu ducele de Chaves o luase din faţa casei, îndreptându-se spre gara Le Havre, astfel că un ceas mai târziu se afla într-un tren expres, care-o ducea spre ţărmul oceanului.

Deseori regretase lucruşoarele lăsate în urmă şi cu care-şi amăgise durerea: pătuţul plin de jucării, rochiţe şi guleraşe, cu crengile de liliac uscat — liliacul dăruit de lăptăreasă.

Altarul. Iar acum, numele de Médor îi deştepta toate acele amintiri!

Médor îi stătuse alături, blând şi devotat, privind pătuţul, plângând şi el la auzul suspinelor tinerei mame.

Nu păstrase decât un singur obiect, care-i adusese noroc: mica brăţară din aramă aurită, căreia îi datora prezenţa la palat a marchizului de Rosenthal.

Iată ce înseamnă întâmplarea! În ajunul acelei zile fatale, Petite-Reine îşi rupsese brăţara. Lily o purtase în buzunar, cu gând s-o repare, dar cum după răpirea fetiţei, reparaţia nu mai avusese nici un rost, tânără mamă păstrase brăţara.

Vă închipuiţi cât ţinea la această podoabă: îndeajuns ca să se hotărască să meargă la o ghicitoare.

Marchizul de Rosenthal! Médor!

Câte evenimente într-o singură zi!

Nu ştiu însă de ce gândul la Médor, departe de a-i spori bucuria, arunca asupra certitudinilor ei o umbră de îndoială.

Îi păstrase acestui tânăr o amintire plină de recunoştinţă şi afecţiune. De multe ori îşi propusese să-i dea de urmă, pentru a-l face fericit.

Şi totuşi, acum îi era teamă de Médor.

Această teamă avea o explicaţie.

Lily voia din tot sufletul să creadă în spusele marchizului de Rosenthal. Avea nevoie să creadă, însă în sinea ei îşi spunea: "Dar dacă Médor îmi va aduce dovada că totul a fost o minciună?"

De ce venise? Şi de ce, de când aflase de vizita lui Médor, Lily se împotrivea, înspăimântată, gândului că-şi făcea iluzii?

La prima întrebare, probabil că nici bietul Médor n-ar prea fi ştiut ce să răspundă.

Cu siguranţă că nu voia să-i ceară de pomană. Atunci, paşii lui fuseseră purtaţi aici doar de simpla dorinţă de a o revedea pe La Gloriette?

Ţinea la ea îndeajuns de mult ca să caute s-o reîntâlnească. Acele câteva zile în care ocrotise disperarea tinerei mame, culcat ca un câine în prag, rămâneau cele mai vii amintiri ale sale. La drept vorbind, nu trăise nici înainte, nici după aceste zile, care însemnau toată viaţa lui.

Şi totuşi, nu venise numai ca s-o vadă pe La Gloriette.

Căutase timp de paisprezece ani. Pentru el, această îndeletnicire devenise un fel de mânie, întrucât pe măsură ce trecea vremea, îi era din ce în ce mai limpede că nu va găsi nimic.

Câştigându-şi cu greu pâinea zilnică de pe urma unei meserii de mult uitate — aceea de înghiţitor de săbii — Médor nutrea încă speranţa că într-o bună zi, în bâlci, se va trezi faţă în faţă cu Petite-Reine.

De nenumărate ori în peregrinările lui, întâlnise fetiţe, apoi adolescente de-o vârstă cu Petite-Reine, pe care imaginaţia lui le asemăna cu făptura ce-i ocupa toate gândurile.

Atunci îşi luase inima în dinţi — el, timidul — şi începuse să întrebe în dreapta, în stânga, dar răspunsurile primite nu făceau decât să-i sporească deznădejdea.

Însă de câteva zile, începuse din nou să spere.

Faţă în faţă cu cocioaba amărâtă pe care şi-o construise pe Esplanada Invalizilor, pentru serbările de la 15 august, se ridica baraca impozantă a soţilor Canada, vedetele bâlciului.

Ştim bine că aceştia erau oameni cumsecade şi de altfel, vedeau în Médor pe singurul prieten al cumătrului Justin — celebrul jurist, în a cărui maghernită Médor deretica din când în când, dar numai cu îngăduinţa locatarului.

Deseori, Échalot îi spunea lui Médor:

— Dacă înghiţitul săbiilor n-ar fi o meserie demodată, zău că te-aş lua la noi, bătrâne! Mi se rupe inima când te văd în cocioabă aia. Dar deocamdată, nici vorbă de-aşa ceva, până ce nu va fi adus înapoi de capriciile modei. De la zilele când tânărul Saladin înghiţea obiecte din astea şi până-n prezent, obiceiul a dispărut complet de pe firmamentul secolului XIX.

Médor venise deseori s-o vadă dansând pe domnişoara Safir care, pe lângă talent şi frumuseţe — mult peste ceea ce se întâlnea de regulă într-un bâlci — produsese asupră-i o impresie greu de definit.

Tot timpul se întreba: "Oare cu cine seamăna?"

Şi cum nu renunţase la ideea lui fixă, se ducea cu gândul la frumoasă La Gloriette.

Însă domnişoara Safir nu semăna cu La Gloriette!

Într-o zi, Échalot îi zisese:

— Doamna Canada te invită la o ceaşcă de cafea neagră.

În timp ce serveau cafeaua, doamna Canada îl întrebase pe Médor pe unde se mai aţinea cumătrul Justin, pentru că voia să-l vadă şi să-i ceară sfatul.

— Cu privire la nişte lucruri tainice, urmase Échalot, legate de fiica noastră adoptivă, şi pe care nu-i cazul să ţi le povestesc şi dumitale.

Médor îi promisese să-i ducă pe-amândoi la cumătrul Justin.

Întorcându-se în bârlogul lui, îşi spusese: "Va să zică, există o taină. Oare cu cine seamănă?"

În ajunul zilei despre care povestim, Médor o întâlnise pe domnişoara Safir, care se ducea ca de obicei la liturghie, la biserica Saint-Pierre-du-Gros-Caillou.

În veşmintele-i simple, aproape austere, avea aerul unei adevărate domnişoare din lumea bună!

Desigur, preotul — care remarcase pioşenia şi modestia fetei — s-ar fi roşit de ruşine de-ar fi aflat că noua sa enoriaşă era acrobată de bâlci.

Médor o privise cu luare-aminte şi când rămăsese singur, în minte i se înfiripase o idee.

"Seamănă cu Justin", îşi zisese el deodată. "Nu cu cel de-acum, ci cu tânărul îndrăzneţ care şi-a făcut cândva apariţia în strada Lacuée, numărul 5. Cu «omul de la castel»!"

Descoperirea îl tulburase nespus de mult. Se gândise la ea toată ziua, până în momentul când îl trecuseră toate năduşelile zărindu-l pe lordul cel tuciuriu cum intră în baracă şi-apoi pe La Gloriette, la fel de tânără şi frumoasă, îmbrăcată în amazoană şi însoţită de un tânăr atrăgător.

Aşadar, venise la palatul de Chaves nu numai ca s-o întâlnească pe La Gloriette, dar ca să-i spună: "Ştiu o fată, în jurul căreia se păstrează o mare taină şi care seamănă cu tatăl micuţei Petite-Reine."

Dar cum să ajungă la ducesa de Chaves?

Médor era cât se poate de conştient de propria-i condiţie. Socotea că între el şi soţii Canada e o distanţă că de la cer la pământ. Închipuiţi-vă cam pe unde se vedea, în comparaţie cu nobila stăpâna a palatului din strada Faubourg Saint-Honoré.

Médor se frământase toată noaptea.

Dimineaţa se dusese la cumătrul Justin, nu ca să-i împărtăşească nedumeririle lui, căci niciodată nu stăteau de vorbă împreună, ci pur şi simplu ca să-i mături prin maghernită.

În timp ce dădea cu târnul, Médor zărise fotografia tinerei La Gloriette, agăţată deasupra pătuţului.

Nu stătuse prea mult pe gânduri şi-o vârâse în buzunar. Cum dorinţa arzătoare îl făcuse îndrăzneţ, îl rugase chiar pe Justin, care se întorsese iarăşi beat, să-i scrie pe o bucată de hârtie adresa ducesei de Chaves, din strada Faubourg Saint-Honoré.

Iată cum ajunsese Lily în posesia acelui plic — mărturie vie a unui trecut deja atât de îndepărtat.

Ducesă îşi privi fotografia de parcă nu şi-ar fi văzut chipul de ani şi ani. O clipă, timpul care-o despărţise de zilele tinereţii se risipi ca un vis.

Norişorul pe care-l ţinea în braţe şi ale cărui trăsături neclare păreau să ascundă un zâmbet, era Petite-Reine.

O sărută pe Petite-Reine: norişorul.

Cu toate acestea, nici urmă de bucuria imensă de altădată.

În faţa ochilor ei se găsea un simbol: acum — ca şi atunci — ţinea în braţe un norişor.

Un simbol, dar poate şi o ameninţare.

Nimic nu-i confirma această teamă, dar ea continua să existe.

În suflet îi creştea o spaimă confuză, umbrindu-i fericirea, de parcă i-ar fi spus: "Ia seama!"

Ochii ei rămâneau pironiţi pe norişorul zâmbitor, ale cărui contururi lăsau să se ghicească trăsăturile micuţei Petite-Reine. Încerca să reconstituie chipul fetiţei...

De regulă, astfel de gânduri nu sfârşesc cu hotărârea de-a te găti în faţa oglinzii, mai ales în cazul cuiva care trăia într-o singurătate absolută, aşa cum se întâmpla cu doamna de Chaves.

Şi totuşi, către orele două ale după-amiezii, ducesa sună după cameriste, poruncindu-le s-o ajute să se îmbrace.

Acestea erau două fete de treabă, care schimbară o privire, gândind în sinea lor: "Se pare că-l aşteaptă pe contele Hector."

Contrar obiceiului, ducesa pierdu multă vreme în faţa oglinzii, acordând o mare atenţie propriei înfăţişări. Nimic n-o mulţumea. Cameristele fură nevoite să-i aranjeze de trei ori părul bogat, pe care în alte zile i-l pieptănau în câteva minute.

"Poate nu se pregăteşte să-l întâmpine pe contele Hector", îşi ziseră cameristele.

Şi amândouă îl compătimiră sincer, pentru că era un tânăr frumos şi cumsecade.

— Doriţi să fie înhămaţi caii la trăsură? întrebă una dintre ele.

— Nu, răspunse doamna de Chaves, privindu-se în oglindă şi aranjându-şi pliurile rochiei.

Era limpede că aştepta pe cineva, pentru care dorea să fie cât mai frumoasă.

Ieşind din cameră, cele două cameriste făcură fel de fel de presupuneri.

Oare cine era fericitul muritor?

Orologiul bătu ora trei, apoi ora patru. În orice caz, fericitul muritor se lăsa cam mult aşteptat.

Puţin înainte de ora cinci, poartă mare a palatului se deschise larg şi-şi făcu apariţia ducele, care se întorcea în trăsură, dintr-o călătorie pe care n-o făcuse.

— Prea târziu, şuşotiră cele două cameriste. Fericitul muritor a scăpat ocazia.

În aceeaşi clipă, din camera ducesei se auzi sunând clopoţelul. Amândouă se năpustiră într-acolo.

— Spuneţi-i domnului duce că nu mă simt prea bine, şi că-l rog să urce până la mine, porunci ducesa.

— Ia te uită! exclamă una dintre ele, ajungând în anticameră.

— Ca să vezi! îi ţinu isonul cealaltă.

Amândouă pufniră în râs, zicând:

— Asta chiar că le întrece pe toate! Mai bine mai târziu decât niciodată! Deci fericitul muritor nu-i nimeni altul decât domnul duce!

Capitolul VIII - Clubul Tichiilor de Mătase Neagră

Pe una din acele străzi din preajma Observatorului, reci şi liniştite ca uliţele de provincie, de curând demolate în vederea construirii bulevardului Port-Royal, mai există în 1866 o cafenea micuţă, cu câţiva burghezi şi rentieri onorabili din acest cartier de intelectuali.

Numele ei era "Cafeneaua Massenet", după numele proprietarului, fost măturător în biroul de longitudini, dar care acum trecea în faţa clienţilor drept matematician ieşit la pensie.

Aşa şi arăta: scund, grav, răsuflând greu, cu pipa în gură de dimineaţa până seara, în pantofi decupaţi şi cravată albă.

Nevastă-sa, care servea la tejghea, era bătrâna, înaltă şi deşirată. Avea un zâmbet plăcut, deşi îi mai lipsea câte un dinte pe ici, pe colo. E drept că nici cei rămaşi nu-i erau de cine ştie ce folos.

Cafeneaua Massenet se compunea dintr-o sală de biliard — o încăpere mare unde se strângeau consumatorii şi obişnuiţii casei — şi dintr-un salon micuţ, cu divane îmbrăcate în piele jerpelită, unde nu aveau acces decât "domnii aceia".

Salonul pentru "domnii aceia" era despărţit de sala de mese printr-un culoar destul de lung, închis la ambele capete.

Ca o precauţie în plus, cea de-a doua uşă care dădea spre salonul "domnilor acelora" era dublată şi capitonată.

Pe peretele opus se găsea o fereastră ce se deschidea spre o ulicioară pustie, însă cum "domnii aceia" nu se întâlneau decât după lăsarea întunericului, fereastra — în permanenţă închisă — era prevăzută cu obloane groase.

Şi totuşi, "domnii aceia" nu erau conspiratori. Clienţii cafenelei îi cunoşteau foarte bine şi deseori beau împreună cu ei câte o ceaşcă de cafea. Numai că "domnii aceia" aveau nişte obiceiuri care nu-i priveau decât pe ei, motiv pentru care se şi întâlneau acolo. Nimic mai simplu!

Ca număr, se poate să fi fost vreo doisprezece. Rareori fuseseră văzuţi cu toţii laolaltă. În fruntea celor ce frecventau cu regularitate cafeneaua se alia domnul Jaffret —

sau mai bine-zis, bunul Jaffret, proprietarul unei case din strada Sorbona — care împrumuta bani cu dobânda (unii ziceau că face camătă). În fiecare după-amiază, se ducea în grădina Luxembourg, ca să arunce miez de pâine păsărelelor — toată lumea fiind de părere că un asemenea gest dovedea o inimă de aur.

Mai era şi domnul Comayrol, om de afaceri, faimos pentru ochelarii săi cu rame de aur şi pentru talentul oratoric, specific meridional; apoi doctorul Samuel, filantrop, care îngrijea săracii (evident pe bani), precum şi o persoană tare cumsecade, cunoscută sub numele de "Prinţul", despre a cărui ocupaţie nu se ştia nimic.

Ceilalţi doar veneau şi plecau.

Obişnuiţii cafenelei şi ai sălii de biliard denumeau grupul "domnilor acelora" "Clubul Tichiilor de Mătase Neagră", datorită faptului că bunul Jaffret şi Prinţul îşi îndesau pe cap astfel de tichii, de teamă să nu-i tragă curentul.

Nici unul din membrii Clubului nu era tânăr, însă Comayrol arbora o vestă studenţească, purtându-şi ochelarii cu rame de aur cu aerul unui învingător ce părea a spune: "Încă n-am renunţat să plac celor din jurul meu"; pe de altă parte, simpaticul viconte Annibal Gioja, pe care nu l-am menţionat până acum, avea părul vopsit într-un negru strălucitor.

Era cam ora şapte seara. În micul salon rezervat "domnilor acelora" se găseau numai doi din membrii Clubului: Prinţul, purtând pe cap tichia sacramentală, citea *Le Journal des Villes èt Campagnes*, sorbind dintr-o cafea cu rom; doctorul Samuel nu servea nimic şi stătea pe celălalt capăt al canapelei, trosnindu-şi degetele.

Pentru că denumirea de "Prinţ" să nu pară o poreclă, e bine să spunem că domnul ce se îndeletnicea cu lectura ziarului nu era nimeni altul decât fiul sărmanului Louis al XVII-lea.

Chipul său surâzător, cu profil de Bourbon, ar fi fost un indiciu suficient al nobilei sale descendenţe; totuşi purta întotdeauna asupra sa, într-un imens portvizit, o colecţie de dovezi, de ţi se făcea părul măciucă: scrisori semnate de Papa, de regele Louis-Philippe[50], de domnul de La Rochefoucauld[51], de soţia temnicerului Simon, de Carol-Albert[52], Talleyrand[53], Chateaubriand[54], Lamartine[55], precum şi de generalul Cavaignac şi domnul Gisquet: într-un cuvânt, scrisori de la toată lumea.

---

[50] *Louis-Philippe* — rege al Franţei (1830–1848) din familia Bourbon-Orléans. (n.t.)
[51] *François de La Rochefoucauld* (1613–1680) — scriitor şi moralist francez. (n.t.)
[52] *Carol-Albert* rege al Piemontului (1813–1849). (n.t.)
[53] *Charles Maurice de Talleyrand-Périgord* (1754–1838) — diplomat şi om politic francez. (n.t.)
[54] *François-René* viconte de Chateaubriand (1768–1848) — scriitor francez. (n.t.)
[55] *Alphonse de Lamartine* (1790–1869) — scriitor şi om politic francez. (n.t.)

Pe lângă acestea, mai avea şi certificate, procese-verbale, extrase din registre, testamentul nefericitului său tată, mort sub numele de ducele de Richemond, împreună cu o listă, cuprinzând peste o sută de familii nobile din Paris şi din împrejurimi, gata să ia armele la prima chemare a glasului său legitim.

Aceste diverse documente slujiseră până acum mai multor "prinţi".

Cei ce cunoşteau mai mult sau mai puţin afacerile Fracurilor Negre, spuneau că personajul era cel puţin al cincilea fiu al lui Louis al XVII-lea, ceilalţi patru sfârşind tragic, în exerciţiul funcţiunii, spre a servi interesele asociaţiei.

De fiecare dată când murea câte unul, se căuta un ins bine hrănit, cu chip cinstit, nas acvilin şi frunte îngustă, apoi se strângeau noi piese la dosar; şi iată că la orizont îşi făcea apariţia alt moştenitor al coroanei franceze, conform principiului istoric "Regele a murit, trăiască regele"!

Deşi Fracurile Negre nu mai erau organizaţia puternică de altădată, totuşi la vremea când se petrece povestirea noastră mai existau posibilităţi pentru a da din când în când câte o mică lovitură, fiul lui Louis al XVII-lea rămânând o unealtă indispensabilă.

E de necrezut la cât se ridică sumele obţinute fraudulos în cartierul Saint-Germain din Paris, precum şi în provinciile franceze, graţie acestei imposturi cu mult mai multe capete decât hidra din Lerna[56]: un fiu al lui Louis al XVI-lea, evadat din închisoarea Abbaye.

Ingenioşi ca întotdeauna, membrii asociaţiei "Fracurile Negre" inventaseră un fiu al acestui fiu, pentru comoditatea datelor.

Suntem nevoiţi să precizăm că ceea ce se numea "Clubul Tichiilor de Mătase Neagră" era tot ce mai rămăsese din cumplita organizaţie, ale cărei începuturi se legau de personajul Fra Diavolo care, sub domnia Colonelului, înfricoşase întreaga Europă, prin nenumărate fapte sângeroase.

Ultimele "Fracuri Negre" erau "domnii aceia", sau mai curând "domnii aceia" formau consiliul de conducere al ultimelor "Fracuri Negre", întrucât în lumea interlopă a Parisului se mai găseau destui adepţi ai formulei *"Mâine se va lumina de ziuă"*. Iar când era vorba de-a pune în aplicare vreo operaţiune bine organizată, aceşti executanţi nu-şi dezamăgeau niciodată venerabilii conducători.

— Se pare că împăratul Alexandru are de gând să schimbe uniforma lăncierilor din Moscova, începu Prinţul.

Doctorul Samuel nu răspunse, continuând să-şi trosnească degetele.

Prinţul se întoarse la lectura ziarelor. După vreo zece minute, vorbi din nou:

---

[56] *Hidra din Lerna* (mitol.) — animal fabulos, învins de eroul mitic Heracles, într-una din cele douăsprezece munci la care 1-a supus Eurystheus. (n.t.)

— Auzi, cică puştile de la Sadowa au fost deja expuse la Palatul Industriei, în 1855. Inginerii de la Şcoala politehnică au declarat că nu fac doi bani. Pesemne că puşcaşii le-au fabricat pentru că n-au nici un elev de la Şcoala politehnică.

— Toată lumea ştie — mormăi doctorul Samuel, un bătrân urât, cu figură răutăcioasă — că la Şcoala politehnică e vai şi-amar! Eram într-o zi la Saint-Malo, unde inginerii de la "Poduri şi şosele" tocmai construiseră un dig, în valoare de nu ştiu câte milioane. Marea era agitată şi o corabie olandeză plutea în derivă spre digul ăla, pe care Şcoala politehnică îl declarase o adevărată capodoperă. Sus, pe ziduri, o groază de curioşi căscau gura, plângându-le de milă celor de pe vas: "Vai, ce nenorocire! O să se facă ţăndări!" Într-adevăr, corabia s-a izbit de dig cu toată puterea. Ei bine, ştii ce s-a întâmplat?"

— Nu! răspunse Prinţul, privindu-l curios.

— Olandezii n-au avut nici pe dracu'! urmă doctorul Samuel. Însă digul Şcolii politehnice s-a năruit tot şi-a fost înghiţit de apă, unde zace şi acum, mai capodoperă ca oricând!

Prinţul rămase o clipă încremenit, apoi izbucni într-un hohot de râs nestăpânit.

— Ah! exclamă el, bătând din palme. Înţeleg! Înţeleg! Asta-i mai nostim decât tot ce-am citit până acum în ziare!

Îl privi pe doctor pe deasupra ochelarilor şi spuse, coborând glasul:

— *Se pare că în noaptea asta se va lumina de ziuă*...

— Se pare, repetă Samuel.

Din nou tăcură amândoi.

În liniştea din salon, se auzi un zgomot uşor, venind dinspre fereastră. S-ar fi zis că cineva de-afară îşi frecă uşor palma de oblonul cel gros.

Cei doi ciuliră urechile, dar după o clipă, zgomotul încetă.

— Dumneata ai apucat vremea călugărilor de la mănăstirea Milei, doctore? întrebă deodată Prinţul.

— Da, răspunse Samuel.

— Ai văzut cu ochii dumitale subteranele alea din Sartène, în Corsica, despre care se spun atâtea? Pe-atunci, "Fracurile Negre" nu erau decât nişte iepuraşi. Eu sunt nou în asociaţie şi încă n-am avut ocazia să particip la o afacere în stil mare.

— Nici nu mai există aşa ceva, zise Samuel posomorât.

— Domnia ta l-ai cunoscut pe Toulonnais l'Amitié?

— Da, încuviinţă doctorul Samuel, încetând să-şi trosnească degetele. L-am cunoscut... N-am să mai întâlnesc unul ca el... L-am cunoscut şi pe contele Corona, pe J.-B. Schwartz, pe Colonel, pe Marguerite de Bourgogne — ah, ce fiară!... Pe urmă, s-a ales praful.

— Oricum, vorbi Prinţul, probabil c-ai adunat bani frumoşi. Da' de ce dracu' l-aţi ales tocmai pe caraghiosul de Annibal Gioja, ca să-i încredinţaţi Scapularul?

Samuel ridică din umeri.

— Dacă şi-ar face apariţia un bărbat adevărat... începu el.

Se opri, apoi mârâi printre dinţi:

— Azi nu mai există bărbaţi adevăraţi!

Prinţul avea chef de vorbă.

— Şi totuşi, îl aveţi pe Jaffret, spuse el. Tipul are pe puţin un milion şi jumătate, deşi văzându-l, nici n-ai zice!

— Jaffret e bogat, încuviinţă laconic doctorul.

— Pe urmă domnul Comayrol, care ştie să vorbească atât de bine!

Samuel făcu un gest dispreţuitor.

— Suntem bătrâni, spuse el. Nu poţi să exişti şi-n acelaşi timp, să fi existat.

— Pff! se strâmba fiul lui Louis al XVII-lea. Inimosul Colonel avea 107 ani!

În acel moment, pe coridor se auzi un glas răsunător.

— Nişte punch cu vişinată pentru noi doi! comandă vocea. Au sosit toţi prietenii noştri?

— Numai doi! Ah, ce leneşi! Dacă întreabă cineva de domnul Jaffret — proprietar — din partea unui anume Amédée Similor, aduceţi-l la mine!

Uşa se deschise şi în prag sticliră ochelarii cu rame de aur ai lui Comayrol-junior, fost prim-funcţionar la notariatul Deban.

Într-o altă povestire[57] am putut aprecia calităţile şi ţinuta lui Comayrol. Poate nu avea chiar stofă de prim-ministru, însă cel puţin era un şef de cabinet din cale-afară de distins. Vârsta lui (ceva mai mult decât matură) respectase fidel făgăduielile înfăţişării de la treizeci de ani: indecent de chel, mai era şi gras pe deasupra, şi în ciuda unui proverb meridional ce spune "Oamenii care se-ngraşă mor repede", se ţinea cât se poate de bine.

Altfel, era întotdeauna pus la patru ace, cu cămaşă albă, inele pe degete şi un magnific lanţ de ceas, care ieşea de sub vesta sclipitoare de catifea.

Cu timpul, deosebirile dintre el şi bunul Jaffret — acea blândă făptură a lui Dumnezeu — se adânciseră. Jaffret păşea umil şi nesigur, la fel de chel, dar cu câteva şuviţe ruşinate, aduse spre creştetul capului său ţuguiat.

— Vă prezint pe cel mai simpatic individ din asociaţie, zise Comayrol, care intrase ţinându-l de mâna pe Jaffret. Când vom ajunge la sapă de lemn, voi propune Consiliului o afacere pe cinste, şi anume să vedem dacă *"se va lumina de ziuă"* în seiful bunului nostru Jaffret.

---

[57] Vezi *Turnul Crimei* şi *Secretul Fracurilor Negre.* (n.t.)

Prinţul, care se ridicase în picioare, începu să râdă cu pofta. Până şi doctorul Samuel îşi descreţi fruntea.

Însă Jaffret se dădu un pas înapoi, zicând cu arţagul unui om bătrân:

— Domnule Comayrol, văd că întreci orice limită. Vârsta şi poziţia mea socială ar trebui să mă ferească de glumele dumitale nesărate!

Comayrol se întoarse spre el, la fel de binevoitor, şi luându-l pe sus, îl aşeză pe canapea, zicând:

— Nu cântăreşte mai mult decât o legătură de vreascuri!

Uşa se deschise din nou, lăsând să treacă altă ruină — de data asta preţioasă şi bine întreţinută: idol îmbătrânit, din jad, fildeş şi trandafir — vicontele Annibal Gioja, din marchizii Pallante.

— Lustruit din cap până-n picioare! râse vesel Comayrol, întinzându-i mâna. Ascultă, Annibal, când ai de gând să-mi dai şi mie adresa tipului care te îmbălsămează?

Strălucitorul napolitan nici nu catadixi să-i răspundă. Jaffret îşi trase tichia de mătase neagră peste urechile lungi şi friguroase, zicând:

— Ce vreme rea! Anul ăsta a fost mereu vreme rea!

Comayrol merse să se aşeze lângă doctorul Samuel.

— Prinţe, i se adresă el de departe fiului lui Louis al XVII-lea. De când aţi moştenit dreptul divin la coroana Sfântului Louis, nu vi s-a cerut să participaţi la nici o ispravă mai acătării, la nici o lovitură mai de Doamne-ajută?

Prinţul se strădui să-şi păstreze o expresie prostească şi răspunse, cu un zâmbet mulţumit:

— Se-ngroaşă gluma, aşa-i, domnule Comayrol?

— Să trecem la lucruri serioase, mieluşeii mei, reluă Comayrol. Vicontele Annibal e un savoyard parcă făcut din zahăr candel, iar Scapularul îl poartă doar aşa, de formă. Adevăratul şef al confreriei — în lipsă de altul mai bun — este Jaffret care, deşi uşor atins de vârstă şi neajunsurile ei, se ţine încă destul de bine pe picioare — desigur, dacă se sprijină de braţul meu! Afacerea noastră cu ducele brazilian începe să dea roade. Jaffret şi cu mine am umplut târgul cum că singurul scop al afacerii e de-a trimite în Para pe toţi demagogii din Franţa şi Navara, metamorfozaţi în nevinovaţi proprietari. După părerea lui Jaffret, ducele de Chaves e om de cel puţin două milioane.

— Într-adevăr, şi mie mi-a vorbit de-aceeaşi sumă, zise vicontele Annibal.

Jaffret îl privi pieziş, murmurând:

— Uite ce e, frumosule, ştii bine că n-ai nici un drept să te-ntinzi la plăcintă!

— Am impresia că mă aflu mai presus de orice bănuială, răspunse cu mândrie Annibal. În orice caz, în afaceri ducele e de-o cinste exemplară. Ieri a preferat să împrumute două mii de ludovici, mai curând decât să se atingă de încasările lui

comerciale. Iubiţii mei, mă bate gândul că poziţia mea de om de încredere al Excelenţei Sale vă stârneşte întrucâtva gelozia, de nu cumva şi neliniştea. Ducele şi cu mine suntem uniţi ca doi fraţi siamezi. Nu-i cazul, totuşi, să uitaţi că mie îmi datoraţi totul şi că, fără mine, piaştrii lui brazilieni v-ar scăpa printre degete.

— Annibal, eşti un înger! zise Comayrol. Încă ceva, domnilor! Îşi aminteşte careva dintre dumneavoastră de un individ pe nume Similor, care-a slujit de multe ori drept coadă de topor, îndeosebi în afacerea J.-B. Schwartz şi-n cea de la palatul Clare?

Singurul care păstra o vagă amintire despre prietenul nostru era bunul Jaffret.

— La urma urmei, cine-i Similor ăsta? întrebă doctorul Samuel.

— Un coate-goale! răspunse Comayrol.

— Şi de ce-aţi pomenit aici de el?

— Pentru că nimic nu trebuie scăpat din vedere, răspunse fostul funcţionar al notariatului Deban. Similor a venit astăzi la mine, ca să-mi vorbească de nenumăratele servicii aduse odinioară organizaţiei şi ca să-mi pomenească de fiul lui, pe care-l socoteşte un element de-a dreptul remarcabil. I-am zis să-l trimită la noi, dar între timp am cules nişte informaţii, şi nu-i cine ştie ce de capul lui. La biroul fostei noastre agenţii, unde fiecare din noi e clasat şi numerotat, nu se cunoaşte alt fiu al lui Similor decât numitul Saladin, fost acrobat de bâlci şi înghiţitor de săbii.

— Nu-i rău! murmurară ceilalţi.

Chelnerul cafenelei Massenet aduse punch-ul cu vişinată care fusese comandat. După ce puse tava pe masă, scoase din buzunar o carte de vizită, pe care o înmână lui Comayrol.

— Marchizul de Rosenthal! citi fostul funcţionar al notariatului Deban. Habar n-am cine-i ăsta! Domnul cu pricina e aici?

— Da, răspunse chelnerul. Spune că vine din partea lui taică-său.

Membrii "Clubului Tichiilor de Mătase Neagră" schimbară între ei priviri nehotărâte.

— S-ar putea să fie fiul lui Similor, de care vorbeai... şopti Jaffret.

— Invită-l înăuntru, zise Comayrol. Vom vedea îndată cu cine-avem de-a face.

Câteva clipe mai târziu, un tânăr îmbrăcat după ultima modă, cu lornionul la ochi, pieptănat cu cărare la mijloc, cu guler înalt şi apretat ca o carte de vizită, veston cu tăietură dreaptă, pantaloni nu prea strâmţi, pălărie micuţă, mănuşi roşii şi baston cu mâner curbat, intră în salon cu paşi mărunţi, venind până în mijlocul camerei, unde se opri, cercetându-i cu luare-aminte pe cei de faţă.

Chelnerul se retrase. Bunul Jaffret catadixi să meargă el însuşi ca să verifice dacă uşile erau bine închise.

— Domnilor, zise noul venit, am onoarea! Am auzit multe despre dumneavoastră! Cum se întâmpla să am nevoie de colaboratori pentru o mică operaţiune ce se va solda

cu beneficii destul de importante, m-am gândit să vă cer sprijinul. Servitorul meu se pare că vă ştie bine. Mi-a vorbit despre un anume domn Comayrol. Vă rog, care dintre dumneavoastră este domnul Comayrol?

— Eu! spuse fostul slujbaş al lui Deban. Domnule marchiz, vă înşelaţi: n-am vorbit decât cu tatăl dumneavoastră.

Saladin îi întinse un deget, cu o insolenţă atât de perfectă, încât membrii clubului nu-şi putură stăpâni un surâs involuntar de aprobare.

— Tatăl meu, zise el din vârful buzelor, sau servitorul meu — e tot una! Ticălosul despre care-mi faceţi cinstea de-a pomeni îndeplineşte, într-adevăr, ambele funcţii pe lângă augusta mea persoană.

Capitolul IX - Cântecul înghiţitorului de săbii

După ce rosti aceste cuvinte, domnul marchiz de Rosenthal luă un scaun şi veni să se aşeze în faţa canapelei pe care stăteau Comayrol şi bunul Jafret.

— Domnilor, urmă el pe un ton respectuos şi plin de modestie. Dumneavoastră formaţi o organizaţie ilustră, în vreme ce eu nu sunt decât un oarecare. Aşadar, mi s-a părut firesc ca înainte de-a avea onoarea să mă prezint în faţa domniilor voastre, să-mi dichisesc niţel trupul, spiritul şi... împrejurările. Nu mă îmbrac astfel în fiecare zi. M-am pregătit ca un candidat în preajma examenelor, alegând pentru această ocazie cel mai răsunător dintre toate numele pe care le port. Trag nădejde că veţi arăta puţină indulgenţă faţă de un neofit, care nu vă vrea decât binele, dar care totuşi nu poate merge cu politeţea atât de departe încât să vă declare cu ipocrizie că după umila sa părere, propria-i tinereţe nu valorează mare lucru pe lângă atâţia ramoliţi...

— La dracu'! izbucni Comayrol. Nu ne displac glumele, domnule Saladin, numai că mai avem şi alte treburi decât să ne uităm la dumneata cum înghiţi săbii!

Prinţul şi doctorul Samuel se apropiaseră şi ei. Vicontele Gioja se ţinea deoparte, cu un aer dispreţuitor.

— Mă simt măgulit, vorbi Saladin jucându-se cu mânerul coroiat al bastonului, că v-aţi dat osteneala de-a culege niscaiva informaţii asupra umilei mele persoane. Fără falsă modestie, vă asigur că merită efortul, şi nădăjduiesc că în curând să v-o dovedesc din plin. Sunt ani întregi de când ardeţi gazul de pomană, preastimaţii mei domni, şi asta fiindcă n-aveţi nici un şef... Ei bine, cred că v-am găsit eu unul!

— Are talent de orator, zise încetişor fiul lui Louis al XVII-lea.

— Unde vrea să ajungă flăcăul ăsta? întrebă Gioja, din celălalt capăt al camerei.

— Dacă nu mă înşel, se întoarse Saladin spre el cu un aer de aleasă politeţe, am onoarea de-a mă adresa valetului de cupă al domnului de Chaves?

— I-auzi, i-auzi! murmură Comayrol, ciulind urechile.

— Uite ce e, tinere domn... începu Gioja, privindu-l de sus.

— Sst! îi replică aproape în şoaptă Saladin. Imediat ne vom ocupa şi de onorabilul rol pe care-l jucaţi faţă de duce şi care ar putea eventual să strice socotelile asociaţiei. Scapularul se află la dumneavoastră?

Gioja nu-i răspunse. Ceilalţi membri ai clubului schimbară între ei priviri mirate.

— Am cam umblat prin birourile Prefecturii — explică marchizul de Rosenthal, făcând o paranteză — atât ca amator, cât şi ca să-mi desăvârşesc educaţia. Într-un fel, sunt doctor cam în toate disciplinele şi vă cunosc la perfecţie toate potlogăriile.

— Bănuiesc că n-ai venit aici ca să ne ameninţi, interveni Comayrol, al cărui obraz congestionat se înroşi şi mai tare.

Jaffret îi puse uşor mâna pe braţ, zicând:

— Băiatul ăsta mă interesează.

— Iubite domn, vorbi Saladin, adresându-se lui Comayrol. Eu am o fire independentă şi doresc să-mi croiesc drum în viaţă cumva în afara administraţiei. Numai că trebuie să vă anunţ din capul locului că sunt cu ochii în patru. Sunt singur, iar dumneavoastră — cinci. E de preferat să discutăm cât se poate de deschis.

— Ei bine! zise Comayrol, abia stăpânindu-şi mânia. Atunci să discutăm şi te rog, cât mai la obiect!

— Cu dragă inimă, încuviinţă Saladin. Numai că încă n-am primit răspunsul la întrebarea pe care v-am adresat-o. Scapularul se află la vicontele Annibal Gioja?

— Acesta este secretul confreriei noastre, remarcă doctorul Samuel, care până atunci nu scosese o vorbă.

Saladin se înclină în direcţia lui.

— Domnilor, reluă el. Scapularul este sceptrul dumneavoastră. Ştiu asta foarte bine, după cum ştiu şi multe alte lucruri. Deşi nu văd aici nici una din figurile ilustre care au făcut cândva faima acestei organizaţii, am oarecare reţinere să-mi depun candidatura în

prezenţa unor personaje că domnii Jaffret, Comayrol sau doctorul Samuel, altminteri persoane cât se poate de capabile şi experimentate.

— Eşti prea amabil... bombăni fostul funcţionar al notariatului Deban.

— Spun exact ce gândesc... Însă dacă-i vorba doar să detronaţi un om de paie, atunci lucrurile se schimbă! Vă declar cu toată sinceritatea că o societate ca a dumneavoastră nu poate avea drept şef un om de paie!

Annibal Gioja zvârli cât colo ziarul pe care-l ţinea în mână şi făcu un pas spre Saladin. Bunul Jatfret îl opri cu un gest, zicând:

— Dragul meu, dă-i voie oratorului să vorbească.

— Cu atât mai mult cu cât — urmă Saladin, întorcându-se spre Gioja — oratorul vă stă la dispoziţie pentru o discuţie între patru ochi, oricând aveţi plăcere.

Bunul Jaffret luă din nou cuvântul.

— Scumpe domn, zise el, trebuie să-ţi spun că întrunirile noastre sunt întotdeauna paşnice.

— Scumpe domn, i-o întoarse Saladin, e necesar ca întrunirile dumneavoastră să redevină la fel de profitabile ca altădată. Vreau să vă mărturisesc că intenţionez să vă aduc o infuzie de sânge tânăr şi întreprinzător, ca cel ce curge în vinele mele. Nu vă ascund că dorinţa mea este să refac marea familie a Fracurilor Negre.

Un freamăt trecu prin încăpere (aşa cum se spune în şedinţele parlamentare).

— Ascultaţi-l, fir-ar să fie! Ia ascultaţi-l! strigă fiul lui Louis al XVII-lea, nemaiputându-se stăpâni.

— Degeaba-l ascult, mirii Comayrol. Fiul ticălosului de Similor e la fel de palavragiu că taică-său. De trăncănit, a trăncănit destul, dar dacă stau să mă gândesc, încă n-a spus nimic.

— Într-adevăr, până aici totul a fost vag, murmură bunul Jaffret. Foarte vag...

— Fiţi pe pace, reluă Saladin. Am să pun punctul pe "i". Dar înainte de-a intra în subiect e preferabil să facem curăţenie. Ţineţi neapărat să-l aveţi că şef pe Gioja? Da sau nu?

— Nu! răspunseră toţi într-un glas — evident, cu excepţia vicontelui.

— Aţi accepta să oferiţi Scapularul unui tânăr curajos şi de mare viitor, care v-ar aduce în dar, cu ocazia intrării în asociaţie, o afacere gata pregătită, în valoare de un milion cinci sute de mii de franci bani gheaţă?

Ceilalţi şovăiră o clipă, apoi Comayrol zise:

— Depinde...

— Depinde... repetă împăciuitor bunul Jaffret. Depinde, depinde...

Prinţul şi doctorul dădură din cap, în semn de încuviinţare.

— Înţelegi că-i nevoie de dovezi, vorbi din nou Comayrol. De garanţii...

— În cazul de faţă, adăugă vicontele Annibal cu dispreţ amar, nu-i de-ajuns să ştii să înghiţi săbii!

Saladin profită de întrerupere, aruncându-se asupra acestor vorbe de parcă ar fi fost o pradă.

— Domnilor! exclamă el ridicându-se, cu degetele vârâte în răscroială vestei. În orânduirea noastră socială, de la treapta cea mai de jos şi până la cea mai de sus, nu veţi găsi — dacă-mi permiteţi să vă atrag atenţia — înghiţitori de săbii. Monarhul prusac care atrage Austria în războiul împotriva Danemarcei...

— Ascultaţi! sări Prinţul, devenind foarte atent.

— Dragul meu, protestă Comayrol, aici nu ne ocupăm de politică, ştii bine!

— Tânărul şi stimatul uostru prieten şi-a pregătit un discurs! adăugă Jaffret, cu glas plângăreţ. Păzea!

— Candidatul electoral expunându-şi profesia de credinţă, dădu să continue Saladin, ministrul care încearcă să echilibreze bugetul, regii ajunşi la strâmtoare, care îngrămădesc poliţe peste poliţe, numărând tot atâtea împrumuturi...

— Şi filantropii care ne silesc să vă asigurăm pe viaţă, declară Comayrol, pe acelaşi ton. Vai de păcatele noastre! Şi apostolii care-ţi vâră pistolul în coastă...

— Şi inimile caritabile, lipsite de orice fel de mijloace, care tună şi fulgeră împotriva cămătarilor... insinuă bunul Jaffret.

— Şi veteranii de la Clichy, care-au protestat împotriva constrângerilor de tot soiul... strecură doctorul Samuel.

— Înghiţitori de săbii! strigă satisfăcut Prinţul. Înghiţitori de săbii!

Toţi îl priviră triumfători pe Saladin, zicând:

— Înghiţitori de săbii!

La început, marchizul de Rosenthal se arătase uşor descumpănit, însă în cele din urmă îşi reluă surâsul victorios. Plesnindu-şi mănuşile una de alta, spuse:

— Bravo, stimaţii mei domni! Nu sunteţi chiar atât de bătrâni pe cât vă credeam, trebuie să recunosc! Mi-aţi contracarat argumentele în mod cât se poate de inteligent. Bravo şi... cu-atât mai bine! Oamenii inteligenţi cad mult mai uşor la înţelegere. Să trecem la subiect! Mâine, ducele de Chaves, despre care am vorbit, va intra în posesia frumoasei sume de un milion cinci sute de mii de franci, în palatul său din cartierul Saint-Honoré!

— Te înşeli, tinere domn, se grăbi să spună Annibal Gioja. Cifra exactă e de două milioane.

Saladin se întoarse încet spre el.

— Ah! exclamă el.

Apoi îşi aţinti privirea asupra grupului, care-l încercuise ca pentru a-i cere socoteală dacă era sau nu adevărat.

Comayrol dădu din cap cu un aer batjocoritor, pe care Jaffret îl traduse în câteva cuvinte:

— Stimate domn, în ce mă priveşte, îmi eşti cât se poate de simpatic. Numai că ai venit puţin cam târziu.

Saladin căzu pe gânduri câteva clipe, apoi se întrebă cu glas tare:

— Va să zică, la palatul de Chaves s-ar putea găsi trei milioane cinci sute de mii de franci?

— Voiai să strecori în buzunar o sută de mii de piaştri! interveni Annibal Gioja, care nu auzise ultima remarcă.

— Cum! sări Comayrol, năucit de cifră menţionată de Saladin. Trei milioane cinci sute de mii de franci! De unde-ai mai scos-o şi pe asta?

— Eu sunt sigur de suma de un milion cinci sute de mii de franci, răspunse Saladin. Dumneavoastră păreţi convinşi c-ar fi vorba de două milioane. Evident, cele două sume trebuie să fie distincte.

Jaffret ciuli urechile, ca un cal de armată la auzul trâmbiţelor.

— Are talent, repetă el. Haideţi să ne lămurim. De unde-a răsărit milionul acela şi jumătate de care ne-ai vorbit, tinere domn?

— Din Brazilia, răspunse fără şovăială Saladin. Şi dacă mă gândesc bine, cele două milioane ale dumneavoastră probabil vin de la Paris.

Apoi, interpretând mirarea aşternută pe chipurile lor drept un răspuns, adăugă:

— Am ghicit! Dispuneţi de mijloacele necesare pentru a vă însuşi cele două milioane?

Comayrol schiţă un gest plin de nobleţe.

— Domnule marchiz, nu suntem atât de neputincioşi, rosti el.

— Am vrut să fiu clar, insistă Saladin. Domnii mei, gata cu gluma! Vă dă mâna să vă gândiţi la cele două milioane ca şi când ar fi ale dumneavoastră?... Văd că şovăiţi... vă mai gândiţi! Nu-i nevoie! Când v-am spus că vă aduc pe tavă o afacere, să ştiţi că aşa va fi!

Rostind apăsat aceste ultime cuvinte, roti ochii de jur-împrejur, pironind pe fiecare din cei prezenţi cu o privire rece şi pătrunzătoare.

Jaffret, Comayrol şi doctorul păreau miraţi. Prinţul îşi frecă mâinile.

— Foarte bine! strigă el. Mie-mi convine!

— Un milion jumate, cum credeam eu, sau trei milioane jumate, cât par să fie în realitate — continuă Saladin — vă spun că afacerea e pusă la punct: începând de mâine, pot introduce în palatul de Chaves oricâţi oameni vreţi, la orice oră din zi sau din noapte!

— Drace! exclamă bunul Jaffret. Frumos din partea dumitale, tinere!

— Şi cum ai de gând să procedezi? întrebă Comayrol.

— Vă cer îngăduinţa să păstrez secretul pentru mine, replică Saladin, până în clipa când vom încheia târgul.

— Ca să încheiem târgul, trebuie să ştim şi noi despre ce-i vorba, ce dracu'!

— Să nu ne lăsăm prinşi într-un cerc vicios, spuse Saladin, devenind cu adevărat autoritar. De altfel, n-am intrat încă în miezul problemei. În calitate de stăpân, de Tatăl-tuturor — pentru că asta e vrerea mea — pretind partea leului, şi nu voi acţiona decât în calitate de şef.

— Corect! zise Comayrol.

— Cât se poate de cinstit! încuviinţă şi bunul Jaffret.

— Ce înţelegeţi prin partea leului? întrebă doctorul Samuel.

— De-ar fi vorba numai de-acel milion şi jumătate, cât credeam eu, aş fi cerut cincizeci la sută!

— Ei, bravo! săriră cu toţii. Cincizeci la sută! Aşa, fără ruşine!

— Dar cum au mai apărut două milioane, urmă Saladin, fiecare din noi îşi va păstra partea sa. Dumneavoastră veţi lua cele două milioane, iar eu, un milion şi jumătate.

Bunul Jaffret îşi umflă obrajii.

— La dracu'! icni Prinţul.

— Eşti nebun, amice! declară Comayrol.

Gioja râdea în barba sa căruntă.

— Cum doriţi, le zise Saladin, fără să se tulbure. E ultima mea ofertă.

— Cu un milion cinci sute de mii de franci, remarcă doctorul Samuel, am cumpăra toate încuietorile din Paris.

— N-aţi înţeles! ripostă rizând Comayrol. Noul nostru stăpân are de gând să ne facă să plătim pentru infuzia de sânge tânăr în bătrânele noastre vene.

— Întocmai! N-am nimic împotrivă dacă vi se pare scump, dar acesta-i preţul meu?

— Dar dacă nu-i şi-al nostru? întrebă Comayrol, aţintindu-şi privirea asupra lui.

Obrazul îi devenise stacojiu.

Saladin îi înfruntă privirea.

— Ar fi cam neplăcut, domnule Comayrol! răspunse el cu răceală. Mi-am pus în cap ca astă seară să vă oblig să vă supuneţi capriciului meu, altfel îmi iau mâna de pe dumneavoastră.

Membrii clubului încercară să râdă, însă Saladin repetă, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Îmi iau mâna de pe dumneavoastră… Asta-i una! În al doilea rând, am să-mi fac o carieră în administraţie, descoperindu-vă secretul.

După cum am spus, era aşezat în faţa grupului format de doctorul Samuel, bunul Jaffret, Comayrol şi Prinţ. Deasupra canapelei pe care stăteau domnii cu pricina se afla o oglindă mare.

În spatele lui, lipit de spătarul scaunului, se găsea o masă, pe care ardea o torţă.

Dincolo de masă, Annibal Gioja se plimba de colo-colo prin încăpere, oprindu-se din când în când pe loc.

Când termină de vorbit, Saladin văzu cum privirile celor patru interlocutori se îndreaptă toate spre Gioja.

Saladin ştia unde e Gioja. Oglinda afumată şi pătată reflecta imaginea neclară a italianului, pe care nu-l pierduse din ochi nici măcar o clipă.

În mâna dreaptă a acestuia sclipi ceva. Gioja făcu un pas spre masă. Cei patru membri ai "Clubului Tichiilor de Mătase" îşi plecară repede ochii, iar bunul Jaffret fu scuturat de un fior.

— Ia te uită! exclamă Saladin. Vicontele Annibal n-a pierdut obiceiul să mânuiască pumnalul!

Întoarse capul ca din întâmplare.

Italianul, care pornise spre el, se opri brusc. Dar când reveni în poziţia dinainte, situaţia se schimbase radical.

Cei patru, chiar şi bunul Jaffret, aveau cuţite în mână.

— Şi ce-o să spună domnul Massenet? întrebă râzând Saladin.

— Domnul Massenet n-o să spună nimic, răspunse Comayrol ridicându-se în picioare. O să te mănânce cu fulgi cu tot! Te-ai prăjit rău, puştiule!

Fără să se întoarcă, Saladin luă de pe masă torţa, aflată chiar la îndemână, şi-o ridică deasupra capului.

În aceeaşi clipă, se auziră trei bătăi uşoare în fereastra dinspre stradă.

Cuţitele dispărură ca prin farmec.

Se aşternu o tăcere mormântală. Toţi îşi ţineau răsuflarea.

— Va să zică, azi ferestrele n-au fost închise, şopti Comayrol după câteva clipe, mârâind printre dinţi o înjurătură meridională.

— Cum n-au fost închise? repetă bunul Jaffret.

— Au fost închise, şi încă foarte bine, răspunse Saladin!Dar înainte de a intra aici, am dat o raită prin împrejurimi, împreună cu taică-meu. Avem niscaiva prieteni de nădejde prin apropiere.

— Noroc, fraţilor! se-auzi un glas, venind de-afară, din stradă. V-au mers treburile după pofta inimii?

Comayrol se repezi la fereastră şi-o deschise.

— Cine-i acolo? întrebă el.

Nu primi nici un răspuns. Privi cu atenţie străduţa întunecoasă, ce părea pustie.

Între timp, bunul Jaffret apucă degetele lui Saladin, cu aceeaşi mână cu care ţinuse cuţitul, şi i-o strânse afectuos.

— Şmecheria pe care ai pus-o la cale e din cale-afară de inteligentă! îi strecură el în şoaptă. Sunt alături de tine cu tot sufletul, puştiule!

Prinţul făcu înconjurul mesei până la doctorul Samuel, pe care-l atinse pe umăr:

— Aveaţi nevoie de un bărbat, zise el. Iată-l!

— Nu se ştie, răspunse doctorul. Vom vedea!

Saladin se întoarse spre bunul Jaffret:

— Planul meu nu-i greu de pus în aplicare. Sunteţi nişte bandiţi bătrâni, în prag de pensie. Altfel aş fi procedat, dac-aţi fi avut cu douăzeci de ani mai puţin. Închide fereastra, moş Comayrol! adăugă el. Ai rămas cel mai verde din toată banda. Dacă mă uit bine, încă mai ai nerv în dumneata. Dar pe onoarea mea, cu toţii aveţi nevoie să vă zgâlţâie cineva. Tare caraghioase mai erau cuţitele alea! De parcă m-aş fi aflat la muzeul de ceară!

Comayrol rămăsese lângă fereastră, fără să-şi poată ascunde proasta dispoziţie.

— Ai rostit un adevăr, puştiule! mormăi el. Acum cinş'pe ani nici n-ai fi avut timp să ridici torţa.

Saladin îi trimise o sărutare din vârful degetelor.

— Scumpul meu! îi zise el. Noi doi vom fi buni prieteni, începând din clipa când îmi vei jura supunere. Ei, haide! Treziţi-vă! Măcar încercaţi să vă prefaceţi că vă sfătuiţi, onorabililor! În acest timp, eu am să mă prefac că nu vă ascult, aşteptând să-mi daţi un răspuns oficial.

Saladin se îndepărtă de canapea şi se duse în celălalt capăt al încăperii, luând în mână "Ziarul Oraşelor şi Satelor".

Membrii "Clubului Tichiilor de Mătase Neagră" se strânseră unii lângă alţii, iar bunul Jaffret zise cu glasul cel mai dulce din lume:

— Stăpâne preaiubit, Annibal Gioja, îţi cer cuvântul. Dacă mi-l acorzi, îţi mulţumesc. Te-am scos din pâine, scumpule. Şi nu-i nici o nenorocire!

Gioja murmură ceva ce nu ajunse până la urechile lui Saladin.

Sfatul lor ţinu doar două minute, după care Comayrol, din nou bine dispus, veni spre Saladin în fruntea grupului, zicând:

— Stăpâne, Scapularul îţi aparţine!

Gioja se prefăcu că-şi descheie redingota.

— Păzea, păzea, băiete! îi zise Saladin. Astea-s trucuri vechi. Nu vom distruge nimic din obiceiurile voastre, menite să impresioneze imaginaţia primitivă a mulţimii. Cât despre noi, ceilalţi, ne aflăm mai presus de astfel de lucruri. Atunci ne-am înţeles:

sunteţi cu toţii de acord să fiu Tatăl-tuturor şi şeful Fracurilor Negre? Cine e pentru, să ridice mâna!

Toţi ridicară mâinile, chiar şi Annibal Gioja.

— Bun! declară Saladin, învăluindu-i cu o privire severă. Nu vă plac discursurile, aşa că renunţ la sabia pe care aveam de gând s-o înghit de bun-venit. Gata cu râsul! Luaţi loc, avem de vorbit!

Capitolul X - Tatăl-Tuturor

Sunară chelnerul, cerându-i să mai aducă nişte băuturi răcoritoare. Cu excepţia lui Gioja, toţi erau, dacă nu voioşi, cel puţin animaţi de o vie curiozitate. Bunul Jaffret voia să-i ofere domnului marchiz un mic aperitiv stil Pompadour, dar austerul Saladin se mărgini la o halbă de bere. Fiecare se servi după pofta inimii. Prinţul comandă un ulcior cu vin dulce.

— *Se luminează de ziuă*, spuse tăios Saladin, de cum rămaseră singuri. Luaţi seama! Nu mi-am lăudat marfa degeaba. Dimpotrivă! Palatul ăla îmi aparţine, de la subsol şi până la acoperiş! Ca să nu vă ţin pe jăratic, trebuie să vă explic şi motivul: sunt fericitul amant al domnişoarei de Chaves.

— Pe dracu'! sări Gioja. Chiar vrei să înghiţim gogoaşa asta? Ducele şi ducesa n-au copii!

— Adevărul e că n-am auzit niciodată de vreo domnişoară de Chaves, murmură bunul Jaffret.

— Stăpânul nostru nu se poate înşela în această privinţă. Cred că are el ceva în minte!

— Mai mult decât atât! replică Saladin. Însă vreau din capul locului să lămurim un lucru: nu intenţionez câtuşi de puţin să vă trag pe sfoară, pentru că nu vă cer nimic:

— Corect! îl aprobară cu toţii.

— Un tip pe cinste! adăugă Prinţul. Să-l ascultăm!

— Prin urmare, reluă Saladin, atunci când fac o afirmaţie, fiţi convinşi că-i adevărul gol-goluţ, afară de cazul când m-am înşelat eu însumi. Oricare om e supus greşelii. Dar cum în cazul de faţă e vorba de-o persoană încântătoare, care şi-a pus fericirea în

mâinile mele, şi cum mă declar de acord cu doamna ducesă, aceasta fiind la rândul ei de acord cu domnul duce, sunt în măsură să vă anunţ, domnilor şi iubiţi supuşi, că n-am devenit victima unei iluzii. Domnişoara de Chaves vă va fi prezentată chiar mâine.

— Aşadar, nu locuieşte la palat? întrebă Gioja.

— Scumpule, răspunse Saladin. Ciuleşte bine urechile, ne vom ocupa şi de dumneata. După părerea mea, nu există meserii nerentabile, însă strădaniile dumitale pe lângă sălbaticul şi naivul ăla de Chaves sunt, deocamdată, o piedică în calea noastră, ba chiar şi un pericol în viitor.

— Ascultaţi! repetă Prinţul, care probabil locuise în Anglia, unde asistase la şedinţele Parlamentului.

— Stăpânul nostru, vorbi Gioja, desigur ignoră faptul că strădaniile cu pricina au reprezentat legătura dintre duce şi consiliul nostru.

— Nu ignor nimic, dragul meu. De multă vreme sunt pe urmele voastre, cu ochii şi urechile la pândă. Anumite servicii făcute domnului de Chaves au deschis calea respectabililor noştri prieteni Jaffret şi Comayrol. Minunat! Îţi mulţumesc în numele asociaţiei. Însă acum calea e liberă, astfel încât dumneata începi să ne cam stânjeneşti. Înaintezi cu ochii legaţi tocmai pe drumul unde şi-a făcut cuib găina noastră cu ouăle de aur!

— Stai aşa! îl opri Comayrol. Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Tânărului nostru Stăpân îi cam plac metaforele, interveni şi bunul Jaffret.

— Eu unul cred c-am înţeles, murmură doctorul Samuel.

— Fiul lui Louis al XVII-lea făcuse ochii cât cepele.

— Nu-mi prea place să pun punctul pe "i", declară Saladin. Îmi închipui că nu mi-am depăşit atribuţiile, dându-i vicontelui Annibal Gioja un avertisment părintesc. Toată povestea asta cu domnişoara Safir ne poate aduce mari neajunsuri.

— Domnişoara Safir! repetară câteva glasuri mirate.

— Asta cine mai e? întrebă Comayrol.

Bunul Jaffret îi aruncă lui Saladin o privire mângâietoare.

— Îşi pregăteşte loviturile cu mare artă! oftă el. Ce tânăr încântător!

Gioja tresări violent.

— Nu ştiu cine ţi-a putut spune... începu el.

— Poate regele Louis al XIX-lea, răspunse Saladin râzând, şi-i întinse mâna Prinţului, care se arătă măgulit de o asemenea onoare. În orice caz, în numele consiliului, care mă aude şi mă aprobă, îţi ordon să suspenzi operaţiunea!

— Fiecare dintre noi are dreptul la libertate de acţiune, în ce priveşte afacerile personale, obiectă italianul.

— Da de unde! protestă Comayrol.

— Această doctrină e complet opusă principiului de bază al asociaţiei, întări Jaffret.

— Asta-i şi părerea mea, îl aprobă doctorul Samuel.

— Cât despre Gioja, adăugă grăbit Prinţul, el are misiunea specială de a face pe mortul.

— Va fi un mort cât se poate de autentic, vorbi cu voce joasă Saladin, dacă din întâmplare îi va trece prin gând să nu-şi asculte şeful... Uită-te la mine, Annibal Gioja! i se adresă el vicontelui. Dacă un singur cuvânt din ce s-a vorbit aici ar ajunge, prin grija dumitale, la urechile domnului de Chaves, nu numai că ar compromite toată afacerea, dar ar primejdui însăşi existenţa confreriei. În consecinţă, ne-ar fi cât se poate de simplu să te legăm de mâini şi de picioare ca pe un pachet şi să te punem la loc sigur — luându-ne măsuri de precauţie. Ar fi chiar mai prudent...

— Vă jur... dădu să spună Gioja.

— Taci din gură! Nici eu nu pun mai mult preţ pe aceste jurăminte decât dumneata, care le rosteşti! Ceea ce mă reţine e faptul că ducele, obişnuit să te aibă alături zi de zi, ar putea nutri niscaiva bănuieli sau temeri, dac-ai dispărea aşa, deodată! Singurul lucru de care sunt convins e grija bolnavă pentru propria dumitale piele. Asta te salvează!

Toţi începură să zâmbească. Gioja era livid la faţă.

— Eşti un laş, continuă cu răceală Saladin. Iată o garanţie sigură. Mă mulţumesc cu atât şi te previn că tot consiliul îţi cere s-o laşi în pace pe domnişoara Safir. Dacă te pui în vreun fel de-a curmezişul planurilor noastre, am să te ucid ca pe un câine!

Se aşternu o tăcere adâncă. Evident, consiliul era de acord cu ceea ce auzise. Bunul Jaffret se adresă celor de lângă el, dând astfel glas părerii generale:

— Flăcăul ăsta are înţelepciunea precoce a lui Solomon!

Comayrol îşi înălţă fruntea, murmurând:

— Drace! întrunirile noastre încep să fie mai interesante.

— Dumnezeu l-a trimis, izbucni Prinţul, ca să reînvie o mare organizaţie!

— Încă ceva! îşi aminti Saladin. Cu Gioja am aranjat şi nu mai este nimic de discutat. Doctore Samuel, vreau să-ţi pun o întrebare ştiinţifică! Te pricepi la semnele din naştere?

— În medicină se cunosc mai multe semne... începu doctorul.

— Foarte bine! îl întrerupse Saladin. Deci ştii despre ce-i vorba. Într-adevăr, există mai multe soiuri de semne, pentru că şi eu, la viaţa mea, am văzut fel de fel. Întrebarea ştiinţifică e următoarea: crezi că-i posibil să imiţi un astfel de semn pe corpul cuiva care nu-l are de la mama natură? Să fiu mai clar: de exemplu, dac-ai vrea să reproduci pe pieptul unei tinere un semn dintre cele mai frecvente, datorate poftelor maică-sii pe timpul sarcinii — să zicem o jumătate de piersică, o prună, un ciorchine de coacăze — ce zici, ai putea?

— Bineînţeles! răspunse Samuel. Doar se găsesc fel de fel de substanţe caustice şi reactivi.

— Perfect! Dar ce se întâmpla cu uşoara denivelare a pielii, în cazul unor semne "fabricate"?

— Ei, surise doctorul, se vede treaba că ai ochi buni. Poate că-i mai greu, dar îndrăznesc să afirm că se poate găsi mijlocul de-a produce o asemenea pată, fără a dăuna cu nimic sănătăţii.

— Spune-mi, doctore, ştii să desenezi? întrebă Saladin.

— Cred că încep să ghicesc... îndrăzni doctorul.

— N-ai decât să ghiceşti ce vrei! îl întrerupse Saladin. N-am de gând să-ţi vorbesc în parabole, dar mai întâi răspunde-mi la întrebare.

— Ei bine, da! zise doctorul. Dacă-i vorba doar de-un fruct, îl pot desena, ba chiar îl pot picta, pentru că pe vremuri am cochetat niţel cu arta, ca mijloc de distracţie şi destindere.

Saladin se ridică.

— Domnilor, vorbi el, sunt deosebit de încântat de-a fi înnodat cu dumneavoastră nişte relaţii ce nu pot fi altfel decât profitabile de ambele părţi. Declar închisă adunarea, afară de cazul când doriţi să-mi comunicaţi unele lucruri.

— Bine, dar n-am discutat de fapt nimic! spuse Comayrol.

— Într-adevăr, suspină Jaffret. Tânărul nostru Stăpân ne lasă într-un fel de ceaţă, cel puţin îngrijorătoare.

Saladin le strânse mâinile într-ale sale.

— Nu ne despărţim pentru prea multă vreme, dragii mei, răspunse el. Vă rog numai atât: dormiţi bine noaptea asta, pentru că nu se ştie cum veţi sta cu somnul mâine noapte.

— Se va lumina de ziuă? întrebă Prinţul.

— Nici nu vă închipuiţi, li se adresă Saladin, cât de puerile mi se par aceste vechi formule, rămase de la începutul meşteşugului nostru... În sfârşit, nu vom schimba nimic. Există şi tradiţii respectabile. Acum vă las. Veţi primi un semn de la mine până mâine la prânz. Dacă în înţelepciunea voastră găsiţi că e mai bine să-l legaţi de labe pe Gioja — aici, de faţă — vă dau mână liberă. Doctore, pregăteşte-ţi reactivii, substanţele caustice şi cutia cu culori. Mâine, la prima oră, sunt la dumneata. Fiindcă veni vorba, dă-mi, te rog, adresa.

Doctorul Samuel îi întinse cartea sa de vizită.

— Mă voi prezenta la uşa dumitale, urmă Saladin, împreună cu o tânără tare drăgălaşă, pe care te previn că nu trebuie s-o faci să ţipe. E vorba de persoană faţă de care vei avea bunătatea să joci rolul Providenţei, aplicându-i pe piept, sub umărul drept,

o cireaşă pietroasă — semn din naştere, datorat poftelor maică-sii de pe vremea când o purta în pântece.

Saladin îi salută pe toţi cei prezenţi şi ieşi.

După plecarea lui, în salonaşul ce slujea drept sanctuar membrilor "Clubului Tichiilor de Mătase Neagră", se aşternu o linişte mormântală. Doctorul îşi frământa degetele, Jaffret îşi sorbea punch-ul cu înghiţituri mici, iar Comayrol îşi aprinsese pipa, pe care-o ţinuse până atunci în buzunar, poate din respect.

Cel care rupse tăcerea fu fiul lui Louis al XVII-lea.

— Se pare că vom lucra în stil mare! vorbi el.

— Pff! se strâmba Comayrol.

— Are scuza vârstei sale fragede, zise şi bunul Jaffret. Iar dacă prietenul nostru Gioja n-ar fi o curcă plouată de mâna întâi, nu i-ar fi mers chestia cu torţa!

— Aşteptam doar un semn din partea voastră şi l-aş fi lovit! mârâi italianul, întunecându-se la faţă.

— Forţa băiatului ăstuia, remarcă doctorul Samuel, zace în dispreţul pe care ni-l poartă. Nu-mi displace modul lui de-a gândi şi, la urma urmei, chiar aveam nevoie de-un bărbat adevărat.

— Şi crezi că acum ai dat de el? întrebă Gioja.

— Pe cinstea mea că nu-mi dau seama, răspunse doctorul. Ceea ce ştiu, însă, e că nu e un laş nenorocit ca tine, Gioja!

— Vom trăi şi vom vedea! mormăi vicontele.

Comayrol şi Jaffret îşi ridicară privirile spre el.

— Mie-mi pare bine că Gioja nu l-a înjunghiat, declară Comayrol.

— Şi mie, întări Jaffret.

— Făr-a fi nişte ramoliţi, adăugă Samuel, trebuie să recunoaştem că am trecut de prima tinereţe şi că nu-i rău să ai un tinerel ca ăsta, care să stea în faţă.

Desigur, nici unul dintre ei nu îndrăznea să spună ce-i stătea pe suflet.

— Sunt douăzeci şi cinci de ani de când ţi-ai rostit discursul în legătură cu portofelul omului asasinat la cabaretul *Turnul din Nesle*, reluă Jaffret, bătându-l uşurel pe umăr pe Comayrol. Ştii că şi tu erai la fel de bun de gură?

— Poate ceva mai elegant ca stil! replică fostul funcţionar al notariatului Deban. În plus, eu dădeam glas unor idei care cu greu ar fi încăput în ţeasta clovnului ăstuia!

— Şi totuşi, trebuie să recunoşti că şi tu ţi-ai găsit naşii: pe Toulonnais l'Amitié şi pe Marguerite de Bourgogne.

— Pe vremea aia eram şi noi mai în putere! izbucni Comayrol, cu ochii în flăcări.

— Numai că atunci, urmă netulburat Jaffret, era vorba de douăzeci de mii de franci prăpădiţi, în timp ce acum discutăm de milioane. Domnilor şi scumpi prieteni, eram tineri

şi entuziaşti, plini de iluzii, speranţe şi dorinţe. La vârsta tinereţii îţi poţi începe cariera cu douăzeci de mii de franci. Dar la anii pe care-i avem astăzi, ne trebuie o avere gata făcută: bani mulţi şi muncă puţină. Împieliţatul ăsta a picat la ţanc.

— Ne costă cam scump, scrâşni Comayrol.

— Tocmai de-aia ne vom putea întoarce împotriva lui când va sosi momentul împărţelii, zise Jaffret. Are dreptate să se declare stăpân pe situaţie, cât timp e vorba despre ce rămâne de făcut. Dar când totul se va termina, rolurile se vor inversa. Restul membrilor confreriei nu ne cunosc decât pe noi...

— Aşa gândeam şi eu, încuviinţă fostul slujbaş al notariatului Deban.

— Şi eu! aprobă doctorul Samuel. Suntem bătrâni, dar...

Începu să râdă. Ceilalţi îi urmară exemplul.

— Nu şi ramoliţi! îi completă gândul bunul Jaffret, degustând ultimele picături de punch.

În sfârşit, fusese atins fondul chestiunii.

— Pe onoarea mea! declară Prinţul. Sunteţi mai şmecheri decât el!

— Şi pe urmă, continuă Jaffret, bănuiesc că după ce dăm lovitura, o să prindem şi noi ceva cheag, aşa că puţin o să ne pese de Tatăl-tuturor, şeful unei asociaţii învechite, căreia nici nu-i vom mai aparţine...

— Căreia nici nu i-am aparţinut vreodată! rectifică doctorul Samuel.

— Corect!... Că Tatăl-tuturor se numeşte Annibal Gioja sau marchizul de Rosenthal, e totuna!

— Ei, uite că orologiul de la Saint-Jacques-du-Haut-Pas bate ora zece. Dragii mei, am plecat la culcare!

Îşi îndesă pălăria cu boruri largi peste tichia de mătase şi se îndreptă spre uşă, sprijinindu-se în baston.

Înainte de-a trece pragul, se întoarse spre italian şi fără a-şi părăsi surâsul mieros, îi zise:

— Iar tu, fiule, dacă vrei să-mi asculţi sfatul, ai grijă pe unde calci!

În aceeaşi clipă, palma grea a lui Comayrol poposi pe umărul lui Gioja.

— La dracu'! mârâi el, ţintuindu-l cu privirea. Ai grijă pe unde calci! Dacă până mâine seară puştiul ăla păţeşte ceva, ai s-ajungi în maşina de tocat carne!

Comayrol ieşi, pe urmele lui Jaffret. Samuel le urmă exemplul, fără a-i adresă vreun cuvânt vicontelui, aruncându-i în schimb o privire grăitoare.

În sfârşit, fiul lui Louis al XVII-lea veni să strângă mâna italianului, zicând:

— Se pare că dacă mişti în front, nimeni nu mai dă o para chioară pe pielea ta, bătrâne. Acum avem şi noi alături un bărbat adevărat!

Rămas singur, Annibal Gioja se prăbuşi pe canapea, cu capul în mâini.

— Şi totuşi, e vorba de-o mare lovitură! murmură el. Doar n-o să vină pe urmele mele tocmai în Italia!

* * *

Cam tot pe-atunci, Similor şi fiul său, Saladin, se plimbau braţ la braţ pe străzile puştii din preajma Luxembourg-ului.

Plecând de la cafeneaua Massenet, Saladin se dusese să-şi întâlnească tatăl, felicitându-l pentru precizia şi îndemânarea cu care se achitase de rolul încredinţat.

Discutau amândoi. În această seară, marchizul de Rosenthal era de-o bună-dispoziţie molipsitoare.

— Vezi dumneata, tată, zise el, ajungând în colţul străzii Ouest, n-am de gând să fac cu mumiile astea decât o singură afacere. N-am vocaţie pentru furt. Asta poate servi doar ca punct de plecare pentru orice om cinstit. La drept vorbind, nu există decât comerţul. Am totul în minte. Sper că trei mii de livre rentă îţi ajung ca să fii fericit, ce părere ai?

— Bine, dar... vru să protesteze Similor.

— Hai să socotim! îi tăie vorba Saladin. Cu şase sute de franci, îţi poţi închiria un adevărat paradis. O mie două sute de franci pentru mâncare, patru sute pentru haine, îţi mai rămân şase sute, să plăteşti spălătoreasă şi să ai un ban de buzunar. Ba dacă vrei, poţi face şi economii.

— Iar tu ai să ai un milion şi jumătate! izbucni, indignat, Similor.

— Cu mine e altă treabă, răspunse marchizul, fără să se tulbure câtuşi de puţin. Dac-aş vrea, aş putea pune mâna şi pe celelalte două milioane, pur şi simplu jucând rolul ginerelui. Aş duce-o ca-n sânul lui Avraam. M-am gândit la asta... Ceea ce mă împiedică e nevasta! Sunt un burlac convins, înţelegi?... Nu pot aşa, deodată... De altfel, situaţia nu poate dura la nesfârşit. Într-una din zilele următoare, Safir o să ne pricinuiască mari necazuri. Nu vorbesc de Gioja, pentru că-l ţin sub călcâi, da' alde Échalot şi Canada au început să facă valuri. Să batem fierul cât e cald şi să reuşim din prima lovitură! Peste trei zile totul trebuie să se termine, şi-atunci don'şoara Cireaşă n-are decât să-şi arate semnul ei dat de la Dumnezeu cât o vrea! Pe mine o să mă doară în cot!... Hei, birjar!

Chiar lângă ei opri o birjă.

— Tată, zise Saladin săltând pe scară, întoarce-te acasă pe jos sau suie-te pe capră. Eu am de vorbit ceva cu mine însumi.

Cu aceasta, se instală în cupeu, trântind portiera chiar în nasul celui care-l procreease.

Capitolul XI - Semnul din naştere

Tânăra modistă pe care Saladin i-o arătase lui taică-său prin vitrină atelierului de croitorie din strada Richelieu se numea Marguerite Baumspiegelnergarten (a se pronunţa "Bospigar") şi văzuse lumina zilei în Germania, de unde fete ca ea ne vin cu duiumul, precum clarinetele.

Ştim că şi Similor remarcase asemănarea dintre Marguerite şi domnişoara Safir. Şi chiar semănau, lăsând deoparte graţia şi expresia îngerească a ochilor domnişoarei Safir. În plus, Marguerite Baumspiegelnergarten — cunoscută mai mult sub numele de Guite-cea-bună-la-toate — era o fată frumuşică, de vreo şaptesprezece-optsprezece ani, dar care părea să aibă numai cincisprezece.

Numele de Guite-cea-bună-la-toate nu avea nimic de-a face cu apucăturile ei, care rămâneau cele ale unei modiste, ci se refereau mai degrabă la numărul mare de meserii pe care le încercase până acum, în pofida vârstei fragede. Era îndemânatică precum o zână şi ştia întotdeauna să se descurce. În acelaşi timp, suferea de păcatul lenei în asemenea măsură, încât i se întâmplase să rabde de foame, numai pentru că nu avusese chef să se apuce de lucru.

Vânduse mături în stradă, cântase pe la răscruci, făcuse figuraţie prin teatre de duzină, cususe cămăşi, reparase bretele şi ghetuţe. Pe lângă toate acestea, gurile rele spuneau că găsise mijlocul de-a petrece câteva luni la Saint-Lazare[58].

Totuşi, găsea întotdeauna slujbă, şi chiar în case onorabile, fiindcă se pricepea că nimeni alta să confecţioneze o bonetă cu dantele, în doi timpi şi trei mişcări.

De câtva timp, în atelierul de croitorie, marchizul de Rosenthal trecea drept amantul domnişoarei Guite-cea-bună-la-toate.

Celelalte modiste socoteau că Saladin nu arăta chiar ca un tânăr moştenitor din cartierul Saint-Germain. Erau însă de acord că-şi purta părul frumos pieptănat, iar de când se descoperise şi îndeletnicirea sa de la Bursă, toate feţele o fericeau pe Guite.

O astfel de preocupare prezintă o stranie atracţie pentru domnişoare de felul lor.

Când o felicitau pe Guite, ea surâdea sau se îmbujora la faţă — după dispoziţia de moment — însă întotdeauna părea că ascunde un secret. Şi judecând după zâmbetul ei, taina nu părea să fi fost în avantajul marchizului de Rosenthal.

---

[58] *Saint-Lazare* — în secolul trecut, închisoare pentru femei. (n.t.)

Domnişoarele modiste reuşiseră să-i descifreze surâsul vag şi trist, iar când trecea marchizul, îşi spuneau: "Ah, sărmanul tânăr!"

De parcă i-ar fi lipsit un braţ sau un ochi!

În dimineaţa ce-a urmat serii petrecute în compania "Clubului Tichiilor de Mătase Neagră", pe la orele cinci-şase, Saladin ciocăni în uşa unei cămăruţe de la ultimul cât al celei mai înalte case din strada Vivienne: locuinţa domnişoarei Marguerite Baumspiegelnergarten.

— Cine-i acolo? răsună un glas subţirel.

Marchizul de Rosenthal îşi spuse numele.

O clipă mai târziu, în încăpere se auziră zgomote uşoare, dovadă că domnişoara Guite nu era singură: un du-te vino de paşi, papuci târşâiţi pe podea şi bocănit de tocuri. În acelaşi timp, răzbătură şi frânturi de conversaţie, ba chiar şi chicoteli.

Marchizul de Rosenthal nu se formaliză câtuşi de puţin. Numai că fiind cam grăbit, îşi manifestă nerăbdarea umblând de colo-colo pe palier.

După vreun sfert de ceas, domnişoara Guite deschise uşa. În prag se ivi un tânăr cu înfăţişare de comis-voiajor, care-l salută pe marchizul de Rosenthal cu un aer batjocoritor, de nu chiar de-a dreptul obraznic. Marchizul îi răspunse grav la salut, apoi intră în odaie.

Cămăruţa era într-o dezordine cumplită. Guite, îmbrăcată într-un capot de muselină, începuse să se pieptene în faţa oglinzii. Părul superb îi cădea despletit pe umerii pe jumătate goi şi nespus de frumoşi.

Saladin nici nu se uită la ea. Se aşeză pe un scaun şi zise:

— Hai mai repede, scumpo, c-am întârziat.

Guite îşi azvârli pe spate pletele bogate şi-i zâmbi cochet.

— Aşadar, eşti chiar aşa de zgârcit cu timpul dumitale?

— În orice caz, nu-mi permit să-l pierd! replică Saladin.

— Ah! exclamă Guite, bătând din picior cu un sentiment de ciudă, legat probabil de alte întrevederi de acest fel. Va să zică găseşti că nu-s frumoasă, aşa-i?

— Ba da! îi răspunse Saladin. Te-am ales pentru că eşti frumoasă!

— Şi nu eşti gelos? insistă fata, pe un ton obraznic şi dispreţuitor.

— Absolut deloc! încheie Saladin. Şi-acum, te-aş ruga să te grăbeşti.

Domnişoara Guite se înroşi de furie.

— Eşti un... se repezi ea.

Dar se întrerupse, izbucnind în râs:

— La urma urmei, ce-mi pasă mie?

Saladin se apropie şi-i atinse obrazul cu degetele-i reci ca pielea unei reptile. Ea întoarse capul, curioasă să audă ce-avea să-i spună.

Dar Saladin nu făcu decât să repete:

— Hai, fetiţo! Grăbeşte-te!

Guite sfârşi cu pieptănatul şi-şi înnodă şireturile într-o clipită.

— Vrei să fii camerista mea, domnule marchiz? întrebă ea, încercându-şi încă o dată artileria încântătorului său surâs.

Saladin se supuse, intrând în joc: îi întinse rochia, o ajută să se îmbrace, îi încheie nasturii, apoi se aşeză din nou.

— Zău că nu-s pe lume mulţi marchizi ca dumneavoastră, domnule de Rosenthal! îi zise Guite, în culmea admiraţiei.

— Să ne grăbim, comoara mea! răspunse Saladin. Trăsura ne aşteaptă în faţa porţii.

Domnişoara Guite îşi cocoţă pălărioara pe claia de păr creţ şi coborî împreună cu Saladin.

Într-adevăr, la intrare se afla o trăsură. Pe bancheta din faţă stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum jerpelit, cu o croială îndoielnică. Lângă el avea o cutie turtită, aducând cu trusa unui zugrav.

Când Saladin şi Guite luară loc pe bancheta din spate, omul îşi scoase şapca, salutând-o uşor stânjenit.

Îndată, birja porni spre Sena, coborând cheiul, apoi traversă Pont-Neuf şi, în sfârşit, opri în faţa unei clădiri arătoase din strada Guénégaud, nu departe de La Monnaie.

Pe drum abia dacă schimbară câteva cuvinte. Domnişoara Guite întrebă:

— Şi-acum, ce-o să facem?

Iar domnul marchiz îi răspunse:

— Ai să vezi!

Cei trei urcară o scară veche şi monumentală; ajungând la etajul doi, Saladin sună la uşa pe care era bătută o plăcuţă de alamă, pe care stătea scris: "Doctor în medicină".

Servitoarea veni să deschidă şi-i pofti pe vizitatori înăuntru, fără a-i întreba nici cine erau, nici ce doreau. Pătrunseră într-un salon auster, cu miros închis şi plin de obiecte de tot felul, ca o prăvălie de mărunţişuri.

Doctorul Samuel avea reputaţia binemeritată de-a cere să fie plătit în natură. Când vizita o familie prea sărmană ca să-i poată plăti onorariul, nu se supăra, ci lua câte un "flecuşteţ" din casa respectivă, plecând cu el în buzunar.

Când se întorcea în apartamentul său, purtând pe sub redingotă fie un sfeşnic, fie o pernuţă sau chiar câte o perie de curăţat hornurile, îşi spunea, asemeni împăratului Titus, supranumit şi "deliciile geniului omenesc": "Nu mi-am pierdut ziua în zadar!"

— Anunţă-ne stăpânului! îi zise Saladin slujnicei. Ne aşteaptă şi ştie că suntem grăbiţi.

Omul în haine jerpelite, care ţinea în mână cutia cea turtită, se duse să se aşeze, modest, în colţul cel mai întunecos al salonului.

Saladin şi însoţitoarea sa luară loc pe canapea.

După vreo trei minute, îşi făcu apariţia doctorul Samuel, împreună cu servitoarea, care ducea o tavă mare, cu o mulţime de sticluţe şi pahare.

Ai fi avut cu ce servi o duzină de invitaţi, numai că "licorile" nu erau prea îmbietoare.

Slujnica puse tava pe o măsuţă şi, la un semn al stăpânului, ieşi din încăpere.

— Dumneaei e persoana în chestiune? întrebă doctorul Samuel, cercetând-o cu privirea pe Guite, care se schimbă la faţă. Scumpe domn, înainte de-a începe operaţia, te rog să-mi arăţi forma şi dimensiunile precise ale semnului pe care-l vrei.

Apoi, aplecându-se la urechea lui Saladin, adăugă:

— Domnule marchiz, tânără e domnişoara de Chaves?

— În persoană! răspunse Saladin.

La auzul cuvântului "operaţie", Guite începu să tremure din toate încheieturile. Urâţenia doctorului Samuel îi sporea groaza.

— Nu accept ca doctorul ăsta să se atingă de mine nici pentru tot aurul din lume! declară ea categoric.

Saladin îi lipi căpşorul blond de umărul lui, sărutând-o apăsat, aşa cum nu făcea nici când erau singuri.

— Prostuţă mică, murmură el drăgăstos. Cum crezi că ţi-aş putea vrea răul? Să nu te temi niciodată de omul în mâinile căruia ţi-ai încredinţat soarta.

Apoi, întorcându-se către doctor, spuse:

— Mă bizui pe priceperea dumitale, învăţatul meu prieten, însă mi-e prea dragă copila asta drăgălaşă ca să accept un risc, oricât de neînsemnat. Dacă-mi îngădui, aş vrea să încercăm experimentul mai întâi *in anima vili*.

— Adică pe dumneata? întrebă Samuel.

— Nu, eu sunt la fel de sensibil ca şi încântătoarea mea însoţitoare.

Apoi adăugă zâmbind:

— Am adus ce ne trebuie.

Doctorul se uită pe sub mobilă, aşteptându-se să vadă vreun animal. Însă în aceeaşi clipă, bărbatul cu cutia lunguiaţă se ridică, venind spre ei.

— Dacă nu vă e cu supărare, eu sunt omul de care-aveţi nevoie, domnule doctor: acel *anima vili*. Îmi permiteţi să mă prezint: Languedoc, artist de circ, pictor de decoruri şi machior, la dispoziţia dumneavoastră, dacă vreodată s-ar ivi ocazia.

În timp ce doctorul Samuel îl privea mirat, Languedoc îşi deschise redingota jerpelită, vesta prost croită şi cămaşa nu tocmai curată.

Liniştindu-se pentru moment, domnişoara Guite îl privea, râzând cu poftă.

Scoţându-şi cămaşa dintr-o singură mişcare, Languedoc rămase numai în pantaloni, arătându-şi torsul musculos, nu aşa cum îl lăsase Dumnezeu, ci acoperit cu tatuaje şi tot felul de desene.

Se apropie de doctor cu un aer grav, jucându-şi pectoralii şi-şi arătă pieptul păros, pe care mai rămăsese un singur loc nepictat, cât o monedă de o sută de gologani.

— Dacă nu vă e cu supărare, domnule doctor, iată, am aici un pic de spaţiu. Să vedem dacă ştiţi meserie.

— Uite un bărbat adevărat! comentă domnişoara Guite, aruncând o privire semnificativă spre obrazul spânatic al lui Saladin. Ei, drăcie!

— Asta-i blană, nu păr! murmură doctorul. N-am cum să desenez pe blană!

— Dacă nu vă e cu supărare, replică Languedoc, diversele scene de pe trupul meu au fost realizate fără probleme. Părul nu contează, pentru că face parte din înfăţişarea omenească.

— Are cât să dea şi la alţii! murmură domnişoara Guite, cuprinsă de admiraţie.

Languedoc îşi înălţă capul cu mândrie:

— E meritul Providenţei! zise el. Oamenii n-au nici un amestec!

Saladin, care tocmai se ridicase, schiţă în carnetul său o cireaşă în mărime naturală, apoi rupse pagina, înmânând-o doctorului.

— Roşu aici, trandafiriu dincoace, puţin galben în partea asta... cu aspect catifelat...

Doctorul părea să fie în încurcătură.

— Prietene, i se adresă el lui Languedoc, ia patru scaune, culcă-te pe spate şi rămâi nemişcat. Am să încerc operaţia cu pricina.

— Prea multe fasoane, dom' doctor, răspunse Languedoc. Din moment ce asta aveţi de gând să faceţi, daţi-i drumul! Sunt aici ca să mă supun!

Se lungi pe cele patru scaune şi nu se mai clinti.

Pe Guite începea s-o amuze scena.

— Tipul e nemaipomenit! îi zise ea lui Saladin. Când am să fiu prinţesă, am să-l iau la mine. Crezi că s-ar lăsa tatuat şi pe spate?

Doctorul trase încă două scaune, aşezând tava pe unul din ele. Scoase dopul de la câteva sticluţe, le mirosi conţinutul, apoi turnă câte puţin în pahare, obţinând mai multe amestecuri.

Substanţele astfel combinate răspândeau în camera acele mirosuri specifice, datorită cărora toată lumea se teme de vecinătatea farmaciilor. Aveau culori frumoase — azuriu, roşu, portocaliu — şi uneori produceau efervescenţă venind în contact unele cu altele.

Languedoc continua să rămână nemişcat pe patul său improvizat.

Samuel pisă culorile, apoi alese două-trei pensule şi câteva instrumente chirurgicale. Aplecându-se asupra locului indicat — singurul disponibil, între un cocoş galic, care arăta foarte bine, pentru că data din vremea lui Louis-Philippe şi o acvilă imperială desfăcându-şi aripile printre drapele, între un grup de tunuri şi doi porumbei care se giugiuleau drăgăstos — începu să înţepe, să râcâie şi să picteze pielea lui Languedoc.

Acesta nici nu se mişca. Din timp în timp, vorbea de unul singur:

— Fiecare cu metoda lui! Asta-i o branşă a artelor frumoase care-a progresat mult de la începutul secolului!

Mai întâi Guite, apoi Saladin, se ridicară de pe canapea, apropiindu-se ca să privească pe deasupra spătarelor celor patru scaune.

Operaţia dură destul de mult. Doctorul trudi aproape un ceas, transpirând tot — după cum remarcă şi Languedoc.

După o oră, doctorul zise:

— Cam asta e! La prima vedere, poate nu vă pare cine ştie ce, însă până mâine dimineaţă, o să arate aşa cum trebuie.

Pe pieptul curajosului Languedoc se vedea o pată negricioasă, aducând destul de bine cu o cireaşă — sau mai curând cu un mic abces ameninţat de cangrenă.

— Dacă asta vreţi să-mi faceţi şi mie, vorbi cu hotărâre domnişoara Guite, să ştiţi că vă muşc pe toţi şi pe urmă chem poliţia!

— Adevărul e că nu-i ceea ce vreau eu! decretă Saladin.

— Mai aveţi răbdare câteva ore... încercă să protesteze doctorul Samuel.

Însă Languedoc, care se ridicase în picioare ca să se uite în oglindă, îl întrerupse fără ură şi fără supărare:

— Păi... dom' doctor, mi-aţi stricat ultimul loc liber pe care-l mai aveam. Acu' nu vă rămâne decât să-mi puneţi un petic! Vedeţi, dom' doctor, fiecare cu talentul lui, iar dumneavoastră n-aţi trece examenul nici măcar ca zugrav. Dacă nu vă e cu supărare, acu' daţi-mi şi mie un pic de piele, să-ncerc să vă desenez semnu' ăla pe care-l vreţi pe umărul domnişoarei. Dacă-i faceţi ei aşa ceva, atunci părinţii, oricât ar iubi-o, o să spună: "Vai de mine, asta nu-i cireaşă, e-o băşică!"

— V-am prevenit, murmură încurcat doctorul Samuel. Părul e de vină... Din pielea flăcăului ăstuia ar ieşi o şubă pe cinste!

— Arătaţi-mi pielea dumneavoastră! sări Languedoc.

Îşi pusese din nou cămaşa, iar acum îşi suflecă vesel mânecile, ca să-şi deschidă trusa de zugrav.

Însă doctorul se opuse cu toată îndârjirea, refuzând să facă pe cobaiul pentru asemenea experienţe.

— Atunci, zise Languedoc, duceţi-vă în târg să-mi cumpăraţi alt *anima vili*, fie ea şi-o găină: orătăniile sunt singurele vietăţi a căror piele seamănă cu cea a oamenilor.

Domnişoara Guite-cea-bună-la-toate începu să examineze conţinutul cutiei turtite.

— Ştiu ce-s astea, zise ea, liniştindu-se pe deplin. Aici nu văd nici un fel de otrăvuri. Şi contesele au astfel de flacoane, numai că din lemn de acaju.

— Fiecare după posibilităţi... vorbi Languedoc. Chiar dacă, spre deosebire de mine, cucoanele nu prea se pricep să le folosească!

— Ei bine, tataie! îi spuse ea. Am încredere în dumneata. Află că-mi placi. Dacă-mi făgăduieşti pe cuvânt de cinste că n-ai să-mi faci nimic rău, mă dau pe mâna dumitale şi-ţi promit că n-am să ţip, decât dacă mă jupoi de piele.

Chipul ars de soare al lui Languedoc se lumină de un zâmbet.

— Fata asta are fler! murmură el.

Apoi îi întinse mâna, zicând:

— Scumpa mea, îţi jur că n-o să-ţi facă mai rău decât un pahar de vin sec, după lăsarea întunericului!

Capitolul XII - Triumful lui Languedoc

Domnişoara Guite atâta aştepta. Îşi descheie încet rochia şi cum Saladin şi doctorul Samuel dădură să se întoarcă cu spatele, le zise cu nonşalanţă:

— Nu-i nevoie, sunt o operă de artă.

Languedoc, care răscolea prin cutia lui turtită, murmură impresionat:

— Ce înger pogorât din ceruri! Şi ce fericire vă aduce în castelul nobililor ei strămoşi!

— Trebuie să stau întinsă? întrebă Guite.

— Da' de unde! replică Languedoc. Astea-s fasoane de-ale doctorilor şi infirmierelor. La mine merge mult mai simplu. Aşează-te aici, frumoaso pe colţul mesei, cu un scăunel sub picioruşe, şi gândeşte-te la cine ţi-e drag. Te rog un singur lucru: să nu te mişti, ca să iasă cireaşa aşa cum trebuie. Eşti gata?

— Gata! răspunse fata, aşezându-se mai comod şi dezgolindu-şi sânul catifelat, pe care nu existau nici cocoşi galici, nici stindarde fluturând lângă acvila imperială.

— Pe onoarea mea! zise Languedoc, pregătindu-se de operaţie. De nu m-aş fi născut în 1807, anul bătăliei de la Eylan, mi-ar tremura mâna. Dar când la vârsta-mi coaptă se adaugă şi pudoarea caracteristică sexului nostru, artistul din mine nu se gândeşte decât la arta lui.

Începu să lucreze, întrebând din când în când:

— Te doare, fetiţo?

La a treia întrebare, în loc de răspuns, Guite începu să fredoneze un cântec marinăresc.

— Şi cu asta, basta! rosti cu gravitate Languedoc, după vreun sfert de ceas.

Guite sări în picioare, dând fuga la oglindă.

— Vai, ce cireaşă superbă! exclamă ea. Îţi vine s-o mănânci!

Se întoarse spre doctor şi spre Saladin, arătându-le pe piept, mai jos de umărul drept, o cireaşă atât de strălucitoare, încât părea umedă de rouă.

— Ăsta nu-i semn, mormăi doctorul. E litografie colorată.

— Invidiosule! se strâmba la el domnişoara Guite.

— Semnul pe care-l are cealaltă, vorbi încetişor Saladin, seamănă mult cu ăsta. Însă nu-i atât de clar.

— Ce vârstă avea faţa când i-ai văzut semnul ultima oară? întrebă Languedoc.

— Şase-şapte ani, răspunse Saladin.

— Ei bine, puştiule... iartă-mă! Îmi cer scuze! Voiam să zic domnule marchiz... Semnele fac şi ele parte din trupul omenesc, astfel încât se trec cu timpul. Uite cum arată fătuca asta, la anii ei fragezi. Dar când fructele de soiul ăsta încep să se coacă — asta am văzut cu ochii mei, la bâlci, şi nu o dată! — semnele pălesc pe măsură ce copiliţa se face domnişoară... sau măcar îşi mai pierd din culoare. Am avut în vedere amănuntul!

— Cum vine asta? sări doctorul. E roşie ca un ardei iute!

— Dacă nu vă e cu supărare, dom' doctor, aş dori un ulcior cu apă — da' apă curată, fără nici un leac în ea! Ca să fiu sigur, mă duc s-o aduc chiar eu.

Languedoc ieşi.

— Aşa-i firea lui! îi spuse Saladin doctorului, în chip de consolare.

— Semnul făcut de mine rămânea pentru vecie, răspunse Samuel.

— Arăta şi bine! îl luă peste picior domnişoara Guite.

Languedoc se întoarse, aducând un ulcior plin cu apă. Saladin abia avu timp să şoptească la urechea doctorului:

— Schimbă-ţi atitudinea faţă de el! Trebuie să rămâneţi prieteni... Ştii bine că se *luminează de ziuă!*

— Hoţul neprins e negustor cinstit! zise Languedoc, apropiindu-se de fată. Dacă eşti drăguţă, căprioaro, dă-mi şi mie batistuţa dumitale!

Guite îi întinse o batistă parfumată, pe care Languedoc o duse la nas, trăgând în piept mirosul cu nesaţ. Apoi o înmuie în apă şi începu să spele, fără prea multe precauţii, vopseaua aplicată pe pieptul tinerei femei.

— O să se ia toată culoarea! zise ea.

— N-ai teamă! răspunse Languedoc. Mă pricep la de-alde astea. Încă puţin... Aşa! Ei, ia priviţi acum, domnilor şi domnişoară!

— Perfect! strigă Saladin.

— Pe cinstea mea! vorbi şi doctorul, respectând indicaţiile primite. Îţi spun cu toată sinceritatea c-ai realizat o adevărată capodoperă!

Languedoc îl privi mirat.

— Văd că până la urmă sunteţi un om cumsecade! murmură el. Hm!

— Bineînţeles! râse Samuel. Sunt destul de cumsecade. Atâta doar că mi-a picat prost când mi-ai vorbit de băşică!

— Dom' doctor! se însufleţi Languedoc. Oamenii neştiutori ca mine nu-şi ţin limba-n frâu, da' fiindcă dumneavoastră găsiţi că cireaşa mea e reuşită, mă gândesc că tre' să fiţi un medic nemaipomenit!

În tot acest timp, Guite-cea-bună-la-toate se privea în oglindă, scoţând exclamaţii de bucurie.

— Tare-i drăguţă cireşica asta! zise ea. Dar spune-mi, domnule Languedoc... parc-aşa te cheamă... Ai un nume la fel de ciudat ca dumneata! Vopseaua asta ţine?

— Nu-i nemuritoare ca o gravură, răspunse artistul, dar rezistă în timp mai mult ca o pânză de în sau de bumbac, vopsită. Poţi s-o speli ori de câte ori vrei. Şi chiar dacă s-a dus culoarea — sfârşi el, ciocănind în cutie — mai am aici destulă!

— Adevărat! încuviinţă Guite. Taică Languedoc, eşti o dulceaţă! Hai, sărută-mă!

Apoi, întorcându-se spre Saladin, adăugă:

— Domnule marchiz, vă rog să vă dezlegaţi băierile pungii!

— O clipă! o întrerupse Saladin. Încă nu mi-am încheiat socotelile cu Languedoc. Îi datorez o masă pe cinste încă de-acum paisprezece ani.

— Aşa e! râse "făcătorul de chipuri". Paiş'pe ani bătuţi pe muchie! La ultimul bâlci de turtă-dulce! Hai c-atunci ţi-am reuşit un cap pe cinste, domnule marchiz! Am sau nu dreptate?

— Ah! exclamă mirată domnişoara Guite. Va să zică aveţi o taină împreună!

— Ceva fără importanţă, se grăbi să spună Languedoc. În bâlci ne tutuim cu toţii, însă domnul marchiz ştie bine că-i port un deosebit respect.

Saladin îl conduse pe doctorul Samuel până la fereastră.

— Trebuie să vă văd pe toţi, chiar în cursul zilei de astăzi, îi strecură el. De-acum încolo, lucrurile se precipită. Îmi închipui c-ai ghicit cum vine treaba. Mai urmează s-o duc pe fată în braţele mamei sale iubitoare, s-o instalez la palat şi aşa mai departe. Astea-s fleacuri! În câteva ceasuri, totul va fi pus la punct. Aşadar, anunţă-ţi prietenii şi aşteptaţi-mă la locul ştiut, cu începere de la ora două.

— Foarte bine, răspunse doctorul, fără a-i mai cere alte explicaţii.

— Încă ceva, urmă Saladin, coborând şi mai mult vocea. Omul acesta ne cunoaşte taina.

Doctorul îl privi neliniştit.

— Eu nu fac niciodată astfel de treburi... murmură el.

— Nu m-ai înţeles, insistă Saladin. E vorba doar de a-i da o masă bună, cât mai bună... atât de bună, încât s-adoarmă înainte de sfârşitul ei.

— Asta da, dar numai atât!

— Aşteaptă puţin! Pentru că ne-a fost de folos, n-ar fi frumos din partea noastră să-l azvârlim, beat sau adormit, în stradă, pe trotuar! Nu se poate să n-ai pe undeva un ungher, o pivniţă. Îl laşi să-şi digere masa acolo, şi mâine...

— Mâine o s-avem o groază de treburi, îi atrase atenţia doctorul.

— Desigur, desigur! Şi cum va fi mahmur, o să-i dăm vreo licoare care să-l ţină liniştit. Poimâine sau cel mai târziu răspoimâine... Nu-ţi fă griji, mă ocup eu de el. Bun, atunci ne-am înţeles! urmă tânărul cu voce tare, plecând de la fereastră. Doctorul a acceptat cu amabilitate să plătească datoria mea... Ah, meştere Languedoc! Chiar dacă nu se pricepe la tatuaje aşa că dumneata, are în schimb gusturi rafinate în ceea ce priveşte arta culinară. Micuţa asta şi cu mine trebuie să facem un drum, apoi venim şi noi la masă. În aşteptarea noastră, puteţi servi aperitivele. Pe curând! Bătrâne, sunt mulţumit de dumneata şi te asigur că n-o să-ţi pară rău de ziua asta!...

Marchizul de Rosenthal îi oferi braţul domnişoarei Guite şi ieşiră împreună.

Languedoc rămase uşor descumpănit, însă doctorul Samuel, care-şi intrase în rol de-a binelea, îi oferi un trabuc, cerându-i lămuriri cu privire la operaţiunea săvârşita mai devreme. Se arătă atât de interesat, încât Languedoc, fericit să-şi poată etala cunoştinţele, îşi pierdu orice urmă de nelinişte.

O jumătate de ceas mai târziu, amândoi se aşezară la masă, unul în faţa celuilalt, ca *să servească aperitivele*. Gheaţa fusese spartă şi s-ar fi zis că deveniseră cei mai buni prieteni din lume.

Între timp, domnişoara Guite şi însoţitorul ei porniră cu mare grabă spre cartierul Saint-Honoré, unde se găsea palatul de Chaves.

Domnişoara Guite habar nu avea în ce intrase. Prinsese numai câteva aluzii foarte vagi, amintind pe alocuri de basmele cu zâne. Tinerele muncitoare pariziene — mai ales

când au o înfăţişare ca aceea a domnişoarei Guite (care era absolut fermecătoare) — cred în basmele cu zâne mai mult decât în Dumnezeu.

La începutul relaţiilor lor, Saladin se apropiase de Guite sub pretext că i-ar fi făcut curte; însă asta nu durase prea mult: curând îi dăduse a înţelege că era sortită să joace un rol într-un mare spectacol, care avea să-i aducă noroc şi fericire.

Cum Saladin nu arăta prea rău, domnişoara Guite, care nici nu-şi dorea altceva decât să joace într-o piesă (oricare-ar fi fost ea), consimţise de îndată să accepte un amant în plus.

Dar vocaţia lui Saladin era cu totul alta. El înflăcărase imaginaţia fetei cum se pricepuse mai bine, lăsând-o să creadă că împrejurările erau mult prea grave ca să-şi piardă timpul cu fleacuri.

Domnişoara Guite nu pricepea nimic. Avea suficientă educaţie cât să ştie că toţi intriganţii de melodramă împletesc amorul cu afacerile. La urma urmei, Parisul nu era o insulă pustie, iar ea putea găsi oricâţi amanţi voia. Aşadar, domnişoara Guite se înarmase cu răbdare, dându-i lui Saladin libertatea de-a acţiona precum credea de cuviinţă.

Numai că marchizul de Rosenthal — acest frumos bărbat cu piele albă şi obraz spânatic — rămânea pentru ea o enigmă vie, care-i stârnea curiozitate, dar şi o undă de dispreţ.

În clipa când amândoi se urcară în trăsură, după ce se despărţiră de doctor, Saladin îi zise, zâmbind:

— Scumpa mea, ne apropiem de punctul culminant. Mergem s-o vedem pe mama ta.

Guite deveni brusc serioasă.

— Deja! murmură ea.

Apoi, după o scurtă tăcere, adăugă:

— Aşa, fără nici o pregătire, fără să ştiu nimic?...

— Trebuie să intri în miezul lucrurilor, i-o întoarse cu răceală Saladin. Cu cât vei fi mai tulburată, mai descumpănită, mai neştiutoare, cu atât mai bine pentru toţi. Purtarea ta va fi cât se poate de firească.

— Bine, dar... vru să protesteze fata.

— Gândeşte-te! E necesar să fii cât mai naturală. Ai ghicit câte ceva din scenariul nostru, deşi m-am străduit să nu afli prea multe — şi asta-ţi va asigura succesul încă de la prima reprezentaţie. Ai fost răpită dintr-o familie nobilă, în urmă cu paisprezece ani, iar acum ai vreo şaisprezece. Ieri nu cunoşteai nici măcar aceste amănunte. Ştiai doar că... ascultă-mă bine, fiindcă face parte din rol!... Doar că un om cu suflet mare — adică eu, marchizul de Rosenthal, a cărui generozitate ai răsplătit-o printr-o profundă

afecţiune — te-a cules din drum, unde te pierduseră stăpânii tăi, nişte saltimbanci. Aveai pe-atunci vreo şase-şapte ani. Omul acela bun la inimă te-a crescut frumos. Nu era bogat, dar îţi aminteşti că prin vis că n-a cruţat nici un efort ca să-ţi regăsească părinţii.

— Şi pe urmă? întrebă Guite, văzând că Saladin tăcuse.

— Doar atât, răspunse acesta. Neputând să dea de urma lor, te-a luat de soţie, ca să-ţi ofere o poziţie în societate.

— Asta înseamnă că sunt măritată! exclamă modista, recăpătându-şi bună dispoziţie. Măritată cu dumneata!

Saladin încuviinţă din cap.

— Ce nostim! râse Guite.

— Apoi, învingându-şi un moment de stânjeneală, adăugă:

— Iată-ne deja la Tuileries! în zece minute ajungem la doamna aceea care-şi închipuie că-i mama mea... Ce să-i spun?

— Spune-i ce vrei, replică Saladin.

— Bine, dar...

— Povesteşte-i viaţa ta — dacă aşa ceva se poate povesti — sau viaţa altcuiva, n-are nici o importanţă! Spune-i că te-am dat la pension, apoi la ucenicie. Născoceşte un roman de dragoste: al nostru! Sau şi mai bine: taci, fii timidă până la muţenie... Înţelege că orice-ai face, totul va merge ca pe roate. Mai rău ar fi să vii cu un rol învăţat pe dinafară şi recitat cu prea mare îndrăzneală.

Traversară strada Regală. Zărind colonadele de la Madeleine, Guite se înfioră.

— N-au mai rămas decât trei minute! şopti ea.

— Teama ta e de-a dreptul încântătoare! declară Saladin. Eşti exact aşa cum trebuie să fii! Fiindcă veni vorba: încearcă să pomeneşti cumva de călătoria făcută împreună în America. E absolut necesar!

— Şi cireaşa... îngăimă Guite, înroşindu-se de-a binelea, ceea ce nu i se mai întâmplase de ani de zile.

— Cireaşa e o bijuterie care face mai mult ca toate documentele din lume, replică Saladin. Însă n-ai nevoie să te foloseşti de ea. Asta va veni de la sine, la locul şi momentul potrivit: adevărul înainte de toate! Dacă ai fi avut şi tu aşa un semn, pe care l-ai fi purtat din născare, ce-ai fi făcut?

— Nimic, răspunse Guite. Ai dreptate.

— Ei, vezi? Rolul tău e simplu ca bună ziua. Totul, e să nu intri prea mult în amănunte. De rest o să se ocupe maică-ta.

Trăsura se opri în faţa porţii palatului.

— Să recapitulăm! îi şopti repede Saladin. Te-am găsit la marginea drumului, pe când aveai vreo şapte ani, îţi aminteşti vag că ai trăit într-o trupă de saltimbanci, poate

chiar şi de un chip de femeie aplecat deasupra pătuţului tău... Eu te-am crescut în puf, arătându-ţi o afecţiune pe care tu mi-ai întors-o cu prisosinţă. Ai o brumă de educaţie, cunoşti o meserie, ai călătorit în Brazilia... Ai rămas năucită în clipa când ţi-am spus că-ţi vei revedea mama.

Saladin sări pe trotuar şi întinse mâna domnişoarei Guite, care coborî la rându-i, uşoară că un fulg, zicând:

— După asta, cum ne-o fi norocul! Ne vom da toată silinţa să intrăm în graţiile cucoanei, iar dacă n-o să reuşim, pagubă-n ciuperci!

— Grozav! se bucură Saladin, trăgând de şnurul clopoţelului de la poartă. Ah, la dracu'! Uitasem! se grăbi el să adauge, în timp ce poarta se deschidea larg în faţa lor. Mai e ceva, şi încă foarte important. Îţi plac copacii, natura... Îi vei cere să-ţi amenajeze un colţişor cu vederea spre grădină. Nu uita! E neapărat necesar!

Ducesă îi aştepta încă din primele ceasuri ale dimineţii, pradă neliniştii şi nerăbdării. Când camerista, care primise poruncă, o anunţă că au venit domnul marchiz de Rosenthal şi domnişoara "Justine", i se păru că însuşi cerul s-a deschis înainte-i.

— Domnişoara Justine! repetă ducesa, clătinându-se pe picioare. Dar el mi-a spus...

În clipa aceea intră marchizul, ale cărui prime cuvinte răspunseră acestui gând.

— Doamnă ducesă, murmură el, făcând o plecăciune plină de respect. Acum e vorba doar de fiica dumneavoastră. Nu renunţ la nişte drepturi ce-mi sunt mai scumpe decât viaţa, însă mă dau la o parte în faţa bucuriei dumneavoastră de mamă. Ştiu bine că, în astfel de momente, prezenţa mea e de prisos. Doamnă, mă voi întoarce doar atunci când mă veţi chema.

În timp ce el vorbea, ducesa străbătu întreaga încăpere, sprijinindu-se de mobile. Inima îi bătea nebuneşte, năpădită de un sentiment de adâncă recunoştinţă.

Negăsind cuvinte să-i răspundă, doamna de Chaves îi înlănţui gâtul cu braţele, sărutându-l pe frunte.

Saladin avea lacrimi în ochi sau, cel puţin, încerca să şi le şteargă.

— Vă mulţumesc, doamnă! îngăimă el. Vă mulţumesc din tot sufletul!

Apoi dispăru, ca după câteva momente să revină, ţinând-o de mâna pe domnişoara Guite. O conduse până în faţa ducesei şi i-o prezentă, adăugând:

— Nu ştiu de veţi fi vreodată atât de fericită pe cât v-o doresc eu!

Doamna de Chaves izbucni în plâns, strângând-o la piept pe tânăra copilă.

Saladin se făcuse nevăzut.

Acum erau singure.

Capitolul XIII - Domnişoara Guite sforăie

Metoda lui Saladin era destul de inteligentă — poate nu la modul absolut — dar oricum, vrednică de laudă.

E drept că ignoranţa face cât toate pregătirile din lume — cel puţin, în cazul anumitor persoane.

S-ar putea spune că nici pregătirile cele mai bine puse la punct nu au cum să prevadă absolut totul; astfel, fiecare amănunt neluat în calcul devine un pericol potenţial. De altfel, asemenea pregătiri nu sunt de folos decât inşilor înzestraţi cu mult sânge-rece.

Saladin nu avea o inteligenţă ieşită din comun, însă poseda acea însuşire a minţilor înguste, care este viclenia.

Nu oricine ar fi reuşit performanţa de-a suprima orice calcul prin... calcul. Nu oricine ar fi ghicit că în împrejurarea de faţă, cea mai bună soluţie era de a se da la o parte.

Saladin se retrăsese din proprie iniţiativă, în urma unei deliberări îndelungate, în care cântărise argumente pro şi contra, ajungând la concluzia că de astă dată nu era chip să înghită nici măcar o săbiuţă.

După părerea lui, când nu putea înghiţi cu folos nici măcar o sabie cât de mică, nu-i rămânea decât să iasă din scenă.

Pentru a dovedi cât de corect intuise Saladin situaţia, trebuie să spunem că cea care rupse tăcerea fu domnişoara Guite.

Ea rosti doar câteva cuvinte, care-i trădau neliniştea — de altfel cât se poate de autentică.

— Oare-i adevărat?... murmură ea, în timp ce ducesa o copleşea cu sărutări şi mângâieri. E adevărat că am şi eu o mamă?

Nu plângea, dar există firi pe-ale căror chipuri paloarea şi tulburarea ţin loc de lacrimi.

Suferea. Nu era o fată rea, dar în nonşalanţa ei, nu anticipase emoţia acestui moment.

Priveliştea bietei femei trase pe sfoară, trăindu-şi bucuria ucigătoare, îi dădea o strângere de inimă.

Avea mustrări de conştiinţă. În plus, mai suferea şi trupeşte, de un rău despre care vom vorbi îndată.

— E adevărat, da, e adevărat! îi răspunse doamna de Chaves, aproape fără să-şi dea seama ce vorbeşte. Ai o mamă, da! Şi de-ai şti cât te iubeşte mama ta! Ah, de-ai şti!

Lacrimile o orbeau. Îşi şterse ochii, ca să-şi poată vedea fiica, pe care nici nu apucase s-o privească.

Izbucni din nou în plâns. Despletită, cu privirea rătăcită, repeta la nesfârşit:

— Eşti aici şi eu nu te pot privi. Nu te văd! Oare-i posibil să orbeşti aşa, deodată?

Însă Guite nu-i răspunse. Cuprinsă de milă, şterse instinctiv cu batista ochii ducesei, sărutând-o pe frunte.

Doamna de Chaves o strânse în braţe, nebună de bucurie.

— Ţi-am simţit buzele! izbucni ea. Buzele fetiţei mele! Eşti aici! Tu, cea pe care-am jelit-o atâta amar de vreme! Dumnezeu nu poate fi aşa de crud încât să nu-mi dea voie să te văd! Vino aici, la lumină! Vino, apucă-mă de mână! Să te văd! Vreau să te văd!

Guite se supuse, la fel de palidă ca şi ducesa. O luă de mână şi-o conduse în faţa ferestrei.

În cele din urmă, doamna de Chaves îi întrezări chipul, ca prin ceaţă.

Izbucni într-un râs spasmodic.

— Ah, ce frumoasă eşti! Dar altfel decât îmi închipuiam!... Mai frumoasă! Nicicând n-am văzut un chip mai frumos ca al tău! Ochii mi s-au limpezit... Ah, Doamne îndurător! Cândva ochii tăi erau mai negri... dar părul... părul e aşa cum îl ştiam! Atât de moale şi de mătăsos! De câte ori s-a odihnit pe fruntea mea, în timp ce dormeam! Şi închipuie-ţi, scumpa mea Justine, întotdeauna îmi venea în minte imaginea ta, cu coroniţa de albăstrele pe care-am făcut-o amândouă în lanul de grâu şi care-ţi stătea aşa de bine! Dar tu nu-ţi mai aminteşti de toate astea, nu-i aşa, micuţa mea Petite-Reine?

— Nu, răspunse Guite, plecându-şi ochii sub privirea arzătoare a sărmanei femei. Nu-mi mai amintesc.

— Atunci ai uitat tot, chiar şi numele de Petite-Reine!

— Chiar şi numele... repetă Guite, cu un soi de oboseală, ce părea urmarea firească a emoţiei momentului.

— Ciudat... murmură ducesa. Erai mititică, dar omul acela probabil că ţi-a spus... Marchizul de Rosenthal...

— Soţul meu... crezu de cuviinţă s-o întrerupă domnişoara Guite.

— Soţul tău, repetă doamna de Chaves, de parcă aceste cuvinte i-ar fi rănit buzele. Eşti măritată! Nu mă pot obişnui cu gândul, scumpa mea!

— Iar eu, i-o întoarse domnişoara Guite, fericită să aibă şi ea ceva de spus, nu mă pot obişnui să vă spun "mamă". Sunteţi atât de tânără şi de frumoasă, doamnă!

Ducesă surâse. Nu mai plângea. Încet-încet, începea să se liniştească.

— Sărută-mă, îi spuse fetei. Şi învaţă din nou să mă iubeşti!

— Dar vă iubesc deja, doamnă! articulă cu greu domnişoara Guite.

— Nu pari prea convinsă... Nu ştiu... Fără îndoială, eşti încă uluită... Nu-ţi poţi da seamă nici ce simţi, nici ce gândeşti! Ah, copila mea dragă! Copila mea iubită! Cât vom fi de fericite!

Se aşeză pe canapea, trăgând-o pe Guite lângă ea.

— Când te-am adus pe lume, nu eram cu mult mai mare ca tine, reluă ea. Uite! Asta-i brăţara pe care-o purtai în ajunul zilei când mi-ai fost răpită.

Ducesă îi arătă domnişoarei Guite brăţara găsită de Saladin.

— Vezi tu, urmă doamna de Chaves, continuând să vorbească de una singură, pentru că tânăra modistă tăcea, din ce în ce mai stânjenită. Vezi tu, eram foarte sărace. Numai copiii de oameni foarte săraci poartă astfel de podoabe. Dar acum sunt bogată: mă bucur pentru tine! Ieri-seară — asta trebuie să-ţi spun — poate ţi-am câştigat o mare avere... Mă asculţi?

— Da, doamnă! răspunse Guite. Vă ascult.

Ducesă îşi încruntă sprâncenele, aproape mânioasă.

— Văd că-ţi trebuie mult ca să-mi spui "mamă"! remarcă, aproape cu răceală.

Nici ea nu înţelegea de unde-i venea această nerăbdare, care-i punea nervii la încercare, aducând-o la un pas de furie.

— Am să vă spun "mamă", şopti mecanic Guite.

— Ah! strigă biata femeie, observând pentru prima oară paloarea aşternută pe chipul fetei. Te-am speriat! Ţi-e rău cumva?

— De bucurie... începu Guite.

— Da, da! sări doamna de Chaves. De bucurie! Sigur că de bucurie! Dar ce-ţi spuneam? Ah! Mi se învârte capul! Da, îţi spuneam că am câştigat o avere pentru tine. De-ai şti ce tristă a fost casa asta până la venirea ta! Nenorocirea m-a înrăit, iar omul căruia îi datorez recunoştinţă — soţul meu — a suferit mereu din cauza răcelii şi asprimii mele.

— Tatăl meu... începu domnişoara Guite.

— Nu! izbucni doamna de Chaves. Nu-i tatăl tău! Cum, nici asta nu ştii? Domnul de Rosenthal nu ţi-a spus nimic?

— Nu, doamnă... adică mamă!... o întrerupse modista. Mi-a spus numai atât: "Vei afla totul de la mama ta."

— Azi-noapte m-am gândit mult la omul acesta, şopti ducesa ca pentru sine. Cred că voi reuşi să-l îndrăgesc, pentru că ţi-e drag şi ţie. Sunt multe lucruri la el pe care nu le înţeleg, dar germanii au uneori firi ciudate. Dă-mi voie să-ţi povestesc mai departe.

Evident, Guite nu se împotrivi. Stătea lungită între perne, cu aerul unei statui reuşite.

Din când în când, ducesa o privea pe furiş şi pe chip i se aşternea o umbră de îngrijorare.

— Ţi-am spus că amândoi am fost foarte nefericiţi aici, la palat! reluă ea. E vina mea şi îmi închipui că i-am pricinuit multă suferinţă soţului meu. Ieri, gândindu-mă că vei veni aici şi că sub acoperişul casei noastre va trebui să găseşti iubire, tandreţe, bogăţie, nobleţe, fericire — tot! — l-am chemat pe domnul de Chaves în apartamentul meu. De mult nu mai intrase aici. Mi-a ascultat rugămintea, surprins, dar mai puţin încântat de cât îmi imaginasem că va fi. L-am găsit schimbat: mai posomorât că de obicei. Însă vezi tu, mă iubeşte la fel de mult cât te iubesc eu pe tine! Până la urmă, mi-a cedat. Am simţit cum renaşte în el pasiunea care mă înspăimânta altădată... Mi-a făgăduit în genunchi că te va iubi ca pe propria lui fiică, jurându-mi că nu-şi va mai căuta fericirea în afara casei noastre...

— Cum, mamă, vrei să spui că te-a înşelat? întrebă domnişoara Guite, neputându-şi stăpâni curiozitatea.

În privirea doamnei de Chaves se putea citi uimirea.

— E adevărat că te-ai măritat, murmură ea, însă eşti mult prea tânără ca să vorbeşti astfel. Ajunge să ştii că pentru tine am făcut un sacrificiu pe care nu l-aş fi acceptat, dacă ar fi fost în joc numai viaţa mea. Mulţumeşte-mi cu o sărutare, fetiţa mea. O merit cu prisosinţă!

Domnişoara Guite îi întinse fruntea, pe care ducesa i-o sărută apăsat.

— Dar tu nu mă săruţi? întrebă ea.

Domnişoara Guite se supuse.

— Aşa era şi Petite-Reine, gândi cu voce tare doamna de Chaves. Copiii devin cruzi când le arăţi prea multă iubire.

Nu-şi putea dezlipi ochii de nepreţuita-i comoară, pe care nu se mai sătura s-o privească.

Însă emoţia ei nu mai era la fel de copleşitoare că la început. Biata mamă se îngrozi dându-şi seama că în suflet nu-i mai rămăsese nici urmă din fericirea fără margini cu care îşi întâmpinase fiica.

Îşi simţea inima atât de rece, încât o cuprinde furia pe ea însăşi.

— Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! repetă de trei ori ducesă. Vreau să te iubesc pentru tot timpul cât am plâns de dorul tău, pentru toate mângâierile pe care nu ţi le-am putut oferi. Dar te implor. Ajută-mă! Tu n-ai vărsat o singură lacrimă! N-ai zâmbit nici măcar o dată!

— Mamă, murmură Guite, în ochii căreia se ivi întâia lacrimă adevărată, îţi jur că nu mă vezi aşa cum sunt în realitate.

Ducesă se repezi s-o îmbrăţişeze, sărutând-o pătimaş, însă acea singură lacrimă deja se zvântase.

— Cer prea mult de la Dumnezeu, şopti ea. Un suflet nesătul dă dovadă, de ingratitudine. Ieri mi-aş fi dat tot sângele din mine, până la ultima picătură, pentru bucuria mea de azi. Şi acum când o am, mă plâng şi-mi doresc mai mult, iar bucuria seamănă cu suferinţa.

— La fel simt şi eu, mamă! îngăimă Guite, de astă dată vorbind sincer. Nu vreau să te sperii, dar să ştii că nu mă simt prea bine... sufăr...

Într-adevăr paloarea i se accentuase. Ochii ei, pe jumătate închişi, căpătaseră cearcăne albăstrii. După toate aparenţele, o măcina un rău ascuns. S-ar fi zis că inima de-abia îi mai rezistă.

Doamna de Chaves o privi înspăimântată. Aceste simptome o îngrozeau, stârnindu-i în suflet o tulburare pe care o luă drept o pornire de tandreţe.

"Biata copilă!" îşi spuse ea. "Părea atât de nepăsătoare, tocmai pentru că era cumplit de emoţionată."

Alergă la măsuţă şi turnă apă proaspătă într-un pahar, spunând:

— Linişteşte-te, fetiţa mea! O să-ţi treacă... Marile bucurii îţi pot face la fel de rău ca şi marile dureri.

Apropie paharul de buzele domnişoarei Guite, care-l mirosi, apoi îi dădu mâna la o parte.

— Da, vorbi ea cu mare greutate. Bucuria îmi face rău.

Pe doamna de Chaves o fulgeră un gând: un gând de moarte.

Tânăra fată se schimba la faţă de la o clipă la alta, chiar sub ochii ducesei.

— Are nevoie de aer! îşi zise ea, pradă unei noi nelinişti. Deschise repede fereastra.

Când se întoarse lângă canapea, domnişoara Guite se prăbuşise între perne, cu obrazul palid plecat pe umăr.

Ducesă îngenunche, simţind că n-o mai ţin picioarele. Răsufla din ce în ce mai greu, dar nici măcar nu-i trecea prin minte să strige după ajutor.

Ajunşi în acest punct al povestirii, ar trebui să amintim o împrejurare care la prima vedere ar putea părea lipsită de însemnătate, dar care prezintă importanţă istorică.

Cititorul ar fi în stare să-l învinovăţească pe Saladin pentru această scenă penibilă dintre mamă şi fiică: fusese un eşec total. Oare de ce?

Poate că Saladin nu-i spusese prea multe tinerei modiste, care ajungând la capătul puterilor, fusese silită să recurgă la un mijloc de salvare: un leşin — autentic sau prefăcut.

Ei bine, cititorul se înşeală! Saladin nu avea nici o vină. Cauza era alta, după cum veţi afla îndată.

Cu o seară înainte, domnişoara Guite fusese invitată la Asnières, unde se serba fuzionarea Societăţii regatelor[59] pariziene cu Rowing Club. Fusese o festivitate foarte frumoasă, de care susţinătoarele sporturilor nautice aveau să-şi amintească multă vreme.

După bal, invitaţii plecaseră grupuri-grupuri, ca să servească prânzul.

Domnişoara Guite dejunase la Bois-Colombes, împreună cu şase lupi de mare, navigatori pe iola ei preferată, "Miss Adah".

Urmase o noapte de petreceri, cu dans, punch, îngheţată şi iar dans.

Domnişoara Guite abia se întorsese de la Bois-Colombes de vreo jumătate de ceas, când la uşa ei bătuse Saladin.

Orice s-ar zice despre temperamentul fără egal al modistelor pariziene, sunt şi ele făpturi omeneşti. N-o să mergem până într-acolo încât să afirmăm că emoţia evenimentelor din cursul dimineţii nu avusese nici un efect asupra tinerei femei; în realitate nici nu putea să se simtă în formă, după cât mâncase, băuse şi dansase, mai ales că nici nu dormise deloc. Poate că sinceritatea acestei mărturisiri vă va face să treceţi cu vederea o cutremurătoare platitudine: domnişoara Guite suferea de stomac, iar aşa-zisul leşin nu era decât un somn de plumb, căruia nu i se mai putuse împotrivi.

Doamna de Chaves nu avea nici cea mai vagă idee despre apucăturile "fiicei ei" şi nici nu bănuia, probabil, că Parisul era o putere maritimă, principalul port fiind Asnières.

O privea cu sufletul la gură pe această biată copilă, cu ochii închişi şi buzele întredeschise, pe al cărei chip se ghicea o mare suferinţă şi căreia încerca să-i ghicească ritmul respiraţiei.

Doamna de Chaves se înşela din ce în ce mai mult asupra cauzei acestei suferinţe. În minte îi încolţeau fel de fel de gânduri. Deja îşi uitase pornirea nebunească ce-o înălţase, rând pe rând, pe culmile fericirii şi ale disperării, încă din întâiul moment al întâlnirii. Cum în sufletul ei nu mai rămânea nici urmă din sentimentele încercate în prima clipă, ducesa îşi reproşa răceala, care desigur o îndepărtase pe sărmana copilă. Fără îndoială, altfel îşi imaginase că va fi întâmpinată de mama ei!

Uitase că abia trecuseră câteva minute de când crezuse că va muri de fericire. Acum bucuria era atât de departe! Într-adevăr, de la prima sărutare şi până în clipa de faţă parcă trecuse un veac!

— N-am fost destul de apropiată faţă de ea! şopti doamna de Chaves. Aşa cum mie îmi părea indiferentă, şi ea mi-a spus desigur că nu simţea la mine căldura unei mame... Ar fi trebuit s-o strâng la piept, s-o alint, s-o...

---

[59] *Regată* — întrecere între ambarcaţiuni, cu circuit închis. (n.t.)

Se opri, apăsându-şi inima cu amândouă mâinile.

— Ce se întâmpla cu mine? se întrebă ea, cu chipul crispat de durere. Oare nu-mi iubesc copilul? Eu? Eu? izbucni ea, cuprinsă de panică. Eu să nu-mi iubesc copilă, care-i totul pentru mine, toată viaţa mea? Dar ce altceva am făcut timp de paisprezece ani, decât să-mi sângereze inima de dorul ei? Justine! chemă ducesa, cu glas dulce ca un cântec. Micuţa mea Justine, vino-ţi în fire, te rog! Uneori se întâmpla să nu poţi spune tot ce ai pe suflet, tocmai din prea multă iubire!

Încercă s-o ridice în braţe, însă Guite era grea, astfel că i alunecă înapoi, pe canapea, într-o poziţie mai comodă.

Ducesă îi sărută tâmplele umezite de transpiraţie.

— Respiră... murmură ea. N-a leşinat... doar o criză de nervi... Curând se va trezi.

Într-adevăr, domnişoara Guite respira şi răsuflarea îi devenea din ce în ce mai regulată.

Doamna de Chaves îi puse o pernă sub cap, apoi se aşeză lângă ea, ca s-o poată privi mai bine.

De bună credinţă, încă îşi închipuia că trebuia s-o privească, pentru a o iubi. În sufletul ei curat nu se născuse nici o bănuială.

Dimpotrivă, singuru-i gând era cum să-şi ispăşească păcatul imaginar de-a se fi arătat aspră şi tăioasă.

"Ar fi trebuit s-o întreb de la început", îşi zise ducesa. "Să nu vorbesc decât despre ea şi despre propria-i poveste. Atunci mi-ar fi istorisit tot şi-ar fi căpătat încredere în mine. Desigur, a văzut ce greu mi-a fost să rostesc numele soţului ei. Şi ce rău îmi face să-l văd pe omul acesta, datorită căruia am trăit cea mai fericită clipă a vieţii mele!"

Îşi înăbuşi un suspin.

"Da", repetă ea cu tristeţe."Fericită... atât de fericită!"

O bătu uşurel pe braţ pe Guite, şoptind:

— Justine, Justine...

Apoi se ridică, luminată de un gând. Există momente când mintea iese brusc dintr-un fel de paralizie, astfel că cea mai neînsemnată idee devine o descoperire capitală!

— Sticluţa! exclamă ducesa. Sticluţa mea cu săruri! Am uitat de ea!

Şi totuşi, sticluţa era chiar la îndemână, pe etajera de lângă canapea. Doamna de Chaves se repezi s-o ia, apoi o apropie de nările domnişoarei Guite.

Aceasta tresări violent, după care se întoarse pe partea cealaltă, continuând să doarmă.

Ducesă îi luă pulsul şi-i numără bătăile inimii.

— E liniştită, murmură ea, surprinsă şi mulţumită. O să-şi revină. Şi de astă dată, o să stăm de vorbă, n-am să repet aceeaşi greşeală. Am să mă fac iubită, tot atât cât iubesc şi eu...

Se ridică brusc, de parcă ar fi încercat-o o nouă remuşcare.

Începu să se plimbe prin încăpere, cu privirea fixă.

— Tot atât cât o iubesc şi eu! repetă ea încetişor, după o clipă de tăcere.

Se întoarse lângă canapea, unde rămase încremenită, cu mâinile încrucişate pe piept.

Domnişoara Guite sforăia!

Există lucruri inocente şi totodată obscene.

E greu de imaginat efectul acelor sforăieli asupra ducesei de Chaves.

Poate că abia în acest moment ar fi fost cazul să aibă remuşcări: nu cunoştea motivul acestui somn adânc şi nimic nu scuză mânia copilărească ce-o făcuse să-şi încrunte frumoasele-i sprâncene.

Întoarse capul cu silă, aproape cu dezgust.

Apoi o încercă din nou remuşcarea.

— Ce-i cu mine? Dumnezeule, Doamne! Ce-i cu mine, Doamne? Somnul îi va prinde bine...

Se duse să se aşeze în celălalt capăt al salonului, dar sforăitul sonor al domnişoarei Guite răzbătea chiar şi până acolo.

Tânăra modistă sforăia cât se poate de convins, dovadă că nu i se întâmplă pentru prima oară.

Ducesă se mânie pe ea însăşi. Ridică din umeri, surâse compătimitor, dar îi dădură lacrimile.

Pleoapele înroşite îi ardeau.

Se îndreptă spre micul altar din colţul odăii, îşi împreună mâinile şi începu să se roage cu disperare.

Domnişoara Guite continua să sforăie.

Când ducesa se ridică, fata îşi schimbase din nou poziţia.

Se tolănise pe divan, iar capul îi căzuse de pe pernă, într-un vălmăşag de păr blond şi despletit. Dormea cu braţele sub cap, ca o bacantă. Un picior îi atârna pe podea, iar celălalt se agăţase cu tocul pantofului de spătarul canapelei.

Uneori, cei ce suferă de febră au astfel de mişcări dezordonate. Însă poziţia în care dormea domnişoara Guite, complet lipsită de pudoare, se potrivea perfect cu firea ei.

Constatarea venea ca o revelaţie. Aşa i se păru şi doamnei de Chaves, care se simţi jignită şi ruşinată până în adâncul sufletului.

Îşi plecă pleoapele. Rămase dreaptă şi nemişcată, cu obrajii îmbujoraţi, de parcă i s-ar fi adresat o insultă.

— Fiica mea! zise ea, tremurând din toate încheieturile. E fiica mea!

Pleoapele i se zbătură, dar ochii îi rămâneau uscaţi, de parcă minia i-ar fi secat izvorul lacrimilor.

— Oare-i chiar fiica mea? murmură ea, printre dinţii încleştaţi.

Îşi duse la frunte mâna tremurândă, ca un om cu mintea rătăcită. Apoi şopti încet, aproape neauzit:

— Nu-i fiica mea!

O înspăimânta auzul propriei voci, care-i rănise urechile ca o explozie, deşi cuvintele-i rămăseseră în gâtlej.

Simţi că i se zbârleşte părul în cap, ca atins de-un vânt al groazei.

Părea mai înaltă. Chipu-i frumos era încremenit, ca cel al unei statui reprezentând neclintita Dreptate antică.

Îşi ridică ochii spre tânăra de pe canapea. Privirea îi era de gheaţă.

— Nu, repetă ea cu glas schimbat. Nu-i fiica mea. Ştiu... sunt sigură... Aşa-mi spune inima... Dac-ar fi fiică mea...

Ultimele cuvinte erau un strigăt de durere.

Porni spre canapea, rostind cu voce răguşită cuvintele care aproape că-i răneau buzele:

— Vreau să ştiu adevărul, chiar de-ar fi să mor!

Se opri lângă canapea şi, apucând picioarele domnişoarei Guite, le aşeză într-o poziţie firească, ca să poată dormi liniştită.

Această simplă atingere îi înfioră degetele.

Dar în inimă o săgetă un fior şi mai cumplit, căci o voce lăuntrică îi repetă fără încetare: "Şi dacă totuşi e ea? Dacă-i ea?"

Îi deschise încet corsajul ce-i încingea talia încântătoare.

Domnişoara Guite gemea prin somn.

Doamna de Chaves nu se lăsă şi continuă să-i desfacă nasturii bluzei.

Domnişoara Guite mormăi ceva, încruntându-şi sprâncenele.

Cu degete din ce în ce mai tremurătoare, ducesa încercă să-i dezlege cordonul.

De pe buzele domnişoarei Guite scăpă un cuvânt pe care nu-l vom transcrie aici, dar la auzul căruia obrazul doamnei de Chaves se făcu din palid, stacojiu.

Surâse şi-şi înălţă spre cer ochii plini de lacrimi de recunoştinţă.

— Ah! murmură ea, mulţumind cerului din toată inima. Ştiam eu că nu poate fi ea!

De-acum era convinsă, dar confirmă totuşi să descheie bluza fetei, ca să aibă conştiinţa împăcată.

Privirea-i lunecă pe pieptul domnişoarei Guite. Ochii i se împăienjeniră.
Fără alte precauţii, dădu bluza la o parte şi se aplecă, pentru a vedea mai bine.
În aceeaşi clipă, se trase înapoi stupefiată, scoţând un ţipăt înăbuşit.
Întinse mâna, ca să se sprijine de ceva. De pe buze i se rostogoliră două cuvinte:
— Ea e!
În clipa următoare, se prăbuşi lângă canapea, ca fulgerată.

Capitolul XIV - Consultaţia

În aceeaşi dimineaţă, cu câteva minute înainte de ora nouă, să urcăm la etajul trei al unei case dărăpănate, făcută din chirpici şi scânduri putrezite, de către arhitecta Barbe Mahaleur, aceeaşi patroană a gunoierilor, devenită între timp patroana mai multor imobile alăturate, din mahalaua cartierului Invalizilor.

Taica Justin, jurist celebru printre gunoieri, artişti de bâlci şi alţi truditori fără pretenţii, dormea pe o grămăjoară de paie, într-un colţ de odaie goală, fără nici un mobilier. Încăperea era întunecată şi sărăcăcioasă, asemenea temniţelor lipsite de ferestre, amintind de cumplitele tragedii ale Evului Mediu sau de acele drame şi mai cutremurătoare, ascunse în spatele aparenţei de bogăţie a Londrei.

La noi, acest trai mizerabil e pe cale să dispară. Mâna edilului scoate la iveală furnicare de cerşetori ai Parisului, lăsând să pătrundă lumina acolo unde altădată domnea întunericul.

Astfel de acţiuni nu sunt de natură a eradica sărăcia — sau măcar s-o restrângă cât de cât — însă cel puţin reuşesc să pună capăt murdăriei proverbiale şi seculare a anumitor cartiere, rivalizând ruşinos cu rănile cele mai respingătoare ale unui oraş atins de lepră: Londra.

Pe măsură ce se îndepărtează de Paris, mizeria îmbracă noi şi noi aspecte.

De exemplu, cea din cocioabele acoperite cu un praf alb de moloz se dezvăluie de la sine, fără a se mai ascunde privirii.

O vedem peste tot în împrejurimile Parisului, ridicându-şi cu o iuţeală uluitoare maghernițele improvizate, parcă destinate a fi demolate şi reconstruite mai departe, în timp ce capitala, pe cale de extindere, le împinge cu piciorul.

Poate e mai puţin îngrozitor — deşi, cu siguranţă, mai urât. Noaptea îşi avea poezia ei. Aceste cocioabe prăfuite şi goale nu au nici un haz.

S-ar zice că sunt tolerate, ca nişte cerşetori pe treptele unei case înstărite. Nu îndrăznesc să prindă rădăcină, aşteptându-se din clipă în clipă să fie măturate din locul unde s-au oploşit.

De la fereastra odăii lui Justin se zărea un teren viran, cu pământ cenuşiu, pe care se aliniau, într-o ordine oarecare, locuinţele ridicate de Barbe Mahaleur.

De fapt, cuvântul "locuinţe" e impropriu, întrucât casele de acest fel cresc din te miri ce, asemenea ciupercilor.

Barbe Mahaleur, speculantă inteligentă, arendase pe trei ani, la un preţ de nimic, un teren viran: de aici obţinea trei-patru mii rentă, închiriind odăi aristocraţiei gunoierilor, pentru o sută de gologani pe lună.

Când odaia era mobilată, chiria mergea până la şase franci, mobila constând dintr-un scăunel şi-o saltea de paie.

Taica Justin locuia într-o cămăruţă nemobilată. Înăuntru nu se afla decât un braţ de paie, adunate fir cu fir, şi sărmanul pătuţ, de care-am mai vorbit de-atâtea ori: altarul unde Lily îşi jelise fetiţa săptămâni în şir.

În afară de aceste două obiecte, în odăiţa lui Justin nu se mai găsea nimic altceva, decât o sticlă de băutură, o candelă şi mica sa bibliotecă, ce contribuise în bună măsură la faima lui de om citit.

Această bibliotecă era de fapt o scândurica ţintuită în perete; pe ea se vedeau rânduite vreo duzină de cărţi îngrozitor de murdare, printre care se puteau citi titluri ca *Cele cinci coduri*, două volume de Virgiliu şi o frumoasă ediţie a operelor complete ale lui Horaţiu, cu paginile gata-gata să se desprindă.

Taica Justin dormea cu hainele pe el, pe grămada de paie. Era îmbrăcat ca cei mai săraci gunoieri. Soarele dimineţii pătrundea pe o fereastră spartă, căzând pe chipul lui pământiu, încadrat de o barbă ţepoasă şi de părul zbârlit, încărunţit de timpuriu.

Nimic nu amintea de tânărul leu din cartierul şcolilor de-acum douăzeci de ani.

Trăsăturile obosite şi încremenite ar fi părut de piatră, dacă somnul agitat nu i-ar fi colorat uşor obrazul.

Taica Justin zăcea ca mort, cu faţa în sus, cu braţele lungite pe lângă trup. Alături se găsea o sticlă goală, un muc de lumânare lipit pe podea şi un volum de Horaţiu, uitat deschis.

Cineva bătu la uşă, dar el nu se trezi. Ciocăniturile se repetară, ceva mai tare. Justin nu se clinti.

Pe coridor răsunară glasuri.

— Oare domnul Justin a şi plecat? întrebă o voce de femeie.

— Taica Justin nu mai iese din casă, i se răspunse. Îşi câştigă pâinea scriind una-alta pentru patroană, care-ar da oricât să-l ia în slujba ei. Însă taica Justin ţine mult la libertatea lui.

— Dacă-i aici, de ce nu răspunde? insistă femeia.

— Taica Justin face ce vrea, veni răspunsul. Nu-i un om ca toţi ceilalţi şi cei ce se pricep spun că n-are pereche în Paris. Barbe Mahaleur i-a oferit cincizeci de franci pe zi, plus băutură, ca să-i ţină registrele în ordine, dar ţi-ai găsit! Trăieşte din te miri ce! Mănâncă mai puţin decât o vrabie, nemaivorbind că se îmbată de la primul pahar!... A fost o vreme când golea o sticlă întreagă de absint, ca pe o lingură de supă, da' asta s-a dus de mult!

— Mai dă şi-acum consultaţii?

— Când are chef... da' nu prea des. De cele mai multe ori îşi trimite clienţii la plimbare, zicând că-l plictisesc. Ah e atât de îmbătrânit! Atât de îmbătrânit! Deşi uneori, când reuşeşte să se ţină drept, încă arată ca un prinţ.

— Şi totuşi, avem nevoie de sfatul lui! nu se lăsă femeia.

Din nou se auziră ciocănituri în uşă.

Cum taica Justin tot nu mişca, vecinul cel îndatoritor începu să-l cheme şi el.

— Hei, tăicuţule! se auzi de dincolo de uşă. Hai, c-au venit nişte burghezi cu stare, vor să-ţi ceară sfatul!

Aceeaşi tăcere.

Singura încuietoare a uşii lui Justin era buna-credinţă a locatarilor din jur. Vecinul se adresă vizitatorilor:

— Îmi păreţi oameni dă treabă, aşa că pentru 'mneavoastră am să-ncerc io să-l trezesc. Mă gândesc că poate i-oţi da şi lui ceva, că-i tare cumsecade!

Apoi împinse uşa, adăugând:

— Fie ce-o fi, acu' fiţi buni şi intraţi!

Cei doi oameni "dă treabă" trecură pragul. Cu greu am putea găsi alte cuvinte prin care să-i descriem.

Unul dintre vizitatori, reprezentant al sexului tare, era Échalot, director-adjunct la Teatrul domnişoarei Safir, îmbrăcat în albastru din cap până în picioare, cu excepţia cravatei, de culoare portocalie. Lângă el se afla doamna Canada, directoare plină a aceleiaşi instituţii, în rochie de mătase galbenă, şal verde, mănuşi negre, botine cu canafi şi o pălărie mare, împodobită cu fel de fel de frunze: o pălărie pentru "serile libere", pe care o cumpărase în pasajul Saumon — din grota unei nimfe ce confecţiona astfel de podoabe pentru case mari, dar mai strânse la pungă.

Har Domnului, cuplul Canada nu-şi mai refuza acum nici o plăcere. De şapte ani tot încercase dugheana din pasajul Saumon să-şi plaseze frunzişul cu pricina!

Ar mai trebui adăugat că astfel costumaţi, Échalot şi însoţitoarea sa arătau mai cumplit decât în hainele lor obişnuite.

Văduva Canada îşi ţinea capul sus, conştientă de plusvaloarea pe care i-o conferea vestimentaţia.

Dimpotrivă, sensibilul Échalot nu părea prea sigur că-şi alesese straiele cele mai potrivite.

În privirea lui se ghicea o undă de nelinişte. Nu îndrăznea să ridice fruntea, deşi toate oglinzile întâlnite în cale i-ar fi putut spune că arăta cât se poate de bine.

Vecinul cel serviabil închise uşa în urma lor, lăsându-i să se descurce cum îi tăia capul.

— Uite-l! şopti Échalot, arătând cu degetul spre taica Justin, care continua să doarmă. Acum ce facem?

— Înainte de orice, scoate-ţi pălăria! îl certă doamna Canada.

Échalot se supuse.

— Şi mai departe? întrebă el. Nu prea pare c-ar avea de gând să se trezească.

— Se mai întâmpla ca unii să se şi prefacă, vorbi doamna Canada. Cei cu educaţie ca a lui sunt întotdeauna originali. Vino-ncoa'!

Échalot o privi cu un aer nehotărât.

— Păi... se bâlbâi el, parcă ne-am înţeles că ai să vorbeşti tu pentru amândoi.

— Vino-ncoa'! repetă autoritar doamna Canada.

Échalot se supuse şi de astă dată.

— Vezi bine că nu suntem cu mult mai avansaţi, Amandine... mormăi el, răsucindu-şi pălăria în mâini.

— Află că mă pricep la ciudăţenii şi păcate ca ale lui, zise directoarea. Apleacă-te deasupra patului şi spuneai cât poţi de politicos: "Domnule Justin, am venit atât de devreme şi-am intrat pe nesimţite, ca să avem plăcerea de-a vă oferi primul păhărel pe ziua de azi."

Échalot găsi ideea foarte bună, aşa că o puse în aplicare punct cu punct, salutându-l pe gunoierul adormit şi repetând cuvânt cu cuvânt fraza sugerată de doamna Canada.

În clipa în care spuse "primul păhărel!", taica Justin deschise ochii atât de brusc, încât Échalot se dădu înapoi, speriat.

— Nu-ţi fie teamă! îl încurajă doamna Canada, apropiindu-se cu îndrăzneală. Ce-a fost mai greu, a trecut. Bună dimineaţa, domnu' Justin! i se adresă ea gunoierului, cu glasul cel mai dulce cu putinţă. Avem plăcerea de-a ne înfăţişa domniei-voastre în calitate de vechi cunoştinţe, gata să mergem să vă umplem sticla la o crâşmă — dacă există vreuna prin partea locului, aşa cum e lesne de presupus.

Justin îşi aţinti asupra ei privirea lipsită de expresie, rămânând la fel de nemişcat.

— Cu această ocazie, urmă doamna Canada, fără să se tulbure câtuşi de puţin, eu şi soţul meu am dori să vă cerem sfatul, într-o problemă delicată, în care suntem vârâţi până în gât, cu speranţa că ştiinţa dumneavoastră ne va ajuta să găsim o soluţie.

Échalot se arătă în culmea admiraţiei, spunându-şi că în ceea ce priveşte elocinţa, Amandine era un adevărat fenomen.

Cu toate acestea, taica Justin închise ochii din nou, în timp ce cu o mână ridicată îi pofti afară.

Şi el fusese elocvent: gestul avea o semnificaţie cât se poate de limpede.

Amandine îşi înfăşură şalul cu o mişcare plină de măreţie, în intenţia clară de-a protesta energic.

— Uşurel! o opri Échalot, apucând-o de cot. Să nu-l enervăm. Am impresia că s-a cam înrăit!

— Puţin îmi pasă dacă s-a înrăit sau nu! izbucni doamna Canada. Ăsta nu-i un mod de-a întâmpina nişte oameni civilizaţi, ce şi-au pus hainele de sărbătoare şi-au venit cu trăsura, să viziteze aşa un maimuţoi, care n-are nici măcar pantofi în picioare!

Era cât se poate de adevărat. Pantalonul zdrenţuit al lui taica Justin lăsa să i se vadă picioarele goale, fără ciorapi şi fără încălţări.

— Zău că mi se rupe inima! continuă văduva Canada, cedând pornirilor generoase ce-i stăteau în fire. Despuiat ca un vierme! Nici cămaşă n-are pe sub surtucul ăla! Nu pricep cum de dă afară nişte clienţi înstăriţi, sosiţi de departe, gata să-l răsplătească regeşte pentru un sfat care pe el nu-l costă nimic, dar pentru care noi am da oricât, aşa mare nevoie avem de cărţile alea ale lui!

— Amandine! Amandine! încercă s-o liniştească Échalot.

— Tu să taci! Aşa-s bărbaţii, întotdeauna îşi iau apărarea unul altuia... începu doamna Canada.

Dar nu-şi sfârşi vorba.

— Afară! răsună deodată vocea groasă şi hârşâită a gunoierului. Încă nu mi s-a făcut sete şi vreau să dorm!

— La dracu'! scrâşni Échalot. Tot omul e stăpân la el acasă. Cred c-ai mers prea departe, Amandine.

— Hai să mergem la un avocat! strigă ea, furioasă. La unul adevărat!

— Ştii bine că n-ai încredere decât în domnul Justin, protestă Échalot. Lasă-mă să-l iau cu binişorul! Iertaţi-ne, domnu' Justin, urmă el, apropiindu-se de braţul de paie. Nici gând să vă dispreţuim fiindcă umblaţi în picioarele goale. Nevastă-mea e iute la mânie, ca toate femeile, şi-a uitat să vă spună că am fost trimişi aici de prietenul dumneavoastră, Médor.

— Ah, Médor! exclamă taica Justin. Îl cunoaşteţi pe Médor?

— Cât se poate de bine, răspunse Échalot.

Taica Justin se ridică într-un cot, pironindu-şi privirea asupra lor.

— Médor nu mi-a cerut niciodată nimic, mormăi el. Aduceţi-mi de băut. Pe urmă am să văd ce vreţi de la mine.

Échalot înşfăcă sticla şi ieşi în grabă.

— Ia ceva de calitate! îl sfătui doamna Canada.

— Ba nu, se împotrivi Justin. Ia poşircă, e mai bună.

Îşi lăsă din nou capul pe mormanul de paie. Doamna Canada căută din ochi un scaun şi, negăsind nici unul, îşi ridică pur şi simplu poalele rochiei elegante şi se aşeză pe jos, sprijinindu-se de zid.

Apoi scoase un suspin adânc şi spuse cu gravitate:

— Domnu' Justin, văd că sunteţi un om înţelegător. Îmi pare bine să vă pot povesti tot, între patru ochi, acum când Échalot nu-i aici de faţă. Vedeţi dumneavoastră, e vorba de-o chestiune ţinând de onoarea noastră, pentru că vrem să ne încheiem cariera într-un mod respectabil, făcând un bine cuiva. Aşadar, principala problemă — de care, în neştiinţa noastră, bănuim că se leagă şi celelalte — este să ştim dacă putem înfia un copil pe care nici unul din noi nu-l are dintr-o altă căsătorie... Cum îi zice la asta?... Ăăă... aha! Mi-amintesc! Căsătorie contractată între două persoane, altele decât părinţii legitimi. Mă refer la domnişoara cu pricina... respectiv la copil... M-aţi înţeles?

Se opri ca să-şi tragă sufletul, aruncând o privire triumfătoare spre ciudatul avocat, care stătea ghemuit pe paiele lui, şi aşteptând să vadă efectul produs de acel discurs remarcabil.

Taica Justin, cu ochii închişi, părea cufundat într-un somn adânc.

— Toţi oamenii înzestraţi de la natură au câte-o meteahnă! mormăi ea. Aşa şi ăsta. Şi totuşi, i-am explicat cazul foarte clar.

În aceeaşi clipă, se întoarse şi Échalot, ţinând în mână sticla plină.

— Uite-aici, tăicuţule! strigă el din prag.

Justin întinse mâna uscăţivă şi apucă sticla. Se ridică într-o rână, fără să deschidă ochii, apoi zise, pe un ton trist şi obosit:

— Bătrâna mi-a îndrugat ceva, da' n-am fost prea atent. Dă-i drumul, moşulică, te-ascult numai pentru că v-a trimis Médor.

Doamna Canada înălţă din umeri şi râse mânzeşte, mulţumind zeilor pentru această ironie a soartei.

— Bravo, bătrâne! şopti ea. Va să zică, ai să vorbeşti tu în locul meu. S-a întors lumea pe dos! Hai, dă-i drumul!

Échalot îi aruncă o privire drăgăstoasă şi-şi duse mâna la frunte, ceea ce vroia să însemne: "Bietul de el e lovit cu leucă-n cap!"

Apoi se opri lângă mormanul de paie şi proţăpindu-se în faţa lui Justin, începu:

— Deşi nu-s la fel de deştept ca Amandine — adică doamna Canada, aici de faţă — am să-mi dau silinţa să vă povestesc cât mai limpede despre ce e vorba. De altfel, chiar dacă m-aş încurca pe alocuri, am adus cu mine memoriile, pe care le-am scris tocmai în ideea că i-ar putea fi de folos unui om al legii, cum sunteţi dumneavoastră.

Îşi scoase din buzunar un carnet voluminos, pe care-l strecură sub braţ.

Justin rămânea neclintit, ca o stană de piatră.

— Iată cum stau lucrurile, reluă Échalot, deşi nu-i din cale-afară de încurajator să ai în faţa ta pe cineva care zace ca la Morgă. După părerea noastră, fetiţa e copila unei înalte doamne sau a unei prinţese, căreia i-a fost răpită de mică.

— Atunci explică... vru să-l întrerupă doamna Canada.

— Gura! o întrerupse cu grosolănie Justin.

— Vezi bine că dumnealui m-ascultă, scumpa mea! îi murmură Échalot. Nu-l stârni! Noi am crescut-o cu toată grija şi atenţia de care eram în stare — se întoarse el spre Justin — aşa încât acum e una din cele mai mari dansatoare pe sârmă ale timpurilor noastre şi mult mai presus de situaţia ei socială, care nu se potriveşte cu însuşirile-i alese. Vrând să punem mâna pe doi iepuri deodată, doamna Canada şi cu mine ne-am hotărât să ne căsătorim, ca să-i putem oferi fetiţei un nume şi o familie, după lege.

Pe chipul împietrit al lui Justin înflori o umbră de surâs.

— Sunteţi nişte oameni cumsecade, şopti el în barba-i încărunţită.

— Să ştiţi că da! se repezi doamna Canada, cu mâna pe inimă. D'apoi cum! Şi chiar mai generoşi decât o mulţime de persoane cu stare!

Degetul uscăţiv al lui Justin îi impuse tăcerea.

De n-ar fi fost respectul nemăsurat pe care i-l purta, doamna Canada tare i-ar fi zis vreo două!

Justin mai trase o duşcă din sticlă.

— Prietene, i se adresă el lui Échalot. Oare v-aţi întrebat, dumneata şi femeia dumitale, dacă tânără la care văd că ţineţi atât, se va mândri că-i sunteţi părinţi?

— Cum, dacă se va mândri? sări ca arsă doamna Canada.

— Gura! se răsti din nou Justin.

— Cât despre asta, răspunse Échalot întrebării lui, să nu aveţi nici o îndoială. Mă mir, însă, că nu v-a ajuns la ureche faima doamnei Canada, care n-are pereche în bâlci.

— Ba da, am auzit de dânsa! murmură Justin.

— Nici reputaţia mea nu-i mai prejos, deşi nu am educaţia doamnei Canada, urmă Échalot. Am lucrat ca agent în afaceri şi chiar cu Fracurile Negre, însă fără să-mi pătez onoarea. Aşadar, domnişoara Safir ar avea de ales între a se numi domnişoara Canada

sau domnişoara Échalot, întrucât nouă — adică mie şi Amandinei — ne e indiferent pe ce nume se va încheia actul de căsătorie.

— Ziceţi că n-o ştiţi decât de "domnişoara Safir"?

— La început i-am spus domnişoara "Cireaşă", răspunse măscăriciul cel cumsecade. Despre asta am pomenit şi în memoriile mele. Dar numele nu ni s-a părut prea atrăgător pentru public.

— Şi nu cunoaşteţi nici un amănunt legat de naşterea ei? insistă Justin.

Échalot făcu semn cu ochiul doamnei Canada, care răsufla greu, foindu-se pe podeaua ce-i ţinea loc de fotoliu. Elocinţa lui latentă o scotea din fire.

— Înainte de-a ajunge la dovezile de soiul ăsta, reluă Échalot, e bine să trecem în revistă avantajele pe care le-ar avea faţă, dacă ar deveni fiica noastră legitimă. Nu suntem nişte artişti oarecare, din ăia care nu prind rădăcini pe nicăieri. E drept c-am umblat de colo-colo, însă acum lucrurile s-au schimbat. Doamna Canada şi cu mine avem cinci mii patru sute de livre rentă şi acţiuni cumpărate de la mai multe societăţi de cale ferată — toate garantate de împărat — pe carele vom lăsa moştenire singurului nostru copil.

Justin deschise ochii pe jumătate. Pe chipul lui de marmură se citea o umbră de interes.

— Sunteţi nişte oameni de treabă, repetă el. Acum vorbiţi-mi despre mamă.

— Care mamă? se miră doamna Canada.

— Prinţesa, răspunse Justin, cu un surâs trist şi obosit.

Trase şi a treia duşcă. Obrajii scofâlciţi începură încet-încet să prindă culoare.

Échalot îşi luă carnetul şi lovi zgomotos cu palma peste coperţi.

— Habar n-avem cine-i maică-sa! răspunse el. Şi totuşi, aici, în memoriile scrise cu mâna mea, am pomenit despre calea pe care-am putea da de urma ei. Sunt convins că le veţi citi cu plăcere, pentru că din ele răzbate sensibilitatea ce mă caracterizează. Pe de altă parte, tot ce-am notat în legătură cu fetiţa e la fel de captivant ca un roman de Victor Ducange.

Échalot deschise carnetul.

Doamna Canada îşi încrucişă braţele pe pieptu-i opulent, cu un aer resemnat.

— Din tot ce-am avut a vă istorisi, domnu' Justin, reluă Échalot, am lăsat la urmă tocmai amănuntul prin care fata ar putea fi recunoscută de părinţii ei. Aţi băgat de seamă că primul nume al copilei a fost "domnişoara Cireaşă"?

Justin întinse din nou braţul ca să apuce gâtul sticlei, însă se răzgândi şi proptindu-se în amândouă mâinile, încercă să se salte în picioare.

Abia dacă băuse preţ de două păhărele de rachiu. Şi totuşi, de câteva minute căpătase toate simptomele beţiei. Braţele îi tremurau sub greutatea trupului, avea tâmplele scăldate în sudoare şi-şi rostogolea ochii pe sub pleoapele pe jumătate închise.

— Cireaşă? repetă el, cu un glas în care se simţea iritarea. Nu mai înţeleg nimic, aţi vorbit prea mult!

În efortul lui de-a se ridica, fu cât pe-aci să cadă pe spate, Échalot se repezi să-l sprijine.

— Da' căpos mai e! mormăi doamna Canada.

Justin, care se clătina pe picioare, o pironi cu o privire mohorâtă.

— Cireaşă? întrebă el din nou. De ce-mi vorbiţi mereu de Cireaşă?

— Pentru că... dădu să-i răspundă Amandine.

— Gura! îi tăie vorba Justin. Sunteţi nişte oameni de treabă. V-am ascultat atât cât am putut. Sunt fete şi fete... pentru unele, numele şi renumele de care pomeniţi ar fi o binecuvântare, în timp ce pentru altele...

Râse din nou a lehamite, apoi adăugă:

— Lăsaţi-mi hârtiile... Sunteţi oameni cumsecade... După ce-o să mă uit prin ele, am să vă sfătuiesc ce-i de făcut pentru binele vostru şi-al copilului. Acu' căraţi-vă, că-s beat!

Luă caietul din mâinile lui Échalot, care-l privea cu un amestec de respect şi compasiune.

— Când să mai trecem pe la dumneavoastră? întrebă Amandine, ridicându-se cu o uşurinţă neaşteptată pentru gabaritul ei.

— Niciodată, răspunse Justin. Nu-mi place să vină nimeni la mine. Am să vă fac eu o vizită. Trebuie să văd fata, ca să-mi dau seama dacă bunele voastre intenţii i-ar face bine sau rău.

Şi-i împinse pe amândoi pe uşă afară.

Coborând scara, Échalot şi doamna Canada schimbară o ocheadă, în care se citea respectul aproape superstiţios pe care i-l inspira acest filozof în zdrenţe.

Abia după ce se urcară în birjă, le reveni cheful de vorbă.

— Uimitor! Uimitor! se miră doamna Canada. Ai văzut cum porunceşte? De parcă ar fi cel puţin arhiepiscop! Da' n-a prea zis mare lucru... Depinde cum o iei...

— A zis... începu Échalot.

— Ah, lasă-mă! sări femeia. Tu ai vorbit tot timpul, acu-i rândul meu! După părerea mea, e ciudat că se îmbată aşa, din te miri ce. Eu aş fi băut jumătate din sticla aia, fără să se cunoască... şi tu la fel, dragule, e adevărat! Şi tu rezişti tot atât de bine. Oricum, n-am aflat cine ştie ce de la el!

— Ba da, răspunse Échalot, întristat. Am mai aflat câte ceva.

— Poţi să-mi spui şi mie ce anume?

— Ceva ce nu mi-aş fi închipuit niciodată...

— Fii, te rog, mai clar! îi ceru nerăbdătoare doamna Canada.

— Am aflat, începu rar fostul măscărici, că s-ar putea să nu fim demni de-a deveni părinţii scumpei noastre fetiţe.

— Ei, asta-i acum! se revoltă doamna Canada, simţind cum îi năvăleşte tot sângele-n obraz. Cum să nu fim demni?

— Precum ţi-am spus, întări abătut Échalot. Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap aşa ceva.

Doamna Canada rămase o clipă cu gura căscată, parcă pregătindu-se să-i trântească un răspuns usturător. Apoi se răzgândi şi tăcu.

Din stacojiu, obrazul i se făcu alb ca varul.

Ajungând acasă, domnişoara Safir le ieşi în cale ca de obicei, întinzându-şi fruntea spre ei, ca să fie sărutată. Cei doi bătrâni o strânseră la piept, mai drăgăstos ca oricând.

Când se retraseră în cămăruţa lor, aveau ochii plini de lacrimi. Doamna Canada apucă mâna lui Échalot, şoptind:

— Să ştii că nici mie nu mi-ar fi trecut prin cap una ca asta.

Capitolul XV - Taica Justin

Rămas singur, taica Justin începu să umble de colo-colo prin odăiţa lui, cu paşi înceţi şi nesiguri. Cu mâinile încrucişate la spate, se plimba prin faţa ferestruicii prin care pătrundea o rază de soare; din când în când, arunca afară câte o privire rătăcită.

Uneori, trupul lui cocârjat se îndrepta parcă fără voie, luând un aer aproape maiestuos.

Şi mizeria are o măreţie a ei: se întâmpla ca penelul unui pictor priceput să ştie să pună mai multă nobleţe în hainele zdrenţuite, decât în faldurile de catifea.

Aşa cum stătea în plină lumină, cu părul încărunţit, cu barba aproape albă, în care se agăţaseră câteva fire de paie, Justin avea tocmai acea frumuseţe pe care-o caută pictorii. Acum că nu-l privea nimeni, fruntea i se încrunta sub povara gândurilor; era un om înfrânt şi prăbuşit în hăurile nefericirii şi tristeţii.

De două-trei ori duse sticla la gură, însă nu bău.

Pe chip i se citea acelaşi dezgust pe care-l are bolnavul la vederea unei doctorii amare.

Ultima oară când puse mâna pe sticlă, aruncă o privire descurajată de jur-împrejur, zicând:

— Sunt nişte oameni de treabă... Copila va avea un tată şi-o mamă.

Azvârli sticla pe braţul de paie, gata-gata s-o spargă.

— Mi-e silă de băutură, murmură el. Şi totuşi, numai din asta trăiesc!

Se duse repede lângă pătuţ, singurul obiect existent în cocioabă lui mizeră.

— Şi de ăsta mi-e silă! se burzului, cuprins de-o furie subită. El înseamnă trecutul... remuşcarea... De-aici o să mi se tragă moartea!

Cu paşi ceva mai siguri, se învârti puţin prin odaie, ţinându-şi spatele drept.

— Cireaşă! gândi el cu voce tare. De ce tocmai acest nume? Aş prefera să-mi pierd minţile acum, pe loc!

Luă carnetul lăsat de Échalot şi deschizându-l, începu să citească primele muluri.

— La ce bun? adăugă, descurajat. Le cunosc povestea tot atât de bine pe cât o ştiu şi ei. Au dreptate. Cu banii pe care i-au câştigat în atâţia ani de muncă cinstită, au dreptul să-şi cumpere fericirea... Fetiţa se va simţi bine cu astfel de părinţi, din moment ce-au plătit pentru ea.

În aceste ultime cuvinte se citea dispreţ şi amărăciune, precum şi o dorinţă de-a răni, care nu avea asupra cui să se reverse.

Justin lăsă să-i cadă din mână carnetul şi foile se desprinseră, risipindu-se pe grămada de paie.

— I-au spus Cireaşă, continuă el să vorbească, la fel de bine cum ar fi putut s-o numească Rosette sau Réséda. Ah, cât aş vrea să dorm, să dorm şi să nu mă mai trezesc niciodată!

Se întoarse lângă pătuţ, începând să pipăie vechiturile adunate deasupra.

— Şi eu am avut o fetiţă, gândi el cu voce tare. Am avut o soţie... Le-aş fi putut oferi bogăţia şi fericirea... Iar mama, care m-a lipsit de toate aceste bucurii, a murit tocmai când rămăsese ultima mea mângâiere. De paisprezece ani mă lupt să uit, şi-n schimb nu fac decât să-mi amintesc. Justine ar fi avut acum şaisprezece ani... Dar ce ciudat! se întrerupse bietul om. Cineva mi-a furat portretul! Noi, săracii, n-avem obiceiul să ne furăm unii pe alţii. De altfel, fotografia n-avea nici o valoare. Nu! Există oameni pe care soarta îi pedepseşte mai cumplit decât pe ceilalţi! Mie nu-mi rămăsese decât imaginea unei femei, ţinând în braţe un norişor: era chiar simbolul vieţii şi sufletului meu! O iubesc pe femeia asta la fel ca în prima zi, poate chiar mai mult decât pe vremea când eram fericiţi... Iar norişorul, copila pe care n-o mai ştiu... pe ea o iubeam mai ales de dragul mamei ei... Fetiţa e suprema legătură între noi doi: un norişor, Doamne, un norişor!

Îşi acoperi ochii cu mâinile şi izbucni în plâns.

— Cineva mi-a furat portretul, amara mea fericire, ultima amintire pe care-o mai păstram! N-o mai pot vedea, şi era atât de frumoasă, încât mi se topea inima privind-o. Chiar dacă imaginea nu mi se va şterge din minte, totuşi aici, în odăiţa asta, atâta bucurie aveam şi eu, iar acum... Mi-am risipit averea lăsată de mama: cu sânge rece, fără plăcere, scrâşnind din dinţi. Dar portretul, portretul ţineam nespus să-l am! Era al meu, al meu! Dumnezeu n-ar fi trebuit să mă lipsească de singura mea mângâiere!

Continuă să caute, cu gesturi mecanice, printre jucăriile prăfuite şi printre micile zdrenţe întinse pe pătuţ; însă, spre deosebire de Lily, pe care vederea acestor relicve o ducea cu gândul numai la fetiţă, inima îndurerată a lui Justin bătea pentru mama copilului său.

Omul acesta iubea. Sub aparenţa grosolăniei şi decăderii, trăia agonia unei mari iubiri.

Tot scotocind, dădu peste un obiect care-i reţinu îndată atenţia. Era un petic de pânză, dintre acelea destinate primelor lecţii de broderie primite de fetiţele care-şi manifestă dorinţa de-a învăţa să mânuiască acul.

Justin îngenunche lângă pătuţ, ţinând în mână bucata de pânză, pe care o privi cu luare-aminte şi iubire.

Chiar şi peticul acesta îi amintea mai curând de mamă decât de fată! Se vedeau, clar împunsăturile regulate, cu care mama îndreptase greşelile copilei.

Broderia nu era terminată. Probabil fusese unul din ultimele capricii ale micuţei Petite-Reine, una din ultimele concesii pe care i le făcuse Lily, poate chiar cu o zi înainte de-a se întâmpla nenorocirea.

Pe un fond roz pal — culoarea pielii — era brodată o cireaşă, după toate aparenţele, chiar de mâna tinerei Lily.

Justin înţelegea perfect situaţia: aproape că auzea cuvintele rostite de mamă şi fiică, în timp ce prima lucra cu drag, reproducând pe pânza semnul secret de frumuseţe, de care Petite-Reine era atât de mândră.

Justin se ridică în picioare, cu o mişcare bruscă, de-o violenţă inexplicabilă. Azvârli broderia cât-colo, apoi se repezi la grămada de paie şi înşfăcând sticla, o duse la gură, trăgând un gât zdravăn.

Nu se opri decât ca să-şi recapete suflul.

— Ah! exclamă el, cu ochii sticlind. Tăria asta o să m-amorţească pe vreo două ceasuri!

Se lovi cu pumnul în piept, scoţând un sunet răguşit şi se aşeză în mijlocul încăperii, ţinând în mână scrierile lui Horaţiu, pe care începu să le răsfoiască.

Pe măsură ce citea, se lumină la faţă, apoi, cedând unei porniri irezistibile, începu să declame în gura mare, cu o dicţie latină admirabilă. Lăsând din mână cartea, continuă să recite pe de rost: "*Pindarum quisquis — studet oemulari*...", cu gesturi bizare şi o intonaţie care-i trăda delirul.

— Of, tinereţea mea! Tinereţea mea! izbucni el. Colegiul! Şi mama! Ah, oare de ce-am venit la Paris!...

Obrazul îi era congestionat, dar privirea stinsă.

— Fiecare om îşi are soarta lui... murmură el, întorcându-se la grămada de paie, ca să-şi ia sticla. Destinul meu au fost zdrenţele. Eu, contele Justin de Vibray, am urmat-o pe fata aceea îmbrăcată în zdrenţe... şi-am iubit-o... În toată viaţa mea, e singura femeie pe care am iubit-o!

Mai bău o înghiţitură, însă fără acelaşi efect ca prima. Se îndreptă spre "bibliotecă", de unde luă *Cele cinci coduri*. Deschise cartea şi aproape în aceeaşi clipă o azvârli furios într-un colţ al încăperii.

Încercă să cânte, dar cuvintele i se opriră în gâtlej.

În treacăt atinse cu piciorul volumul lui Horaţiu, care zăcea în praf.

— Ei, hai! se scutură el deodată. Sunt nişte oameni de treabă. Nu-mi voi găsi liniştea până ce n-am să le dau un răspuns.

Se trânti pe burtă pe grămada lui de paie, sprijinindu-se în coate, cu capul în mâini şi începu să citească manuscrisul lui Échalot.

Nici nu sfârşise de citit prima pagină, că se şi lăsase furat de firul evenimentelor prezentate în acele memorii, pe care cititorul le-a urmărit, probabil, cu un surâs compătimitor.

Nici o capodoperă a spiritului omenesc n-ar fi reuşit să-l intereseze în asemenea măsură.

Lectura dură vreo două ore, timp în care Justin nu se mişcă din loc, pradă unei curiozităţi fără margini. Nu-i trebuise prea mult ca să priceapă. Încă de dimineaţă era pregătit să audă orice, însă de-a lungul paginilor în care fostul saltimbanc se pierdea în detalii lipsite de însemnătate, derulând faptele cu încetineală, Justin culegea indicii şi căuta cu patimă certitudini.

Or, certitudinea era tocmai detaliul pe care Échalot îl păstrase pentru el, cu gândul să-l dezvăluie abia în ultima clipă.

Ajungând la pasajul cu privire la semnul din naştere al domnişoarei Safir, pe care Échalot îl descrisese, numindu-l cu naivitate "Cireaşa", Justin puse deoparte manuscrisul, pradă unei emoţii prea puternice pentru mintea să prea slăbită.

Tulburarea lupta cu ameţeala produsă de băutură, însă alcoolul din el îşi spunea cuvântul. Clipa de euforie trecuse.

Acum amorţeala îi cuprindea mintea, ca o ceaţă deasă.

Repetă cu voce joasă şi monotonă:

— Fiica mea... E fiica mea!

Dar rămase nemişcat, cu capul greu de băutură.

Lupta cu sine însuşi.

Efortul lui se dovedi inutil. Ultimul semn de viaţă fu o lacrimă imensă, care se prelinse printre degete, picurând pe paie.

Muşchii i se destinseră şi se prăbuşi cu capul pe braţele încrucişate.

Timpul trecea. Soarele ajunsese aproape de asfinţit, când în uşă se auziră câteva ciocănituri discrete.

Justin nici nu se sinchisi să răspundă, însă cel care bătuse părea obişnuit cu astfel de purtări, căci ivărul se ridică fără zgomot şi uşa se deschise.

În prag se ivi Médor, cu un aer timid şi respectuos. Privirea i se opri pe braţul de paie, alături de care zăcea sticla pe jumătate goală.

— Beat mort! murmură el. Rămâne de văzut pe la ce oră a băut.

Intră în odaie, încercând să calce cât mai uşor, şi se apropie de Justin, îngenunchind lângă el.

— Justin, şopti el. Taică Justin... Domnule Justin!

Gunoierul nu se clinti şi nici nu scoase vreun sunet...

— Şi totuşi, trebuie să vă trezesc, continuă Médor, cu glas rugător şi plin de nerăbdare. Am venit şi ieri, am venit şi azi-noapte. De fiecare dată v-am găsit dormind... De fiecare dată... Hai, domnu' Justin, treziţi-vă!

Ultimele cuvinte le rosti ceva mai tare. Gunoierul făcu o mişcare aproape imperceptibilă.

— Treziţi-vă, insistă Médor, luându-şi inima în dinţi şi scuturându-l de braţ.

Justin mormăi, iritat:

— Nu dorm, da' parcă-s mort...

— Da, da! încuviinţă Médor. Aşa e! Până la urmă o să închideţi ochii de-a binelea! Oricum, măcar puteţi să m-ascultaţi. Asta e deja ceva! Am multe să vă spun, domnu' Justin!

— Eu ştiu şi mai multe decât tine, bolborosi beţivul. Dar ce contează? Nu mai pot să fac nimic! Şi de altfel — continuă el, luptând cu disperare să-şi ridice capul — m-am gândit bine... Ah, m-am gândit atât cât pot eu să gândesc... Le-am spus acestor oameni cumsecade... pentru că sunt tare de treabă... Copilul nu poate fi fiică lor...

— Care copil? întrebă mirat Médor.

— Fetiţa... răspunse Justin. Adevărat! Tu nu ştii... fetiţa lor... Ah, ce îngrozitor! Fetiţa lor! Şi totuşi, ei sunt mai presus de mine, tot aşa cum eu eram mai presus de ei, în urmă

cu cincisprezece ani… Acum m-am prăbuşit în cea mai neagră mizerie şi-n cea mai adâncă ruşine. Nimic nu mă mai poate salva… E mai bine să fie fiică lor, dacă eu tot nu pot avea o fiică!

Médor îl asculta cu gura căscată, înţelegând doar câte un cuvânt, pe ici-pe colo.

— Fiica dumneavoastră! exclamă el, cuprins de tulburare. Vorbiţi chiar de fiica dumneavoastră, domnu' Justin?

— Da, răspunse nefericitul conte. Vorbesc de cea care-ar muri de ruşine şi durere dacă cineva m-ar arăta cu degetul, zicând: "Uite, ăsta-i tatăl tău!" Doamne, am trăit prea mult!

Médor îl ajută să se ridice. Îl asculta râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Atunci, vorbi el articulând cu greu cuvintele, înseamnă că ştiţi unde este fiica dumneavoastră?

Sprijini capul lui Justin cu amândouă mâinile, ca să-l poată privi mai bine.

— Da, îngăimă beţivul. Ştiu unde e…

— Uitaţi-vă la mine, domnu' Justin! strigă Médor. Mă tem să nu vă omor… Să nu vă fac rău cu aşa o bucurie! Uitaţi-vă la mine cum râd şi cum plâng! Încercaţi să ghiciţi, ca să nu primiţi vestea că pe-o lovitură de trăsnet!

Justin făcu ochii mari.

— Ce?… Ce tot zici?… gâfâi el. Nu cumva vrei să-mi vorbeşti de ea?

— Ba da… dădu din cap Médor. Vreau să vă vorbesc de ea! Fiţi atent la mine! Ce naiba, n-aveţi decât patruzeci de ani! Fiţi bărbat!

— Spune! bolborosi Justin, simţind că leşină. Spune repede!

— Ei bine, începu Médor, nici n-aveţi nevoie să-i găsiţi pe părinţii fetei. Dacă ştiţi unde e, atunci s-a terminat cu necazurile, pentru că eu ştiu unde se află La Gloriette.

Justin se eliberă din braţele lui, reuşind să se ţină drept preţ de câteva clipe.

Apoi se clătină pe picioare, iar Médor se repezi să-l susţină, ca să nu cadă pe spate.

Justin îl îndepărtă cu mâna. Genunchii abia îl mai ţineau, îngenunche cu capul în mâini.

— Lily, şopti el, cu un glas pe care Médor nu-l auzise niciodată până atunci. Aşadar, n-a murit! Oare mi-a hărăzit Dumnezeu bucuria de-a o revedea?

— Sigur că da! Sigur că da! răspunse Médor. Văd că aţi primit vestea mai bine decât mi-am închipuit, domnule!

Justin plângea în tăcere.

— E la fel de tânără şi frumoasă, urmă Médor. Acum locuieşte într-un palat.

Mâinile lui Justin alunecară pe lângă trup, dezvăluindu-i chipul livid. Îl privi pe Médor drept în ochi.

— Ah! exclamă el. E frumoasă, tânără, bogată! Iar eu… Nu se poate! Mai bine mor!

Se prăbuşi cu faţa la pământ.

Médor îl privi o clipă, cu un aer descurajat.

— Da' rău a mai ajuns! gândi el cu voce tare. Nicicând nu va mai fi cel de altădată. Ah, de şi-ar veni în fire măcar câteva clipe!

Îngenunche lângă sărmanul gunoier, vrând să încerce din nou să-l ridice. Însă se răzgândi, zicându-şi: "Asta nu duce nicăieri. Mai bine mă pun la mintea lui, ca să-l trezesc încet-încet la realitate."

Médor nu se temea de praf. Se culcă pe pardoseală, cu fruntea lângă cea a lui Justin; acesta stătea cu faţa în jos, învăluit de pletele lui cărunte şi zbârlite.

Păreau doi călători osteniţi, care se opriseră pe marginea drumului, întinzându-se la pământ ca să-şi mai tragă sufletul.

— Ştiam eu că aşa o să se întâmple, domnu' Justin! urmă Médor, încercând să fie convingător. Şi eu sunt tot ca dumneavoastră, abia mă ţin pe picioare… fiindcă simt că e nevoie de un mare efort… şi nu-mi dau seama dacă voi avea atâta forţă…

Justin continua să nu aibă nici o reacţie. Médor îşi apropie buzele de urechea lui, şi-i zise, rostind limpede fiecare cuvânt:

— Dacă mă lăsaţi singur, ce credeţi că pot face pentru ea?

Justin avu o tresărire aproape imperceptibilă.

— Cândva eraţi un bărbat pe cinste, urmă Médor. De n-ar fi decât să merg alături de dumneavoastră şi tot i-am putea veni în ajutor.

Justin îşi propti fruntea în pumni şi repetă, obosit:

— În ajutor?

Şi aproape în aceeaşi clipă, adăugă:

— E în primejdie?

— Văd că v-aţi mai venit în fire, domnu' Justin! se bucură Médor. Nu v-am povestit tot! De fapt nu v-am povestit nimic. După ce vă voi spune ce ştiu despre soţul ei…

— Soţul ei… repetă Justin.

Întoarse încet capul şi ochii lui posomorâţi îi întâlniră pe cei ai lui Médor.

— Te ascult! zise el.

— Bine faceţi, domnu' Justin. Poate că sărmana de ea are mare nevoie de noi.

Justin continuă să-l privească.

— Nu ştiu dac-am înţeles bine… bolborosi el. Parcă spuneai că Lily e măritată.

— Da, încuviinţă Médor. Măritată cu un scelerat, care pe mine mă umple de groază.

Justin se sprijini de podea cu amândouă mâinile, ridicându-se pe jumătate.

În ochi i se aprinse o flacără, care se stinse aproape imediat.

— Vorbeşte-mi tare şi limpede! rosti el cu glas hotărât. Nu-s mort decât pe jumătate… Te ascult.

Capitolul XVI - Justin se trezeşte de-a binelea

Pe chipul lui Médor se citea mulţumirea şi speranţa.

— Adevărat că nu sunteţi mort decât pe jumătate, domnule! zise el. Şi asta pentru că aşa vreţi dumneavoastră. Dacă v-aş putea trezi de-a binelea, totul ar merge ca pe roate.

— Te ascult! repetă Justin cu voce gravă.

— Ah, ce multe am să vă spun! exclamă Médor. Eu unul n-am renunţat niciodată: în timp ce dumneavoastră dormeaţi, eu căutam. Asta am făcut fără încetare, timp de paisprezece ani. Nu v-am spus niciodată, pentru că oricum n-ar fi slujit la nimic. Până acum aţi refuzat să mişcaţi un deget, dar de azi s-a terminat! Nu mai puteţi da înapoi. În primul rând, omul acela e cumva amestecat în răpirea fetiţei. Mi-aduc, aminte foarte bine. Nu i-am uitat chipul şi nu-mi iese din minte gândul că atunci ar fi putut să pună mâna pe femeia aia!

— Despre cine vorbeşti? întrebă Justin, cu o privire limpede cum nu mai avusese de ani de zile.

— Despre soţul doamnei Lily, răspunse Médor.

Justin îşi plecă ochii.

— Cine-i soţul ei? îndrăzni să întrebe.

— Un mare senior străin, ducele de Chaves.

— Ah! icni Justin. Un duce!

— Un duce adevărat! A lui era trăsura cu care a plecat La Gloriette, în ziua când aţi venit dumneavoastră la Paris.

— Unde-am găsit numai o odăiţă goală, gândi cu voce tare Justin. Bine-mi zicea mama: "Ai să-mi grăbeşti sfârşitul"

— Şi asta nu-i tot, urmă Médor.

— Mi-e frig, îl întrerupse gunoierul. Ajută-mă să mă aşez pe paie. Mama a murit din cauza mea.

— Numaidecât! sări Médor, sprijinindu-l cu amândouă mâinile. Numai să nu adormiţi din nou!

Susţinut de credinciosul Médor, reuşi să ajungă la grămada de paie. Nu se culcă, ci se ghemui cu bărbia pe genunchi, vorbind cu hotărâre:

— Nu, n-am s-adorm!

Médor se aşeză lângă el, în aceeaşi poziţie.

— Acum să stăm de vorbă ca doi prieteni, spuse el. Să încerc să-mi descarc sacul cu ştiri. Nu mă prea pricep să povestesc, dar trebuie să aflaţi tot, pentru că mi-au trecut prin minte nişte gânduri care au să vă facă părul măciucă. Locuinţa doamnei Lily e chiar lângă palatul unde pe vremea lui Louis-Philippe, acelaşi duce şi-a ucis soţia cu toporul, în miez de noapte, fără ca cei cinsprezece-douăzeci de servitori să audă urletele asasinului sau ţipetele victimei. Mi-e tare teamă. Ducele a avut încă o soţie — o frumuseţe de femeie. Pe-atunci, domnul Picard mi-a spus că ducesa va muri curând... Ceea ce s-a şi întâmplat, din moment ce domnul de Chaves s-a căsătorit cu La Gloriette. Dar dumneavoastră nu ştiţi cine-i domnul Picard, iar mie mi-e greu să merg pe firul întâmplărilor. Fir-ar să fie! se lovi el cu palma peste frunte. Şi totuşi să încerc să fiu clar!

— Da, da, încearcă! murmură Justin, ştergându-şi tâmplele năclăite de sudoare. Mie îmi vuieşte capul şi-abia pricep ce spui.

— Ştiţi bine că timp de vreo două săptămâni am dormit în ladă de lemne a doamnei Lily, reluă Médor. Toată ziua alergam de la Comisariat la Prefectură. Cunoşteam pe toţi funcţionarii şi eram cu ochii pe cei care nu făcuseră mare lucru şi nu găsiseră nimic. În sinea mea îmi ziceam: "Trebuie să existe o explicaţie, prea nu s-a găsit nici o urmă." Poliţia avea o descriere exactă a hoaţei de copii, pe care-ai fi recunoscut-o dintr-o mie. Agenţii însărcinaţi cu anchetarea cazului sosiseră imediat la lotul faptei, astfel că putuseră culege fel de fel de mărturii. Numai că să vedeţi ce s-a întâmplat: unul dintre ei, domnul Picard, a dispărut: s-a lăsat de meserie, devenind dintr-o dată bogat, parcă de pe urma unei moşteniri. După plecarea lui, cercetările au căzut baltă. Celălalt agent, domnul Rioux, spunea în dreapta şi-n stânga că Picard fusese cel care strânsese toate dovezile. Şi mai zicea Rioux că ducele a greşit dându-i atâţia bani: când vrei să ai ogari iuţi de picior, nu trebuie să-i îmbuibi înainte de vânătoare. Pe scurt, cercetările au încetat, iar când venea vorba despre cazul cu pricina, slujbaşii Prefecturii ridicau din umeri. Şi-acum, fiţi atent! Într-o dimineaţă, pe când mă aflam în strada Versailles, unde-mi făcusem numărul cu "înghiţitul", am dat nas în nas cu domnul Picard, îmbrăcat în straie de burghez, cu obrajii rumeni, ca omul care-a prânzit copios. Cazul fusese de mult închis, povestea se învechise, însă nu şi pentru mine. L-am oprit pe domnul Picard, vorbindu-i cu blândeţe:

"Noroc, domnu' Picard! Arătaţi mai bine ca oricând." "Mă cunoşti, prietene?" s-a întors el spre mine. I-am amintit împrejurările în care am avut cinstea de a-l întâlni, atunci când se întâmplase nenorocirea doamnei Lily.

"Oho!" a exclamat el. "Asta a fost înainte de potop! Erai niţel cam pisălog, omule! Mereu voiai ca acele ceasornicului s-o ia înaintea timpului. Ce s-a mai întâmplat cu femeiuşca aceea nostimă?"

Tot povestind, l-am invitat să bea ceva.

"Deşi acum sunt om făcut, să ştii că n-am mândria parvenitului", mi-a spus el.

"Plăteşti dumneata un rând şi pe urmă plătesc eu. Îmi place să stau de vorbă cu oameni amintind de Parisul de altădată."

Am intrat într-o cârciumă şi domnul Picard a început să-mi zică ba una, ba alta despre poliţie, adăugând că dacă şi-ar publica memoriile secrete, tuturor li s-ar face părul măciucă. Mi-a povestit că şi-a lăsat slujba ca să nu mai aibă nici în clin, nici în mânecă cu toţi neisprăviţii şi cu toate scursorile societăţii moderne. Aşa spun toţi când pleacă din poliţie. Eu nu ştiu cât de adevărate sunt astfel de vorbe — oricum, puţin îmi pasă.

În timp ce pălăvrăgea, omul meu continua să bea — băutura îi place mai mult ca trăncăneala. Iar eu îi turnam pahar după pahar, înţelegând bine că până la urmă voi scoate ceva de la el.

Când s-a îmbătat criţă, am început să-l contrazic, ştiind că asta-l scoate din ţâţâni pe orice beţiv.

"Doar nu credeţi că un duce — care pe deasupra mai e şi milionar — ar fi în stare să fure copii!"

"N-am spus că a furat fetiţa", a replicat domnul Picard, "deşi îl cred în stare. Am zis doar c-a profitat de situaţie şi că o voia pe blonda aia cu orice preţ. Cu orice preţ, pricepi?" a repetat el, dând cu pumnul în masă. "Nu s-ar fi dat înapoi de la nimic ca să pună mâna pe ea! E un sălbatic: un trubadur cu gheare de tigru! Şi să ştii că nu dau doi bani pe viaţa ducesei — nevastă-sa, care-i la Paris acum! Ce brunetă frumoasă! Ah, când vorbea despre Lily, parcă auzeam bătând clopotul de înmormântare pentru soţia lui legitimă... Ehe, multe se mai petrec şi în casele bogaţilor!"

"Adică aţi vorbit cu el despre Lily?" am întrebat eu. O clipă m-a privit bănuitor. Păşisem cu stângul. Eu nu m-am priceput niciodată la fineţuri. Numai că mintea îi era atât de înceţoşată de alcool încât bănuielile i s-au topit îndată.

"Vezi tu, bătrâne", mi-a zis, "o ocazie nu se iveşte de mai multe ori. Când ţi-a ieşit în cale, trebuie s-o prinzi din zbor. Eu n-am făcut rău nimănui... Şi pe urmă, mi-am dat demisia! Nu poţi pretinde unui burghez care iubeşte libertatea să rămână sclavul administraţiei. Ce naiba, suntem francezi şi ne socotim egali cu toţii în faţa legii. Îmi închipuiam că ducele voia să dea de urma fetiţei, aşa că m-am făcut luntre şi punte s-o găsesc, mai ales că el plătea. Şi încă ceva: ţineam să-l înlătur pe Rioux, care-i un incapabil. Într-o dimineaţă, m-am prezentat în faţa ducelui, cu un raport amănunţit, în

care-i arătam că după ce-i luasem la întrebări pe toţi birjarii din Paris, descoperisem în sfârşit pe unul care avusese de-a face cu bătrâna cu pălărie şi văl albastru..."

— Povestea e cam lungă, dar n-am cum s-o scurtez! i se adresă Médor lui Justin.

— Ascult şi înţeleg, vorbi Justin, care nu se clintise de la începutul relatării.

— Închipuiţi-vă că eram numai urechi şi mă străduiam din răsputeri să-mi păstrez calmul. Domnul Picard se înfuriase, crezând că nu mă interesa ce-mi povestea. Beţivul ăla bătrân habar n-avea că memoram totul, cuvânt cu cuvânt. Şi pe măsură ce istorisea, eu făceam ochii mari. Birjarul o dusese pe bătrâna pe drumul dintre Charenton şi Maisons-Alfort. Tocmai asta îi stârnise bănuiala: baba îi ceruse s-o lase într-un loc unde nu se zărea nici o casă.

"Şi-atunci ce crezi că mi-a dat prin cap?" m-a întrebat domnul Picard. "Ah, ce-o să mai plângă ăia de la poliţie după mine! Ei bine, m-am deplasat la faţa locului, împreună cu doi poliţişti şi cu birjarul. Omul ne-a arătat unde coborâse bătrână cu copilul — un băieţel, după câte zicea ea — dar ştim noi de ce-s în stare individe de soiul ăsta! Am colindat prin împrejurimi: nici urmă de casă! Poteca pe unde-o apucase dădea într-un câmp semănat cu sfeclă. Cu siguranţă că nu răpise fetiţa ca s-o ducă printre sfecle. La marginea câmpului era un morman de bălegar. Am ordonat oamenilor mei să caute acolo. Zece minute mai târziu, ţineam în mână pălăria, vălul albastru, o pălăriuţă cu pană, o fustiţă plisată şi nişte cizmuliţe ca de jucărie..."

— De astă dată, se întrerupse din nou Médor, nu mi-am mai putut stăpâni emoţia.

"Ah, domnule Picard!" am izbucnit eu. "Da' bună treabă aţi mai făcut! Ducele trebuie să fi fost tare mulţumit de dumneavoastră!"

Domnul Picard a mai râs un pahar, apoi mi-a zis, umflându-se în pene: "Află, iubitule, c-a fost atât de mulţumit, încât mi-a dăruit o avere!"

"Bine, dar cum se face că fata n-a fost găsită?" am întrebat eu.

"Of, of, of!" mi-a răspuns domnul Picard, clipind din ochi şăgalnic. "Văd că nu prea pricepi mare lucru, omule!"

Am încercat să par cât mai neştiutor.

"Nu pricepi mare lucru", a repetat el. "Văd bine că trebuie să pun punctul pe *i*. Ducele mi-a dat o întreagă avere ca să îngrop toată afacerea, de care era foarte mulţumit."

Nu mi-am putut stăpâni un strigăt de uimire. Domnul Picard m-a privit cu un aer neliniştit.

"Aha!" am exclamat eu, râzând în hohote. "Acu' înţeleg! Hai, că-i bună! Va să zică, ducele nu voia să fie găsită fetiţa!"

"Întocmai. El n-o voia decât pe mamă. M-a pus să întocmesc un alt raport şi-apoi să-mi dau demisia. Ei bine, am făcut un raport despre o trupă de saltimbanci care se

îmbarcaseră la Le Havre, cu destinaţia America, ducând cu ei o fetiţă drăgălaşă, cum nu se mai poate..."

"De vârsta micuţei Petite-Reine!" am sărit eu.

"Chiar aşa! Ai ghicit!"

"După care ducele a venit la Lily să-i povestească toate astea..."

"Şi sărmana l-a urmat ca o mieluşea", a încheiat domnul Picard.

Médor se opri, cu ochii la Justin, care continua să nu facă nici o mişcare.

— M-aţi înţeles măcar pe ici-pe colo, domnu' Justin? întrebă, nu foarte sigur că vorbele lui fuseseră pricepute de bietul beţiv.

Acesta încuviinţă din cap.

— Ei bine, zise încet Médor, omul acesta e soţul doamnei Lily.

— Da, repetă Justin. E soţul ei.

Apoi adăugă:

— Dar cu cealaltă ducesă ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu exact, răspunse Médor, dar am o bănuială.

— Crezi c-a murit?

— S-ar putea, din moment ce ducele s-a recăsătorit.

Justin îşi acoperi ochii cu mâinile.

— Mai e ceva, îndrăzni Médor.

— Ah! şopti Justin. Deci asta nu-i tot!

— Omul acela nu s-a schimbat, deşi a încărunţit la tâmple, domnu' Justin! Iată adevărata primejdie, iată de ce v-am spus că mă tem. Chiar în faţa barăcii mele din bâlci, pe esplanada Invalizilor, e un teatru mare, unde se găseşte o fată frumoasă ca un înger. Spun asta cu mâna pe inimă. Vin s-o vadă o mulţime de domni cu stare, numai că-şi pierd timpul de pomană: fata e pe cât de frumoasă, pe-atât de cuminte. Dar şi La Gloriette era cuminte. Alaltăieri seară l-am zărit pe omul nostru, pe duce. Am chipul lui bine întipărit în minte, l-aş recunoaşte oriunde. L-am văzut intrând în teatru, cu încă un bărbat. Când oameni ca el vin la bâlci, toată lumea ştie care-i motivul. Mă bătea gândul să mă ţin după ei, căci pot merge oricând în teatrul vecinilor mei, dar tocmai atunci a trecut pe lângă mine La Gloriette, aşa c-am urmărit-o ca să aflu unde locuieşte.

— De ce nu i-ai vorbit? întrebă Justin.

— Mă bucur că mă ascultaţi, domnule! i se adresă bunul Médor. Nu i-am vorbit, pentru că o însoţea un tânăr frumos şi amândoi îşi lăsaseră caii în strada Saint-Dominique. N-am putut decât să-i urmez de departe.

Justin căzuse pe gânduri.

— Când m-am întors la bâlci, continuă Médor, lumea tocmai ieşea de la reprezentaţie. I-am văzut din nou pe duce şi pe bărbatul care era cu el. Am tras cu

urechea la ce discutau şi-am înţeles că ducele nu s-ar fi dat înapoi de la nimic — cum zicea domnul Picard — ca să pună laba, nu pe La Gloriette, ci pe domnişoara Safir!

La auzul acestui nume, Justin sări în picioare, scuturându-şi pletele albe, ca o coamă de leu.

Era de nerecunoscut. Ochii îi ardeau, îşi ţinea trupul drept şi fruntea sus.

Sub privirea uluită a lui Médor, încercă zadarnic să repete numele "domnişoara Safir".

Cuvintele-i rămâneau în gâtlej.

Îşi puse amândouă mâinile pe umerii lui Médor, îngăimând cu glas gâtuit:

— Ea… E ea!… E fetiţa mea!

Médor încremeni de uimire. Îi venea greu să-l creadă. Poate că sărmanul om îşi pierduse minţile.

— E fetiţa mea! repetă cu patimă Justin. Fetiţa mea! Fetiţa mea!

Înşfăcă foile lăsate de Échalot şi începu să le frunzărească, în căutarea numelui care-i scăpa.

Între timp, umbla de colo-colo prin odaie.

Brusc, se opri în faţa lui Médor, care nu pricepea nimic, şi-i zise cu glas vibrând de mânie:

— Aşadar, acum vrea să-mi ia şi fiica!… Du-mă la palatul lui, îi ceru el lui Médor, liniştindu-se ca prin farmec şi pornind spre uşă.

— Păi… bolborosi Médor.

— Ce e? Vreau să mă duci acolo!

— Aşa o fi, murmură Médor, numai că în casa aia nu intră care cum vrea… Cel puţin, nu oameni ca mine şi ca dumneavoastră…

Justin îşi coborî privirea spre zdrenţele atârnând pe el şi obrazul i se făcu stacojiu de ruşine. Se opri, lăsându-şi capul în piept.

— Eu am încercat s-o văd… urmă Médor. Ba chiar mi-a venit în minte o idee. Am scris câteva rânduri şi am strecurat portretul lui Lily între paginile scrisorii pe care-am dus-o la palat.

— Deci tu l-ai luat? se miră Justin. Doamne, cât l-am căutat!

Apoi îi întinse mâna, zicând:

— De fapt, ne aparţinea amândorura deopotrivă!

— Am găsit porţile închise, continuă Médor. N-am putut trece de ele. De trei ori m-am întors acolo, aşa că-mi închipui că poate scrisoarea a căzut în mâinile soţului.

— Şi totuşi, trebuie să intrăm! gândi cu voce tare Justin.

Pe frunte avea săpate două cute adânci: mintea lui amorţită se dezobişnuise să lucreze.

— Vino! zise el dintr-o dată.

Şi ieşi aşa cum se găsea: desculţ şi cu capul descoperit.

Coborî scara, traversă terenul viran şi se opri la uşa unei cocioabe ceva mai răsărite decât celelalte, pe care se puteau citi următoarele:

Doamna Barbe Mahaleur, proprietăreasă
— Birou de închirieri —

— Aşteaptă-mă aici! îi spuse el lui Médor şi se strecură înăuntru.

Barbe Mahaleur, zisă şi Iubirea-şi-Norocul, patroana gunoierilor, stătea în "birou", aşezată în faţa unui registru plin de mâzgăleli de-a dreptul imposibile. Lângă ea se aflau o sticlă de rachiu şi un pahar pe jumătate plin.

Băutura îi otrăveşte pe unii, în timp ce pe alţii îi îngraşă. Barbe Mahaleur se împlinise binişor la trup, fără a pierde frumoasă culoare stacojie ce-i împodobea obrajii enormi.

— Vrei să-ţi plăteşti chiria? întrebă ea, dând cu ochii de Justin. Mă doare sufletul când te văd bând până cazi lat, în loc să pui umărul la muncă... aşa ca mine, scumpule.

Dădu pe gât paharul, aproape provocator.

— Ăsta-i un rachiu pe cinste! adăugă ea, plescăind din limbă. Îţi întăreşte stomacul, în loc să-ţi întoarcă maţele pe dos, ca poşirca pe care-o bei tu, slăbănogule!

— Am venit să-ţi spun că am nevoie de douăzeci de ludovici, vorbi Justin.

Cât era de mătăhăloasă, femeia sări ca arsă de pe scaun.

— Douăzeci de ludovici! repetă ea. Numai atât? Nici dacă te-aş pisa într-o piuliţă, n-aş mai scoate de la tine douăzeci de ludovici, iubitule!

— Am nevoie de douăzeci de ludovici, insistă Justin, şi-am venit la dumneata ca să-ţi cer să mă împrumuţi.

— N-ai decât, bătrâne! începu să râdă în hohote Barbe Mahaleur. Aşteaptă pân-am să ţi-i dau!

— De multe ori m-ai întrebat, urmă cu răceală Justin, dacă nu vreau să mă ocup de registrele dumitale.

— Ştiu, ştiu, numai că n-ai vrut, iar acu' ai ajuns în ultimul hal!

— Pentru douăzeci de ludovici am să-ţi ţin registrele cât timp ai să ai nevoie.

Femeia îşi umplu paharul cu rachiu.

— Îmi dai în scris, bătrâne? întrebă ea.

— Da, încuviinţă Justin. Îţi dau în scris.

Din ochii lui Barbe Mahaleur ţâşni o privire răutăcioasă şi triumfătoare.

Acolo, în acele tărâmuri fantastice unde poţi ajunge cu omnibuzul pentru numai şase gologani, deşi în realitate ele sunt mai îndepărtate de civilizaţie decât savana africană, oamenii au păreri cu totul diferite despre valoarea unui contract, arătând un respect aproape superstiţios pentru orice hârtie cu antet.

Pentru ei, tot ce-i semnat e sfânt. O semnătură — indiferent pe ce-a fost pusă — e o garanţie solidă, un lucru real, în contrast cu cuvântul rostit, considerat în general minciună.

— Aşează-te aici, scumpule! îl invită Barbe Mahaleur, împingând cu piciorul un scaun către el. Scrie! Eu am să-ţi dictez.

Justin se aşeză.

— Nu-s nici eu ciungă, vorbi Barbe Mahaleur. Mă pricep să-ntocmesc un act nelegalizat. Ia timbre din sertarul din stânga şi vezi să nu faci pete!

Apoi începu să dicteze:

— Subsemnatul, Justin... dacă mai ai un nume, scrie-l... mă angajez s-o slujesc pe doamna Barbe Mahaleur, proprietăreasă, în calitate de grefier, precum şi la orice alte treburi, pe timp de patru ani, cu leafa de şase sute de franci pe an, fără casă şi masă. Azi, 19 august 1866, am primit în avans plata pentru cei patru ani, în bani gheaţă.

— Ghea-ţă... silabisi Justin, terminând de scris.

— Citeşte-mi de la capăt, îi ceru matahala.

Justin se supuse.

— Vrei să semnezi pentru douăzeci de ludovici? întrebă ea. Şi eu am nevoie de bani. De altfel, nu-ţi reţin decât două mii de franci.

Izbucni în râs. Justin semnă hârtia.

— Da' proşti mai sunt şi filozofii ăştia! zise femeia, încântată de târgul pe care tocmai îl încheiase. La urma urmei, poate că tocmai eu sunt în pierdere. Nu cred că ai să mai trăieşti atâta timp.

Luă dintr-un cufăr patru sute de franci, pe care-i puse în palma lui Justin.

— Începem mâine, la ora şase dimineaţa, spuse ea.

— Nu, o contrazise gunoierul. Începem peste trei zile.

— Bine! încuviinţă femeia. Doar trebuie să bei cât pentru patru ani. Fie! Te-aştept peste trei zile.

Justin ieşi. Din prag îl zări pe Médor. Se apropie de el şi-i strânse mâna, zicând:

— Acum putem intra în palat.

Capitolul XVII - Capcana

În aceeaşi dimineaţă, domnişoara Safir, îmbrăcată simplu şi modest ca de obicei, îngenunchease în faţa altarului Sfintei Fecioare, din biserica Saint-Pierre-du-Gros-Caillou. Părul ei auriu şi bogat, împletit în două cozi lungi, era adunat sub pălărioara de tafta neagră, fără nici o podoabă. Purta o rochie de muselină, tot neagră, şi o pelerină din acelaşi material.

Cei ce umblă dis-de-dimineaţă pe străzile cartierului Saint-Germain, pot întâlni o mulţime de fete şi femei înveşmântate tot atât de simplu, mai cu seamă în preajma bisericilor, într-un fel, s-ar putea vorbi despre un soi de uniformă pentru liturghie.

Seara, priveliştea se schimbă. Le puteţi vedea pe aceleaşi încântătoare crisalide, ieşind din gogoaşa lor de mătase şi căpătând aripioare de fluture, pe când se plimbă în acele coşuri cu flori, ce se leagănă în tropotul unor cai ca din poveste, pe drumul spre pădure.

Numai că în lipsa unei mame, fiecare tânăra enoriaşă din cartier merge însoţită de o guvernantă, în timp ce domnişoara Safir era singură.

De vreo săptămână venea aici în fiecare zi, ca să se roage la biserica Saint-Pierre-du-Gros-Caillou, aşa că toată parohia ajunsese s-o cunoască. Lumea îi admira nobleţea mişcărilor, frumuseţea fără pereche şi purtările pe măsura înfăţişării.

Oamenii se mirau că fata se măritase atât de timpuriu, negăsind o altă explicaţie pentru singurătatea ei.

Desigur, nimeni nu şi-ar fi închipuit — deşi se întâmpla uneori ca prin acest ţinut al ipotezelor să se mai rătăcească mila — că tânără cu înfăţişare aşa de decentă îşi câştigase libertatea prin mijloace atât de excentrice.

Era în centrul atenţiei, însă — lucru lăudabil — nu părea să se intereseze de nimeni şi nimic în jurul său.

Ascultă liturghia cu luare-aminte, fără grimase mimând pioşenia şi fără să-i zboare gândul în altă parte. Când slujba se termină, pleca acasă pe jos, la fel precum venise.

Ceilalţi enoriaşi erau curioşi. Câţiva chiar încercaseră să afle unde locuia fermecătoarea necunoscută. Probabil unii se ţinuseră după ea, dar odată ajunsă pe esplanada Invalizilor, îi pierdeau urmă printre barăcile bâlciului.

Nimeni nu reuşise să descopere unde se ducea, afară doar de cazul când ar fi locuit într-una din rulotele saltimbancilor ceea ce n-ar fi fost de conceput!

În această dimineaţă, cei ce-şi îndreptau atenţia spre ea, puteau constata că era mai palidă ca în alte zile. Pe chip i se citea o adâncă melancolie.

După liturghie, fata rămase să se mai roage preţ de câteva momente, apoi îşi coborî voalul şi se îndreptă spre agheasmatar.

Aici se găsea un tânăr frumos şi foarte elegant. Biserica era aproape goală. Printre puţinii credincioşi care încă nu plecaseră, câţiva sufereau de păcatul neînsemnat al curiozităţii, aşa că observară cum, la vederea atrăgătorului cavaler, fata se îmbujoră sub văl.

Se îmbujoră şi surâse.

Tânărul îşi muie degetele în agheasmatar şi-i oferi apă sfinţită, roşind mai tare chiar decât necunoscută, însă zâmbind şi el. Mâinile li se atinseră şi amândoi în acelaşi timp îşi făcură semnul crucii.

Ieşiră împreună din biserică.

Domnişoara Safir porni spre esplanadă ca de obicei, cu tânărul cel frumos mergând alături de ea.

Pe curioşii aflaţi prin preajmă fără îndoială îi miră faptul că cei doi tineri nu-şi vorbeau deloc.

Fata continua să zâmbească, în timp ce băiatul părea îngrozitor de stânjenit.

Merseră astfel până în capătul străzii Saint-Dominique. Aici, domnişoara Safir se opri, întorcându-se spre Hector de Sabran. Mai încurcat şi mai timid decât în ziua când o văzuse pentru prima oară la teatru, împreună cu colegii de la Şcoala ecleziastică din Le Mans, acesta murmură:

— A şi sosit clipa despărţirii?

În loc să-i răspundă, domnişoara Safir îi întinse mâna, şoptind:

— De-ai şti de când te-aştept!

Hector se lumină la faţă dintr-o dată. Îşi căută zadarnic cuvintele. Iubea, iubea cu adevărat şi din tot sufletul.

— Trebuie să ne luăm rămas-bun, urmă Safir, fără să-şi retragă mâna. Nu ai nimic să-mi spui?

— Eşti palidă... îngăimă Hector. Te-ai schimbat mult.

— Sunt cam bolnavă, răspunse ea. De vreo două zile nici nu mai dansez.

Hector îşi feri privirea.

— N-ar fi trebuit să-ţi pomenesc despre asta, spuse ea cu un zâmbet dulce. Îmi închipui că ţi-e ruşine...

Pasiunea din inima lui Hector rupse zăgazurile tăcerii.

— Ştii bine că te iubesc, o întrerupse el, vorbind aproape în şoaptă. Scurtele clipe petrecute alături de dumneata la Fontainebleau sunt cea mai scumpă amintire a mea. Te iubesc aşa cum eşti. Nu respect pe nimeni atât cât te respect pe dumneata.

Safir îşi trase mâna dintr-a lui. Surâsul îi deveni uşor sarcastic.

— Nici măcar... începu ea.

Dar nu-şi sfârşi fraza, adăugând încetişor:

— De fapt, sunt puţin geloasă.

Hector simţi pornirea de-a îngenunchea în faţa ei. Dar nu era momentul potrivit. Safir înclină uşor din cap, în semn de bun-rămas.

— Am să te revăd? întrebă el cu glas tremurător.

— Vin la biserică în fiecare dimineaţă, la aceeaşi oră.

— Aş dori să stăm de vorbă, spuse tânărul.

— Numai noi doi, ca atunci, sub copacii din pădure? îl întrerupse Safir.

El tăcu, iar fata adăugă, zâmbind:

— Şi eu aş vrea...

Apoi, după o clipă de gândire:

— Diseară, la ora zece, în spatele teatrului... Fereastra mea e cea din dreapta. Vino! Eu am să te-aştept.

Şi se îndepărtă, cu paşi graţioşi.

Hector rămase pe loc, năuc de fericire.

Fusese cea de-a doua întâlnire. Hector nu se mai arătase atât de timid ca prima dată, lucru de care se mira şi el.

Iată cum a decurs şi cea de-a treia întrevedere.

Orologiul din Domul Invalizilor tocmai bătuse ora zece. Pe esplanada aproape pustie, câteva barăci se încăpăţânau să facă tărăboi, chemând zadarnic pe cei câţiva curioşi rătăciţi prin bâlci.

Dimpotrivă, teatrul Canada era închis şi tăcut. O banderolă lată, lipită peste afişe, anunţa că spectacolul se suspendă, datorită unei indispoziţii a domnişoarei Safir.

În spatele teatrului se găsea un loc viran, unde era îngrămădit calabalâcul "firmei" Canada, precum şi imensa rulotă, slujind drept locuinţă pentru întreaga familie. În mijlocul rulotei se zărea o ferestruică pătrată, din care răzbătea o rază de lumină.

În capătul drumeagului îngust care înconjura baracă, dând spre esplanadă, îşi făcu apariţia Hector.

În aceeaşi clipă, două umbre care până atunci rămăseseră nemişcate, aproape lipite de una din roţile rulotei, se aplecară, strecurându-se de cealaltă parte a barăcii, unde-i aştepta un om.

— Astă-seară nu suntem singurii porniţi la vânătoare, vorbi una dintre umbre.

— Fără imprudenţe! şuieră cealaltă. Să fim atenţi şi să profităm de împrejurări.

Hector de Sabran traversă locul cel pustiu. Nici nu avu nevoie să rostească vreun cuvânt. La zgomotul uşor de paşi, silueta delicată a unei tinere fete se contură în cadrul ferestrei luminate.

— Dumneata eşti? întrebă fata încetişor, fără să-i tremure glasul.

— Da, eu! răspunse Hector.

— Te-ai uitat bine, să nu te vadă nimeni?

Hector aruncă o privire de jur-împrejur. În timp ce era cu capul întors, Safir sări pe fereastră chiar lângă el, mai sprintenă ca o pasăre.

— Vino, îi şopti, punându-i degetul pe buze.

Se strecură printre barăci şi rulote, până ce ajunse la altă alee. Hector o urmă.

Însă una dintre umbrele ce dădeau târcoale locuinţei familiei Canada se desprinse din întuneric, pornind la rândul ei pe urmele lui Hector.

Fără a se opri din drum, Safir îl conduse până la tufele din stânga esplanadei, cum vii dinspre Domul Invalizilor. Străbătură desişul, până la cheiul Senei.

Erau puţini trecători la ora acea. Noaptea întunecoasă prevestea furtună, iar cerul se acoperise de nori ameninţători.

Safir purta aceleaşi haine negre cu care fusese la biserică şi Hector abia o distingea printre trunchiurile copacilor. Ieşind dintre boschete, o luă la stânga, spre aleea ce cotea din direcţia esplanadei spre Câmpul lui Marte, de-a lungul cheiului Billy.

Abia aici se opri. Se uită cu atenţie în urmă, dar nu-l văzu decât pe Hector.

— De obicei sunt curajoasă, murmură ea. Dar azi, nu ştiu de ce, mi s-a făcut frică dintr-o dată.

— Chiar şi lângă mine? o întrebă tânărul.

— Mai ales lângă dumneata, replică Safir, şi mai ales pentru dumneata. Ah, te rog să mă înţelegi! exclamă ea. Am încredere în curajul şi forţa dumitale şi din câţi tineri am întâlnit, eşti singurul pe care-l admir şi-l iubesc… Dar dacă te-aş pierde…

— Scumpa mea copilă! murmură înduioşat Hector.

— Nu mai sunt copil! protestă Safir. Am încercat să te evit. În loc să vin la întâlnirea pe care ţi-am dat-o cândva, am plecat departe, cât mai departe, însă gândul la dumneata nu-mi dădea pace. Te căutam, îţi reciteam scrisorile. Şi când vedeam în cărţi — pentru că toată ştiinţa mea e luată din cărţi! — distanţa dintre dumneata şi mine: eu, o biată fată dintr-o categorie de oameni dispreţuită şi batjocorită de toţi cu cruzime, iar dumneata, atât de frumos şi de mândru, atât de nobil, atât de bogat…

— Da, încuviinţă Hector, sunt bogat şi-i mulţumesc Celui de Sus, pentru că bogăţia mea îţi aparţine!

— Mă gândeam, urmă Safir, fără să ia seamă la această întrerupere, că vorbeai ca toţi ceilalţi tineri şi că scrisorile dumitale... Ah! Ce copil erai când mi-ai scris!

Hector încercă să protesteze, dar Safir continuă să vorbească:

— Din cărţi nu afli chiar tot, însă cele pe care le-am citit m-au învăţat măcar câteva lucruri de bază în viaţă. Eu nu mai sunt copil. Am cugetat asupra lumii mai mult ca alte fete de-o seamă cu mine. Deseori îmi repetam c-am făcut bine fugind de dumneata, că totul era împotriva mea şi că ar fi fost o nebunie să mă cauţi. De altfel, cum ai fi putut să mă găseşti? Ne-am despărţit pentru totdeauna. Şi totuşi, zâmbi ea, am continuat să te aştept în fiecare zi.

Surâdea, sprijinindu-se de braţul lui Hector; acesta îi admiră, pierdut, trăsăturile frumoase şi nobile, pe care întunericul le făcea şi mai suave, aproape divine.

Mergeau cu paşi rari, umăr lângă umăr. Hector ar fi vrut să-i spună câte-n lună şi-n stele, însă tăcea, ascultând în extaz glasul care-i pătrundea până în adâncul sufletului.

— Nu-i aşa că în tot acest timp te-ai gândit din când în când şi la mine? întrebă ea deodată, cu un aer şăgalnic şi copilăresc.

— Eşti visul vieţii mele, îi răspunse Hector.

— Dacă m-ai fi dat cu totul uitării, murmură ea, aş fi ştiut, aş fi simţit. Am trăit tot timpul alături de dumneata, dar nu numai în gând... Uite, s-a întâmplat să fiu bolnavă, foarte bolnavă. Acei oameni de treabă, care m-au crescut şi mă iubesc atât de mult, pe care îi voi iubi şi eu, chiar de-ar fi să devin cândva prinţesă, au crezut că-mi sunase ceasul: totul pentru că în timp ce călătoream cu rulota, am văzut de la fereastra odăiţei mele...

Se întrerupse, privindu-l drept în ochi, apoi urmă:

— E mult de-atunci... Ne îndreptam spre Paris... Din ziua aceea n-am mai fost niciodată aceeaşi...

— Dar spune-mi, ce-ai văzut? întrebă tânărul conte.

— Am să-ţi spun, numai că te rog să-mi răspunzi sincer.

Hector îi luă mâna, apăsând-o pe inimă.

— Sincer, repetă ea cu voce gravă. Când cineva încearcă să mă înşele, ghicesc întotdeauna... Iubesc prea mult, ca să nu fiu geloasă.

Hector se opri în loc.

— Sunt încă foarte tânăr, vorbi el. Însă de doi ani mă învârt în înalta societate şi nu put spune că plăcerile Parisului mi-ar fi necunoscute. Cu toate acestea, n-am iubit şi nici nu voi iubi vreodată altă femeie decât pe dumneata. Te implor, spune-mi ce s-a întâmplat în ziua aceea.

— Nu acum, răspunse Safir, cu un aer visător.

Apoi adăugă, uşor iritată:

— Am fost la prima împărtăşanie şi acum port numele unei sfinte. Ţi-am povestit asta, pentru că văd cum şovăi să-mi spui "Safir".

— Adevărat, îngăimă Hector. Dar nu fi supărată. De-ai şti cum nefericirea dumitale mă face să te iubesc şi să te respect de mii de ori mai mult!

Tăcu, iar Safir parcă tot continua să-l asculte.

— De fiecare dată când mă gândeam la dumneata, vorbi ea ca pentru sine, acestea erau chiar cuvintele pe care-mi închipuiam că le rosteşti. La prima împărtăşanie am primit numele Fecioarei Maria. Vrei să-mi spui Marie?

Hector îşi lipi buzele de mâna ei.

— Marie! murmură el. Marie, dragostea mea...

— Nu greşeşti compătimindu-mă! şopti ea. Şi totuşi, oamenii care m-au crescut nu m-au făcut să sufăr niciodată. În această familie umilă sunt tratată ca o regină. Ei sunt cei ce mi-au dat primele indicii privitoare la naşterea mea.

— Cum adică? îndrăzni Hector.

— Cât eşti de naiv! murmură fata, înduioşată. Îţi mulţumesc că nu râzi de mine.

Apoi râse chiar ea, însă cu mare amărăciune, şi adăugă:

— Domnule conte Hector de Sabran, probabil ştii că toate fetele găsite, aşa ca mine, visează că părinţii lor sunt prinţi sau prinţese.

— Scumpa mea Marie! izbucni Hector. De ce-mi vorbeşti cu atâta obidă?

— Pentru că vine o clipă când visul se destramă, răspunse ea, coborând glasul. Niciodată n-am putut trece dincolo de această limită. Ştiu că mă iubeşti. Nici nu-i nevoie să mi-o spui, ca să te cred... numai că dumneata eşti contele de Sabran, iar eu — domnişoara Safir...

Din nou simţi pe mâna buzele lui Hector.

— Eşti toată viaţa mea, îi şopti el, cu glasul tremurând de pasiune. Toată speranţa şi tot viitorul meu. Ceea ce dumneata numeşti vis nu-i altceva decât realitatea existenţei noastre. Nimic nu ne va smulge din vis. Eu sunt liber: părinţii mei au murit.

— Ah!... exclamă fata, ridicându-şi spre el ochii mari şi plini de lacrimi.

— Sunt liber, repetă Hector cu şi mai mare însufleţire. Lumea-i mare: mai sunt şi alte locuri decât Europa. Marie, dacă te temi de trecutul domnişoarei Safir — atât de curat, dar pe care ceilalţi l-ar putea, totuşi, lua în râs — află că averea lăsată moştenire de părinţii mei se găseşte în Brazilia. La un singur cuvânt al tău, am să te duc acolo. Astfel, contesa de Sabran se va despărţi odată pentru totdeauna de cea pe care soarta nedreaptă a abătut-o un timp de la strălucirea ce i se cuvenea.

Safir nu-i răspunse imediat. Răsufla greu şi precipitat.

În tăcerea care se lăsase, auziră amândoi un zgomot uşor, venind dinspre locul unde bulevardul cotea spre esplanadă.

Priviră într-acolo. Poate era doar vântul, căci primele rafale ale furtunii începuseră să ridice vârtejuri de praf şi frunze uscate.

Noaptea era din ce în ce mai întunecată. Doar din loc în loc, pe sub copaci, felinarele aruncau pete de lumină.

Bulevardul era pustiu cât vedeai cu ochii.

— Nu-mi răspunzi, Marie? întrebă Hector după câteva clipe de tăcere.

— Nu pot să-ţi răspund, murmură fata.

— De ce?

— E taina mea, surâse ea cu tristeţe. Dar oare am eu vreo taină fără dumneata? În viaţa mea există două lucruri — numai două — care-mi umplu sufletul şi gândul. Ar fi trebuit să încep cu primul, dar cel de-al doilea eşti chiar dumneata. N-aş putea să-ţi spun la care ţin mai mult. Nu trăiesc decât pentru dumneata şi pentru mama mea.

— Mama dumitale? exclamă Hector. Nu cumva ştii...?

— Nu ştiu nimic... Absolut nimic, îl întrerupse fata. Şi încă ceva: ceea ce eu socotesc a fi primele mele amintiri mi-a fost povestit — probabil destul de târziu — de către singura persoană care s-a ocupat de mintea şi de educaţia mea. Ascultă-mă, Hector, îţi datorez o mărturisire, aşa cum de fapt îţi datorez totul, pentru că dumitale îţi dărui întreaga mea fiinţa.

Hector o strânse în braţe, iar ea îi întinse fruntea ca s-o sărute.

Razele felinarului din apropiere făceau ca ochii ei să strălucească, plini de iubire şi mândră pudoare.

— Nu ştiu nimic sigur, urmă ea... Poate un singur lucru; că nu m-am născut în casa celor ce mi-au ţinut loc de părinţi. Zadarnic aş încerca să-mi limpezesc aceste impresii fugare şi ceţoase. Ca şi cum mi-aş aminti că mi-am adus aminte: e reflexul unui reflex. Iar gândul care scormoneşte neîncetat prin această ceaţă se pierde şi ia imaginaţia drept memorie. De unde vin? Nu ştiu precis, dar sunt sigură că de undeva din Paris. Când am plecat de lângă mama, puteam deja să vorbesc, iar spaima fără nume pe care-o simt şi azi mă face să cred că am fost smulsă de lângă ea cu forţa. Ca urmare a şocului de-atunci, mi-am pierdut pentru multă vreme graiul, poate chiar şi memoria. În mine, toate aceste lucruri sunt mai clare decât le pot exprima prin vorbe şi totuşi, încă nu le-am lămurit pe deplin... Persoană despre care ţi-am pomenit — tânărul care m-a învăţat să scriu, să citesc, precum şi primele lucruri care le cunosc — era pe timpuri saltimbanc şi înghiţitor de săbii. N-am nici cea mai mică idee cu ce se ocupă acum. Zilele trecute l-am întâlnit, dar am refuzat să-l ascult, pentru că vorbele lui erau dintre acelea pe care nu suporţi să le auzi. N-aş putea aduce nici o dovadă în sprijinul spuselor mele, fiindcă memoria mea e ca o foaie de hârtie nescrisă. Există un singur indiciu: groaza pe care mi-o inspira uneori omul acesta. Cred că într-un fel a fost amestecat în nenorocirea care m-

a despărţit de mama. Sunt convinsă de asta. De fapt, îmi şi vorbea despre ea: la vremea aceea, era singurul care-mi povestea astfel de lucruri. Spunea că ea locuieşte într-un palat sau într-un castel şi-aş fi jurat că istorisirile lui se legau de frânturile de amintiri pe care le păstrasem eu. Nu prea i-am înţeles intenţiile, poate doar o singură dată, cu mai bine de doi ani în urmă, când a vrut să profite de tinereţea mea, întinînd-o, ca să mă înlănţuie de el, făcând din mine o sclavă. Însă eu l-am respins.

Cu tot întunericul din jur, Hector pălise la faţă vizibil.

— Unde-i acum mizerabilul ăsta? scrâşni el.

— La Paris, răspunse Safir: îi datorez mult şi, totuşi, nu-l pot ierta. E singura făptură din lume pe care o detest.

— Blestematul! gemu Hector.

Safir îl conduse spre o bancă de piatră şi se aşeză, spunând:

— Am obosit. Când vorbesc despre aceste lucruri, simt cum îmi ard tâmplele. Hector, poate-ai să mă înţelegi mai bine când am să-ţi spun că nu există nici o cale de a-mi recunoaşte mama, şi totuşi trebuie să rămân în Franţa. Eu consider asta o datorie sfântă. Inima mi-a şoptit că vei veni şi văd că nu s-a înşelat. În adâncul inimii sunt încredinţată că-mi voi regăsi mama.

Tăcu. Hector stătea lângă ea, adâncit în gânduri.

— În schimb, mama mă poate recunoaşte! izbucni fata. La gândul acesta — care-i o dovadă a bunătăţii Celui de Sus — m-am hotărât să mă apropii de Dumnezeu. Sunt evlavioasă, Hector, pentru că Domnul m-a adus pe lume cu un semn vizibil, care mă va ajuta mai curând sau mai târziu să regăsesc îmbrăţişările mamei mele.

De câteva clipe, Hector era pradă unei emoţii neobişnuite, îşi amintise de discuţia avută în ajun cu ducesa de Chaves, în timpul plimbării prin Bois de Boulogne.

Îndrăgostiţii cred în miracole. Tulburarea îi urcase sângele în obraz.

"Şi dacă-i tocmai ea!" îşi spunea tânărul.

Aproape fără voie, rosti din nou aceleaşi cuvinte, de astă dată cu glas tare.

— Ce-ai spus? îl dojeni Safir. Văd că nici măcar nu m-asculţi.

Hector căzu în genunchi în faţa ei, strângându-i amândouă mâinile, cu degete tremurătoare.

— Nu ştiu dacă nu sunt cumva nebun, murmură el. Te iubesc atât de mult, Marie, şi-atât mi-a fost de drag să stau de vorbă cu femeia asta despre tine!

— Cu cine? întrebă Safir, încercând să-şi tragă mâna.

— Cu cineva care te-a îndrăgit încă înainte de-a te cunoaşte, răspunse tânărul conte. Şi fiindcă eu te iubesc, îi eşti dragă şi singurei mele prietene: o femeie atât de bună şi de frumoasă...

— Frumoasă! repetă Safir.

Apoi adăugă, aproape în şoaptă:

— O ştiu, am văzut-o. Ea era atunci în trăsură. Dumneata o urmai, călare. Te aplecaseşi spre portieră, zâmbind fericit...

— Pe drumul dintre Maintenon şi Paris! exclamă Hector. Adevărat! Nu-i aşa că-i frumoasă?

— Prea frumoasă! replică Safir, cu voce schimbată. Încă nu ţi-am spus, dar sunt geloasă!

— Dumneata! Geloasă pe ea!

— Cum o cheamă?

— Ducesa de Chaves.

— Ah! murmură fata. O ducesă! Deci la ea te gândeai când erai cu mine!

— Când mă gândeam la ea, mă gândeam de fapt la dumneata. Marie, iubita mea Marie! Aşa cum azi mi-ai spus că-ţi cauţi mama, la fel şi ducesa mi-a mărturisit ieri că încerca să dea de urma fiicei sale...

— Are o fiică! exclamă Safir. Dar e atât de tânără!

— O fată care-ar fi acum cam de vârsta dumitale şi care i-a fost răpită la Paris, în aceeaşi perioadă când ai fost răpită şi dumneata...

Safir îşi lăsă capul pe umărul lui Hector.

— Dumnezeule! şopti ea. Ducesă de Chaves! Numele nu-mi spune nimic... şi totuşi, ce tare-mi bate inima! Ah, de-ar fi scris ca dumneata să-mi regăseşti mama! De-ar vrea Cel de Sus... Ah, ajutor!

Ultimele vorbe sfârşiră într-un ţipăt sfâşietor.

O siluetă neagră se desprinse de trunchiul unui copac. Cineva îl lovi în cap pe Hector, care scoase un horcăit şi se prăbuşi ca fulgerat.

Safir nici nu avu timp să ţipe. Imediat cineva îi îndesă un căluş în gură.

O trăsură sosi în galop dinspre cheiul Billy, din direcţia esplanadei.

De după copaci îşi făcură apariţia trei bărbaţi şi toţi trei înconjurară banca lângă care zăcea în nesimţire Hector.

Trăsura se opri chiar în dreptul lor. Doi dintre ei o ridicară pe Safir, care se zbătea cu disperare, şi-o împinseră înăuntru, trântind portiera după ea.

Fata vru să sară jos, dar nu era singură: două mâini puternice o siliră să rămână liniştită.

— Dă-i drumul! ziseră cei trei care rămăseseră pe chei.

— Unde? întrebă birjarul.

— La palat! i se răspunse în grabă.

Se vede treaba că birjarul nu ştia nimic, pentru că insistă:

— Care palat?

— Cum care? Palatul de Chaves!

Safir auzi ultimele cuvinte ca prin vis. În clipa când trăsura se puse în mişcare, încetă să se mai zbată şi căzu într-un leşin adânc.

Capitolul XVIII - Decăderea unei mari organizaţii

În aceeaşi seară, în salonaşul din cafeneaua Massenet — locul de întâlnire al membrilor "Clubului Tichiilor de Mătase Neagră" — se întâmpla un lucru extraordinar. "Domnii aceia" veniseră destul de târziu. Chelnerii remarcaseră că toţi erau agitaţi şi îngrijoraţi, palizi, neliniştiţi. Tulburarea lor se simţea chiar şi în veşmintele pe care le purtau. În sala de biliard, gurile rele spuneau:

— E de rău! Ai zice că sunt nişte faliţi în drum spre Belgia.

Poezia şi istoria au imortalizat veselia soldaţilor noştri în ceasurile dinainte de bătălie.

Atâta vreme cât vor exista maeştri ai penelului, somnul liniştit al lui Napoleon în ajunul luptei de la Austerlitz va fi încununat de raze trandafirii. S-au auzit chiar anecdote intrate în legendă, despre calmul puţin burghez al mareşalului Turenne[60], despre superba încredere în sine a lui Condé[61], despre setea eroică a lui Vendôme[62]. Numai Henri al IV- lea era acuzat de crampe, de care se vindeca abia în luptă sau înjurând pe rupte.

Suntem un popor care nu-şi face griji, dotat în plus şi cu simţul umorului. Vitejia francezului constă tocmai în această veselie. Chiar şi bandiţii noştri au fost întotdeauna excelente personaje de comedie.

---

[60] *Henri de La Tour d'Auvergne*, viconte de Turenne (1611–1675) — mareşal al Franţei, remarcabil comandant de oşti, participant la războiul de 30 de ani, războiul franco-spaniol, cel împotriva Olandei, ş.a., obţinând numeroase victorii. (n.t.)

[61] *Louis al II-lea*, prinţ de Condé, supranumit şi "Marele Condé" (1621–1686) — vestit comandant militar în timpul războiului de 30 de ani. (n.t.)

[62] *Louis-Joseph*, duce de Vendôme (1654–1712) — general francez. (n.t.)

Şi totuşi, s-ar putea spune că, la sfârşitul Imperiului, peste taberele noastre militare s-a abătut un vânt de tristeţe. Ajunul bătăliei de la Waterloo a fost de-a dreptul melancolic.

"Domnii aceia" erau în salonaş, posomorâţi şi prost-dispuşi, adunaţi în jurul mesei pe care aburea un castron de punch cu vişinată. Obişnuiţii sălii de biliard aveau dreptate: nici unul din cei din salon nu purta costumul său de toate zilele. Deşi în toiul verii, toţi se îmbrăcaseră gros, iar buzunarele burduşite de obiecte, lăsau să se înţeleagă că-i bătea gândul să-şi ia zborul spre alte meleaguri.

— Se apropie furtuna! vorbi Comayrol, cu accent meridional şi voce abia auzită.

— Se strică rău vremea! repetară cu toţii, care mai de care mai jalnic şi mai plângăreţ.

— Să nu dai nici un câine afară!adăugă bunul Jaffret.

De fapt furtuna ce se dezlănţuise pe chei mai adineauri acum făcea ravagii.

Plouă cu găleata, iar vântul zgâlţâia sălbatic obloanele trase ale ferestrelor.

— Avem cu toţii umbrele, zise fiul lui Louis al XVII-lea, cel mai puţin lugubru dintre membrii Clubului.

Ceilalţi îl priviră chiorâş.

— Când n-ai nimic de pierdut... începu bunul Jaffret.

— La dracu', îl întrerupse Comayrol. Nu că n-aş avea ceva cheag, dar vrem şi noi să ne cunoaştem şefii, iar marchizul ăsta nu-mi place nici de frică!

— Domnilor, eu l-am văzut la treabă! interveni doctorul Samuel, al cărui chip era posomorât din naştere. Să ştiţi că nu-i un fitecine. Chiar sub ochii mei a pus la cale o lovitură: la început mi s-a părut grosolană şi puerilă, dar aflaţi că a reuşit pe deplin. Fata despre care v-am vorbit — cea cu cireaşa — s-a instalat la palatul de Chaves, unde a fost recunoscută de ducesă ca fiind fiica ei.

— Nu-i rău, într-adevăr! încuviinţă bunul Jaffret, zâmbind fără voia lui. Degeaba cârtim! Să fim cinstiţi şi să recunoaştem: nu-i rău deloc!

— Cine-a primit instrucţiunile? întrebă Comayrol.

— Eu unul, nu! răspunse Jaffret. Şi vă spun drept, nu mă supără că domnul marchiz nu m-a onorat acordându-mi această încredere. Cumva dumneata, doctore?

Samuel clătină din cap.

— Atunci, s-ar putea să nu fim cu nimic mai avansaţi decât ieri seară! vorbi Comayrol. Probabil că nu vom acţiona în noaptea asta.

Toate chipurile părură a se lumina dintr-o dată.

— Ah, iubiţilor! murmură Jaffret, oftând adânc. Unde-i înflăcărarea noastră de altădată?

— Pe-a dumitale o ţii în seif! replică fostul slujbaş al notariatului Deban. Pun prinsoare că prudentul Annibal a găsit o cale de-a nu fi aici, cu noi, în aceste momente! adăugă, după o clipă.

— Cu atât mai rău pentru el! sări fiul lui Louis al XVII-lea. Stăpânul nu prea are aerul că-i plac glumele... Da' haideţi să bem ceva, ce dracu'!

Turnă punch tuturor, dar nimeni în afară de el nu se atinse de pahar.

Comayrol se ridică şi merse să deschidă uşa dublă dinspre coridor, pe care o închise la loc cu grijă.

— Am controlat deja obloanele, zise, întorcându-se la locul lui. De data asta, nimeni nu poate să ne audă şi nici să ne vadă. Să dăm cărţile pe faţă! Ne-am lăsat traşi pe sfoară, prieteni! Am fost păcăliţi în stil mare şi-acum nu mai putem da înapoi. Pregătisem o lovitură pe cinste, excelentă, pusă la punct în toate detaliile: ducele era în mâna noastră, aşa cum jucătorul e-n mâna crupierului. Nu riscăm decât cel mult un mic scandal cu poliţia de moravuri. Şi uite că ne pică pe cap orătania asta, venită parcă pe hornul şemineului, cu tot arsenalul nostru de altădată: cuţite, chei false... La dracu'! Nu mai avem douăzeci de ani! Ăsta o să ne ducă drept în faţa tribunalului. Mie unul, nu-mi convine!

— Nimănui nu-i convine! remarcă bunul Jaffret.

— Am mai trăit un moment asemănător, continuă fostul slujbaş de la notariat, atunci când Marguerite de Bourgogne a luat cu forţa conducerea asociaţiei. Dar Marguerite era contesă — contesa de Clare[63], iar noi aveam cu douăzeci de ani mai puţin!

— Douăzeci şi cinci, rectifică bunul Jaffret.

— Unde vrei s-ajungi cu-asta? întrebă Samuel, trosnindu-şi degetele, în aparenţă liniştit.

Comayrol coborî glasul.

— Şi dacă l-am zbura dintre noi?

— Adică să-i zburăm creierii, traduse doctorul. Bun, şi cine se încumetă s-o facă?

În tăcerea care se aşternuse, se auziră paşi răsunând pe coridor.

— A venit cineva din partea marchizului de Rosenthal! anunţă Massenet, de dincolo de uşă.

— Să intre! tună Comayrol, reluându-şi zâmbetul vesel. Tocmai ne pregăteam să bem în sănătatea lui.

În prag se ivi Similor, în livrea de gală. Salută pe fiecare ca un maestru de dans şi se îndreptă spre masă, păşind ţeapăn, cu vârfurile picioarelor în afară. Spre deosebire de gazde, era cât se poate de bine dispus şi părea să fi întinerit cu douăzeci de ani.

[63] Vezi volumul următor: *Inimă-de-Oţel*. (n.t.)

Auzind cum se închidea uşa din celălalt capăt al coridorului, îi salută din nou, cu un aer nespus de binevoitor.

— Am onoarea să vă anunţ că *se luminează de ziuă*, începu el. E ziua-n amiaza mare, soarele-i sus, n-auziţi? Diavolul şi-a luat armele din cui. Îmi face o deosebită plăcere să-mi văd şefii de care-am ascultat cândva orbeşte, dar cu care astăzi sunt egal, prin legătura de rudenie dintre mine şi fiul meu. Apropo, tânărul cu pricina m-a însărcinat să vă comunic că intraţi în horă chiar în această noapte.

— Suntem gata să-i îndeplinim porunca! răspunse bunul Jaffret.

Similor se întoarse către el, surâzând admirativ.

— Dumneata n-ai îmbătrânit nici cu o clipă! Eşti la fel de ramolit ca altădată! E drept că Louis al XVII-lea s-a preschimbat în doică, iar domnul Comayrol arată mai rău decât îl ştiam. Oricum, îmi face plăcere să beau cu dumneavoastră un păhărel de punch.

Samuel îi întinse propriul lui pahar, care rămăsese plin.

Similor îl dădu peste cap, apoi scoase din buzunar un plic, pe care-l deschise, spunând:

— Ordinul Stăpânului!

Se apropie de fereastră şi începu să citească:

"Prietenii noştri trebuie să fie permanent prezenţi la locul de întâlnire şi să mă aştepte, chiar şi până în zori..."

— Oricum n-aveaţi chef să mergeţi la culcare! se întrerupse el din lectură. Nu-i aşa, venerabililor?

Apoi citi în continuare:

"Membrii de rând trebuie să se adune la negustorul de vinuri din piaţa Saint-Michel, gata să acţioneze la primul semn..."

— Bun! încuviinţă Comayrol. Avem acolo o duzină de oameni de prima mână. Stăpânul o să fie mulţumit de ei.

— Mai dispunem de personal de încredere pe ici-pe colo! adăugă bunul Jaffret.

— Am misiunea de-a le da eu însumi semnalul de acţiune, urmă Similor. Mie îmi revine cinstea de-a conduce operaţiunea.

Samuel notă repede câteva cifre pe o foaie ruptă din agendă şi i-o întinse, zicând:

— Şeful celor din piaţa Saint-Michel e bătrânul Coyatier. Dă-i asta şi spune-i: "La treabă, Marchef![64]

— Perfect! încuviinţă Similor, plin de importanţă. Am înţeles. Mai trebuie să precizez că dacă aveţi chef să dansaţi şi dumneavoastră *polka*, semnalul de deschidere a porţii dinspre bulevardul Gabrielle este o pipă aprinsă cu chibritul. Nu uitaţi parola: *"Furtună — Cu atât mai bine"*.

Toţi cei de faţă se înclinară.

— În sfârşit, încheie Similor, mai trebuie să-i comunic Stăpânului numele celor care nu s-au prezentat astă-seară.

— Nu lipseşte decât scumpul nostru Annibal, răspunse bunul Jaffret. Poate că totuşi va veni.

— Asta nu! protestă vehement Similor. E mult de când n-aţi *mai tăiat o creangă*, aşa-i?

Cei din salon simţiră că-i ia cu leşin.

— Mult! răspunse sec Samuel.

— Ei bine! urmă Similor, acceptând al doilea pahar de punch, care nici măcar nu-i fusese oferit. Să vedeţi ce frumos va rodi copacul după aceea! Vă salut, venerabililor şi… nu uitaţi să fiţi cuminţi!

Îşi puse pălăria, după care se îndreptă spre uşă cu paşi teatrali şi ieşi.

Când rămaseră singuri, Jaffret îşi umflă obrajii scofâlciţi, privindu-şi pe rând camarazii de arme.

Pe chipurile tuturor se zugrăvise o groază de nedescris.

— Da, da, mormăi el mohorât. Chiar că suntem venerabili!

— La dracu' izbucni Comayrol. Dacă nu-i vorba decât să tăiem ceva… sau pe cineva…

— Annibal a nesocotit un ordin! zise cu răceală doctorul Samuel.

Jaffret îi aruncă o privire de gheaţă, în timp ce murmură cu glas mieros:

— Acesta este adevărul!

Comayrol se făcu stacojiu la faţă, dar nu scoase o vorbă, între membrii Clubului începea să-şi facă loc suspiciunea.

Toţi rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi, cu excepţia fiului lui Louis al XVII-lea, fire optimistă, care din când în când îşi mai turnă câte un pahar de punch.

Afară plouă cu găleata, iar vântul zgâlţâia cu furie obloanele.

Mult timp rămaseră astfel, în aşteptare.

---

[64] *Marchef* — poreclă dată lui Coyatier, personaj din volumul *Turnul crimei*, aparţinînd prezentului ciclu. (n.t.)

Tocmai bătea miezul nopţii, când pe coridor răsunară paşii ageri şi hotărâţi ai marchizului de Rosenthal.

Membrii Clubului tresăriră violent, albindu-se la faţă.

— Domnilor! li se adresă netulburat Saladin, de cum pătrunse înăuntru. Ceasurile sunt înaintate, însă să ştiţi că eu n-am întârziat. La palatul de Chaves lumea nu s-a dus încă la culcare.

Merse să se aşeze pe canapea, destul de departe de cei aflaţi în jurul mesei.

— Sunt obosit, urmă el. Azi am avut o groază de treburi. Pregătirile au fost foarte complicate, dar am reuşit să le duc la bun sfârşit. Din acest moment, puteţi fi siguri de succesul operaţiunii.

— Bravo, Stăpâne! îl felicită Prinţul.

Ceilalţi continuau să tacă.

Saladin îşi reluă discursul, de parcă s-ar fi bucurat de o primire cordială.

— Cele două milioane vă privesc exclusiv pe dumneavoastră, domnilor. Sunteţi siguri că se află în seif?

— Cât se poate de siguri, răspunse Jaffret.

— Iar eu vă pot anunţa oficial că astăzi ducele s-a deplasat personal la banca Rothschild, pentru a încasa un milion cinci sute de mii de franci, trimişi din Brazilia.

— O groază de bani! comentă încetişor Comayrol.

— Poate vi se par prea mulţi? întrebă cu asprime marchizul. Domnilor, urmă el, niciodată n-am pus prea mare bază pe domniile voastre — asta trebuie să ştiţi! Avem nevoie de organizaţie şi de oamenii ei, care-s foarte buni executanţi. Mă aflu aici ca să vi-i cer cu împrumut. Cât despre dumneavoastră, vârsta şi prudenţa (accentuă pe ultimul cuvânt) vă obligă în mod firesc să treceţi în rezervă.

Jaffret şi doctorul îl aprobară, dând din cap. Însă Comayrol bombăni:

— Încă nu ne-au căzut toţi dinţii din gură!

— Eu unul aş fi dat piept cu primejdia la fel ca un tânăr, de-aţi fi avut nevoie de mine!

— N-am de gând să vă compromit nici pe dumneavoastră, nici pe mine! continuă Saladin. Dar cum nu vă bucuraţi de încrederea mea, aşa cum nici eu nu beneficiez de a dumneavoastră, urmează să fiţi compromişi exact în măsura în care voi fi şi eu.

— Am dori să ştim… începu Jaffret.

— Asta nici nu intră în discuţie! îi tăie vorba Saladin, pe un ton ce nu admitea replică. V-am spus: aşa vreau eu! Acum trebuie să vă pun la curent cu ce urmează să se întâmple. Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei la palatul de Chaves, unde într-un fel sunt ca la mine acasă. Doctorul Samuel poate v-a explicat motivul: îi cunosc pe locatarii palatului de parcă aş fi trăit alături de ei timp de zece ani. Nu-i nevoie să vă

spun că birourile şi casa de bani sunt la parter, în aripa dreaptă, păzite de doi slujitori aduşi de duce tocmai din Brazilia şi care dorm chiar în birouri. Amândoi sunt înarmaţi până în dinţi, însă în noaptea asta nu se vor trezi. M-am ocupat eu de ei.

— Ei! exclamă Prinţul, începând să se entuziasmeze. În sfârşit, ne conduce şi pe noi un bărbat adevărat!

— Nu mă întrerupeţi, ordonă Saladin, cu acelaşi glas rece şi sever. Ducele de Chaves locuieşte la primul etaj, în aripa stângă, cum intri dinspre bulevardul Gabrielle, iar ducesa ocupă aripa din dreapta. Am făcut în aşa fel încât domnişoara de Chaves, despre care am pomenit în treacăt ieri seară, să fie instalată într-un frumos pavilion, care dă înspre grădină. Oamenii dumneavoastră — "membrii de rând", cum îi numiţi — dispun în acest moment de planul exact al palatului, iar valetul meu de cameră — sau dacă preferaţi, taică-meu — care-i în fruntea lor, a putut graţie mie să viziteze aceste încăperi ziua în amiaza mare. Domnişoara de Chaves nu-mi refuză niciodată nimic, aşa că ne va aştepta la poarta grădinii...

— Pe vremea asta! murmură bunul Jaffret, milos ca întotdeauna. Biata fată!

— Vremea e cât se poate de bună! replică Saladin. Un chibrit aprins va fi semnalul ca ea să deschidă poarta. Va schimba parolă cu oamenii noştri, pe care-i va conduce ea însăşi la birouri, întrucât are cheia.

— Ce înger e domnişoara asta! exclamă înduioşat Prinţul.

Ceilalţi îl ascultau, neputându-şi ascunde interesul.

Nu-l puteau refuza pe acest nou Stăpân, care se impunea prin precizia pregătirilor şi perfecţiunea execuţiei.

— Încă ceva, urmă Saladin. În momentul de faţă, fostul Stăpân, Annibal Gioja, se află la palatul de Chaves, unde-a dus o tânără pe care-i poruncisem s-o respecte. Nu cred că mai e nevoie să vă amintesc care sunt legile organizaţiei, domnilor! Vă rog să hotărâţi acum, pe loc, ce-i de făcut cu Annibal Gioja. După părerea mea, e cazul *să tăiem creanga*.

Această expresie, pe care am mai amintit-o şi care se găseşte explicată într-o altă povestire,[65] făcea parte din vocabularul secret al primelor "Fracuri Negre", care se mai numeau şi "Fraţii Milei".

Era ceea ce înţelegem, de regulă, prin a "lichida" pe cineva.

Numai o singură persoană, Comayrol, îndrăzni să ia apărarea nefericitului napolitan, rostind două-trei cuvinte în favoarea lui.

— Nu simt nici ură, nici minie faţă de Annibal Gioja, răspunse Saladin. Vânzând-o pe fata aia, şi-a făcut doar meseria. Numai că facându-şi meseria, ne-a stricat nouă socotelile. E un motiv suficient ca să fie pedepsit.

---

[65] Vezi *Fracurile Negre*, volumul *Turnul Crimei.* (n.t.)

— Stăpâne, îmi permiteţi să spun şi eu ceva? întrebă Jaffret.

Saladin încuviinţă din cap.

— Annibal e o vulpe şireată, începu Jaffret, şi ştie tot atât de multe cât ştim şi noi. Cred că-n clipa asta îi ţiuie urechile, de parcă ar fi auzit şi el ce s-a vorbit aici.

— Te temi că, după nesupunere, va veni şi trădarea? întrebă Saladin.

— Mă tem că asta s-a şi întâmplat! S-ar putea ca poliţia să fi ajuns deja la palatul de Chaves.

Samuel, Comayrol şi Prinţul păreau foarte impresionaţi de această veste.

— Fraţilor, răspunse Saladin, în noaptea asta, la palatul de Chaves nu se va petrece doar un singur eveniment. Încă nu mă cunoaşteţi. Ducele de Chaves va fi foarte ocupat la primul etaj şi nu va auzi nimic din ce trebăluim noi la parter. Cât despre vicontele Annibal Gioja, el nu-i omul care să spargă geamuri, dacă nu-i neapărat nevoie. L-am întâlnit chiar azi şi cum, din motive care mă privesc numai pe mine, mi-am schimbat părerea în legătură cu tânără de care s-a ocupat el, i-am dat întrucâtva mâna liberă. Judecând după caracterul lui, ar fi vrut să câştige dublu: mai întâi cu răpirea, apoi partea care i se cuvine în urma operaţiunii.

— Dac-a avut mâna liberă, interveni Comayrol, atunci înseamnă că n-a nesocotit ordinul.

— Noi, ceilalţi, urmă Saladin, fără să-i răspundă, ne supunem vechilor legi ale asociaţiei. Pentru orice delict e nevoie de un vinovat. Annibal şi-a făcut stagiul în teatrul crimei. Vreau ca vinovatul să fie el.

— Dar va vorbi! strigară vreo doi din cei prezenţi.

— Nu va vorbi! replică hotărât Saladin.

Spunând acestea, îşi privi ceasul şi se ridică.

— Domnilor, presupun că sunteţi înarmaţi.

Şi nefericiţii de ei chiar erau înarmaţi până-n dinţi. Buzunarele gemeau de pistoale, boxuri şi cuţite. În mânerul umbrelelor erau ascunse baionete.

Nicicând nu se întâmplase ca nişte soldaţi atât de neputincioşi să poarte asupra lor atâtea unelte ale morţii.

Când Saladin dădu semnalul de plecare, fiecare dintre ei îşi puse în ordine arsenalul. Era o privelişte care-ţi îngheţa sângele în vine. Numai Jaffret — blândul şi paşnicul Jaffret — avea asupra lui armament cât să apere o baricadă.

Cu toţii îşi urmară generalul, pe Saladin, străbătând sala de mese a Cafenelei Massenet, unde nu mai era nimeni. Chelnerii întârziaseră ora de închidere, pentru "domnii aceia".

— Ne-am cam făcut de cap, zise în treacăt Jaffret. Mâine o să dormim până la prânz.

Ieşiră, adăpostindu-se sub umbrele — era cât pe-aci să le numesc scuturi — şi se suiră în două cupeuri, care-i aşteptau afară.

Domnul Massenet îi privi îndepărtându-se şi murmură:

— Nu ştiu cât de bine s-au distrat astă-seară, dar de plecat au plecat cu coada între picioare!

Către ora două din noapte, ploua cu găleata, iar vântul îndoia copacii înalţi de pe Champs-Élysées.

Desigur, după opinia poliţiştilor care patrulau prin oraş şi care acum se adăpostiseră pe unde apucaseră, nici o făptură omenească nu s-ar fi aventurat în acest potop. Strada era pustie cât vedeai cu ochii.

Două birje se apropiară în trap mărunt, dinspre Garde-Meuble. Vizitiii stăteau cu umerii încovoiaţi sub greutatea hainelor leoarcă de apă.

Fie din cauza furtunii, fie la intervenţia cuiva, cele două felinare din stânga şi din dreapta grădinii palatului de Chaves nu ardeau. Pe o distanţă de vreo cincizeci de paşi, era întuneric beznă.

În noaptea neagră, chiar în faţa porţii, se aprinse un chibrit.

Atât şi nimic mai mult. În grădină nu se ivi nimeni. La palatul de Chaves se vedeau mai multe ferestre luminate, deşi se făcuse foarte târziu.

Al doilea semnal rămase tot fără rezultat. Similor în persoană aprinsese chibritul, la adăpostul borurilor pălăriei.

— Te pomeneşti că don'şoara se teme să nu răcească! bombăni el. Asta-i noapte ca să mergi la lucru!

Un ochi obişnuit cu întunericul ar fi remarcat că Saladin nu era singur. Printre copacii din grădină se mişcau mai multe umbre. O siluetă cocârjată înainta pe furiş de-a lungul zidului.

Dinspre bulevardul ce dădea spre piaţa Concorde, se apropiau cele două birje.

Omul de lângă zid se opri, scoţând o exclamaţie de uimire:

— Poarta e larg deschisă! murmură el.

— Pff! se strâmba Similor. Intră şi dă o raită, Marchef, da' fii prudent!

Coyatier intră în grădina întunecoasă şi după câţiva paşi, se făcu nevăzut printre copaci.

Cele două birje se opriră în dreptul palatului. Similor se îndreptă spre portiera uneia dintre ele şi relată cele petrecute.

— Suntem aici de-o oră, şopti el. Din cinci în cinci minute am repetat semnalul. Nici un răspuns!

În aceeaşi clipă, îşi făcu apariţia Coyatier.

— Şi uşa de la intrarea în palat e deschisă, îi anunţă el.

— Ce facem acum? întrebă Similor.
Portiera primului cupeu se deschise şi Saladin sări în aleea plină de băltoace.
— Haideţi, domnitor! ordonă el celorlalţi aflaţi în birjă.
O clipă mai târziu, la adăpostul unui acoperiş format din şase umbrele, membrii "Clubului Tichiilor de Mătase Neagră" se sfătuiau ce să facă.
Părerile erau împărţite: Comayrol, bunul Jaffret, doctorul Samuel şi chiar Prinţul erau de părere că-i mai bine să renunţe şi să plece.
Saladin, care nu avea pe nimeni de partea lui, le porunci să rămână, iar ei îi dădură ascultare.

Capitolul XIX - Aventuri nocturne

Am lăsat-o pe domnişoara Guite-cea-bună-la-toate dormind liniştită, lângă ducesa care căzuse leşinată. Domnişoara Guite sforăi multă vreme, cu toată convingerea. După ce se refăcu prin somn, în urma nopţii petrecute la Asnières şi a prânzului servit la Bois-Colombes, se trezi într-un somptuos budoar — cea mai îndepărtată încăpere a pavilionului cu vedere spre grădină.
— Ia te uită! Ce frumos din partea scumpei mele mame! Am impresia că ne vom înţelege de minune!
Sună clopoţelul. Două cameriste aşteptau să-i facă toaleta. În ajun, domnişoara Guite îşi spălase singură braţele şi gâtul. Acum însă, le lăsă să-şi facă meseria, cu o nepăsare vrednică de o regină.
La ora cinei, ducesa de Chaves veni să o invite la masă, iar Guite o sărută pe amândoi obrajii.
Nu era o fată rea şi nu dorea decât să-şi facă fericită noua familie.
Nici nu băgă de seamă răceala care luase locul primei izbucniri de iubire maternă a mamei ei.
Se aşeză la masă, între duce şi ducesă, la fel de dezinvoltă de parcă s-ar fi aflat în cabinetul ei din Casa-de-aur. Doamna de Chaves o prezentase cu mare ceremonie.
Ducele i se păru puţin distant, cam taciturn, dar foarte politicos. Guite susţinu conversaţia de rigoare şi gustă din toate mâncărurile, cu mare poftă.

Ducele şi ducesa nu schimbară decât câteva cuvinte. Ducesă nu se simţea prea bine.

Rămânând singură după cină, întrucât nu-i dăduse prin minte s-o urmeze pe doamna de Chaves în apartamentul ei, Guite îşi făcu următoarea socoteală: "Cred că aici am să mor de plictiseală. Cel mai cuminte e să păşesc cu dreptul. Mămica mea iubită e tristă şi posomorâtă, nobilul meu tată nu-i decât un spaniol ros de gelozie, iar marchizul de Rosenthal e unul din cei mai plicticoşi indivizi pe care i-am întâlnit în viaţa mea. Am să mă distrez şi eu cum am să pot."

Pentru început, ceru să i se înhame caii la trăsură şi porni să se plimbe singură, în pădure.

A doua zi, doamna de Chaves nu se ridică din pat. În cursul dimineţii, domnişoara Guite se duse să o vadă pentru câteva momente, anunţând-o că avea să fie ocupată până seara.

Marchizul de Rosenthal veni s-o viziteze. Ea îi făcu onorurile casei, arătându-i întreg palatul, de la saloanele de primire şi până la birouri şi la casa de bani a Companiei braziliene. După ce servi masa în apartamentul ei, împreună cu marchizul de Rosenthal, plecară împreună la Operă.

Domnişoara Guite aparţinea mai curând de Asnières şi strada Vivienne etajul şase, decât de cartierul Le Péletier. Totuşi, aşa cum stătea în lojă, avea aerul unei marchize autentice — în mai mare măsură decât reuşea Saladin să pară un marchiz adevărat.

Explicaţia e simplă: adevăratele marchize fac tot ce pot ca să semene cu domnişoara Guite.

Moralişti de renume le-au sfătuit să lupte cu aceste domnişoare Guite, ca să-şi aducă soţii şi verişorii la plăcerile îngăduite în lumea bună.

Doamnele cu pricina i-au ascultat, ajungând să obţină în faţa verişorilor un succes asemănător, dar nu atât de zdrobitor ca al domnişoarei Guite.

Cât despre relaţia cu soţii, nu pot să vă spun nimic mai mult.

La ieşirea de la Operă, Saladin ar fi avut bunăvoinţa de a-i explica domnişoarei Guite ce-i rămâne de făcut, însă nu găsi destul curaj. Era un pas important şi periculos, aşa că-l amâna pe a doua zi.

Şi nu făcu prea bine, pentru că de la primele cuvinte, domnişoara Guite îl întrerupse, ajutându-l să se simtă în largul lui.

— Unii s-ar preface că nu înţeleg, zise ea. Dar eu sunt unsă cu toate alifiile. Cu mine nu-i nevoie să umblaţi cu mănuşi. N-aveţi aerul cuiva care oferă unei fete fericirea pe degeaba. Nu mi-am închipuit nici o clipă că mă aflu aici ca să înşir mărgele pe aţă.

Saladin se mai linişti, însă nu i se risipiră chiar toate bănuielile.

— Ai s-ajungi departe, îi spuse el. Mi-am dat seama de la primă privire. Numai că-i vorba de ceva foarte serios.

— Vă ascult, îi zise domnişoara Guite, fără să se tulbure câtuşi de puţin.

— La noapte va trebui să deschizi poarta dinspre bulevardul Gabrielle.

— Am cheia, îl întrerupse fata.

— Cum! Deja? exclamă uluit Saladin.

— Am cerut-o, ca să mă pot întoarce pe-acolo la orice din zi şi din noapte. Nu m-am sfiit să cer ce-am vrut. Am obţinut tot, şi totuşi mă plictisesc. Spuneţi ce doriţi de la mine.

Se aştepta ca Saladin să se repeadă s-o sărute, atât era de vesel. Totuşi, el se mărgini să-i strângă mâna, politicos, continuându-şi explicaţiile, care durară foarte puţin.

Domnişoara Guite îl ascultă cu mare atenţie, fără urmă de emoţie.

Când Saladin termină ce-avea de spus, ea nu rosti decât atât:

— Într-adevăr, e foarte serios, da' ce mare lucru?

Apoi, aţintindu-şi asupra lui ochii mari, albaştri şi limpezi, adăugă:

— Şi eu cât capăt pentru osteneală?

— Cincizeci de mii de franci, răspunse Saladin.

Ea strâmba din nas.

— Hai să nu ne târguim! vorbi el. O sută de mii! E ultimul meu cuvânt.

— Şi-n rest? întrebă domnişoara Guite.

— Eşti liberă să faci ce vrei.

Ea scuipă ţigara pe jumătate fumată, pe care-o ţinea între dinţi, îl bătu pe braţ pe Saladin şi spuse cu hotărâre:

— Jocurile sunt făcute!

Saladin mai rămase un timp la palat, ca să ia planul exact al încăperilor şi să-şi completeze datele. Înainte de plecare, îi strânse mâna domnişoarei Guite.

— Nu uita parola! îi zise Saladin.

— Eu nu uit nimic, niciodată... Pe curând!

Saladin ieşi. Domnişoara Guite îl chemă pe nume şi, spre surprinderea cititorului, îi spuse:

— Ştiţi, femeia asta suferă. A fost tare bună cu mine. Nu vreau să i se întâmple nimic rău.

Nici Saladin nu dorea să-i facă vreun rău ducesei. Se jură cu mâna pe inimă că intenţiile lui erau dintre cele mai bune, apoi plecă.

De-abia se-ntunecase. Rămasă singură, pe domnişoara Guite n-o încercă nici o remuşcare, pentru că se plictisea de moarte. Se duse să-i facă o scurtă vizită de politeţe

doamnei de Chaves, care stătea lungită într-un balansoar, toropită de febră. Astfel mai trecu o jumătate de oră.

La ieşirea din apartamentul ducesei, căsca de-i trosneau fălcile.

Către orele zece, ceru să i se aducă o cină copioasă, apoi îşi trimise cameristele la culcare.

Făcea parte din categoria celor ce pot să bea şi să mănânce de unii singuri. Când orologiul bătu orele unsprezece şi jumătate, încă nu se ridicase de la masă, unde degusta, cu înghiţituri mici, al şaselea păhărel de Chartreuse[66].

Cina îi sporise bună dispoziţie.

— E vorba doar să-mi dau silinţa! murmură ea. Aş fi preferat să fie vreme bună, dar dacă am acceptat să răcesc şi pentru un ludovic, ce să mai zic acum, când e vorba de cinci mii de livre rentă!

Sosise momentul. Îşi puse straiele adecvate rolului pe care avea să-l joace, luă cheia de la poartă şi ieşi în grădină.

Aici totul era sub apă. Ploua de parcă s-ar fi rupt zăgazurile cerului. Domnişoara Guite porni curajoasă pe alee, căutându-şi din ochi un adăpost, de unde-ar fi putut sta la pândă.

La jumătatea drumului spre poartă, întoarse capul, privind înspre palat.

Ici-colo, mai ardeau câteva lămpi de veghe, la căpătâiul celor adormiţi. Numai odaia ducesei de Chaves era puternic luminată.

Apartamentul ducelui rămânea cufundat în întuneric, ca şi birourile Companiei braziliene.

— Nobilul meu tată bea şi joacă cărţi, îşi spuse domnişoara Guite. Ăsta da, bărbat! Aruncă cu banii în dreapta şi în stânga, şi-i în stare să piardă zece mii de ludovici pe seară, fără să clipească! Zău că mă doare sufletul să-l văd jefuit de-un ticălos ca marchizul de Rosenthal.

Se opri sub acoperişul de paie al pavilionului rustic, la câţiva paşi de poarta ce se deschidea spre piaţa Concorde.

"Acolo am să mă pot adăposti!" îşi zise ea. "Numai să nu mă facă să aştept prea mult!"

Trecu un sfert de oră, apoi încă unul, iar domnişoara Guite, care nu avea nimic de făcut, începu să înjure ca un birjar cu trăsura împotmolită. Picioarele ude îi îngheţaseră şi, deşi se afla la adăpost, rafalele de vânt îi biciuiau obrazul. Puţin după miezul nopţii, cerul se mai limpezi. Norii, sfâşiaţi de furtună, goneau pe bolta senină.

Numai că pe domnişoara Guite n-o interesa starea vremii.

---

[66] *Chartreuse* — lichior fabricat după o reţetă a călugărilor de la mănăstirea Grande-Chartreuse. (n.t.)

Pe la douăsprezece şi jumătate, se auzi scârţâit de roţi pe nisipul bulevardului Gabrielle.

— În sfârşit! exclamă domnişoara Guite.

Însă înainte de-a povesti cât de fidel şi de dibaci şi-a jucat rolul, trebuie să ne întoarcem la două din personajele pe care le-am dat uitării cam de multişor.

În aceeaşi seară, pe la orele nouă, în faţa porţii palatului de Chaves din cartierul Saint-Honoré, se opri o birjă. Din ea coborâră doi bărbaţi: unul părea un ţăran, îmbrăcat în straie de duminică, celălalt era îmbrăcat în negru din cap până în picioare.

Era un om înalt, cu ţinută semeaţă, în gesturile căruia se simţea un soi de crispare. Avea plete lungi, albe şi barbă încărunţită.

Nu putea fi decât stăpânul ţăranului în haine de sărbătoare.

Amândoi spuseră că doreau s-o vadă pe doamna ducesă de Chaves, dar li se răspunse că aceasta zăcea bolnavă în pat şi nu putea să-i primească.

Stăpânul insistă pe acelaşi ton autoritar, dar politicos, care învinge rezistenţa slujitorilor, dar totul fu zadarnic.

— Atunci, doresc să vorbesc cu domnul duce.

— Ducele e plecat, răspunse portarul.

— E târziu, aşa că la ora asta ar trebui să se întoarcă.

— Domnul duce se întoarce mai curând în zori decât la miezul nopţii.

Omul în negru şi ţăranul se sfătuiră câteva clipe.

Stăpânul se adresă portarului, de astă dată pe un ton ce nu admitea replică:

— Mă aflu aici pentru o chestiune de viaţă şi de moarte, la fel de importantă pentru domnul şi doamna ducesă de Chaves ca şi pentru mine. Dă-mi voie să merg undeva, în palat, unde să pot scrie sau aştepta.

Portarul nu îndrăzni să se împotrivească. În tonul şi mai ales, în înfăţişarea acestui om era ceva ce-i îngheţa sângele în vine, dar în acelaşi timp, îl obliga să se supună. Slujitorul se întoarse la nevastă-sa şi-i spuse:

— Tocmai am vorbit cu unul care arăta ca un strigoi!

Ca să-i facă pe plac necunoscutului, îl conduse prin curte, până în sala de aşteptare a Companiei braziliene. Pe masă se găseau toate cele necesare scrisului.

Străinul se aşeză la masa de scris, în timp ce ţăranul rămase în picioare, ţinându-se deoparte.

Stăpânul scrise o scrisoare, pe care însă o rupse şi-o arse la flacăra luminării. O luă de la capăt, dar şi cel de al doilea mesaj avu aceeaşi soartă. Când o sfârşi pe cea de a treia, după multe ştersături şi ezitări, pendula din salonul alăturat tocmai bătea ora unsprezece.

— Am semnat cu numele tău, îi spuse el ţăranului. De tine îşi aduce aminte cu mai multă plăcere decât de mine.

Ţăranul dădu din cap în semn de încuviinţare.

Stăpânul împături hârtia şi scrise pe ea numele ducesei de Chaves, rugind ca misiva să-i fie înmânată de urgenţă.

Apoi îşi sprijini capul în mâini, parind cufundat în gânduri.

Rămase astfel mult timp, căci după o tăcere îndelungată, ţăranul murmură:

— Bate miezul nopţii...

Stăpânul tresări violent.

— Pe urgia asta, şopti el, pe Champs-Élysées nu-i nici ţipenie de om...

Se întoarseră la ghereta portarului şi stăpânul îi înmâna scrisoarea, zicând:

— Ducesă trebuie să primească aceste rânduri chiar acum. Iar dacă doarme, nu te sfii s-o trezeşti.

— Dar v-am spus... începu portarul.

— Mi-ai spus că ducesa e bolnavă! îi tăie vorba străinul. Iar eu ţi-am explicat că trebuie să-i duci scrisoarea fără zăbavă, chiar de-ar fi pe moarte, altfel te fac răspunzător de nenorocirea ce se va petrece datorită acestei întârzieri.

Urcă din nou în cupeu, dând poruncă birjarului. Caii porniră la trap, îndreptându-se spre Champs-Élysées, apoi coborâră bulevardul Marigny, intrând pe bulevardul Gabrielle.

Vijelia se mai potolise. Nori sfâşiaţi goneau pe cer, împinşi de vântul de apus, dar ploaia încetase.

De cum trecură de zidul palatului de Chaves, stăpânul şi ţăranul coborâră din trăsură. Plătiră birjarului, iar acesta dădu bice cailor.

— Acum ce-aveţi de gând să faceţi? întrebă ţăranul, care părea îngrijorat.

Stăpânul îşi apăsă pe frunte mâna tremurândă.

— E-atâta vreme de când n-am mai ieşit în lume! murmură el. Poate-i o nebunie, dar trebuie s-o văd. Inima îmi spune că o ameninţă o mare primejdie... O nenorocire! De astă dată, nu mai sunt vedeniile mele de fiecare noapte, ci o presimţire, o obsesie, o ameţeală. Nu pot să plec de-aici. În spatele acestor ziduri, întrevăd un fel de luptă între fericire şi deznădejde.

Se apropie de grilaj, agăţându-se cu mâinile de zăbrele.

— Fir-ar să fie! exclamă ţăranul. Nu-i rea ideea! N-am nimic împotrivă să mă caţăr pe gard şi să sar dincolo, în grădină.

Vorbise foarte încet şi totuşi, stăpânul îl strânse puternic de braţ, făcându-i semn să tacă.

— Ascultă! murmură el.

Dinspre piaţa Concorde se auzeau paşi.

Amândoi traversară bulevardul, strecurându-se printre tufe.

Se apropiau doi oameni. Primul se opri lângă felinarul din dreptul portiţei dosnice a palatului de Chaves, la cel mult douăzeci de paşi de locul unde se adăpostise domnişoara Guite, iar celălalt se îndreptă spre cel de-al doilea felinar, aflat de cealaltă parte a portiţei.

— Hai, sus, Martin! şuieră unul din ei, luând în braţe stâlpul felinarului.

Amândoi se căţărară cu aceeaşi agilitate, ca două pisici.

Răsună un zgomot de sticlă spartă şi amândouă luminile se stinseră.

Sub acoperişul de paie, domnişoara Guite nu se plictisea deloc. Prin minte îi roiau fel de fel de gânduri.

"Marchizul a avut dreptate! Băieţii ăştia îşi cunosc bine meseria! Acum trebuie să-şi facă ceilalţi apariţia."

Cei doi indivizi care se ocupaseră de felinare se îndepărtară liniştiţi pe bulevardul Gabrielle, ca doi muncitori care şi-au terminat ziua de lucru.

Dintre tufe, stăpânul şi ţăranul urmăriseră toată scena, cu mirare şi curiozitate.

— Aici se petrece ceva! zise stăpânul.

— Mai mult ca sigur! răspunse ţăranul. Am impresia că-i mai bine să stăm la pândă în locul acesta, decât în grădină.

— Poate că da... Aşteaptă, să vedem ce se mai întâmpla.

— Dacă tot aşteptăm, mormăi ţăranul, vă cer îngăduinţa să-mi aprind pipa. N-am mai fumat cam de multişor, şi oricum, nu-i nici picior de om pe-aici.

Stăpânul nu-i răspunse. Ţăranul îşi îndesă pipa şi aprinse un chibrit.

Erau chiar la marginea boschetelor.

De partea cealaltă a porţii se auzi un râs cristalin, apoi scrâşnetul cheii în broască.

— Bravo! şopti domnişoara Guite. Semnalul s-a văzut mult mai bine dac-au avut grijă să stingă felinarele!

Poarta se deschise, scârţâind din balamale.

— Da' haideţi odată! insistă domnişoara Guite, pierzându-şi răbdarea.

Stăpânul îşi duse degetul la buze şi traversă primul bulevardul Gabrielle. Ţăranul îl urmă imediat.

— Ia te uită! se miră domnişoara Guite. Nu sunteţi decât doi! Vă rog să intraţi! Ah! La dracu'! se întrerupse ea. Că zăpăcită mai sunt! Încă nu m-am obişnuit cu rolul de paznic. Era cât pe-aci să uit de parolă. Aşa! *Furtună*. Ei, care-i răspunsul?

Şi râzând, se prefăcu a nu-i lăsa să treacă, dar fără umbră de îngrijorare.

În loc de răspuns, străinul în negru îi astupă gura cu un gest atât de hotărât, încât fata nu apucă să scoată nici măcar un geamăt.

— Batista, Médor! şopti el. Repede! Pune-i căluşul!

Domnişoara Guite încercă să se împotrivească, însă cei doi erau puternici. Legată zdravăn la gură cu batista, nu putea articula nici un sunet. Stăpânul o ridică în braţe.

— Caută o intrare în palat! îi zise el lui Médor.

Acesta se supuse numaidecât şi după câteva minute, descoperi uşa pavilionului, pe care domnişoara Guite o lăsase întredeschisă atunci când coborâse în grădină.

Stăpânul păşi înăuntru, şoptindu-i ţăranului:

— Rămâi aici şi fii cu ochii în patru la ce se petrece în palat şi, mai ales, afară.

Aşează fata pe pat. La lumina lămpii, o privi mai bine, neputându-şi stăpâni o exclamaţie de uimire.

Apoi smulse şnururile de la jaluzele, cu gând s-o lege fedeleş.

Înainte de-a se apuca de treabă, se uită din nou la tânăra care continua să se zbată şi pe chip i se aşternu o expresie înduioşată.

— Seamănă cu ceea ce-mi imaginam eu... murmură el. Aşa o revedeam în vis... Şi dac-ar fi...

Nu-şi sfârşi fraza, că-i şi smulse căluşul din gură.

— Cine eşti tu, copila mea? întrebă el, cu tulburare în glas.

Domnişoara Guite îşi înălţă fruntea, cu trufie.

— Sunt marchiza de Rosenthal, zise ea mânioasă. Iar dumneata ai să vezi ce-ai să păţeşti!

Străinul răsuflă adânc, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

În doi timpi şi trei mişcări, marchiza de Rosenthal era legată fedeleş, cu un căluş în gură.

După ce-o culcă din nou pe divan, străinul stinse lumina şi ieşi, încuind uşa pe dinafară.

Începuse din nou să plouă. Vântul şuiera printre copaci, vestind altă vijelie.

Necunoscutul fluieră încetişor. Într-o clipă apăru şi Médor.

— Aici e o uşă deschisă, şopti el, arătând spre acea aripă a palatului, unde se afla apartamentul ducesei de Chaves, ale cărui ferestre erau luminate.

— Ai zărit ceva? îl întrebă stăpânul.

— Afară nu! Însă uşa a fost deschisă din interior. Au ieşit patru oameni. La lumina felinarului am desluşit chipul unei vechi cunoştinţe: junele ăla prim împăiat, pe care l-am văzut însoţindu-l pe duce la Teatrul domnişoarei Safir. Cu toţii au ocolit casa, furişându-se ca nişte umbre, şi-au intrat pe-acolo.

Arătă cu degetul spre birourile Companiei braziliene, aflate la parter.

— M-am strecurat pe urmele lor, adăugă Médor, şi-am auzit un zgomot, ca şi cum cineva ar fi umblat la uşă cu un şperaclu.

— Asta-i tot?

— Împăiatul a zis: "Grăbiţi-vă şi nu vă fie frică. Ducele e prea ocupat ca să ne-audă."

Tot vorbind, ajunseră în dreptul uşii de sub ferestrele apartamentului unde locuia doamna de Chaves.

Stăpânul şovăi o clipă, apoi intră, spunând:

— Fii cu ochii în patru. Nu ştiu unde mă duc, însă mă împinge o voinţă mai presus decât a mea.

Urcă pe bâjbâite scara de serviciu.

Ajuns pe palier, se opri câteva secunde, cu urechile la pândă, şi auzi foarte aproape zgomote ce vesteau o luptă.

Căutând cu privirea în toate părţile, zări o dungă de lumină strecurându-se pe sub o uşă aflată la vreo douăzeci de paşi de el.

Chiar în momentul în care vru s-o apuce într-acolo, din încăperea cu pricina răsună un ţipăt sfâşietor.

Era un glas de femeie.

Capitolul XX - Scrisoarea lui Médor

Cititorul poate n-a uitat că în aceeaşi seară, către orele unsprezece, întâlnirea celor doi îndrăgostiţi — contele Hector de Sabran şi domnişoara Safir — fusese întreruptă violent, printr-un atac mişelesc, petrecut pe bulevardul ce urcă de-a lungul cheiului, de la esplanada Invalizilor până în apropiere de Câmpul lui Marte. Safir îşi pierduse cunoştinţa chiar în clipa când se urnea din loc cupeul în care era prizonieră. Ultimele cuvinte pe care le auzise fuseseră: "La palatul de Chaves!"

Când îşi reveni din leşin, era purtată în braţe de nişte necunoscuţi, pe un coridor lung şi întunecos; primul ei gând fu amintirea durerii îngrozitoare pe care o simţise, văzându-l pe Hector prăbuşit la pământ, fără suflare.

Oare ce se întâmplase cu el? Cine-i venise în ajutor? Nu cumva fusese o lovitură mortală?

Apoi îi fulgeră prin minte că se afla la palatul de Chaves.

Era o fată curajoasă. Deşi cu inima zdrobită, se gândea cu înfrigurare ce şanse ar fi avut să lupte, să se apere.

Cei ce-o aduseseră acolo vorbeau între ei.

— Încetişor! zise unul, care părea şeful şi care o însoţise în trăsură. Ducesă e bolnavă, probabil nu doarme prea adânc şi la cel mai uşor zgomot s-ar putea trezi, dând cu ochii de noua sultăniţă! Domnul duce nu ştie decât să-şi facă cheful, de parcă tot cartierul Saint-Honoré ar fi un sat pierdut în inima Braziliei. Eu însă sunt un om de lume şi vreau să respect convenienţele.

— Copila asta n-are cum să facă gălăgie, spuse altul. E ca şi moartă.

— Nu-i vina mea, răspunse vicontele Annibal Gioja, pe care cititorul probabil l-a recunoscut în persoana primului interlocutor. Şi eu aş dori-o ceva mai vioaie, pentru că ducele o să se întoarcă acasă beat mort şi într-o dispoziţie cumplită, având în vedere câţi bani va pierde la joc în astă seară. Însă nu avem de ales. Uşurel! Cea de colo e uşa de la odăile ducesei.

Urcaseră pe scara de serviciu din aripa dreaptă, trecând prin faţa apartamentului doamnei de Chaves.

Tăcură cu toţii, ciulind urechile. Palatul era cufundat într-o tăcere adâncă.

Safir, pe care ceilalţi o credeau leşinată, îşi încordă privirea, străduindu-se să vadă pe unde mergeau.

Oamenii aveau făclii în mâini şi ea reuşi să-şi dea seama că se afla într-o galerie; din tavan atârna o lampă de bronz, reprezentând o figurină antică şi a cărei lumină stătea gata să se stingă.

În celălalt capăt al galeriei se găsea apartamentul ducelui de Chaves; chiar într-acolo se îndreptau şi cei ce-o duceau în braţe pe frumoasa Safir.

De-ar fi existat vreun instrument destinat măsurării orgiilor brutale, acesta ar fi arătat că în ultima vreme ducele atinsese cea mai de jos treaptă a degradării umane. Părăsise societatea ilustră, unde personalităţile mondene îşi risipeau averea şi viaţa. Până la urmă, sălbaticul din el îl învinsese pe gentilom, astfel încât Gioja avea dreptate să compare traiul lui cu dezmăţul barbar al aventurierilor de pe cealaltă emisferă.

Fără a pretinde că Parisul nu are şi el câţiva indivizi de teapa ducelui, totuşi e sigur că aceşti Richelieu ai noştri aparţin unei categorii diferite. Căsuţele din secolul trecut, cu mobilier şi tablouri în valoare de sute de mii de scuzi, au fost în mare parte demolate, însă escrocii noştri, mai zgârciţi la pungă, îşi văd mai departe de şmecheriile lor, în camere mobilate.

La Paris, faptul că un bărbat îşi întinează propria casă e socotit drept simptomul celei mai josnice decăderi.

În prezent, ducele nu aparţinea Parisului mai mult decât jaguarii mexicani, închişi în cuştile lor din Jardin des Plantes.

Apartamentul lui, cu ornamente bogate în stil creol, cu nuanţe şi parfumuri exotice, amintea de luxul grosolan al aventurierilor din America spaniolă.

Aici se puteau vedea o mulţime de arme, mai ales din Mexic. De nenumărate ori, ducele luase parte la jocuri înfricoşătoare, unde fiecare îşi apără aurul cu cuţitul pe masă. Pe pereţii acestor încăperi atârnau tot felul de arme, ale căror nume dau autenticitate povestirilor despre Lumea Nouă: bowie-knife[67], fabricat în Statele Unite, rifles[68], revolvere Colţ, minusculul pumnal portughez şi acel instrument hidos, sângeroasa macetă[69].

Când Gioja şi oamenii săi intrară în apartamentul ducelui, în dormitor nu se afla nimeni, însă în spatele draperiilor subţiri ale unei galerii ce amintea de terasele locuinţelor din ţinuturile tropicale se zăreau doi negri cu siluete atletice, care dormeau lungiţi pe rogojini.

Amândoi erau îmbrăcaţi în livreaua casei de Chaves. Auzind că se deschide uşa, şi unul, şi celălalt se ridicară într-un cot, cu albul ochilor strălucind pe chipurile de abanos.

Oamenii lui Gioja o aşezară pe Safir pe pat.

— Veniţi aici! ordonă vicontele.

Într-o clipă, cei doi negri se ridicară. Erau două creaturi superbe, purtând nume de planete sau de zei: Saturn şi Jupiter.

Gioja le vorbi ca unor câini.

— Mergeţi să-l căutaţi pe Excelenţa Sa! le porunci el. Spuneţi-i ce-aţi văzut aici.

— Stăpânul bate la noi! mormăi Saturn.

Gioja ridică ameninţător bastonul gros pe care-l ţinea în mână. Cei doi negri îşi îndoiră spinarea şi porniră spre uşă.

— Dacă stăpânul vostru nu se ţine pe picioare, strigă în urma lor vicontele Annibal, să-l luaţi pe sus!

În Franţa nu există sclavi: Jupiter şi Saturn erau oameni liberi.

De cum ieşiră, Gioja luă lampa de pe măsuţă şi-o apropie de chipul domnişoarei Safir.

Cei patru care-o aduseseră erau foarte bine îmbrăcaţi. O slujbă ca a lor presupune o anumită ţinută; în universul ticăloşilor astfel de chipuri oglindesc un alt soi de josnicie decât cele ale bandiţilor de rând: o combinaţie de geambaş şi expert în capodopere de artă.

---

[67] *Bowie-knife* (amer.) — cuţit lung de vânătoare (n.t.)

[68] *Rifle* (engl.) — puşcă (n.t.)

[69] *Macetă* — sabie cu mâner scurt şi lamă lată, utilizată în regiunile tropicale pentru a tăia trestia de zahăr. (n.t.)

Frumuseţea fără cusur a feţei, pusă dintr-o dată în valoare de lumina lămpii, îi lăsă muţi de uimire.

Nu-şi putură stăpâni o exclamaţie discretă şi respectuoasă, ca nişte diletanţi în faţa unui artist de mare faimă.

— Ah! şoptiră ei. O bucăţică pe cinste! Cât să-i cerem?

— Atâta aur şi atâtea bancnote cât vom putea îndesa în toate buzunarele, pe sub cămăşi, în pălării, în batiste şi în serviete. La parter se găsesc trei milioane cinci sute de mii de franci, care sunt ca şi-ai noştri.

Privirile lacome ale celorlalţi cereau o explicaţie.

Gioja se aplecă spre Safir, trecând de două-trei ori lumina lămpii prin dreptul ochilor ei închişi.

— O superbă statuie de marmură! murmură el.

Într-adevăr, pe chipul fetei nu tresărise nici un muşchi.

— Fata asta o să se păzească singură! adăugă vicontele Annibal, aşezând lampa pe masă. De trezit o s-o trezească ducele. Era nevoie de ea ca să putem pătrunde aici. Acum însă, avem treburi în altă parte.

Se îndreptă spre uşă, iar ceilalţi îi urmară exemplul. Ultimul luă o lumânare şi-o puse în felinarul pe care-l ţinea în mână.

Străbătură coridorul în vârful picioarelor şi coborâră pe scara de serviciu, situată în aceeaşi aripă a palatului în care se afla şi pavilionul cu vedere spre grădină, unde fusese instalată marchiza de Rosenthal.

În timp ce păşeau pe trepte, auziră deschizându-se poarta cea mare, apoi roţile unei trăsuri pătrunzând în curtea palatului.

— Ia te uită! Excelenţa Sa s-a şi întors! exclamă Gioja. Să ne grăbim, băieţi! De altfel, să ştiţi că v-am răsfăţat: am înlăturat toate obstacolele din calea voastră. Astă-seară, cei doi paznici brazilieni, care nu se mişcă de lângă casa de bani, au băut câte un grog care-o să-i facă să viseze frumos, până ce vor fi treziţi cu lovituri de băţ!

Ajunseră la parter. Trecură prin grădină, mergând de-a lungul zidului palatului. Pe la jumătatea drumului, Gioja se opri, ascultând cu atenţie.

— Nu-i decât ploaia! zise unul dintre însoţitorii săi.

Într-adevăr, începuse să plouă cu stropi mari, care cădeau cu zgomot pe frunzele copacilor.

Cei patru ticăloşi intrară în holul ce dădea înspre birouri. Printre ei trebuie să se fi aflat cel puţin un artist de mare talent, întrucât uşa principală se deschise cât ai clipi din ochi.

Pătrunseră în birou şi ca măsură de prevedere, se duseră mai întâi să vadă ce se întâmplase cu cei doi paznici ai seifului. Amândoi dormeau buştean, fiecare în câte un capăt al încăperii.

— Grogul a fost bun, după cât se pare! zise Gioja. La treabă!

Disputele dintre doi celebri fabricanţi de seifuri au dezvăluit tainele încuietorilor cu cifru. Pentru necunoscători, e vorba de obstacole cu neputinţă de trecut, însă adevăraţii artişti nu se împiedică de ele mai mult decât de-un simplu zăvor.

Unul dintre cei patru avea o trusă micuţă şi elegantă, ca cele purtate de chirurgii la modă. O deschise şi se apucă de lucru. Încuietoarea se lăsă pipăită, cercetată, mângâiata, şi-apoi deodată îşi dezvălui secretul. Uşa seifului se deschise: înăuntru se aflau grămezi întregi de aur şi teancuri uriaşe de bancnote.

Saladin şi membrii "Clubului Tichiilor de Mătase Neagră" fuseseră foarte bine informaţi. Seiful ducelui de Chaves conţinea exact cele două sume menţionate mai devreme.

Gioja şi oamenii lui începură să-şi umple buzunarele, singurul lor gând fiind s-o şteargă cât mai repede.

— Înghiţitorul de săbii, vorbi Gioja, ieşind primul din birou, o să găsească seiful gol-goluţ. Îmi pare rău că n-am să-i pot vedea mutra! Fuga la poartă!

Ploaia cădea în rafale. Cu tot vuietul vântului şi al furtunii, Gioja se opri, ascultând zarva iscată în aripa locuită de ducele de Chaves.

Întoarse capul spre ferestrele apartamentului Excelenţei Sale şi văzu nişte umbre ce se agitau violent.

— N-au decât să-şi facă de petrecanie unii altora! murmură el.

Îşi reluă drumul spre poartă, adresându-se celui cu trusa:

— Meştereşte şi ultima încuietoare!

În aceeaşi clipă, simţi că i se face părul măciucă: poarta era deschisă.

Ezitarea lui nu dură decât o clipă.

— Stingeţi felinarul! ordonă el în şoaptă. Înarmaţi-vă! Treceţi repede printre tufe şi pe urmă, fugiţi care încotro vedeţi cu ochii!

Cu toţii se repeziră spre poartă.

În noaptea întunecoasă, furtuna care se dezlănţuise cu furie sporită le acoperea zgomotul paşilor.

După câteva secunde, în întunericul de iad răsună un hohot de râs.

— Aşa! vorbi un glas de bărbat. Va să zică voiai să vezi mutra înghiţitorului de săbii!

Lumina unui fulger îi surprinse pe cei patru fugari, fiecare înconjurat de mai mulţi bandiţi cu cuţite în mână.

Ceva mai la o parte aşteptau nemişcaţi membrii "Clubului Tichiilor de Mătase Neagră", între care se distingea chipul de marmură al lui Saladin, încadrat de părul negru şi buclat.

Apoi totul se scufundă din nou în întuneric.

— Mii de mulţumiri! se auzi acelaşi glas. Văd c-aţi făcut voi toată treaba în locul nostru!

În mijlocul tunetelor şi fulgerelor ce brăzdau cerul, vocea porunci:

— *Tăiaţi creanga!*

Răsunară strigăte înăbuşite, un horcăit, apoi tăcere.

* * *

De cum ieşiră Gioja şi însoţitorii lui, domnişoara Safir, rămasă singură în iatacul ducelui de Chaves, deschise ochii, ridicându-şi de pe pernă obrazul palid.

Frumoasă statuie se însufleţise. În ochii ei se citea o hotărâre de neclintit.

Ascultă o clipă paşii ce se îndepărtau pe coridor, apoi sări jos din pat, repezindu-se la uşă.

"Nu există decât o singură galerie", îşi zise ea. "Nu-mi va fi greu să găsesc apartamentul ducesei de Chaves."

La început se clătină pe picioare, apoi paşii îi deveniră mai siguri. Se simţea plină de îndrăzneală şi singurul ei gând era să vină în ajutorul lui Hector.

Pe coridorul cel lung domnea o beznă de nepătruns. Tocmai în celălalt capăt, zări licărul palid al unei lămpi gata să se stingă.

Safir ajunse în locul unde vicontele Gioja spusese: "Uşurel! Să n-o trezim pe ducesă!"

Aici se vedeau mai multe uşi. Safir deschise la întâmplare una dintre ele.

Străbătu o încăpere întunecoasă, apoi dând la o parte o draperie, pătrunse în altă cameră, unde ardea o lampă.

Lampa se afla pe o măsuţă; în patul de alături stătea întinsă o femeie.

Doamna de Chaves citea, cu tâmpla sprijinită în palmă. Safir îi vedea limpede chipul frumos, palid şi trist.

Îşi apăsă cu amândouă mâinile inima care bătea să-i spargă pieptul.

Doamna de Chaves părea absorbită de lectura unei scrisori. Cititorul cunoaşte despre ce e vorba: rândurile aşternute în aceeaşi seară, în sala de aşteptare de la parter, de către unul din cei doi vizitatori care ceruseră insistent s-o vadă pe ducesă, apoi pe duce.

Iată cum suna scrisoarea:

"Doamnă, de multe ori am încercat să vă vorbesc. Eu v-am trimis portretul lui Lily, cu Petite-Reine în braţe.

Petite-Reine n-a murit. Justine trăieşte. Veţi vedea că e demnă de dumneavoastră, în ciuda straniei profesii pe care soarta a silit-o s-o îmbrăţişeze. În prezent, locuieşte cu nişte oameni cumsecade, care au făcut totul pentru ea şi cărora le datoraţi recunoştinţă. E dansatoare pe sârmă şi se numeşte domnişoara Safir.

Doamnă, trebuie neapărat să vă văd, pentru că faţa e ameninţată de o mare primejdie, care s-ar putea abate şi asupra dumneavoastră. Mă voi întoarce mâine în zori. Chiar dacă aţi fi pe moarte, trebuie să mă primiţi."

Mesajul era semnat cu un nume pe care doamna de Chaves îl citise încă înainte de-a parcurge conţinutul scrisorii, un nume care trezea în ea un noian de amintiri: Médor.

Médor! Odinioară, sărmanul băiat nici nu ştia să scrie, iar scrisul acesta semăna cu... Oare să fie cu putinţă?

Lily simţea că-şi pierde minţile.

Şi totuşi, citea şi recitea răvaşul, cu inima strânsă de durere pentru că fusese înşelată, dar şi arzând de bucuria năvalnică pe care i-o pricinuia vestea neaşteptată.

Sfârşind lectură, îşi lăsă bărbia în piept, murmurând:

— Chiar numele pe care l-a rostit Hector... Numele celei pe care-o iubeşte şi pe care, ascultându-i povestea, am îndrăgit-o şi eu... Safir!

În tăcerea din odaie, răsună un glas dulce de fată:

— M-aţi chemat, doamnă şi iată, am venit. Eu sunt Safir.

Ducesă ridică ochii, uluită. La câţiva paşi de ea, în lumina lămpii, stătea o fată frumoasă, mai frumoasă ca în oricare din visele ei de mamă iubitoare.

Doamna de Chaves sări din pat, şi s-ar fi prăbuşit la pământ, doborâta de emoţie, dacă Safir n-ar fi prins-o în braţe.

Agăţată de gâtul fetei, cu ochii în ochii ei mari şi albaştri, împăienjeniţi de lacrimi, Lily abia reuşi să îngaime:

— Tu! De data asta nu visez! De-ai şti de câte ori mi-ai apărut în gând! Dar eşti mult, mult mai frumoasă!... Doamne, nu visez: o strâng la piept pe fiica mea!

— Aşa trebuie să fie, doamnă, răspunse Safir, pentru că inima mea mă poartă înspre dumneavoastră. Acum, însă, lăsaţi-mă să vă vorbesc despre Hector, care-i în primejdie de moarte!

Ducesă nu înţelegea nimic. Safir se desprinse din îmbrăţişare şi alergă la măsuţa de scris, pe care se aflau pene, hârtie şi cerneală.

Aşternu în grabă câteva rânduri.

"Dragă mamă şi dragă tată, nu fiţi îngijoraţi, totul e bine. Altcineva, însă, se află în pericol. Luaţi nişte oameni şi alergaţi în bulevardul Quai d'Orsay. În dreptul podului Alma, veţi găsi un om rănit. Dacă mă iubiţi, vă rog, ajutaţi-l!"

— Hector e rănit! exclamă ducesa, care citise, aplecată peste umărul fetei.

Safir împăturise deja scrisoarea, trăgând cu hotărâre de şnurul clopoţelului.

— Vă implor să trimiteţi imediat scrisoarea, doamnă! Prin cineva de încredere.

— Dar dacă am merge chiar noi?... începu doamna de Chaves.

— Vom merge şi noi... sau cel puţin eu, pentru că dumneavoastră sunteţi foarte slăbită. Mai întâi, însă, trimiteţi scrisoarea!

În clipa aceea apăru camerista.

— Vă este devotată, aşa-i, doamnă? Zise Safir, întorcându-se spre doamna de Chaves.

— Răspund de ea ca de mine însămi.

Câteva momente mai târziu, Brigitte plecă în grabă, după ce primise indicaţii precise cum să ajungă la teatrul Canada. În drum, avea poruncă să-l trezească pe vizitiul doamnei ducese, spunându-i să înhame caii la trăsură.

Capitolul XXI - Bătrânul leu se trezeşte

Totul durase mai puţin de cinci minute. Rămase din nou singure, ducesa şi Safir se aşezară una lângă alta, pe aceeaşi canapea unde cu numai două zile în urmă, domnişoara Guite sforăise de se cutremurau pereţii.

Doamna de Chaves voia să ştie prin ce minune ajunsese Safir la palat la o asemenea oră! Dar câte nu voia să ştie! De fiecare dată când fata începea să povestească, o întrerupea cu o ploaie de dezmierdări.

Ducesă se însănătoşise! Era nebună de bucurie şi-şi compara, triumfătoare, pornirile tandre cu îndoiala care-i încolţise în suflet în prezenţa *celeilalte*.

Începu să-i istorisească fiicei ei despre "cealaltă", însă Safir nu putea s-o înţeleagă, pentru că nu cunoştea nimic despre întâmplarea cu domnişoara Guite.

Ducesă îi punea întrebări, nelăsând-o să răspundă, îi mulţumea lui Dumnezeu, râdea şi plângea; oricine-ar fi văzut-o, ar fi compătimit-o pentru câte îndurase şi, în acelaşi timp, ar fi invidiat-o pentru bucuria-i fără seamăn.

Frumuseţea ei căpătase un fel de aureolă. Ar fi fost greu de spus care dintre ele era mai frumoasă: mama sau fiica.

— Niciodată n-am să te opresc să mergi să-i vezi pe acei oameni de treabă, zise ducesa. Mai mult decât atât: îi vom lua să locuiască la noi. Vor rămâne întotdeauna părinţii tăi... Ah, închipuie-ţi că alaltăseară mă dusesem împreună cu Hector, ca să te văd dansând. Ah, mulţumesc Providenţei că te-a scos în calea lui Hector şi l-a făcut să te iubească!

Şi cum, la auzul acestui nume, ochii fetei se umplură de lacrimi, doamna de Chaves i le şterse de pe obraz cu sărutări.

— Nu-ţi fie teamă! Nu-ţi fie teamă! o încurajă ea. De-acum, Dumnezeu e cu noi! El nu poate îngădui tristeţii să ne umbrească bucuria. Îl vom regăsi pe Hector... Îl iubeşti, nu-i aşa?

În glasul ei se citea o umbră de gelozie.

Simţi pe frunte buzele reci ale lui Safir şi-o strânse pătimaş la piept.

— Îl iubeşti!... Îl iubeşti mult! zise ea. Cu atât mai bine! De-ai şti cât te iubeşte şi el! I-am fost confidentă şi-l dojeneam că s-a îndrăgostit de-o acrobată de bâlci. Acum cred că te iubesc mai mult, tocmai pentru asta... Eu nu te voi vedea niciodată dansând, pentru că nu vei mai dansa niciodată... Dar îl vei iubi mai mult decât pe mine, nu-i aşa? Va trebui să mă resemnez cu asta.

— Mamă... mamă... murmură Safir, care-o asculta în extaz.

Safir asculta vorbele doamnei de Chaves tot aşa cum o mamă ascultă gânguritul copilaşului iubit.

Rolurile fuseseră inversate. Acum mama devenise fiică: în ea se dezlănţuise veselia zgomotoasă a copilului. Nu se mai putea stăpâni.

— Sunt sigură că voi fi geloasă pe el. Noroc că întotdeauna l-am socotit aproape ca pe fiul meu, aşa că voi încerca să vă iubesc pe amândoi la fel. Bine, dar şi tu ai fost geloasă! se întoarse ea spre Safir. În ziua aceea, când ne-am întâlnit pe drumul spre Maintenon!

— Erai atât de frumoasă, mamă!... începu fata.

— Deci tu găseşti că sunt frumoasă! o întrerupse ducesa. Nici nu pot să-ţi spun cum te văd eu: semeni cu...

Era cât pe-aci să spună "cu tatăl tău", însă nu-şi sfârşi vorba şi chipul i se făcu alb ca varul.

— Ascultă! zise ea cu glas tainic. Adineauri, în scrisoarea care-mi vorbea despre tine, mi s-a părut că-i recunosc scrisul. Of, ce tot spun acolo? Uite că-mi pierd capul! Cum să mă poţi înţelege, când pe-atunci aveai de-abia un an? Stai să-ţi arăt!

Se ridică, mai zglobie decât o fată de şaisprezece ani, şi se repezi să caute în jurnalul ei intim fotografia trimisă de Médor.

Se întoarse cu portretul în mână, râzând fericită:

— Priveşte! Te recunoşti?

Safir tăcea, tulburată.

— Nu te recunosc decât pe dumneata, mamă! zise ea, ducând portretul la buze. Simt o emoţie ciudată, un fel de oboseală, pe care n-aş putea să mi-o explic... de parcă memoria mea amorţită ar fi pe cale să se trezească. Am impresia că-mi amintesc... dar nu! În zadar mă chinui, nu-mi amintesc nimic. Şi azi, ca şi până acum, nu sunt decât un norişor legănat de braţele dumitale iubitoare.

Doamna de Chaves o trase încetişor la pieptul ei, murmurând:

— Când erai mică, aveai...

Se opri nedumerită, în vreme ce Safir surâdea, cu obrajii îmbujoraţi.

— Atunci, cum a reuşit cealaltă...? gândi cu voce tare doamna de Chaves. Ştii despre ce vorbesc... semnul acela...

— Cireaşa... şopti Safir, plecându-şi genele mătăsoase.

Amândouă începură să râdă: un râs fermecător şi plin de pudoare.

— Dă-mi voie... acum sunt judecătorul şi-ţi cercetez actul de naştere! zise veselă ducesa. Îţi iau interogatoriul, domnişoară. Pe ce parte e semnul?

— Aici, răspunse Safir, punându-şi vârful degetului pe sânul drept, ceva mai jos de umăr.

Doamna de Chaves îi sărută mâna şi şopti atât de încet, încât Safir de-abia o auzi:

— Vreau să-l văd!

— Şi eu vreau să ţi-l arăt! răspunse fata, tutuind-o pentru prima dată.

Din nou se îmbrăţişară şi se sărutară.

Apoi Safir se aşeză, iar ducesa îngenunche în faţa ei, începând să-i descheie rochia, cu degete tremurătoare. Nu apucă să termine, pentru că Safir se agăţă de ea cu amândouă mâinile, scoţând un strigăt de spaimă.

Ducesă sări în picioare, înspăimântată, întorcând capul în direcţia în care arăta degetul lui Safir: draperiile pe unde intrase şi ea.

Acolo se aflau două chipuri negre, pe care străluceau două perechi de ochi albi.

— Ce căutaţi aici? bolborosi ducesa, abia găsindu-şi cuvintele de mânie şi de groază.

Între siluetele de abanos ale lui Saturn şi Jupiter, se ivi o a treia: un bărbat înalt, cu faţa tuciurie.

Ducele de Chaves era beat, dar nu chiar atât pe cât obişnuia să fie când se întorcea acasă în plină noapte. Băutura nu-i luase decât minţile, lăsându-i intactă forţa şi autoritatea. Fusese întrerupt înainte de sfârşitul orgiei cotidiene.

— Fata asta frumoasă îmi aparţine mie! zise el, vorbind franţuzeşte la fel de greu ca odinioară. De ce trebuie să vin s-o caut tocmai aici?

— E fiica mea! răspunse doamna de Chaves, cu glasul gâtuit de spaimă.

Ducele începu să râdă, schiţând un gest către cei doi negri, care făcură un pas spre ea.

— Minţi, doamnă! spuse el. Fiica dumitale e în pavilion.

— E fiica mea! repetă doamna de Chaves, păşind între Safir şi cei doi negri.

Aceştia se traseră înapoi, uluiţi.

Cravaşa din mâna ducelui şuieră de două ori. Sângele ţâşni din umărul stâng al lui Saturn şi din umărul drept al lui Jupiter.

— Câte fiice ai dumneata? se întoarse el mânios spre ducesă. Mi-aduci câte una în fiecare săptămână? *Diabo me cogo!* Eu, care pierd la joc de fiecare dată, în astă seară am avut noroc! Pe fata aste am cumpărat-o! Am plătit pentru ea.

Continuă să râdă — un râs răutăcios şi iritat. Vârându-şi amândouă mâinile în buzunare, scoase de-acolo pumni întregi de monezi de aur, care se rostogoliră pe covor.

— Vezi bine că la nevoie o pot plăti de două ori! adăugă el. Apoi se întoarse către negri:

— Luaţi-o! *Pa de cabra!*

Cravaşa şuieră din nou. Cei doi negri se repeziră să-i execute poruncă şi, cu toată lupta disperată a doamnei de Chaves, o înşfăcară pe Safir, iar ducele se pregăti să-i urmeze.

— E fiica mea! Fiica mea! Fiica mea! ţipă înnebunită nefericita mamă, agăţându-se de mâinile lui.

El o dădu la o parte cu brutalitate şi nici măcar nu întoarse capul, s-o vadă cum căzuse la pământ, leşinată.

* * *

L-am auzit pe duce revenind acasă, chiar în clipa când Annibal Gioja şi însoţitorii săi începuseră să coboare scara de serviciu, ca să ajungă prin grădină la birourile Companiei braziliene.

Ducele primise mesajul lui Annibal Gioja tocmai când un noroc nesperat adunase în faţa lui, pe masa de joc, grămezi de aur.

Nu şovăise nici o clipă, atât de mult voia să-şi satisfacă acest capriciu.

Sosind acasă, fusese mirat că nu-i găsise nici pe Annibal, nici pe dansatoarea pe sârmă.

Înspăimântaţi de furia fără margini a stăpânului, Jupiter şi Saturn începuseră s-o caute.

Safir lăsase întredeschisă uşa apartamentului ducesei, astfel că cei doi negri, care se orientaseră după larmă de glasuri, o descoperiseră fără nici o greutate.

Restul îl cunoaşteţi.

Pe măsuţa din mijlocul iatacului domnului duce de Chaves se afla o sticlă de rom destupată şi un pahar pe jumătate plin.

Safir fusese aşezată pe acelaşi pat pe care fusese culcată mai devreme.

Ducele mulţumi celor doi servitori cu încă două lovituri de cravaşă, după care îi împinse pe uşă afară şi se întoarse la măsuţă, să-şi bea paharul de rom.

Continua să-şi păstreze zâmbetul prostesc, de om beat. Se îndreptă spre pat, mormăind câteva cuvinte în portugheză, presărate cu înjurături.

Se opri în faţa domnişoarei Safir, care-l fixă cu ochii măriţi de groază, şi-şi spuse:

— *Raios!* Avea dreptate Annibal! Frumoasă fată!

Şi fără să stea pe gânduri, se repezi s-o strângă în braţe.

Dar aşa cum spune proverbul, şi nenorocirea serveşte la ceva: încercările la care fusese supusă Justine în adolescenţă îi dăduseră forţa fizică a unui bărbat.

Patul pe care se afla era mare, pătrat şi lipit de perete. Safir îşi încordă mijlocul zvelt şi, smulgându-se din strânsoarea sălbatică a ducelui, îl îmbrânci, ajungând dintr-un salt în capătul celălalt al patului.

Ducele începu să râdă şi mai tare.

— *Apre!* Zău că-mi placi! Aşa-s şi femeile din ţara mea! Ah, înţeleg că vrei să ne luptăm! Atunci să ne luptăm, frumoaso, nu mă tem nici de ghearele panterelor, nici de dinţii tigroaicelor!

Îşi mai turnă un pahar de rom, pe care-l goli dintr-o singură înghiţitură şi înconjură patul.

De data aceasta, Justine nu mai avea nici o scăpare. Încercă să sară din nou, pe deasupra cuverturii — lucru cât se poate de simplu pentru o acrobată — însă domnul de Chaves o apucă de rochie, rămânând cu ea în mână.

Corsajul se desfăcu, lăsând-o numai într-o bluză transparentă, peste care se revărsa părul blond şi despletit.

Fata se prăbuşi pe pat, pe jumătate goală, mai provocatoare ca oricând.

Ducele scoase un sunet gutural, ca de faun.

— Vă jur pe viaţa mea! strigă Justine, în timp ce el o ţinea de amândouă încheieturile. Sunt fiica soţiei dumneavoastră!

— Minţi! se răsti ducele. Cealaltă poartă semnul din naştere, după care a şi fost recunoscută! Ah! Fiară ce eşti! Cealaltă nu-i aşa rea ca tine!

Justine reuşi să-şi elibereze una dintre mâini şi-şi smulse bluză, dezgolindu-şi sinul.

Ducele se trase înapoi. Nu mai încăpea nici o îndoială, însă ochii lui injectaţi o învăluiau într-o privire lacomă. Din gâtlej îi scăpă un sunet răguşit.

— *Burra!* mârâi el. Şi ce-mi pasă? Eşti prea frumoasă!

Ceea ce-ar fi trebuit să-i domolească patima nu reuşise decât să i-o aprindă şi mai tare. Se năpusti asupra fetei, care i se împotrivea din răsputeri. Tot luptându-se, se prăbuşiră amândoi jos din pat.

Justine rămase neclintită. Fiara mârâi, victorioasă:

— *Os raios m'escartejâo!* Eu sunt stăpânul!

Exclamaţia lui triumfătoare fu întreruptă de o voce rece şi tăioasă ca o lamă de cuţit:

— Ridicaţi-vă, domnule duce! Nu vreau să vă ucid cât sunteţi în genunchi.

Ducelui i se păru că n-a auzit bine.

Îşi ridică fruntea, fără a-şi întoarce capul.

— Ridicaţi-vă, domnule duce! repetă glasul, pe un ton şi mai imperios.

În cele din urmă, ducele se întoarse. În prag se afla un om pe care nu-l văzuse niciodată în viaţa lui: un bărbat înalt şi uscăţiv, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu fruntea boltită, cu privirea mândră şi tristă, parcă umbrită de un gând tainic, cu barbă căruntă şi părul alb ca zăpada.

Domnul de Chaves se ridică uluit. Înfăţişarea acelui necunoscut îl trezise din beţie, redându-i stăpânirea de sine.

— Cine eşti dumneata? întrebă el, privindu-l de sus în jos.

Străinul îşi descheie redingota şi scoase două spade, aruncând una la picioarele ducelui.

— Numele meu contează prea puţin, zise el. În urmă cu cincisprezece ani, mi-aţi luat soţia prin minciună şi înşelătorie. De-atunci şi până acum, i-aţi fi putut înapoia fetiţa, care-i şi copilul meu. V-aţi căsătorit cu soţia mea prin minciună, după ce-aţi rămas văduv prin asasinat. Vedeţi că vă cunosc povestea vieţii. Iar acum, vă găsesc luptând cu această fată, abia trecută de vârsta copilăriei, şi purtându-vă ca un animal sălbatic, nu ca un om. V-aş fi putut ucide ca pe o fiară, mai ales că am uitat de mult din ce familie mă trag. Dar atingând oţelul acestei spade, mi-am amintit c-am fost cândva un gentilom. Apăraţi-vă!

Ducele îl ascultă, fără să-l întrerupă. Nu ridică spada de jos, în schimb se apropie de consola dintre cele două ferestre, unde se aflau diverse arme.

Apucă un revolver şi-l încărcă.

— Am să mă apăr, răspunse el, dar împotriva unui musafir nocturn care refuză să-şi spună numele consider că am dreptul să-mi aleg arma.

Ochi şi trase. Trupul străinului tresări puternic.

Ducele îşi încărcă a doua oară revolverul, cu sânge rece, şi trase din nou.

Străinul mai înaintase un pas.

De-abia răsună focul de armă, că pistolul îi zbură din mână, azvârlit cât-colo de o lovitură de spadă.

Străinul zvâcni iarăşi din tot trupul.

Ducele vru să apuce maceta. O nouă lovitură de spadă îl făcu să-i dea drumul din mână.

Cu un strigăt sălbatic, se repezi în celălalt capăt al încăperii, unde era agăţată o carabină de vânătoare. Străinul ridică de jos spada şi ajungând lângă duce chiar în clipa când acesta îşi încărca arma, îi pironi vârful ascuţit în gâtlej, zicând:

— Lăsaţi-o jos şi luaţi spada, altfel sunteţi un om mort!

Şi-i întinse garda celei de-a doua spade.

Ducele se supuse, neavând de ales, şi fără a lua poziţie de luptă, vru să-şi înfigă lama în pântecele străinului. Acesta pară lovitura, repetând:

— Pregătiţi-vă de luptă!

Ducele luă poziţie de atac, dar ultima sa înjurătură amuţi sub lovitura care-i străpunse pieptul.

Chiar în acea clipă se deschise uşa, şi-n pragul ei îşi făcu apariţia ducesa de Chaves. Se târâse pe jos de-a lungul coridorului. Justine, care începea să-şi vină în fire, privea de jur-împrejur cu un aer rătăcit.

Pe pardoseală zăcea un om mort — ducele de Chaves. Celălalt bărbat rămăsese în picioare lângă el, neclintit, ţinând în mână o spadă însângerată.

— Justin! ţipă doamna de Chaves.

Apoi, întorcându-se spre Justine, bâigui:

— Fetiţa mea! E tatăl tău! Tatăl tău!

O ajută pe Justine să se ridice şi amândouă se apropiară de străinul care le zâmbea cu blândeţe, părând că abia se mai ţinea pe picioare.

— Justin! repetă ducesa. Dumnezeu te-a trimis…

— Tatăl meu! Tatăl meu m-a salvat!

Justin continuă să zâmbească, privindu-le cu nesaţ. Apoi se clătină şi, de cum îl atinseră cele două femei, se prăbuşi în braţele lor.

Ducele era un ochitor fără pereche. Cele două gloanţe pornite din revolverul lui îşi atinseseră ţinta.

* * *

A doua zi, palatul de Chaves rămase pustiu. În schimb afară, în cartierul Saint-Honoré şi în bulevardul Gabrielle, se adunaseră o mulţime de gură-cască.

Har Domnului, aveau destule subiecte de pălăvrăgeală şi de bârfă.

Ducele fusese găsit mort în iatacul său, cu trupul străpuns de o lovitură de spadă. Patul era desfăcut, deşi în el nu dormise nimeni, mobilele trase de la locul lor, iar din revolverul găsit pe podea lipseau două gloanţe.

Negrii şi alţi slujitori lămuriră oamenii că în cursul nopţii se auziseră nişte zgomote, însă la palatul de Chaves, unde ducele se întorcea în zori, beat mort, astfel de zgomote nu erau un lucru neobişnuit.

Dar asta nu era tot. Cei doi paznici ai seifului Companiei braziliene se treziseră foarte târziu, ca să constate o nenorocire: casa de bani fusese prădată — lipsea o sumă uriaşă.

Şi încă ceva. În pavilionul care dădea spre grădină, o sărmană femeie, marchiza de Rosenthal fără îndoială, atacată de aceiaşi răufăcători, petrecuse o noapte întreagă legată fedeleş, cu un căluş în gură.

În sfârşit, printre tufele dinspre Champs-Élysées, chiar în faţa grădinii palatului, se vedea o băltoacă de sânge, pe care n-o ştersese nici ploaia şi care vorbea de unul sau mai multe asasinate. Însă zadarnic fuseseră căutate victimele.

Curioşii îşi relatau unii altora aceste amănunte tragice. Puteau spune că în general, petrecuseră o zi agreabilă.

Justiţia culegea date.

* * *

În apartamentul tânărului conte Hector de Sabran, complet restabilit după lovitura de baston ce-l lăsase la pământ fără suflare, acolo, sub copacii de pe cheiul Orsay, puteau fi întâlnite toate personajele povestirii noastre: cu toţii se adunaseră în jurul patului lui Justin de Vibray.

Chirurgul reuşise să extragă şi cel de-al doilea glonţ, afirmând cu certitudine că bolnavul se va face bine.

Médor fusese cel ce servise drept ajutor la operaţie.

În cursul dimineţii, toţi se temuseră că Justin nu va supravieţui după scoaterea gloanţelor. Aşadar, contele de Vibray ţinuse să ofere el însuşi mâna fiicei sale, Justine de Vibray, contelui Hector de Sabran.

Acum dormea liniştit, în timp ce Lily şi Justine îi vegheau somnul, cu zâmbetul pe buze şi cu ochii plini de lacrimi de fericire.

Échalot şi doamna Canada priveau, înduioşaţi, acest tablou. Vorbind în numele tuturor, celebra Amandine spunea cu mândrie, dar cu ochii umezi de lacrimi:

— Noi ştim să stăm la locul nostru. Nu facem parte din aceeaşi clasă socială, aşa încât nu vrem să cădem în grija unor oameni care n-ar îndrăzni să ne dea afară, datorită generozităţii sufletelor lor.

— Şi totuşi, adăugă Échalot, cu tremur în glas. V-am ruga să ne lăsaţi să stăm într-un colţ, ca să asistăm la căsătorie... şi mai târziu, la botez... Şi dacă se poate, am dori să venim în fiecare an, ca să vedem ce face cea care a fost cândva fetiţa noastră.

Post-scriptum.

Cât despre marchizul de Rosenthal, nu va trece mult şi vom vedea ce întrebuinţare a dat banilor Companiei braziliene şi pe ce scenă a avut cinstea de-a se îneca, încercând să-şi înghită şi ultima sabie.

Sfârşit

Continuarea altor aventuri o poţi afla din următorul volum din serie:

Cavalerii Tezaurului

* * *

* * *

Seria "Fracurile Negre" III [ciclul francez] – 06
Înghiţitorul de Săbii

E-book realizat după: Paul Féval – Înghiţitorul de Săbii
Editura ELIS
Bucureşti, 1994
Grafică copertă: Adriana Ioniţă
Traducere de: Daniela Truţia
ISBN: 973–96369–1–8
ISBN: 973–96369–8–5

Ediţie originală: Paul Féval – Les Habits Noirs
L'Avaleur de Sabre
Éditions Robert Laffont, S.A.,
Paris, 1987

* * *

O formatare unitară făcută de BlankCd. Pentru a fi evidenţiată de alte formatări, fiecare volum va purta pe lângă numele fişierului şi menţiunea: [v. BlankCd]. În aceeaşi formatare unitară mai puteţi citi:

Paul Féval – 01 Mănuşa de oţel
Paul Féval – 02 Inimă de Oţel
Paul Féval – 03 Turnul Crimei
Paul Féval – 04-05 Secretul Fracurilor Negre
Paul Féval – 06 Înghiţitorul de Săbii

În pregătire:

Paul Féval – 07 Cavalerii Tezaurului

Paul Féval-tatăl

Notă: Dacă ţi-a plăcut formatarea şi îţi lipseşte una sau mai multe cărţi formatate unitar, le poţi găsi (cu ctrl+click-stânga) aici.

Cronologie Ciclul "Fracurile Negre" de Paul Féval – tatăl & fiul			
II.	Le cycle italien — Veste Nere / 2-e Camorre:	1. Bel Demonio [autre titre: Beau Démon]. (temps d'action: 1625-1655)	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
		2. Les Compagnons du Silence (temps d'action: 1823): –1vol. Les Compagnons du Silence; – 2vol. Prince Coriolani.	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
III.	Le cycle anglais — Black Coats / Great Family:	1. Jean Diable. (temps d'action: 1817)	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
		2. Les Mystères de Londres (temps d'action: 1830-36): –1 partie. Les Gentilshommes de la nuit; –2 partie. La fille du pendu; –3 partie. La grande Famille; –4 partie. Le Marquis de Rio-Santo.	2. Misterele Londrei – 2 vol. de Paul Féval-tatăl
		+ Les Mystères de Londres, (1900-01, continué par Paul Féval fils), (temps d'action: 1840): – 5 partie. Guerre à l'Angleterre!; – 6 partie. Le grain de sable] [*? = Les Amours de Rio Santo (1905*)].	Nu am informaţii dacă s-a tipărit în limba română.
		+ Les Bandits de Londres, (1905, par Paul Féval fils):	+ Banditţii Londrei de Paul Féval-fiul

		– 1 vol. L'Œil de diamant; – 2 vol. La Belle Indienne; – 3 vol. Trois policiers].	
III.	Le cycle français — Habits Noirs	1. Les Habits Noirs. (temps d'action: 1825-26, 1842)	1. Mănuşa de oţel
		2. Cœur d'Acier. (temps d'action: 1832, 1842-43)	2. Inimă de Oţel
		3. La Rue de Jérusalem (temps d'action: 1834-38 septembre, [+1843, 1848]): – 1 vol. Les Aventures de Pistolet (Clampin dit Pistolet); – 2 vol. Les Demoiselles de Champmas.	3. Turnul Crimei
		4-5. Le Secret des Habits Noirs (temps d'action: 1838 septembre, novembre): – I. L'Arme invisible; – II. Maman Léo.	4-5. Secretul Fracurilor Negre
		6. L'Avaleur de sabres (temps d'action: 1852-63, 1866): – 1 vol. La Petite Reine; –2 vol. Mademoiselle Saphir.	6. Înghiţitorul de Săbii
		7. Les Compagnons du Trésor (temps d'action: 1835-43): – 1 vol. L'aventure de Vincent Carpentier; – 2 vol. Histoire d'Irène.	7. Cavalerii Tezaurului
		8. La Bande Cadet (temps d'action: 1840-43, 1853): –1 vol. Une Évasion et un contrat; –2 vol. Clément-le-manchot.	8. Banda Cadet

Atenţie: Pentru a vă deplasa mai uşor prin e-book, plasaţi cursorul mouse-ului în Cuprins e-book pe un anumit capitol, apoi apăsaţi tasta ctrl apoi click-stânga.

Cuprins e-book Paul Féval – Înghiţitorul de Săbii:

Partea întâi — Petite-Reine..1

Capitolul I - Bâlciul de turtă dulce....1
Capitolul II - Regele studenţilor....9
Capitolul III - Un hohot de râs....15
Capitolul IV - Cafeaua neagră....23
Capitolul V - Cafeaua cu lapte....30
Capitolul VI - Cireaşa....39
Capitolul VII - Hoaţa de copii....48
Capitolul VIII - Mulţimea....57
Capitolul IX - Comisariatul de poliţie....65
Capitolul X - Odiseea "doamnei" Saladin....73
Capitolul XI - Petite-Reine se trezeşte....82
Capitolul XII - Vox audita in rama....91
Capitolul XIII - Pătuţul....99
Capitolul XIV - Justiţia....108
Capitolul XV - Scoaterea la mezat a lucrurilor lui Lily....117
Capitolul XVI - Memoriile lui Échalot (începute în decembrie 1883)....125
Capitolul XVII - Urmarea memoriilor lui Échalot....136
Capitolul XVIII - Sfârşitul memoriilor lui Échalot, primul roman al lui Safir....147
Capitolul XIX - Marchizul Saladin....157
Capitolul XX - Saladin îşi recunoaşte duşmanul....165
Capitolul XXI - Ducele de Chaves....173
Capitolul XXII - Ducesa de Chaves....182

Partea a II-a — Domnişoara Safir....188
Capitolul I - Médor, ultimul înghiţitor de săbii....188
Capitolul II - Saladin sapă primele tranşee....196
Capitolul III - Saladin trece la atac....205
Capitolul IV - Saladin crează un roman....212
Capitolul V - Saladin dă de urma "Fracurilor Negre"....219
Capitolul VI - Saladin studiază....226
Capitolul VII - Norul....232
Capitolul VIII - Clubul Tichiilor de Mătase Neagră....239
Capitolul IX - Cântecul înghiţitorului de săbii....246
Capitolul X - Tatăl-Tuturor....254
Capitolul XI - Semnul din naştere....261
Capitolul XII - Triumful lui Languedoc....267
Capitolul XIII - Domnişoara Guite sforăie....274
Capitolul XIV - Consultaţia....283
Capitolul XV - Taica Justin....292
Capitolul XVI - Justin se trezeşte de-a binelea....299
Capitolul XVII - Capcana....307
Capitolul XVIII - Decăderea unei mari organizaţii....316
Capitolul XIX - Aventuri nocturne....325
Capitolul XX - Scrisoarea lui Médor....333

Capitolul XXI - Bătrânul leu se trezeşte..340
Coperţile originale:...355

Coperţile originale:

